

Giới thiệu Thu Thiên, Mau Đến Đây

Trời ơi! Muốn chơi game yên lặng một mình cũng không được sao!

Rõ ràng là không chọc gì đến hán cơ mà!

Người ta nói: "Trông cô và anh ta rất xứng đôi đấy!" Ta phi!

Bộ mặt thật của hán, chỉ mình cô biết, hán chỉ muốn hành hạ cô mà thôi, thế mà bắt đắc dĩ cô vẫn phải nhảy vào...

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thu Thiên cậu nổi tiếng rồi

"Tiểu Thu Thu. . . . .tớ rất ngưỡng mộ cậu, tớ vô cùng ngưỡng mộ cậu, cuộc thi bầu chọn nữ thần của trò chơi nhất định cậu có thể đoạt giải quán quân!"

"Mùa Thu MM, Xin chào, tôi là XXX, tôi đại diện cho toàn thể bang phái Vọng Nguyệt Cô Đơn hoan nghênh cậu."

"Thu mỹ nữ, tôi đây ăn vạ, bang tôi sẽ bỏ phiếu bầu cho cậu!!! Không bằng đến bang phái của tôi đi?"

"Tiểu Thu, cô không cần nói bất cứ điều gì, cô ra giá đi! Nhìn trứng trang bị gì, chỉ cần cô vào bang phái tôi, tặng miễn phí!"

". . . . ."

Hai hàng lông mày xinh đẹp nhú lại, sau đó một cánh tay trắng muốt nhỏ nhắn đưa ra, nắm lấy con chuột đem những khung tin nhắn không ngừng nhảy ra trong trò chơi, chậm rãi tắt từng cái từng cái một.

Còn chưa tắt xong, đã nghe thấy giọng nói đáng yêu vang lên sau lưng.

"Trời ơi!, Thu Thiên, cậu nổi tiếng rồi."

Bàn tay đang nắm chuột đột nhiên dừng lại, nhanh chóng nhặt cuốn từ điển Anh ngữ bỏ túi bên cạnh, ném đến chỗ giọng nói đang phát ra.

Cô gái bị ném trung nhặt cuốn sách trên đất lên, đau lòng trách móc: "Giang Thu Thiên, cậu thật tàn nhẫn,"

Tàn nhẫn? cũng không nghĩ cho kĩ nhiều người quấy rầy cô như vậy là do người nào đưa đến.

"Thu Thiên này. . ."

"Đừng gọi tớ."

Người nào đó dùng ánh mắt nhàn nhạt liếc sang, khiến cô gái đó đứng nguyên tại chỗ.

"Lâm Tổ Tổ, cậu tốt nhất thì giải thích rõ ràng cho tớ."

"Ách, cái đó. . ." cô gái tên Lâm Tổ Tổ lúng túng cười cười, tránh ánh mắt cô "Thật ra thì tớ đã nghĩ ra một cái tên để đăng ký nick gửi ảnh đăng ký dự thi, nhưng tớ thấy cậu đang đăng trạng thái nên trực tiếp đăng luôn. . ."

Dù sao, cũng chỉ là một tấm ảnh mà thôi.

"Hon nữa, tớ chỉ cần vào vòng trong thì sẽ được tặng một cái gối rất đáng yêu mà!" Cô chẳng qua chỉ muốn một cái gối ôm mà thôi, ai có thể nghĩ vừa đăng lên đã dính vào cuộc tranh tài của khu, nhanh chóng được đưa lên top?

Nhưng tấm ảnh đăng trong diễn đàn, không phải ngay lập tức bị chìm xuống.

Cái này được gọi là người tính không bằng trời tính. . . . .

"Lâm đại tiểu thư, cậu còn không biết khuôn mặt của cậu như thế nào sao?" Giang Thu Thiên nhẹ hạ mi mắt xuống, ngay sau đó một đôi mắt sắc bén như dao ngược lên nhìn về phía cô bạn.

Lâm Tổ Tổ mờ mịt lắc đầu một cái, khuôn mặt gì chứ. . .

"Bé Nguyệt Tu Hoa(Hoa nhường nguyệt then), Chìm Sa Cá Lặn, khuynh quốc khuynh thành, ừ. . . Tớ chỉ nhớ được có từng đó từ." Thu Thiên rõ ràng là mỉm cười nói những từ này, nhưng không hiểu sao Lâm Tổ Tổ lại có cảm giác một luồng khí lạnh vô hình đang xông về phía cô.

"Ách, Thu Thiên cậu không cần nói những từ phóng đại như vậy về người ta. . ."

Thu Thiên chậm rãi cầm lên một cuốn sách gì đó, giống như không tập trung vuốt vuốt: "À, cậu nghĩ là tớ đang khen cậu?"

Giọng điệu này. . . Không ổn! Lâm Tổ Tổ trực giác che mặt nhanh chóng lùi về phía sau cửa.

"Cái đó. . . Cái đó. . . Thu Thiên, người ta thật sự không phải cố ý."

Thu Thiên tay vừa giơ lên cao, chỉ nghe Lâm Tổ Tổ kêu lên một tiếng, hoảng hốt xô cửa chạy ra ngoài.

"Má Giang, cứu tôi ~~~~" tiếng kêu cứu dần dần đi xa.

Thả cuốn sách trong tay xuống, Giang Thu Thiên bắt đầu đi day day huyết thái dương.

Trang web chính thức của trò chơi đang kết nối, tấm ảnh chụp người được bình chọn nhiều phiếu nhất đã được đăng lên, người con gái trong ảnh chụp hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

Đầy đủ tiêu chuẩn mỹ nhân, mắt to môi anh đào chúm chím, gương mặt xinh xắn kết hợp chung một chỗ lại càng thêm hoàn mỹ đến không thể nào soi mói được.

Dưới ảnh chụp còn kết hợp với có một câu thơ rất hợp:

[Đôi mắt như làn nước ánh sắc thu, vẻ đẹp được trời tạo nên.]* bình luận Hoa Bắc khu Kinh Thành

(*) Du dịch thơ kém lắm mn thông cảm

Sau đó chính là những người chơi bỏ phiếu chọn điên cuồng nhấn lại, vô số lời khen xuất hiện trên đó, cô đầu đầu không dám nhìn xuống các bình luận tiếp theo, vội vàng tắt cửa sổ.

Có người khen ngợi thì đương nhiên là tốt rồi, nhưng bọn họ khen lại không phải là cô: Giang Thu thiên, mà là người bạn từ nhỏ lớn lên cùng Giang Thu Thiên cô, người vừa xô cửa chạy ra ngoài Lâm Tổ Tổ.

Người bạn tốt của cô trong trò chơi Thỏ Con thấy cô login, còn khoa trương gửi đến vô số trái tim màu hồng.

"Cậu, tớ thấy được ảnh chụp của cậu rồi, không ngờ cậu lại là một tuyệt thế mỹ nữ nữa đó!"

Thu Thiên im lặng rơi lệ: "Đó không phải là tớ."

Thỏ Con che miệng cười một trận: "A ha ha ha ha ha, cậu, cậu lại làm trò, dùng ảnh của người khác dự thi? Tớ không tin đâu."

Thu Thiên hướng về phía hình gậy đầu một cái. Chính xác là cô sẽ không làm chuyện xảo trá như vậy, nhưng nếu như mà chuyện sai trái do người khác làm, cô cũng không có biện pháp.

.

"Nhóc con cậu không cần phải khiêm tốn như vậy!"

"T^T. . . Thật thật không phải là tớ."

Thỏ Con là người chơi thân nhất với Giang Thu Thiên trong trò chơi, đáng tiếc một người ở Bắc Kinh, một ở Thiên Tân, chương trình học lại quá chặt nên vẫn chưa có cơ hội gặp mặt.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ Giang Thu Thiên giải thích, mà có giải thích cũng không có ai tin, nhưng cô có lòng tin với Thỏ Con, cho nên không che giấu nói hết tình hình thực tế.

Quả nhiên, trăm mặt vài giây, Thỏ Con nghi ngờ hỏi cô: "Thật sự không phải là cậu?"

"Hoàn toàn chính xác."

"Vậy chuyện gì xảy ra vậy? cậu có biết sau khi cậu đăng ảnh này lên, cậu nổi tiếng bao nhiêu không?"

"Biết rõ."

Cô gái Lâm Tổ Tổ này từ tiểu học đến đại học, vẫn là hoa khôi của lớp cũng chính là hoa hậu giảng đường, muốn không nổi tiếng cũng khó.

Thu Thiên đơn giản giải thích một chút, Thỏ Con bày tỏ hiểu gật đầu một cái. Căn cứ hiểu biết của cô về Thu Thiên, muốn thì cùng lắm cô ấy sẽ viết một tấm thiệp gửi RMB yêu cầu mua, chứ không làm chuyện rêu rao như vậy.

"Nhưng mà, nhóc con này. . ."

"Hả?"

"Cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Giang Thu Thiên hiểu cười một tiếng, ngược lại an ủi Thỏ Con: "Yên tâm, tớ không sao." Cùng lắm thì đổi tên chơi.

"NONONO, có vấn đề, vấn đề không bình thường chút nào!"

Rốt cuộc là như thế nào?

"Long Hữu Ngân cậu nhớ chứ?"

Thu Thiên gật đầu, dĩ nhiên nhớ. Là người giàu có nhất trong server cô, là một người thường xuyên thích khoe khoang trong server.

Thỏ Con và cô nhất trí cho rằng anh chàng này thật sự rất quê rất trong sáng.

"Chính là anh ta! ! ! ! ! ! ! . . ." Thỏ Con kích động đánh vô số dấu chấm than.

"Anh ta nhìn thấy cậu ở trên trang Web . . . . . A không đúng! Sau khi nhìn thấy ảnh bạn học cậu xong, nói với mọi người, muốn theo đuổi cậu!"

Cái gì? ? Thu Thiên mở lớn hai mắt, ngay sau đó buồn bực vò tóc.

Tài chủ muốn đuổi theo cô? Chuyện này khiến cô bị kích thích hơn cả việc Lâm Tổ Tổ dùng nick cô tham gia cuộc thi bình chọn mỹ nữ nữa. . .

Cô gái từ nhỏ lớn lên đều gây họa Đại Vương Lâm Tổ Tổ, cũng chính là cô gái luôn xoay xung quanh cô Lâm Tổ Tổ.

Lần này, lại đã gây họa.

Giang Thu Thiên cô một đêm thành danh, toàn bộ đều do tấm ảnh Lâm Tổ Tổ ban tặng.

Liếc mắt nhìn khung ảnh đặt bên cạnh máy vi tính, bên trong đó Lâm Tổ Tổ cười rất ngọt ngào ôm chặt chiếc cúp của cô giống như chú gấu koala, Thu Thiên im lặng than thở.

Đây là tấm ảnh cô tham gia thi viết văn khi còn học trung học, lúc đoạt giải hai người đã chụp ảnh chung.

Có một người bạn vô tư và vẻ ngoài xinh đẹp như thế này, rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh của cô đây?

"Thu Thiên à, nổi tiếng thật là đáng sợ." Thỏ Con nhìn trang Web chính sau đó vẫn điên cuồng nhấn tin lại, dùng vô số icon bày tỏ tâm trạng của mình.

Những câu hỏi xin Thu Thiên nói địa chỉ trường học, địa chỉ nhà và yêu cầu tình một đêm, nhìn thật sự quá kinh khủng.

Giang Thu Thiên trầm mặc nửa ngày, đánh hai chữ: "Mẹ kiếp! ."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vì mỹ nữ quyết đấu

Thỏ Con tỏ ra rất ngạc nhiên, lại bày tỏ thông cảm và hiểu.

Theo hiểu biết của nàng về Thu Thiên, thì Thu Thiên là một người rất nặng tình.

Không có ai có thể chịu được bạn bè của mình bị một đồng đàn ông biến thái trong trò chơi toan tính. Phóng đảng, cũng khó trách Thu Thiên tức giận.

Thỏ Con đột nhiên lại hét một tiếng chói tai: "A a a, nhóc con, cậu đã mở kênh thể giới chưa?"

"Chưa." Ngay ngày cô sợ ồn ào, đóng lại vẫn chưa mở ra.

"Mau nhìn mau nhìn! Long Hữu Ngân lại đang kêu trên kênh thế giới! ! A, Tây Hồ quan nhân cũng hiện thân rồi!"

Tây Hồ quan nhân mà Thổ Con nói, là người có quan hệ với Giang Thu Thiên, chỉ là này quan hệ có chút không quá hòa bình.

Nghe thấy tên tuổi của Tây Hồ, Giang Thu Thiên giật mình, Long Hữu Ngân này là tài chủ ở trên kênh thế giới gây rối loạn thì không có gì lạ, nhưng sao tên Tây Hồ này lại cùng vào góp vui chứ?

Vừa mở ra kênh thế giới, liền phát hiện có người ra sức dùng loa nhỏ quét sạch tứ phía, trong đó có Long Hữu Ngân điên cuồng nhất.

Long Hữu Ngân: [Thu Thiên ta muốn kết hôn nàng làm lão bà nhé!]

Long Hữu Ngân: [Thu Thiên ta muốn kết hôn nàng làm lão bà nhé!]

Long Hữu Ngân: [Thu Thiên ta muốn kết hôn nàng làm lão bà nhé!]

Một đêm tìm nữ nhân: Thu Thiên MM, nàng gả cho ta đi!

Trầm luân thương tổn: trên lầu chết bà mày đi, Thu Thiên là của tôi, trên lầu là S///B! !

ZHU3455: - - Long đại thật có tiền. . . vùng tiền để mua loa. . .

Mãnh nam mạnh mẽ: [thế giới: 10 kim nguyên bảo cầu vị trí của Thu Thiên lạp lạp lạp lạp lạp ~~~~~]

Long Hữu Ngân: [thế giới: 50 kim nguyên bảo cầu vị trí của Thu Thiên.]

Long Hữu Ngân: [thế giới: 50 kim nguyên bảo cầu vị trí của Thu Thiên.]

Những người này điên rồi sao? Giang Thu Thiên nhủ thật chặt mày lại.

Những người chơi nam này, coi cô là cái gì, tội phạm truy nã?

Nhưng mà vẫn có người chơi vì muốn lấy lòng Long Hữu Ngân nên đã báo vị trí.

"Long đại, ta biết ta biết, vừa rồi ta mới gặp Thu Mỹ nữ! !"

"Ngay tại miếu Hi Thước bên cạnh cầu Vô Duyên! !"

Có người chơi nữ vừa nghe thấy, giọng nói có chút chua ngoa.

"Tại sao nàng ta lại đến cầu Vô Duyên? Chẳng lẽ bị đàn ông bỏ rơi? Ở ~ ~ nàng ta cưới hai người à?"

Giang Thu Thiên sững sờ, nhìn chung quanh, trừ NPC, trên chiếc cầu hoang vắng này rõ ràng chỉ nàng một thân một mình.

Chẳng lẽ lúc vừa rồi nàng lên cầu có hai người vừa đi qua kia?

Cầu Vô Duyên là nơi các đôi vợ chồng trong trò chơi đến đây để ly hôn, đến nơi này chỉ có đối thoại với gương mặt lạnh nhạt của cô cô NPC, sau đó bỏ lại tin vật đính ước trong hồ dưới cầu, hôn nhân coi như tan vỡ.

Nàng nghĩ nơi này không có ai, nên đến đây, ai biết điều này cũng có thể bị những người đó lấy ra trưng chọc.

Quả nhiên, không đến ba phút, tên thổ tài chủ Long Hữu Ngân kia đã cười Thần Thú chạy vội tới.

Từ xa, đã nhìn thấy hấn một thân "Hoàng Kim Giáp" chiếu lấp lánh nghe nói tốn không ít RMB để mua, thật đúng là phù hợp với hình tượng thổ tài chủ của hấn ta.

Giang Thu Thiên đang suy nghĩ, nên tìm có gì để rời đi.

Thần Thú đã nhanh chóng đứng trước mặt nàng, Long Hữu Ngân nhảy xuống Thần Thú, miệng rộng nhếch lên, trong lòng ngứa ngáy nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo tím trước mặt.

Long Hữu Ngân:"Thu Thiên, làm lão bà của ta đi! Ta có tiền, có thể mua trang bị cho nàng, còn có thể mua cho nàng quần áo hoàng kim giống như ta!"

Giống nhau. . . Hoàng kim . . . . . quần áo

Thấy Thu Thiên không có trả lời, Long Hữu Ngân cho rằng người đẹp xấu hổ, ưỡn ngực: "Tại sao không trả lời ta vậy? Có phải ta quá oai phong làm nàng xúc động rồi hả?"

Giang Thu Thiên vô lực gạt đầu, nàng bị kích động, bị một thân Hoàng Kim Giáp của hắn ta dọa sợ.

Suy nghĩ một chút, nàng trả lời lại: "Cám ơn người đã ưu ái, nhưng ta vẫn tương đối thích nước chảy đá mòn*."

(*) Sử dụng tiết kiệm

Long Hữu Ngân: "Hắc hắc, được."

Thỏ tài chủ dễ dàng đuổi đi như vậy?

Long Hữu Ngân: "Ta đây đồng ý với nàng...sau khi nàng làm lão bà ta, ta có thể khẳng định ngày ngày cùng với nàng nước chảy đá mòn."

Thu Thiên im lặng, xem ra hắn ta căn bản nghe không hiểu.

Đột nhiên một bóng dáng màu xanh nhẹ nhàng bay đến: "Thân ái, nàng nói quá hàm súc, hắn ta nghe không hiểu."

Người đang nhẹ nhàng phe phẩy quạt nhàn rỗi chậm rãi đi đến không phải là Tây Hồ quan nhân sao.

Long Hữu Ngân ngay lập tức thét chói tai: "Thân yêu, thân ái? người đang gọi ai vậy!"

Tây Hồ quan nhân cười nhạt, không trả lời mà hỏi lại: "Người nói đi? Nơi này chỉ có ba người chúng ta, chẳng lẽ người hi vọng ta gọi người là thân ái?"

Long Hữu Ngân bị nói cho cứng miệng, nghẹn nửa ngày không cách nào nói nên lời.

"Người đến làm gì chứ?" Giang Thu Thiên hỏi hắn ở kênh tán gẫu.

"Đến làm anh hùng cứu mỹ nhân." hắn ném đến một ánh mắt quyến rũ.

"Không cần người cứu."

"Nàng xấu hổ."

"Ý của ta là ta từ chối, cám ơn."

"Muốn từ chối mà ra về hoan nghênh?"

Giang Thu Thiên tức giận nhìn chằm chằm nam nhân chàng áo xanh mặt dày lì lợm này, đi đến gần hắn thêm vài bước.

"Người có để ta yên hay không?"

Hắn ngây thơ nháy mắt: "Không để yên."

Gió nhẹ lướt qua, ba gốc cây lê nở trắng xóa một mảnh, những cánh hoa theo gió rơi xuống Vô Duyên cầu từ từ bay xuống thiếu nữ áo tím và trên cánh tay áo thiếu niên nho nhã mặc thanh sam.

Vô Duyên cầu vốn là nơi gọi lên hình ảnh đau thương, giờ phút này lại đặc biệt hài hòa.

Chỉ cần không chú ý để cuộc đối thoại của bọn họ, và Long Hữu Ngân một thân hoàng kim lấp lánh bên cạnh.

"Tây Hồ! Người muốn gây khó dễ cho ta có phải hay không?" Thu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi gõ thật nhanh bàn phím.

Tây Hồ quan nhân phe phẩy cây quạt tay trong, nhìn về phía chàng trai toàn thân vàng óng hást cầm lên: "Long Hữu Ngân, nơi này không có chuyện của người nữa."

Từ đầu đến cuối Long Hữu Ngân đều bị hai người này bỏ qua, vẫn chưa từ bỏ ý định với Thu Thiên.

Chỉ cần vừa nghĩ đến, gương mặt thật của cô nương mặc áo tím này kiều diễm như thế nào, dù đối phương là cao thủ, hắn ta cũng muốn vì mỹ nhân mà liều mạng. Ngộ nhờ, Thu Thiên mỹ nhân lại vừa đúng lúc có ý với hắn thì sao?

Vì vậy, Long Hữu Ngân quơ quơ bộ Hoàng Kim Giáp bản thân đã tốn rất nhiều RMB để chế tạo ra, ưỡn ngực nói: "Ta đến trước!"

Tây Hồ quan nhân phe phẩy cây quạt, không nhanh không chậm nói: "Long Hữu Ngân, ta nhớ không lầm, đến cấp bậc này của người hình như có một nhiệm vụ vũ khí?"

Trong trò chơi sau cấp 70 thì phải rèn một thanh vũ khí thật tốt, cần bổ sung phụ ma* để nâng cao lực thương tổn của vũ khí.

(*) Nguyên liệu phụ khiến người ta mê muội PS: Du k hiểu lắm có lẽ chất hay thứ gì đó để tăng chất lượng của thanh kiếm

Nhưng phụ ma này quan trọng nhất là trong quá trình đối thoại với NPC để lựa chọn phụ ma PK, PK cũng không khó, nhưng mà yêu cầu có chút kỳ lạ, trong quá trình PK phải tháo hết tất cả trang bị, cũng chính là trần truồng.

Khi tháo hết mọi trang bị không thể có người ngoài tham gia, nếu không, người đang PK cùng NPC trong nháy mắt sẽ bị NPC giết chết.

Có người chơi sẽ thừa dịp lúc đó để đánh lên người khác, vừa đúng lúc thời gian trước đây có một đám người rất thích chơi như vậy.

Giang Thu Thiên vốn nhân lúc hai người đàn ông này đánh nhau lộn xộn sẽ lặng lẽ rút lui, cũng không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Tây Hồ người này, chẳng lẽ là đến giúp nàng?

Long Hữu Ngân một thân hoàng kim lờ lờ dĩ nhiên hiểu trong lời nói của Tây Hồ có sự uy hiếp.

Nhiệm vụ này chết một lần roi 2% kinh nghiệm, phải luyện mất một tháng đấy.

Mỹ nhân và kinh nghiệm, nên chọn cái nào đây?

Mặc dù Tây Hồ quan nhân rất ít vô duyên vô cớ giết người, nhưng bản thân hấn cao thủ trên bảng xếp hạng, lại có một bang phái lớn ủng hộ, tuyệt đối không phải là loại người có tiền không có kỹ thuật như Long Hữu Ngân này có thể chọc đến được.

Nhưng Thu Thiên là một Đại Mỹ Nữ đó! Đàn ông sống trên đời là còn không phải muốn có một mỹ nhân ở bên, làm cho hấn thêm vẻ vang ư.

Nghĩ đến đây, Long Hữu Ngân từ phía sau rút ra một đại đao óng ánh vàng, rất ngạo mạn hừ một tiếng: "Thu Thiên phải làm lão bà của ta! !"

Nói xong giờ đại đao chém đến Tây Hồ quan nhân.

Tây Hồ quan nhân ngược lại rất bình tĩnh, cây quạt nhẹ nhàng lay động, ở bên trong huyện Quang Chi**, chỉ thấy bóng dáng của anh đang lay động, Long Hữu Nhân hoàn toàn không kịp phản ứng, trong nháy mắt toàn thân đã bị ngân quang màu trắng đó khổng chế được.

(**) Ánh sáng mê hoặc.

Hấn thao tác rất nhanh mà lại chính xác!

Giang Thu Thiên bất tri bất giác ở trước màn hình máy tính một tay chống cằm, thương thức trận đánh PK dã ngoại này.

nàng không khỏi tà ác thâm nghĩ: chuyện này. . Xem như là hai người đàn ông này, vì nàng "Đánh nhau"? Thật đúng là trận chiến quan trọng nhất từ trước đến nay.

Không ngoài dự đoán. Sau một phút, nam tử áo xanh rất là ưu nhã hướng về phía Hoàng Kim Giáp hấp hối quỳ rạp trên mặt đất nói một câu.

"Còn muốn thêm một lần nữa không?"

Long Hữu Ngân đầu còn lo lắng đến vấn đề mặt mũi vừa rồi nữa, nhìn bản thân còn một ít HP cuối cùng, gian nan bò dậy, phần hận trừng mắt liếc Tây Hồ quan nhân, trong nháy mắt hấn ta cùng Thần Thú biến mất không còn tăm hơi.

Động tác cực nhanh, đến ngay cả Giang Thu Thiên cũng không kịp phản ứng.

Tây Hồ quan nhân hài lòng cười một tiếng, xoay người nhìn nàng: "Tốt lắm, hiện tại nói đến vấn đề của chúng ta."

"Ta và ngươi thì có vấn đề gì để nói."

"Thân ái, nàng nói vậy là không đúng rồi, muốn ta nhắc nhở nàng một chút không."

Giang Thu Thiên không hiểu nhìn hấn: "Có ý gì?"

Hấn dịu dàng cười một tiếng, chậm rãi gõ ra ba chữ: "Lâm Tố Tố."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lý do kết oán

Hai tháng trước, Giang Thu Thiên vô ý nhìn thấy trên Internet có quảng cáo trò chơi này.

Do tò mò, liền click vào, phát hiện trò chơi này.

Mặc dù là trò chơi này vô hiệp huyền ảo, nhưng không tục khí như những trò chơi hiện nay, từ nhân vật đến cách bài trí hình ảnh, đều rất hoàn mỹ, hơn nữa cách bài trí cảnh vật trong trò chơi thật sự rất lịch sự tao nhã như một bức tranh thủy mặc, khiến cho hai mắt cô tỏa sáng.

Nghề nghiệp mặc dù hơi ít, nhưng vẫn đăng ký một nick chơi, phát hiện không chỉ có mỗi thiết kế trò chơi đẹp, ngay cả chiều thức động tác cũng lưu loát lộng lẫy, nên đã thích trò chơi này, cứ như vậy tiếp tục chơi đến bây giờ.

Thu Thiên là học sinh ngoại trú, chương trình học của năm thứ hai đã ít hơn so với năm nhất rất nhiều, mỗi ngày sau khi về đến nhà, cô liền vào trò chơi một chút, cùng tâm sự với Thỏ Con ở trong trò chơi, cảm giác cũng không tệ lắm.

Chiều chủ nhật hôm đó, Thu Thiên vẫn giống như ngày thường đi đánh quái, luyện tập kỹ năng.

Đánh được nửa giờ, cảm thấy hơi mệt mỏi, liền tung người nhảy lên nóc nhà chỗ NPC đứng, ngồi trước máy vi tính đang xoay xoay bả vai.

Đứng ở trên đỉnh nhà, có thể nhìn được toàn bộ mọi nơi không sót thứ gì.

Chỉ thấy một nam một nữ lần lượt đi đến trước căn nhà, chàng trai nhấc áo choàng lên ngồi xuống đất.

Cô gái mặc Lục Y đi theo sau xấu hổ gọi: "Em vẫn đi theo anh, nhận anh làm anh, con để cho anh dẫn đi làm nhiệm vụ, chẳng lẽ anh vẫn không biết là vì sao ư?"

Có thể là anh chàng kia trầm mặc trước dũng khí của cô gái, cô gái hét lớn: "Em thích anh...anh có thể lấy em không?"

Bởi vì bên phòng có một cây đại thụ, cho nên vấn đề góc nhìn không được tốt, anh chàng kia nói câu gì cô nhìn không rõ lắm.

Nhưng lời của cô gái này ở vị trí của cô lại trùng hợp thấy rõ.

Gặp phải người đang tỏ tình!

Giang Thu Thiên mỉm cười, chuẩn bị đứng dậy, nhưng vừa đứng dậy, lại không cẩn thận đụng phải con chuột, góc nhìn bị dịch một chút, vừa đúng lúc nhìn thấy lời chàng trai nói.

Chàng trai áo xanh cười nhạt với cô gái mặc lục y: "Cám ơn cô đã ưu ái, nhưng tôi không thể cưới cô."

Cô gái kinh hãi: "Tại sao! Anh sợ các cô ấy ghen sao? Hay anh sợ những người lấy JQ này để nói xấu em? Em không sợ, những người đó không thật sự thích anh, chỉ có em thích anh nhất thôi!"

Thiếp hữu tình, chàng vô ý, Giang Thu Thiên lắc đầu, xem ra lại là bi kịch của tình cảm trong trò chơi.

"Không phải vậy." chàng trai áo xanh muốn nói lại thôi.

"Vậy thì vì cái gì, anh nói đi! Nói mau lên!" Cô gái rất chăm chú nhìn thẳng vào anh ta.

Giang Thu Thiên đứng ở trước máy vi tính, nhất thời cũng quan tâm đến số mạng của cô gái mặc lục y.

Chàng trai áo xanh bi thương nhìn trời, ánh mặt trời chiều còn sót lại chiếu vào gương mặt đẹp đẽ của anh ta, có một loại đau thương vừa mềm mại vừa tốt đẹp.

"Anh. . ." Trầm mặc hồi lâu, anh ta đột nhiên ngượng ngùng cười một tiếng: "Anh yêu anh ta."

Cái gì. . . Sao? BL thêm loạn. . . . Luân! ! !

Ngay sau đó anh ta lại đến gần cô gái mặc lục y, thận trọng: "Cô có thể giữ bí mật này cho tôi được không?"

"Răng rắc -!" Giang Thu Thiên tuyệt đối với không ngờ đến đáp án lại như vậy, vô cùng giật mình, không cẩn thận nắm chặt bàn tay lại đem bánh tuyết trong tay bóp nát.

Nhìn lại hình ảnh trong trò chơi, cô gái lục y vừa rồi đã sớm thất vọng đau thương rồi đi.

Mặc dù nói đàn ông thích đàn ông đã sớm không phải là chuyện gì mới mẻ, chẳng những không mới mẻ, ngược lại rất đáng yêu.

Nhưng mà. . . chàng trai mình thích lại chỉ mong muốn được đàn ông ôm hoặc ôm đàn ông, không thể không nói, sự thật này thật sự đã kích người khác.

Lúc vừa rồi cô đụng phải chuột, cô có thể thấy rõ nick của anh chàng áo xanh đó, trên đầu rõ ràng có bốn chữ rất to: Tây Hồ quan nhân.

Là anh ta? Đệ nhất cao thủ đứng trên bảng xếp hạng Tây Hồ quan nhân.

Thỏ Con ngày ngày luôn miệng nhắc đến đại thần Tây Hồ, nghe nói là người nổi tiếng.

Thế nhưng cô lại vô tình bắt gặp anh ta bị người khác tỏ tình, hơn nữa còn biết được định hướng giới tính của anh ta.

Một loại cảm giác xấu hổ khi nhìn trộm người khác nói chuyện đột nhiên dâng lên, cô cảm thấy, cô nên rời đi ngay lập tức, yên lặng, làm như chưa từng thấy chuyện gì...

Chân vừa mới bước được một bước, đã bắt gặp Tây Hồ quan nhân đứng lên.

Anh ta xoay người, cô cũng đứng lúc vừa bước đi, hai người vừa đứng lúc gặp mặt.

Ngất! anh, nhìn, thấy, cô, rồi.

Cho dù có xui xẻo, cũng không đến mức này chứ.

"Cô gái ngồi trên nóc nhà, mau xuống đây đi, đứng ở đỉnh phòng không mệt à?"

Nghe thấy được lời nói chế nhạo của anh ta, Giang Thu Thiên sờ mũi một cái, chỉ cảm thấy vô cùng lúng túng từ đỉnh nhà nhảy xuống.

"Tôi không phải cố ý." cô vội vàng giải thích.

Anh ta mỉm cười gật đầu: "Uhm, cô cố ý."

Ý cô không phải như vậy?

"Chính xác rất trùng hợp."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nàng bị uy hiếp

"Lâm Tố Tố, chiều cao 160 cân nặng 87, sinh viên năm thứ hai đại học khoa học." Hắn đến gần nàng "Nhưng trên thực tế, trong đại học ta tra không ra người này."

"Lâm Tố Tố, nữ danh Tô Tô, sinh viên năm thứ nhất khoa sư. cũng như vậy, không tra ra người này."

Nhìn đến lời nói của hắn, Thu Thiên cảm thấy vô cùng nhức đầu, chẳng nhẽ hắn đang điều tra Tố Tố?

Hắn nói đến tình cảnh này, vì cô gái Lâm nào đó học diễn xuất chuyên nghiệp nên cứ năm ba ngày lại đi diễn một lần, cô dùng thân phận khác nhau đến các trường đại học khác đi dạo, dùng chuyện này để rèn luyện kỹ năng diễn xuất của mình.

Theo cô ấy nói thì cô ấy sinh ra trong một gia đình nghèo, là một người con gái có bệnh trong người, bộ dáng xinh đẹp nên có rất nhiều sinh viên nam đối với thân phận của cô rất tin tưởng, từ đó sinh ra một chút ảo tưởng không bình thường. đến đàn ông quý ông. Dẫn đến hậu quả xấu chính là, sẽ thường có những anh chàng thường xuyên đi đến những địa điểm chỗ cô ấy đã từng đến, si tình chờ đợi, lâu sau đó cũng không thay đổi.

Không cần phải nói, cô gái này, lại gây họa tiếp rồi! Đối tượng lại là Tây Hồ quan nhân! ! !

"Tây Hồ..."

"Đừng nóng vội, hãy nghe ta nói hết" Tây Hồ quan nhân cười cười, không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Người được gọi là nữ Lâm Tố Tố này, thì ra là sinh viên khoa diễn xuất đại học C."

"....."

"Thật đúng là ngoài ý muốn, cô ta không phải học khoa học, cũng không phải nghiên cứu lịch sử thế giới và tôn giáo trên thế giới. cô đến các trường đại học lừa những sinh viên nam si mê cô, đương nhiên là để nâng cao diễn xuất của mình."

Hắn dao động cây quạt, chợt hỏi nàng: "Người nói xem, mỹ nữ này có phải rất đặc biệt hay không?"

Việc này muốn nàng nói như thế nào? Chẳng lẽ nói Lâm Tố Tố thật ra cũng không phải là đi lừa gạt người khác, chỉ là suy nghĩ so với người thường thật sự là Logic quá đơn giản, cho tới bây giờ cũng không biết đàn ông đối với người đẹp như cô ấy mà sinh ra lòng thương và ảo tưởng. Chỉ là nghe hắn nói

như vậy, Tô Tô hình như đảm nhận diễn viên quần chúng, mà quan trọng nhất là ý của Tây Hồ quan nhân vẫn không thể tự thoát ra được ý kiến vừa rồi, nghĩ đến Tô Tô lại có thể rèn luyện kỹ thuật diễn với người mặt dày như Tây Hồ quan nhân, nàng không nhận được hơi nướng này.

Suy nghĩ hết lần này lần khác, Giang Thu Thiên gửi biểu cảm xin lỗi:"Xin lỗi."

"Xin lỗi?" hần lúc đầu "Lời này người phải nói với bạn của ta."

Thế giới này cũng quá nhỏ, không ngờ Tây Hồ lại sống chung một thành phố với nàng, lại còn hiểu lầm như vậy với Tô Tô.

Nhìn nàng không trả lời, nam tử áo xanh lại tiến tới gần mấy bước: "Mỹ nhân chẳng lẽ quên mất, có cần ta nhắc nhở lại không, người đã khiến một chàng trai làm sao chết mê chết mệt vì người, hả?"

Thu Thiên lui về phía sau một bước: "Người có phải hiểu lầm cái gì hay không? Cô ấy chỉ là nhất thời ham chơi mà thôi, cũng không có ác ý."

Tây Hồ quan nhân: "Hả?"

Trong tình thế cấp bách, Giang Thu Thiên không hề ý thức được mình đã nói lộ ra, nhưng Tây Hồ quan nhân lại bắt được sơ hở trong lời nói của nàng.

"Người không phải là Lâm Tô Tô." Đây là câu khẳng định.

Giang Thu Thiên bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng, ta là bạn của cô ấy."

"Người lấy trộm hình của cô ấy?"

"Dĩ nhiên không phải! !!"

Bây giờ thật sự không ít người cho bạn bè trên game nhìn ảnh giả của bản thân, nhưng nàng chưa bao giờ làm những chuyện vớ vẩn như vậy, nàng càng sẽ không bao giờ dùng ảnh của bạn mình đi thi!

Đối với phản ứng kịch liệt của Giang Thu Thiên, Tây Hồ quan nhân cười cười: "Nói như vậy, quan hệ của hai người không nhỏ?"

Giang Thu Thiên ừ một tiếng, bày tỏ thừa nhận.

Thì ra là như vậy a . . Nam tử áo xanh lẳng lẳng nhìn nàng, trong nháy mắt có ý nghĩ.

"Nếu như trên diễn đàn lớn, đăng bài về bạn của người Lâm mỹ nữ giả vờ làm sinh viên đại học lừa các sinh viên nam đơn thuần, không biết cô ấy có thể nổi hơn so với đăng ảnh cá nhân lên như vậy không đây?"

Giang Thu Thiên run sợ, sắc bén rút kiếm đang đeo ở bên hông : "Người muốn như thế nào?"

Hần mỉm cười: "Thả lỏng, đừng khẩn trương."

Nam tử áo xanh vây quanh thiếu nữ áo tím, thông dong đi vòng quanh, tư thế này mười phần giống một vị công tử đang đánh giá một thiếu nữ ngoan hiền đơn thuần.

"Người biết đấy, hàng tháng có vài ngày, tâm trạng ta không được tốt lắm. Tâm trạng không được tốt mà nói, ta sẽ tìm người để bày tỏ. Lúc bày tỏ, ta sẽ không cần thận nói ra tên cô gái trong bức ảnh. . ."

"Tây, hồ, quan, nhân!"

"Tiểu sinh ở đây."

"Người có thể nói cho ta biết, người rốt cuộc muốn tôi làm sao?"

Ít nhất hẳn phải cho nàng một điều kiện, nàng mới biết được bản thân nên làm gì bây giờ chứ.

"Rất đơn giản" nam nhân đó đột nhiên đứng lại, gần như dính vào trên người thiếu nữ áo tím, từng chữ từng câu nói ra ra: "Cùng ta kết hôn."

Giang Thu Thiên ngạc nhiên, hẳn tại sao lại có ý nghĩ như vậy?

Trầm mặc chốc lát, nàng cắn môi tiếp tục đánh chữ.

"Ta không phải Lâm Tô Tô."

"Cho nên?"

"Cho nên ta không phải mỹ nữ."

"Vậy thì như thế nào."

"Nếu biết ta không phải mỹ nữ, vậy Người lấy ta làm gì?"

Hắn khoát khoát tay chỉ, nói năng ngọt xớt "Cũng chính bởi vì như vậy, người mới càng cần ta."

Giang Thu Thiên không hiểu.

"Phụ nữ sở dĩ không đẹp, là bởi vì không có đàn ông."

"Người! . . . . ."

Giang Thu Thiên Đón đúng là số đỏ, hắn rõ ràng là muốn hành hạ nàng.

Trong trò chơi một khi kết làm vợ chồng, nhất định phải cùng nhau làm nhiệm vụ, hơn nữa còn là tất cả nhiệm vụ! !

Rốt cuộc là ai đặt ra hệ thống BT như vậy? ?

Vừa nghĩ tới từ nay về sau nàng vào trò chơi, ngày ngày đều phải thấy nam nhân vô sỉ mặc thanh sam cầm cây quạt, là nàng cảm thấy mình thật bị thương. (bị thương và sụp đổ)

Nhớ lại lần đầu tiên lúng túng gặp mặt kết thúc thì hắn phe phẩy cây quạt giả hoạt bỏ lại một câu: "Còn nhiều thời gian."

Nàng cuối cùng cũng hiểu, hắn muốn cưới nàng, mục đích là vì ngược nàng.

Tây Hồ quan nhân nhân nhả: "Người có thể lựa chọn kết hôn, hoặc là ta phơi bày mọi chuyện ra ánh sáng."

Giang Thu Thiên nghe lại, đôi tay nắm quyền. Nàng tại sao có thể nghĩ đến việc hắn cùng thổ tài chủ Pk là vì giúp nàng chứ, hắn căn bản là muốn đuổi Long Hữu Ngân đi, rồi uy hiếp nàng.

Cân nhắc mãi, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi: "Được, ta gả." Cùng lắm thì, vứt bỏ nick này.

"Ngoan, nương tử, vậy ta off trước."

"A đúng rồi!" Hắn dường như nghĩ đến cái gì, dịu dàng nhắc nhở nàng một câu: "Nếu như ngày nào đó nương tử đột nhiên biến mất, vì phu cũng rất có thể nhất thời xúc động mà nói với người khác."

Giang Thu Thiên cố gắng lắm mới có thể kiềm chế được mình, không nhắc vũ khí lên chém hắn.

Người con trai nào đó giống như biết đọc nội tâm của con người, trước khi đi tới đầu cầu đột nhiên quay đầu lại tán tỉnh cười một tiếng.

"Nàng có thể gọi ta là lão công" dừng lại, sau đó tà tà cười một tiếng: "Hoặc là quan nhân."

"Hừ. . ."

"Tiểu nhân hèn hạ!" Lúc này, là Giang Thu Thiên nhìn về phía màn ảnh, khẽ hô ra tiếng.

Trong đôi mắt đột nhiên lóe lên ánh sáng sắc bén, đùa bỡn nàng rất vui đúng không?

Đến đây, vậy để xem đến cuối cùng người nào đùa bỡn người nào.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Kết hôn vào sáng sớm

Thu Thiên nói tin tức này nói cho thỏ con trên QQ cô ấy kích động đến nỗi phát ra mấy icon Tư Cơ bị sét đánh trúng.

"Cậu, tin tức này cũng quá mạnh mẽ rồi!" Không phải như vậy chứ, cô nàng Thu Thiên này nói một câu khiến cô ngổn ngang trong gió.

Không thể tin được đúng không? Thu Thiên gạt đầu, chính cô cũng không dám tin.

"Trên thực tế, tớ bị uy hiếp ."

"Là ai là ai?" Thỏ Con trong lòng căm phẫn "Kiên quyết cự tuyệt!" đây là thời đại gì rồi, đừng nói trò chơi [Cờ + sách + mạng], trong cuộc sống cũng không bức hôn .

"Cậu nói cho anh ta biết, dưa hấu xanh không ngọt, cát cao Miêu không dài. Nhưng mà," Thỏ Con dừng một chút, tò mò hỏi "Rốt cuộc là anh chàng nào uy hiếp cậu?"

Thu Thiên: "Tây Hồ."

Thỏ Con im lặng mấy giây, lập tức nhếch miệng cười to: "Tây Hồ? Tây Hồ quan nhân? A ha ha ha ha ha, làm rất tốt!"

". . . . ."

Có chuyện này nữa sao? Cô bị một người đàn ông uy hiếp, Thỏ Con còn ngược lại nói rất khá?

Thu Thiên căm phẫn: "Thỏ Con, Tớ khinh bỉ cậu."

Thỏ Con xin lỗi gãi gãi đầu: "Ách, nói đi. . . Tây Hồ vì sao uy hiếp cậu vậy?"

Thu Thiên: "Bởi vì bức ảnh đăng trên diễn đàn."

Do dự mấy giây, sự mơ hồ đối với Thỏ Con đã đi qua, Thỏ Con quan tâm thờ dài: "Cậu đó, người bạn kia của cậu đúng là hồng nhan họa thủy."

Thu Thiên thờ dài, không mới lạ, cô từ nhỏ đến lớn đều đi theo Lâm Tổ Tổ để dọn dẹp tàn cuộc số lần kẻ không hết. Lúc này còn lưu luyến đến mức đi hòa thân, cũng xem như mở lối cho người sau đi.

"Nhưng mà, nhóc con cậu gả cho Tây Hồ cũng tốt." Thỏ Con đứng lên "Có rất nhiều cô gái hâm mộ cậu nha."

Nghe nói có không ít MM độc thân có ý đồ với Tây Hồ, tìm cách ôm ấp yêu thương, cố tình nhu nhược, vô tình bắt gặp, nhưng Tây Hồ chính là đứng trong vạn bông hoa, phiến lá không dính thân. Nhưng bây giờ Tây Hồ lại bức hôn Thu Thiên, hai người sẽ khó tránh khỏi lâu ngày sinh tình, sau đó củi khô bén lửa... chắc chắn chắc

"Cậu đó, vội vàng gả, vội vàng gả! đã có đủ đồ cưới hay chưa? Nếu không tớ giúp cậu đi thu thập! Đã nghĩ kỹ danh hiệu sau khi kết hôn chưa? Có muốn tìm người chụp ảnh không? . . . ."

Thỏ Con hưng phấn giống như là mình kết hôn vậy.

Thu Thiên im lặng ینگ, cô quên, Thỏ Con vẫn rất hâm mộ Tây Hồ, khi cô chưa nói thôi.

Thu Thiên: "Tớ off"

Thỏ Con: "A, cậu off nhanh vậy à? cậu còn chưa nói với tớ ngày nào kết hôn đó."

Thu Thiên: "Năm giờ rưỡi Sáng ngày mai."

Thỏ: "ㄟ. =. . . Ngày mai. . . Nhưng vì sao lại là năm rưỡi sáng? Vì sao không phải bây giờ, tám giờ tối? Chín giờ cũng được a ~"

Thu Thiên: "Bởi vì ít người."

Lưu lại Thỏ Con ở trên QQ tiếp tục vô cùng phiền muộn, Thu Thiên gửi một biểu cảm 88, đã off.

Đóng máy vì tính, Thu Thiên lắc đầu một cái, bảy tám giờ tối? Vốn Vốn đã đủ ồn ào rồi, nếu vào buổi tối lúc nhiều người kết hôn, thì chẳng khác gì con khi bị người khác vây xem.

Hắn đến tìm nàng thương lượng chuyện kết hôn, thì nàng bộ dạng nghiêm túc nói: "Buổi sáng năm giờ rưỡi đi! Ta tương đối mê tín! Lúc này nên gả nên cưới."

Hắn nghĩ chỉ có hắn mới có thể phúc hắc, uy hiếp? nàng cũng muốn để cho hắn biết cảm giác bị ngược đãi là như thế nào.

Cứ nghĩ, Tây Hồ nhất định sẽ tức giận, thật không ngờ đến hắn híp mắt cười một tiếng, liền tiếp gặt đầu: "Cô đầu, nàng nghĩ thật chu đáo, đến ngay cả thời gian cũng xem kỹ rồi." hắn cười rạng rỡ.

Giang Thu Thiên bóp cổ tay, rốt cuộc hắn có phải là người bình thường không, người bình thường sao có thể vì chính người khác mà năm giờ hơn bò dậy cùng người khác chơi trò kết hôn?

Hắn sáng khoái đồng ý như vậy, nàng cũng không thể khiêng đá đập mình chân, trong thời kỳ nghỉ đông, buổi sáng năm giờ rưỡi nàng căn bản không bò dậy nổi; không thể làm gì khác hơn là cắn răng, vì vậy phải lập kế hoạch năm giờ rưỡi sáng dậy kết hôn.

Không phải là kết hôn sao! Thu Thiên vừa đánh răng vừa nghĩ, có gì ghê gớm đâu, hần muốn ngược nàng, chẳng lẽ cô không ngược lại được?

Nghĩ đi nghĩ lại, nhìn mình trong gương ngọt ngào cười một tiếng.

Năm giờ 20', chuông báo thức ở trên điện thoại di động đổ chuông.

Giang Thu Thiên tắt chuông, nhẹ nhàng bò dậy mở máy vi tính ra vào trò chơi.

Có lẽ bởi vì thời gian quá sớm, trên đường nàng đi đến miếu nhân duyên thậm chí ngay cả một người chơi cũng không thấy.

Khẽ xoa dưới ánh mắt hơi mệt mỏi của mình, xa xa đã phát hiện một nam tử áo xanh tinh thần sáng khoái đứng chờ ở miếu nhân duyên.

Giang Thu Thiên nhếch miệng, không ngờ, hần đúng là đến rất sớm.

"Cô dâu, chào buổi sáng." Nam tử thanh sam tiến lên đón, hướng thiếu nữ áo tím vái chào.

Ừ một tiếng, coi như là đáp lại với hần.

Tây Hồ: "Tối hôm qua, có nhớ vi phu hay không?"

Thu Thiên liếc mắt nhìn anh một cái, chậm rãi nói ra hai chữ: "Không. . . . . Có."

Nói xong, thiếu nữ áo tím mềm mại đi vào phía trong miếu nhân duyên.

Chàng trai đứng ở đó đột nhiên trầm mặc, nhưng người bên kia máy vi tính hai mắt không nhìn được cong lên, bên môi không che giấu được nụ cười. Xem ra có người, thích ứng rất nhanh.

Thu Thiên tiến vào trong nhân duyên miếu, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Trong nhân duyên miếu so với tưởng tượng của nàng xinh đẹp hơn, những đồ trang sức được sắp xếp thành từng đôi, bên tường treo bức tranh uyên ương rực rỡ, tấm màn lụa màu đỏ rủ xuống đất, bên trong miếu được chiếu sáng trưng bởi nến hi đỏ thắm.

Làm cho người ta cảm nhận được như lạc vào một cảnh giới kỳ lạ.

Ở trong ánh nến lập lòe, mơ hồ có thể thấy được diện mạo ôn nhu của nam tử trước mắt. . .

Thu Thiên nháy mắt mấy cái, lấy lại bình tĩnh, nàng vừa rồi bị đút gân não rồi, vậy mà có thể chìm vào trong giả tưởng ôn nhu.

Không thể phủ nhận, cảnh tượng trong trò chơi thiết kế quá thật duy mỹ, loại không khí mong lung này rất dễ dàng ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác, nhưng mà. . . cô không thích hợp. Ít nhất giờ phút này không thích hợp.

Vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh thôi.

nàng nhìn về hần: "Tiếp theo phải làm sao đây?"

Hần nhàn nhả: "Nàng không biết?"

Giang Thu Thiên tức giận liếc hần một cái.

"Oh!" Tây Hồ quan nhân bùng tỉnh hiểu ra gật đầu một cái: "Cô dâu, thì ra nàng cũng chưa từng kết hôn."

". . . . ."

"Trùng hợp vậy, vi phu cũng là lần đầu tiên kết hôn."

Hần phe phẩy cây quạt, rõ ràng là trò chơi thiết kế hình tượng Ngọc phiến công tử, nhưng Giang Thu Thiên lại cảm thấy hần cười rất là giả hoạt.

Rõ ràng là cố ý! Người này thật đúng là tinh lực dồi dào, buổi sáng tinh mơ đã bắt đầu tiến hành tàn phá tâm linh nàng.

Giang Thu Thiên âm thầm BS* hần, nam tử áo xanh lại đột nhiên thay đổi thái độ không đứng đắn vừa rồi, phát icon một khuôn mặt tươi cười.

(*) Khinh bỉ.

"Đến đây, ta đem đồ cưới cho nàng."

Đồ cưới? nàng sững sờ, nàng thiếu chút nữa quên, ở trong trò chơi này kết hôn cần phải mua đồ cưới.

Cái gọi là đồ cưới, thật ra chính là trang phục đặc biệt game chuẩn bị cho người chơi.

Trong khu mua bán trò chơi có bán, thuộc loại tăng giá trị tài sản; nói trực tiếp một chút chính là kiếm tiền của người chơi.

Cổ nhân mặc như thế nào, trang phục hôn lễ như vậy, chỉ là chia thành bộ đơn giản, đẹp và lộng lẫy.

Bộ đơn giản là nam nữ đều một thân áo choàng đỏ, màu sắc vui mừng hình thức đơn giản, giá 59 nhân dân tệ.

Bộ đẹp còn kèm theo một ít trang sức châu tử, trang sức viền vàng, nhìn có tướng vợ chồng Phú Quý, giá 99 nhân dân tệ.

Bản lộng lẫy hoàn chỉnh tất cả mũ phượng, ngọc bội, dải lụa đỏ, bao lì xì, lộng lẫy vô cùng, giá 199 nhân dân tệ.

Tồn trên 199 nguyên mua một bộ trang phục áo, hơn nữa chỉ là nghi thức trong trò chơi, Giang Thu Thiên cảm thấy có chút lãng phí.

Nếu như là nàng, thà rằng không mua.

Chỉ là trò chơi đã đặt ra như vậy, muốn kết hôn, bạn trước hết tiêu tiền.

Chỉ thấy hệ thống nhắc nhở Thu Thiên: [Tây Hồ quan nhân muốn cùng bạn giao dịch, bạn có đồng ý hay không?]

nàng đột nhiên hô một tiếng: "Khoan đã."

"Lời của người nói, chắc còn nhớ chứ?" Chỉ cần nàng gả cho hắn, hắn không được nói ra chuyện của Lâm Tố Tố.

Tây Hồ quan nhân nhú mày: "Dĩ nhiên."

"Người có thể bảo đảm?" có mấy lời vẫn nên nói rõ ràng trước, an toàn.

Hắn cười cười, hình như tâm tình rất tốt: "Nếu lo lắng, nàng có thể print screen. Chỉ là. . . nếu chúng ta không nắm chặt thời cơ, người chơi sẽ càng ngày càng nhiều."

Cũng đúng! Nháy mắt đã qua hơn 10 rồi, nói là năm giờ rưỡi kết hôn, giờ cũng đã 5h38' rồi.

Thu Thiên suy nghĩ một chút, cắn răng đồng ý giao dịch, nhận "đồ cưới" mà hắn mua.

Khiến nàng vui mừng là, hắn mua bộ đẹp thôi.

Mặc dù còn chưa đủ đơn giản, nhưng so với mua bộ lộng lẫy, nàng có thể tiếp nhận được.

Hai người mặc trang phục cưới của từng người, đứng ở trước mặt nguyệt lão trong miếu nhân duyên đối thoại, mặc cho hệ thống sắp xếp ba lạy chín vái, trao đổi xong nhẫn đính ước, coi như hôn nhân đã được chứng thực.

Thế giới ngay lập tức nhắc nhở bằng một dòng màu hồng: [chúc mừng người chơi Tây Hồ quan nhân cùng người chơi Thu Thiên, hi kết liền cành! ! !
Nguyễn loan phượng hòa minh, đầu bạc răng long!]

Lúc thế giới thông báo, quả nhiên rất an tĩnh.

Xem đồng hồ, năm giờ 42 phút, vừa đúng có thể bò lại trên giường ngủ tiếp, ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại.

Cũng may lúc này đúng vào kỳ nghỉ đông, Giang Thu Thiên không cần suy nghĩ đến vấn đề dạy muộn.

"Ta off." Thu Thiên vừa muốn đi, kết quả hắn đột nhiên bước chân, ngăn ở trước mặt nàng.

nàng bắt mắt cau mày: "Làm gì?"

"Cô dâu, giai đoạn sau hôn lễ sau rất quan trọng."

"Cái gì?"

Hắn đột nhiên lại gần, mặt của hai người cơ hồ dính vào nhau: "Phòng động."

Thu Thiên nháy mắt mấy cái, động. . . . . trên mặt nàng bỗng nhiên ửng đỏ.

Tây Hồ này, thật là càng ngày càng không biết chừng mực.

Tây Hồ quan nhân mặc đồ hi phục thẩm hi, lui về phía sau một bước, hải lòng thương thức Thu Thiên mặc hi phục.

"Trang phục này không tệ, cô dâu, về sau cứ mặc như vậy bởi vì phu tử bộ đi."

Nhất thời trên mặt Thu Thiên hiện rõ vạch đen.

Đôi mắt người như Tây Hồ, nàng không thể noi lòng tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị lôi ra ngoài ánh sáng

Cửa phòng bị gõ hai cái, mẹ Giang ghé đầu vào: “Nhóc con, dậy ăn cơm.”

Thu Thiên gạt đầu một cái, mơ hồ không rõ trả lời một tiếng, liền ngồi dậy mặc quần áo.

Trong mơ cô vẫn luôn cùng Tây Hồ kia đấu trí đấu dũng, từ Hỏa Diệm sơn đánh đến đồng bằng Bạch Mã, lại từ ống thông gió lôi kéo cho đến khe suối, ngủ cũng không được thoải mái.

Đứng lên soi mình trong gương, phát hiện hai quầng mắt cô thâm quầng.

Mẹ Giang không biến sắc hỏi một câu: "Lại chơi trò chơi đến nửa đêm phải không?"

Cô lắc đầu, nhận lấy cơm mẹ Giang đưa tới. Không phải chơi đến nửa đêm, chỉ là sáng sớm bỏ dậy chơi mấy phút mà thôi.

"Nghe nói, bây giờ rất nhiều cô bé bằng tuổi con mê yêu đương qua mạng, nam hay nữ cũng không biết mà lại kết hôn trong game."

"Phốc." cơm trong miệng Giang Thu Thiên thiếu chút nữa thì phun cả ra ngoài.

"Con không học người ta chứ?"

Thu Thiên chỉnh lại vẻ mặt, nói dối mẹ: "Không có."

"Vậy thì tốt! !" Mẹ Giang yên tâm gạt đầu "Tình yêu trong mạng đều là giả tạo, sao có thể so sánh với tình yêu thật sự chứ, nhớ năm đó mẹ và cha con ở trong hội trường đại học vừa gặp đã yêu, trong nháy mắt Thiên Lôi va vào địa hỏa, tình yêu hừng hực bùng cháy."

Mẹ Giang và cha quen nhau lúc học đại học, mỗi lần nói đến chuyện năm đó là nói mãi không thôi. Khi mẹ Giang nói đến đoạn bà và cha hứa yêu nhau suốt đời, thì chuông điện thoại trong phòng khách vang lên.

Chỉ thấy mẹ Giang dùng tốc độ cực nhanh vọt tới, giọng nói trong veo, tư thế rất đẹp mắt cầm điện thoại lên: "Alo?" Hai giây sau "À. . . Là bạn học tiểu Thu à, cháu chờ một chút." Giọng nói trong chốc lát cực kỳ hào hùng, gọi Thu Thiên: "Nhóc con, điện thoại!"

Thu Thiên đi tới, cảm nghe lên, bạn học ở đầu bên kia điện thoại sau khi nghe giọng nói ngọt ngào vẫn chưa hết hoảng sợ hỏi cô: "Vừa rồi nghe điện thoại là mẹ cậu sao? Làm tớ sợ chết khiếp, tại sao vừa nghe thấy tim cậu đã lập tức thay đổi giọng rồi?"

Không cần phải nói, mẹ cô nhất định nghĩ rằng điện thoại này là do cha đi công tác bên ngoài gọi điện về, giọng nói mới có thể đột nhiên dịu dàng như vậy.

Thu Thiên bình tĩnh cười cười: "Ừ, điện thoại nhà tớ loa không được chất lượng lắm, biến giọng là chuyện bình thường. Nói tiếng phổ thông đôi khi còn nghe lầm là đang giảng tiếng Hàn nữa là."

"Hoá ra là như vậy." Vương Diễm hi hi bật cười "Đúng rồi, cậu chưa quên là chúng ta chiều nay đi họp mặt chứ?"

Thu Thiên suy nghĩ một chút, hình như đúng là có việc như vậy. cô thật sự đã quên mất. . .

Nghỉ đông, các bạn học trong lớp đều ở nhà, trừ ăn uống ngủ còn lại chính là ngày đêm không ngừng lên mạng.

Thu Thiên không có việc gì cũng thích treo QQ một bên, cùng các bạn học tình thoả trò chuyện mấy cây. Rốt cuộc cũng có người không chịu được, không thể cứ luôn như vậy cho đến lúc khai giảng? thời gian của tuổi trẻ không thể cứ lãng phí như vậy được. nên mấy bạn học nhà ở Bắc Kinh liền thảo luận tìm một chỗ ở ngoài trường họp mặt, mấy bạn nam tình thần lập tức phấn chấn, hết sức tán thành.

Thu Thiên vốn dĩ không muốn đi, nhưng mấy bạn học nam dõ hơi bày ra khuôn mặt như đưa đám.

"Thu Thiên, cậu thương xót bọn tớ đi cùng đi."

"Đúng đó đúng đó, cậu là hình tượng của khoa kiến trúc đại học L chúng ta! Không thể để cho người ta nói rằng khoa kiến trúc chúng ta không có mỹ

nữ!"

Hơn nữa quan hệ của cô và Vương Diễm cũng không tệ lắm mà cô ấy lại luôn miệng nói: “Đi đi, chỉ một mình tớ là con gái cũng ngại.” giọng nói mềm mại vang bên tay Thu Thiên khiến cô không biết làm gì khác hơn là cười đồng ý.

Nếu nói hợp mặt, thật ra thì chính là đi hát Karaoke.

Nhà Thu Thiên cách Tây Trục môn không phải gần, nhưng ngồi tàu điện ngầm cũng tiện, lúc đến KTV, Vương Diễm cùng mấy bạn nam kia đã ngồi ở trên ghế sofa trong khu vực chờ, thấy cô xuất hiện, rồi rít vầy tay về phía cô.

Có một sinh viên nam tên là Trương Dư vừa nhìn thấy Thu Thiên xuất hiện, lập tức nói với những người bên cạnh: “Đây là Giang Thu thiên, tài nữ cũng là nữ nữ của khoa kiến trúc chúng tớ!”

Thu Thiên lúc này mới phát hiện đứng bên cạnh anh ta là hai nam ba nữ, đáng vẻ cũng rất được, chào hỏi cô, Thu Thiên cũng rất lễ phép gật đầu cười cười.

Người trẻ tuổi từ trước đến nay ở chung với nhau rất nhanh chóng hòa nhập, sau một lát đã quen thuộc hết.

Mười người thuê một phòng bao cỡ trung, hơi chật, nhưng ngồi như vậy có thể trao đổi tốt hơn. Năm nam năm nữ, cũng bị chia đều ra, mà Thu Thiên lại ngồi giữa hai nam sinh, điều này khiến cô có chút lúng túng. Vì vậy mượn cớ ra ngoài gọi đồ uống, liền đi ra ngoài.

Nhận mười ly đồ uống, lúc cô đang muốn bung khay đồ uống đi vào phòng bao, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh: “Đề đó cho tớ đi.”

Là một trong hai sinh viên nam vừa rồi, vóc dáng rất cao, người cũng rất sáng sủa, cười rộ lên mắt khê híp lại; nhìn cậu ta tích cực muốn giúp cô bê đồ uống, Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là thành toàn cho cậu ta thể hiện phong độ.

Hai người cùng nhau sóng vai đi, đi ngang qua không ít phòng bao, cánh cửa sổ được đánh bóng có thể mơ hồ lộ ra một ít ánh sáng từ bên trong, chiếu lên vẻ mặt của Thu Thiên, khiến cho vẻ mặt cô dịu dàng hơn. Nam sinh đó không khỏi sùng sốt một chút, đứng lại.

Nói như thế nào nhỉ, thật ra thì Thu Thiên cũng coi là một mỹ nữ.

Tóc cô thẳng vừa chấm vai, nhuộm màu hạt dẻ, gương mặt thanh tú, nhưng làn da rất đẹp, trắng nõn mịn màng, từ xa xa nhìn lại khiến người khác không thể dời mắt được, cười rộ lên có cảm giác như có thể hòa tan băng tuyết.

Nhưng mà cho tới bây giờ cô cũng không cảm thấy bản thân mình là một mỹ nữ, bởi vì bên cạnh cô có Lâm Tô Tô.

Thu Thiên đi hai bước, phát hiện không đúng, quay đầu lại nhìn thấy cậu ta ngo ngắc nhìn mình, cười cười: "Sao Vậy?"

Nụ cười này, lại khiến cậu ta không có cách nào bước đi được nữa, mà Thu Thiên vẫn không cảm giác được tiếp tục lễ phép mỉm cười.

Lúc này, gian phòng bao bên cạnh đột nhiên mở, có hai người đi ra. Lúc đi sắp lướt qua nam sinh kia thì cậu ta hồi hồn vui mừng gọi: "Kỷ sư huynh!"

Người được cậu ta gọi là Kỷ sư huynh, hình như cũng nhận ra cậu ta, hai người liền nhỏ giọng trò chuyện.

Thu Thiên thấy cậu ta gặp người quen, đi cũng không được, không đi cũng không hay cho lắm, không thể làm gì khác hơn đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm lên đồ trang trí đeo trên tường.

Đại khái người sư huynh kia hỏi cậu ta tại sao lại đến đây, cậu ta chỉ nhìn về phía Thu Thiên, vị sư huynh kia quay lại nhìn thoáng qua Thu Thiên một cái. Vừa nhìn đã bắt gặp ngay ánh mắt cô nhìn sang. Ánh đèn trong bóng tối, mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng trực giác cho biết anh ta có một đôi mắt đẹp, giống như ánh sao trong trời đêm; nhưng tầm mắt giao nhau cũng chỉ là ngắn ngủn hai giây, hai người tầm mắt đều dời đi. Người đó cùng nam sinh kia nói chuyện mấy câu, liền vỗ vỗ vai cậu ta rồi đi.

Cho đến khi bóng lưng vị Kỷ sư huynh này khuất sau hành lang, cậu ta mới hưng phấn nói với Thu Thiên: “Vừa rồi là sư huynh lúc học trung học của tớ, được trực tiếp cử đi học ở Thanh Hoa, bây giờ đã là một nghiên cứu sinh rồi.”

Thu Thiên đối với những người nghiêm túc học tập vẫn luôn khâm phục, bỗng nhớ đến đôi mắt sáng kia, từ trong lòng tỏ ra khâm phục gật đầu một cái: "Rất lợi hại."

"Đúng vậy?" Nam sinh đó kiêu ngạo ưỡn ngực ngực, dường như người đang được nói đến là cậu ta vậy, "Kỷ sư huynh rất lợi hại, vừa học giỏi vừa thân thiện, đúng rồi. . . anh ấy với cậu cũng được xem như là cùng nghề đi, đều học hệ kiến trúc. . ."

Thu Thiên vẫn kiên nhẫn mỉm cười, cho đến khi cậu bạn đó sau khi kết thúc KTV, muốn mời cô đi xem phim.

Cũng may mấy người bạn học của cô biết cô không thích đi ra ngoài với sinh viên nam xa lạ, trêu đùa ôm chầm kia bả vai cậu ta, dùng sức nháy mắt với Vương Diễm, Thu Thiên và Vương Diễm đã thuận lợi đi trước.

Về đến nhà đã đến gần bảy giờ tối, mẹ Giang mục ngoài chơi mạt chược với người khác, chỉ để lại cho Thu Thiên một tờ giấy, dặn cô hâm nóng thức ăn rồi ăn.

Cô Cười cười đem tờ giấy cẩn thận cắt xong, Thu Thiên trực tiếp mở máy lên QQ.

Đang chuẩn bị vào trò chơi, Thỏ Con đã gửi đến rất nhiều biểu cảm giận mình.

"Nhóc con này! ! ! chuyện kết hôn của các cậu tất cả mọi người đều biết rồi ! ! !"

Hả? Nhanh như vậy?

Thu Thiên đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh; dù sao sớm muộn gì cũng bị phát hiện và trở thành nhân vật bất quá. Đã nhiều lần bị đưa ra làm đề tài bình luận, thêm lần này nữa cũng không sao, chỉ hi vọng sự nhiệt tình của mọi người trong trò chơi duy trì không quá lâu.

Thỏ Con lo lắng hỏi: "Nhóc con cậu có vào trò chơi nữa không?"

Thu Thiên mỉm cười: "Vào chứ...." Đương nhiên phải vào, cô không ăn trộm cũng không ăn cướp, tại sao không vào.

Thỏ Con lập tức liền sùng bái Thu Thiên, gửi đến vô số nụ hôn: "Nhóc con, cậu phải rất bình tĩnh! !" Phải biết rằng, Tây Hồ đến bây giờ vẫn chưa login đây.

Thu Thiên gật đầu: "Ừ, anh ta không lên càng tốt."

"Được được đó, vợ chồng tình cảm tốt."

"Chờ đến lúc anh ta login, tớ có thể cười nhạo anh ta nhất gan."

Thỏ con đỏ mặt hỏi, đây là Thu Thiên vẫn luôn ôn hòa hành tẩu ở giang hồ sao? Chẳng lẽ bởi vì được người cường thế như Tây Hồ yêu, mấy ngày gần đây đã làm bộc phát nội tâm của Thu Thiên?

Thỏ Con lại một lần ai oán ở lại QQ tiếp tục vô cùng phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đến tham quan

Tây Hồ quan nhân và mỹ nữ Thu Thiên đang nổi tiếng trên trang Web chính thức của diễn đàn, lại kết hôn chớp nhoáng vào lúc năm rưỡi sáng!

Lúc đầu người đã thấy tin tức kia, chỉ đi ngang qua cột thông cáo, nhầm chán không có việc gì đọc qua một chút mà thôi.

Nhưng sau khi vừa nhìn thấy, lập tức hét lên.

"A a a a a a a ! ! ! ! Thu Thiên MM kết hôn! ! ! !"

Ngay sau đó, toàn bộ kênh thế giới cũng bùng nổ.

Một đêm tìm nữ nhân: "A? Không phải chứ? Thu Thiên MM dịu dàng thuần khiết thiện lương tốt đẹp, lập gia đình rồi ư?"

JACK: "Anh em không có cơ hội rồi."

Anh chơi là vì Tình Mịch: "Thu Thiên! Uống phí anh đối với em một lòng, em đã là của người khác rồi."

Ngâm cho ướt: "Cao! Người đàn ông nào chiếm tiện nghi lớn như vậy? Cút ra ngoài này cho tôi."

Tiểu Lao: (0.0) Thu Thiên tỷ tỷ, Tỷ thích Tiểu Chính Thái* sao? Người ta là thiếu niên nhỏ tuổi nè, hồng hào và nõn nà nhé.

(*) Bò nhí

Trầm luân thương tổn: Lão công của Thu Thiên là S///B! S///B! S///B!

ZHU3455: (-.-) người ở trên cậu không sợ bị người ta chém à. . .

Bên trong tiếng nói ầm ĩ đó, đột nhiên có một username cấp thấp nói một câu.

“Lão công của Thu Thiên mỹ nữ là Tây Hồ quan nhân.”

À? Tây Hồ quan nhân? Xếp thứ hai trên bảng xếp hạng cao thủ, người luôn có vô số JQ Tây Hồ quan nhân?

Lần này đổi thành người chơi nữ rồi rồi ai oán.

Mộng Du Nhi: "Đây không phải là sự thật chứ?"

Rạng rỡ ưu thương: Thu Thiên là ai . . . Tây Hồ ca ca tại sao lại cười cô ta?

Thanh thuần thiếu nữ: "Là phụ nữ ghê tởm chuyên đi quyến rũ đàn ông!"

Siêu cấp bảo bối: "Tây Hồ anh không cần kết hôn a, 555555, người người ta rất thích anh đó."

Lão nương thích trai đẹp: "Thu Thiên tới PK! ! ! Thua phải đưa Tây Hồ cho tôi! ! !"

◇ Shasha mỹ ◇: "Lão nương thích trai đẹp, người là nhân yêu! ~~~~"

Vì vậy, kênh thể giới nhanh chóng xuất hiện loại âm thanh tranh luận.

Một loại ủng hộ người chơi nữ đến cướp đoạt Tây Hồ quan nhân; một loại khác ủng hộ Thu Thiên vứt bỏ Tây Hồ quan nhân.

Dù sao bất kể là loại nào, mục tiêu cuối cùng đều là chia rẽ uyên ương.

Các chàng trai hưng phấn hô to: "Ủng hộ Thu Thiên mỹ nữ vứt bỏ Tây Hồ, chúng tôi vĩnh viễn rộng trái tim chờ cô!"

Các cô gái thổ lộ: "Tây Hồ ca ca, anh nên ly hôn cùng cô ta đi! bọn em chỉ cần JQ cũng đã thỏa mãn rồi."

Trên thế giới hết sức náo nhiệt, nhưng từ đầu đến cuối không thấy nam nữ chủ lộ mặt..

"Nhất định là Thu Thiên mỹ nữ bị của tình cảm chân thành của chúng ta làm cảm động, cho nên lên lên ở trong góc lau nước mắt! !"

Một người chơi nam nói xong, dường như tất cả người chơi nam khác đều gật đầu bày tỏ đồng ý: Thu Thiên, hãy để cho anh đây yêu em đi!

"Stop! Nhất định là quá xấu hổ không dám xuất hiện, vậy mà dám quyến rũ Tây Hồ ca ca của chúng tôi! Hừ! thật không biết xấu hổ!"

Người có tên là Phi Trư Lưu tiểu MM mở miệng nói những từ kiều ngạo, làm cho người chơi nữ đỏ mặt vì ghen. Nhưng lập tức những người chơi nam trong lòng lại đầy cảm phẫn.

Vì vậy, sau trận chiến nước miếng lần thứ nhất, những từ ngữ an ủi người khác cũng bắt đầu thường xuyên xuất hiện.

So với sôi nổi của kênh thể giới, một góc khác của bản đồ này rõ ràng vô cùng nhàn nhã.

Cách núi thanh Khê không xa là Vụ Văn Cốc, người ở đây ít, quái vật ở đây cũng không mạnh mẽ.

Thiếu nữ áo tím đang nghiêng người ngồi trên tảng đá lớn, nhìn nam tử áo xanh bên bên cạnh thong thả bước đi .

"Anh ở đây làm gì?"

"Cô dâu, em không nhìn ra sao? Anh đang tản bộ đó."

Tản bộ? lúc vừa rồi sau khi login cô liền đến nơi này, không được bao lâu. Anh liền cười ngơ ngác đuổi theo cô.

Sau khi đến đây, gọi cô một tiếng “nàng dâu”, rồi bắt đầu đi qua đi lại trước mặt cô 5 phút đồng hồ, bây giờ lại nói với cô, anh đang tản bộ.

Thu Thiên nhìn về phía màn hình máy tính nhú mày, đây đúng là câu trả lời mà anh sẽ nói ra.

Cùng anh gần gũi mấy ngày, cô đại khái đã biết anh là người như thế nào, một người khó hiểu, da mặt dày, còn có. . . đầu óc suy nghĩ rất khác người.

Suy nghĩ đến người đang ngồi ở bên kia máy vi tính, có thể là một người đam mê rất nhiều lỗ trên tai, hoặc là một người có đôi mắt như gấu mèo đầu tóc như con nhím ở trước máy vi tính học các anh chàng trong truyện ngôn tình giờ trở phức tạp, Thu Thiên lắc đầu một cái.

Cô dùng tay đánh chữ bộp bộp gửi qua: "Anh không mở kênh thể giới à?"

Anh trả lời rất nhanh: "Mở chứ. Thế giới rất náo nhiệt."

Thu Thiên cau mày: "Chẳng lẽ anh không nên đi giải

quyết một số chuyện?"

Bình thường mà nói, trong những tình huống như thế này, người chơi nam không phải nên đứng ra, diễn vai nhân vật anh hùng sao? Mặc dù, anh ở trong cảm nhận của cô, cùng với hai từ anh hùng này hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào.

Cô không phải người chuyên đi thu dọn toàn cuộc, nhưng cũng không phải là loại người chỉ biết làm nũng với người chơi nam, nhờ cậy giúp người chơi nữa, so với chuyện nợ ân tình, cô thích sống bằng sức mình hơn.

Nhưng chuyện này, nguyên nhân là do anh. Nếu như không phải là anh dùng chuyện của Tổ Tổ uy hiếp, cô nhất định sẽ không cùng anh kết hôn, nếu không kết hôn, cô cũng không tự nhiên trở thành nữ chính của chuyện bát quái.

Nghe cô nói xong lời này, Tây Hồ lại đột nhiên đứng lại, cười như không cười nhìn cô. "Cô dâu, em thay đổi thành một người yếu đuối rồi à?"

Không đợi Thu Thiên phản ứng kịp, anh lập tức lại tăng thêm một câu: "Hay là do em thấy vì phu được mọi người hoan nghênh quá, nên ghen tị?"

.....

Giang Thu Thiên, bình tĩnh, anh đùa giỡn cứ để anh đùa giỡn, không nên kích động.

Hít sâu, nhìn về phía màn hình cổ gắng hô hấp thật đều.

Tây Hồ có lẽ là đang xem lại những cuộc trò chuyện trên kênh thể giới, khoảng nửa phút sau mới nói với người đang tự thôi miên là Thu Thiên một câu.

"Không ngờ, cô dâu cũng rất được hoan nghênh."

Cô tức giận phản bác lại một câu "Đâu chỉ có anh mới được hoan nghênh."

Anh nhún mày: "Sao vậy? Chẳng lẽ em còn muốn vì phu như anh chơi trò tự hủy dung mạo?"

Cô không đắn đo nói: "Chuyện này được đó."

Tây Hồ lại mỉm cười: "Dung mạo của anh là phúc lợi của cô dâu, không thể dễ dàng mà phá hủy." Nói xong, còn không tính, còn nhích lại gần phía cô nhìn nhìn, sau đó lại không nghiêm túc mà đóng đưa cây quạt nhắc áo khoác lên, ngồi xuống trên tảng đá.

Thu Thiên bỗng nhiên nghĩ đến chuyện tấm ảnh của Tổ Tổ, xem ra anh ám chỉ anh về ngoài không bằng anh?

Cô hơi buồn nên đã rót một cốc nước sôi, bưng cốc nước nhìn về phía màn hình uống.

Nhưng mà khi đang uống, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng đặt cái cốc xuống, giật giật chuột

Hình như, có người chạy đến vị trí của bọn họ.

Hơn nữa.... không chỉ có một người?

"Thu Thiên, lên nhanh." Tây Hồ không biết từ lúc nào đã triệu hồi ngựa ra, bản thân anh đang ngồi trên lưng ngựa, đưa ra yêu cầu cười chung với cô.

Số người càng ngày càng nhiều, những người chơi hồng danh chói lại làm cô nhìn mà thất thần.

"Nghe lời, đi lên." Anh không còn nói giọng điệu đùa giỡn như lúc này nữa, kiên nhẫn gọi cô.

Không du dự nữa, Thu Thiên chọn đồng ý, thiếu nữ áo tím nhẹ nhàng nhảy lên thân ngựa, cùng nam tử áo xanh cưỡi ngựa bạch thần tốc rời đi.

Rẽ trái rẽ phải, xuyên rừng leo núi, trong nháy mắt những người theo sau không còn thấy bóng dáng nữa.

Ngựa chạy rất nhanh, cũng không biết nên đi đâu, cứ như vậy mặc cho anh mạng cô chạy về phía trước.

Gió thổi làn váy thiếu nữ áo tím nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh nam tử, thân hình cô nhỏ nhắn dựa vào anh, giống như đem tất cả tin tưởng giao cho nam tử trước mắt.

Dần dần, tốc độ của ngựa chậm lại, nhưng cũng không dừng lại, mà nhân nhả mang hai người bọn họ chậm rãi đi qua bình nguyên trống trải xanh ngắt.

Cảnh này thật sự quá đẹp đi, chỉ là cuộc đối thoại của hai người có chút giết chết phong cảnh đẹp như thế này.

Thu Thiên: "Những người vừa rồi, là đến tìm chúng ta PK à?" Cho dù Tây Hồ thao tác mạnh hơn nữa, thì yếu cũng không địch lại mạnh, chạy vẫn là thượng sách.

Tây Hồ quan nhân: "Không phải."

À? Thu Thiên sững sờ, không phải đến tìm anh để PK, vậy là...?

Tây Hồ cười rục rờ: "Là đến để nhìn chúng ta."

Cô không hiểu: "Nhìn?"

Hình như nghĩ đến chuyện gì, Thu Thiên vội vàng xem lại cuộc nói chuyện trên kênh thể giới.

Mặc dù những người tám rất nhiều, nhưng một số câu vẫn bị cô tóm lại rất chuẩn xác.

[thế giới] Tây Hồ quan nhân: cảm ơn các vị đã nhiệt tình với tôi và cô dâu, chúng tôi hiện tại đang ân ái ở một nơi khá vắng vẻ, hoan nghênh các bạn đến tham quan.

Cô tức giận gửi rất nhiều biểu cảm bức hỏa qua: "Tây! Hồ! Là anh đã kéo những người đó đến?"

Anh gửi đến một biểu cảm vô tội gật đầu: "Đúng vậy đó, cô dâu, lúc này em không phải muốn anh đi giải quyết vấn đề à, cho nên anh đã đi giải quyết."

"Anh làm thế này mà giải quyết à?"

"Đúng vậy, vì phu nghĩ nếu mọi người cảm thấy hứng thú với chúng ta như vậy, thì cứ để cho bọn họ nhìn đủ một lần. Một người vui không bằng mọi người vui sao."

Hay cho câu một người vui không bằng mọi người vui, anh không nghĩ đến, nhiều người như vậy, ngộ nhờ có người nhân cơ hội gây chuyện, muốn PK tập thể thì làm sao?

"Anh không lo lắng hỗn chiến sao?"

Tây Hồ bình tĩnh trả lời: "Đây là chuyện vì phu nên lo lắng, tiểu nương tử người không cần phải lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nhìn cô dâu mới

Tại sao anh lại có lỗi suy nghĩ bất ngờ đến mức khiến cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi?

Thu Thiên giận dữ trầm nghĩ: được rồi, cô thừa nhận, hiện tại cô không thể làm gì với anh ta, nhưng chỉ là tạm thời. . . Tạm thời. . .

So với nội tâm rối rắm của cô, Tây Hồ ở bên cạnh cực kỳ thành thoi, anh không kiềm chế được, từ từ chạy nhanh hơn, lại bay lên.

Chạy ra khỏi bình nguyên, xuyên qua sơn cốc thanh u, vào sâu trong rừng trúc, cây cối rậm rạp. . .

Thu Thiên lúc đầu không phát hiện ra có điều gì không ổn, nhưng càng nghĩ càng thấy lạ, anh đi về hướng này, hình như là. . . Đường trở về thành?!

Nhớ nên người nào đó nói muốn cho mọi người nhìn, trong lòng không nhịn được run lên.

Tiêu sái cùng Thanh Sơn Bạch Lang còn đang công kích lẫn nhau, hai người thật sự xuất ra vũ khí của mình, một người dùng sức sử dụng quạt, một người cầm kiếm vùng lên.

Nhưng mà hai người này, vừa bay lên vừa đánh nhau, ánh sáng màu trắng và lam nhanh chóng vụt qua, nhưng căn bản không gây ra bao nhiêu thương tổn cho

đối phương.

Những người khác ở bên cạnh tiếp tục vừa nói vừa cười, dường như hai người này đánh nhau là điều không quan trọng, trong đó có một thanh sam còn thành thoi phe phẩy cây quạt, thưởng thức cảnh nam nam tranh đấu trước mắt.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng màu tím chen vào giữa hai bóng lam và trắng đang dây dưa với nhau, tới nông tới sâu, lại từ sâu tới cạn.

Mơ hồ có thể thấy một thiếu nữ áo tím vũ động thân thể, thanh kiếm nhỏ trong tay phảng phất như hóa thành một dải lụa, mềm mại quấn quanh ở trên người nàng. Mà nàng xoay tròn múa giữa hai người, đem hai người đang đánh loạn nhau đó tách ra.

Tiêu sái cùng Thanh Sơn Bạch Lang hiển nhiên không ngờ Thu Thiên lại đột nhiên gia nhập, thấy này ánh sáng màu tím thì phản ứng đầu tiên là kinh ngạc,

nhưng thấy ánh sáng màu tím kia đến từ trên người Thu Thiên, thì vội vàng thu lại tất cả các kỹ năng đang phát ra.

Hai người nhìn Thu Thiên đứng giữa, lại trộm nhìn sang Tây Hồ đang đứng bên cạnh vẫn chưa nói lời nào, không khỏi mờ mờ hồ hồ.

Cũng may kịp thời thu lại kỹ năng, nếu như là người khác, đoán chừng Thu Thiên sẽ chết.

Dù sao, bọn họ cũng đã cấp 72, mà Thu Thiên mỹ nữ, vừa mới cấp 56.

Tiêu sai vẫn chưa hoàn hồn vỗ ngực một cái: "Chị dâu, tại sao chị lại đột nhiên xông đến vậy?" Cậu ta kiểm tra lại xem có tổn thương chị dâu mình mai hay không. Nếu thật sự gây tổn thương chị dâu, cậu ta sợ chỉ sợ chết mười lần cũng không đủ.

Những người khác cũng đều rời rít bày tỏ. Động tác vừa rồi của Thu Thiên dọa đến trái tim yếu ớt của bọn họ.

Thu Thiên đánh một khuôn mặt tươi cười xin lỗi: "Em sợ các anh sơ xuất làm tổn thương đối phương. Trong tình thế cấp bách..."

Chúng nam gật đầu, hóa ra là như vậy a!

Tiêu sai lập tức cảm động đến mức trong lòng suýt lệ rơi: "Chị dâu, chị thật tốt quá, quan tâm ta như vậy. Thật ra thì chúng ta đánh chơi thôi." Nói xong nháy mắt, Thanh Sơn Bạch Lang liền vội vàng gật đầu.

Thu Thiên nhưng cười một tiếng: "Vậy thì tốt. Hai người không cần giận dữ."

Hai nam nhân tiếp tục gật đầu.

Thu Thiên: "Tình yêu chính là bao dung và nhẫn nại."

Hai nam liếc nhau một cái, tình yêu? Cùng hai người bọn họ có quan hệ gì?

Thu Thiên: "Dù sao tình yêu giữa Nam Nam là không dễ dàng, nếu như có một ngày mất đi, thì cũng không thể nói bất cứ điều gì." Nói đến đây, dừng một chút, liếc nhìn người nào đó mặc thanh sam nãy giờ vẫn im lặng.

Đồng thời nhìn, tiêu điểm của tất cả mọi người đều mờ mịt dời về phía Tây Hồ.

Chẳng lẽ nói... Không phải là.... Chẳng lẽ... Thật....

Được Thu Thiên gọi mở, ánh mắt mọi người bắt đầu từ kinh ngạc đến xấu hổ rồi đến lúc hai mắt sáng lên. Hơi thở bất quá bắt đầu lan tỏa.

Tiêu sai vẫn không hiểu: "Chị dâu tại sao lại nói như vậy?"

Đương nhiên là vì đối nghịch với người nào đó, những lời này Thu Thiên tự nói với mình.

Tiêu sai sốt ruột nhìn mọi người ai cũng bày ra bộ dáng đã hiểu, buồn bực gãi gãi đầu, nhìn Thu Thiên đang đến gần Tây Hồ.

Nam tử áo xanh cũng không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn thiếu nữ áo tím đến gần mình, hình như còn mang theo một chút ý vị nghiên cứu.

Thiếu nữ áo tím thân nhiên đi tới, mỉm cười đối với nam tử mặc thanh sam, lại quay đầu nhìn về phía Tiêu sai lắc lắc ngón tay: "Chuyện này, không thể nói được."

Nói xong nhìn chung quanh một vòng, lại nhắc lại một lần nữa: "Ta đã đồng ý giữ bí mật cho người đó rồi."

Kẻ ngu ngốc đến mấy cũng có thể mơ hồ đoán được ý của Thu Thiên.

Nam Nam, tình yêu, mất đi, không nói được... Còn có ánh mắt của cô vẫn nhìn về Tây Hồ có nội tình a có nội tình.

"A!! Không phải chứ! Lão Tứ!"

Một âm thanh rất lớn kêu lên, đẩy cửa phòng khách bên cạnh ra.

"Cậu cũng học Tiểu Ngũ chơi đùa với nam nhân?" Đôi mắt tròn to, không dám tin nhìn về phía bóng lưng người nào đó một tay đang gõ nhẹ mặt bàn, một tay khác bưng chén nước đang nhấp nhả.

"Lão Tứ, sao cậu lại không nói gì vậy!"" Cậu ta rất khâm phục lão Tứ, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn đầu óc có đầu óc, nhưng cậu ta vẫn không ngờ, lão tứ lại giống như lão ngũ.

Chàng trai nãy giờ vẫn nhàn nhã uống nước quay đầu lại nhìn cậu ta một cái, thân nhiên nói: "Tớ mua món ăn Quảng Đông dưới quán ăn dưới tầng, cậu đi lấy đi, tiền ở trên bàn phòng khách."

Vừa nói xong, một âm thanh ừng ực rất phối hợp vang lên, làm bầm mấy câu không cam lòng đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, anh chàng nào đó nhìn màn ảnh máy vi tính, trong mắt bắt đầu dần dần hiện lên nụ cười, không ngờ, nhóc con này, còn biết dùng phương pháp này để đánh trả.

Trong kênh tán gẫu, rõ ràng xuất hiện một câu nói.

"Tây Hồ tiểu thụ, anh nên sửa đổi một chút xưng hô với ta đi."

Một người con trai nào đó cười khế, ngón tay thon dài gõ nhẹ bàn gõ lại trả lời: "Được, lão bà." banglangtrang123 - 1/1/15 Chương 10: Thu Thiên phản kích

Nhưng cô biết, tất cả mọi chuyện chỉ là ảo tưởng.

Có lẽ giờ phút này anh đang ngồi trước máy vi tính che miệng cười vui vẻ, cười Giang Thu Thiên cô bị anh ăn sạch sành sanh .

Thật ra thì Thu Thiên cũng đã nhảm rồi.

Người con trai nào đó thoải mái nhìn Thu Thiên phản kích cảm thấy không tệ, nhưng anh không hề vui vẻ. Chỉ là trong ánh mắt rõ ràng là có ý cười, lười biếng dựa vào thành ghế, nghiền ngẫm nhìn thiếu nữ áo tím trên màn hình kia.

Biểu cảm này của anh vừa đúng lúc bị người đang cầm hộp thức ăn đang đẩy cửa vào thấy được.

Người vừa bước vào chớp chớp mắt, không phải chứ? Lão Tử vậy mà đang nhìn về phía màn hình vi tính, khóe môi mỉm cười.

Chẳng nhẽ câu nói nói vừa rồi của cô đầu Lão Tử trog trò chơi là thật?

Cậu ta run run đặt hộp thức ăn xuống, vẻ mặt nghiêm túc tiến tới.

Một gương mặt to đột nhiên xuất hiện trước màn hình máy vi tính, nếu đổi lại bất luận là ai cũng phải giật mình. Nhưng người con trai nào đó hiển nhiên đã quen thuộc với trường hợp đột nhiên xuất hiện này, khẽ nhướn mày.

Sau đó chợt nhíu mày, làm cho người vừa bước đến muốn nói gì đều quên hết.

Cậu ta cố bình tĩnh hắng giọng một cái: "Lão Tử này, cậu có biết vì sao tổ tông giáo dục Lão Ngũ không?" Hỏi tớ mau, hỏi tớ tại sao mau. Chờ đến lúc cậu hỏi tớ... tớ sẽ dùng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu nói cho cậu biết bản thân là một người đàn ông thì nên thích phụ nữ không phải thích đàn ông, có một xu hướng giới tính bình thường rất có ý nghĩa đối với xã hội.

Đáng tiếc người nào đó không đứng như ước nguyện của cậu ta, chỉ đem đôi mắt đẹp của mình híp lại, từ từ nói một câu: "Nhớ cậu ấy rồi hả ? Ngày mai xe lửa sẽ về đến nơi."

"Cái gì ! cậu ta trở về rồi hả ? ?" lời muốn nói lúc đầu đều ném đến Cửu Tiêu Vân Ngoại.

"Mẹ nó! Cậu ta không phải đã nói kỳ nghỉ đông nàu phải về nhà bà ngoại cậu ta ở sao? Còn nói ở đó rất giàu có, người dân nhiệt tình, 100 con vịt nướng Toàn Tụ Đức cũng không kéo cậu ta trở về được sao?" cậu ta cứ tưởng rằng có thể thoải mái cùng Lão Tử trải qua mùa đông này, không ngờ Tiểu Ngũ lại phát điên muốn trở về. Vừa nghĩ đến người mỗi ngày đều ôm ngực kêu cậu "Nhị ca, tớ yêu cậu." lại muốn đến dây dưa với Lão Tử, làm hỏng người quân tử và có cuộc sống tao nhã như Lão tử, vừa nghĩ đến đã cảm thấy vô cùng suy sụp.

Vừa lau mặt, hất tóc lên: "Tớ sẽ đi hỏi!" hóa tốc vọt vào gian phòng khác. Không bao lâu, liền nghe thấy tiếng gõ bàn phím bộp bộp.

Quả nhiên, một lát sau, hai người này lại đánh nhau.

Người nào đó không lo lắng mở hộp thức ăn ra, mùi thơm ngay tức khắc lan vào mũi. Ừ, xem ra hôm nay khối thịt gà này làm rất ngon.

Thu Thiên vốn dĩ đang chống cằm, một tay đánh chữ, câu được câu không tán gẫu cùng Thỏ Con.

Trò chuyện một lát lại đột nhiên dừng lại, bởi vì Tiêu Sái và Bạch Lang lại đánh nhau.

Này yên đang lành, tại sao lại cãi nhau nữa rồi?

Tiêu Sái: "Lão Nhị, ngươi có phải cũng yêu ta rồi không?"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Cút! Ngươi đừng nói nhảm!" Vừa nói vừa phát kỹ năng, lúc này chiêu thức cũng trở nên chuyên nghiệp hơn, tuyệt đối không phải đùa giỡn như lúc này.

Tiêu Sái thấy hấn ra tay không chút lưu tình, không thể làm gì khác hơn là vừa né tránh vừa kêu lên: "Oa! Lão Nhị ngươi đánh thật đó hả?"

Ánh sáng màu Lam giống như một đám mây bồ xướng trên đầu Tự Nhiên, Thu Thiên sừng sốt.

Thanh Sơn Bạch Lang, thao tác dường như không tồi, nhưng so với ngày hôm đó nàng thấy Tây Hồ nhanh chóng và chính xác khổng chế Long Hữu Ngân, còn kém một chút.

Thanh Sơn Bạch Lang là nhân vật kiểm khách, vốn thiên về công kích, mấy chiêu vừa xuất ra, vừa bẻ nhón vừa ngoan độc, ép Tiêu Sái lui về phía sau.

Ngọc phiến thư sinh rất tự ý tránh xa, bởi vì có kỹ năng được sư, tương đương với một nửa thầy thuốc, tự cứu bản thân là không thành vấn đề; nhưng Tiêu sái cũng không phải là Tây Hồ, thao tác căn bản không cách nào cùng so sánh với Tây Hồ. Hai ba chiêu đã bị Thanh Sơn Bạch Lang đánh cho chỉ có thể phe phẩy cây quạt nhếch nhếch vật bỏ chạy. Hắn hoảng hốt rối loạn, ngay đến cả thêm máu cho bản thân cũng quên mất, chứ nói gì đến đánh trả.

Điều duy nhất hắn không quên, chính là vẫn kêu loạn lên: "Lão Nhị, chẳng lẽ ngươi vì hận mà sinh yêu ta? Nếu không vì sao lại cứ đuổi theo ta đánh?"

Thanh Sơn Bạch Lang hừ một tiếng: "Không đánh ngươi cũng được, ngươi không được trở về, phải ở lại nhà bà ngoại ngươi."

Tiêu sái khóc: "Vì sao, ta muốn Tứ ca nữa ~~~~"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Ngươi dám độc hại lão Tứ, ta nửa đêm sẽ bò vào nhà ngươi lột sạch quần áo ngươi, sau đó sẽ chơi đùa ngươi khiến thân thể ngươi đầy thương tích! "

Tiêu sái: ". . . . . Quá độc ác, ngươi có thể chạy đến nhà lão Tứ ở, tại sao ta không thể đi?"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Bởi vì ngươi quá YD, sẽ làm ô nhiễm lão Tứ!"

Nói giỡn hả, trong suy nghĩ của hắn người thanh niên có triển vọng như lão Tứ, hắn nhất định phải bảo vệ thật tốt!

Lão Nhị quả thật hạ thủ độc ác, một kiếm vùng lên trong không trung, lại đến tận trời xanh.

Những người khác hình như đối với lời đối thoại của hai người này dường như đã quá quen thuộc, lão Tam nhả nhặn thấy nàng vẫn đứng ở đó không nói một câu, bước đến gần nàng cười cười: "Hai người bọn họ vẫn như vậy, sau này sẽ quen thôi." Suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu "Chúng ta đều rất thích lão Tứ, hai người bọn họ sâu hơn một chút."

Thu Thiên chứng kiến cảnh này cảm thấy rất sùng sốt, không khỏi sùng sò, hắn như vậy, bọn họ đều yêu mến?

Chỉ là lời nói lão Tam ngược lại nhắc nhở nàng, mặc dù bên trong lời đối thoại qua lại giữa bọn họ, nàng sớm có dự cảm như vậy, chỉ là không dám khẳng định, hiện tại ngược nàng lại xác định: thì ra, mấy người bọn họ biết nhau.

Nhưng mà lão Tam dùng từ: sâu sắc. . . . . Thu Thiên im lặng.

Hai người bọn họ đánh nhau ác liệt, lượng máu trên đầu Tiêu sái đang giảm rất nhanh, lập tức có thể chết Thanh Sơn Bạch Lang hô to một tiếng: "Mẹ nó! Đánh gãy không được, ngươi chờ chết đi."

Hắn cũng là muốn kỹ năng đánh gãy, nhưng. . . Không cách nào đánh gãy được. . .

Đột nhiên một bóng dáng lướt nhanh như gió tiến đến, hai giây sau, ánh sáng trắng và lam, còn có bảy ánh sáng khác hòa trộn với nhau, rực rỡ ánh mắt.

Đánh tan hết tia sáng, Tiêu sái hét lên: "A a a a, ta không có chết, ta không có chết." Ngay sau vượt về bóng dáng kia điên cuồng hôn gió "Cám ơn Tứ ca! ! !"

Người làm cho Tiêu sái thoát chết chính là Tây Hồ.

Thu Thiên thật sự có chút kinh ngạc, kỹ năng Thanh Sơn Bạch Lang phát ra rất chuẩn, Tiêu sái cũng đã không còn gãy dựa nữa, dù sao cũng nghĩ sẽ chết rồi. Ai có thể nghĩ đến, Tây Hồ đang đứng bên cạnh lại đột nhiên dùng một luồng ánh sáng hồi hồn tăng đầy máu cho Tiêu sái, còn dùng chiếc quạt cắt đứt kỹ năng hai người.

Sương mù tràn ngập ở bên trong, thanh sam thư sinh phe phẩy cây quạt, thay đổi vẻ tao nhã hàng ngày, lại tăng thêm mấy phần phong độ của một đại tướng, dường như mọi vật trên bầu trời, trước mắt hắn hết sức bình thường.

Tiêu sái vội vàng lau nước mắt: "Vẫn là Tứ ca tốt. Tứ ca, ta yêu ngươi."

Thanh Sơn Bạch Lang xì một tiếng khinh miệt: "Lão Tứ không thương ngươi!"

Tiêu sái: "Không yêu ta chẳng lẽ yêu ngươi!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Dù sao không thương ngươi! !"

Một người đứng đưa cây quạt, một người lại rút kiếm ra, nhưng lần này đã có kinh nghiệm, không đánh nhau rối loạn như lúc vừa rồi.

Múa nửa ngày, nhảy nửa ngày, Tiêu sái mới nhớ tới, Tứ ca thân yêu của hắn đâu rồi?

Lão Tam vừa mỉm cười vừa lau đại đao trả lời: "Hắn và Thu Thiên đã đi hưởng thể giới riêng của hai người rồi."

Ách. . . Hai nam liếc nhau một cái, vô cùng phiền muộn, được rồi, Tây Hồ yêu Thu Thiên mỹ nhân.

Vậy bọn họ đi đâu?

Lão đại đến bên cạnh lão Tam, lấy ra đại đao giống như vậy, sáng chói chỉ: "Phía nam."

Phía nam, đó không phải là. . . Vọng Tịch Nhai!

Thu Thiên quyết định hỏi một chút: "Anh định đi đâu?"

Tây Hồ: "Trở về thành."

Quả nhiên! Đúng như dự cảm của cô.

Thu Thiên: "Anh động kinh à?"

Tây Hồ: "Cô dâu, tại sao em có thể nói vi phu như vậy?"

Thu Thiên liếc xéo anh một cái: "Những người lúc này không đuổi kịp chúng ta, không chừng bây giờ đang đứng chờ trong thành đấy." Bọn họ không phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Vừa nghĩ đến bọn họ lập tức bị những người chơi khác vây quanh, cô đã cảm thấy nhức đầu.

Tây Hồ lại giống như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, cười lên ha ha.

"Yên tâm, bọn họ không dám làm gì đâu."

Người này! Thật đúng là cuồng vọng.

Nháy mắt đã đến trong thành, kỳ quái, Tây Hồ lại mang cô chạy theo hướng miếu nhân duyên.

Không phải anh định chạy đến cầu vô duyên. . . Ly hôn chứ?

Sau khi nghĩ như vậy, cô lại lập tức bác bỏ.

Mặc dù tâm lý người đàn ông này thật sự khiến người ta cảm thấy mờ mịt (không rõ); nhưng mà nhờ vào hơn một tháng này anh ta và cô thường xuyên "Vô tình gặp được", cô tin tưởng, anh không hề hiền lành như vậy.

Hơn nữa này mỗi một lần vô tình gặp được, thật sự không vui vẻ một chút nào.

Nhắc tới cũng kỳ lạ đoạn đường này không có nhiều người chơi, có thể bọn họ bay nhanh, cũng có khả năng những người khác chưa kịp chú ý bọn họ, nhưng như thế nào đi nữa, cũng sẽ không thần tốc đến mức bọn họ không thấy rõ tên nick của bọn họ?

Đang suy nghĩ, ngựa bạch đã dừng trước miếu nhân duyên.

Tây Hồ cười tủm tỉm nhảy xuống ngựa, hướng về cô làm điệu bộ xin mời: "Cô dâu, mời."

Thu Thiên nhảy xuống ngựa, không nhúc nhích nhìn anh.

Dường như đang nói: tôi muốn xem một chút, anh lại muốn giờ trò gì.

Có lẽ là do từ trường của cô quá mạnh mẽ, Tây Hồ lại rất ôn hòa: "Đi thôi, vào trong miếu."

Vừa vào trong miếu, Thu Thiên trong chốc lát sùng sốt!

Trong miếu nhân duyên có người! Hơn nữa không phải một!

Một hai ba. . . . Hai mươi mốt, hai mươi hai, thậm chí có hơn hai mươi người đang đứng trong miếu nhân duyên!

Không trách được đoạn đường vừa rồi không có ai, thì ra mọi người đều chờ bọn cô ở đây.

Thu Thiên cùng Tây Hồ cất bước vào trong miếu.

Điều cô muốn nhất bây giờ là: xoay người bỏ chạy, sau đó chờ Tây Hồ cho gọi ra ngựa bạch ra, chờ anh gửi yêu cầu cùng cười, cần mất vài giây.

Vì vậy, thiếu nữ áo tím từ từ lui về phía sau. Cảm giác đột nhiên không cách nào lui được nữa, vừa quay đầu lại, phát hiện Tây Hồ đang đứng ở phía sau

cô.

Không xong rồi! Cô và Tây Hồ chuẩn bị bị người ta bắt nạt rồi !

Thu Thiên đang vắt hết óc suy nghĩ cách chạy trốn, nhưng lại nhìn thấy Tây Hồ đi vòng qua cô, đi về phía những người đó.

Phía bên kia đột nhiên có mấy người bước ra, Thu Thiên nhìn sang, hai người chơi cấp cao, một người cầm kiếm, một người khác lại giống với chức nghiệp giống Tây Hồ: ngọc phiến thư sinh.

Bốn người này? với Tây Hồ. . .

Ngọc phiến thư sinh đứng ra đó lại đột nhiên đổi phương hướng, đi về phía Thu Thiên.

Thiếu nữ áo tím tay cầm lấy chiếc kiếm bên hông mình, phòng bị nhìn chuyển động của thư sinh trước mắt, chuẩn bị ứng phó với hành động tiếp theo của anh ta.

Thư sinh đó rất nhiệt tình gió cây quạt đang cầm bên tay phải lên: “Hi! Chị dâu. ....” Những chữ sau đó, bị nuốt lại vì Thu Thiên đã rút kiếm ra chỉ về phía cậu ta.

Hai giây sau, ngọc phiến thư sinh gửi ra vô số icon biểu cảm khóc.

Tiêu sái: "cry~~~~ chị dâu vì sao lại cầm kiếm chỉ người nhà?"

Thu Thiên sùng sốt.

Người cầm kiếm bên kia cũng bước đến, hướng Tiêu sái giờ ngón giữa lên: “Cho cậu YD, ai bảo đùa giỡn cô dâu của lão Tứ.” Nói xong nhìn về phía Thu Thiên mỉm cười thân thiện, thái độ so với Tiêu lúc này hoàn toàn khác nhau.

Tiêu sái rất uất ức, anh rõ ràng chỉ HI một tiếng, ngay cả tiếng chị dâu cũng chưa gọi xong, như vậy mà cũng là đùa giỡn, cũng là YD à?

Tiêu sái: "Ông trời ơi~~~~ tôi thật oan~~~~"

Thanh Sơn

Bạch Lang tiếp tục hướng cậu ta so ngón giữa: “cậu oan cái P!”

Thu Thiên nhanh chóng hiểu ra, những người này đều cùng bang với Tây Hồ, mà bốn người đứng ra lúc này, đều là anh em với Tây Hồ, là bang chủ và trưởng lão của bang phái.

Chỉ vì mới vừa giải tán bang phái, cho nên mới mất đi dấu hiệu của bang phái, khiến Thu Thiên nghĩ lầm bọn họ đến tìm mình và Tây Hồ để gây phiền phức.

Cùng bước lên với hai người lúc này là hai người mặc khôi giáp, một là lão đại, một người khác còn lại là lão Tam.

Người khiến cô ấn tượng sâu nhất, vẫn là hai người đi đến trước mặt cô hướng về đối phương phun nước bọt ngọc phiến thư sinh và kiếm khách.

Lão Ngũ, Tiêu sái, lão Nhị, Thanh Sơn Bạch Lang.

Như vậy, Tây Hồ, dĩ nhiên chính là lão Tứ rồi.

Lão đại chính thức hướng về phía Thu Thiên chào hỏi: “Em dâu xin chào, hoan nghênh gia nhập với đại gia đình chúng ta.”

Ngay sau đó, hơn hai mươi người còn lại, đồng loạt chào Thu Thiên.

Thu Thiên còn chưa có phản ứng kịp, có người kêu một câu: “Thu Thiên mỹ nữ, tôi rất sùng bái cô!”

Chuyện này...đây là tình huống gì, mặc dù không biết nói gì, nhưng Thu Thiên vẫn lễ phép gửi một khuôn mặt tươi cười: “Cám ơn”

Thu Thiên cảm ơn, mọi người ở đây đều kích động.

Mục Mã Nam Sơn: “Tôi gặp được Thu Thiên mỹ nữ rồi! Lão tử có chết con mẹ nó cũng không oán nữa.”

Anh chơi đùa vì cô đơn: “Thu Thiên tiểu muội muội, tại sao lại em lại nhìn trúng Tây Hồ vậy? Anh vẫn luôn thâm tình đối với em.”

Thanh Sơn Bạch Lang: “Cô đơn, cậu vẫn không nên nặng tình, cẩn thận Tây Hồ cho cậu biết thế nào là bị kịch.”

Anh chơi là vì cô đơn: “Này, tớ chỉ là tùy tiện nói vậy thôi. Vợ bạn không thể đùa giỡn.” Nói xong còn chạy về phía Tây Hồ nháy mắt mỉm cười.

Thỏ Thỏ: “Đôi lúc cũng muốn có một lão bà.” Nói xong ánh mắt lấp lánh nhìn Thu Thiên “Thu Thiên tỷ tỷ, có thể giới thiệu em một lão bà được không?”

Vừa nghe nói đến chuyện nhờ Thu Thiên giới thiệu lão bà, toàn bộ mọi người ánh mắt đều phát sáng nhìn về phía Thu Thiên, Thu Thiên lúng túng cười cười, đồng ý không được, không đồng ý cũng không xong.

Tây Hồ cười đi tới, ngăn ở giữa cô và mọi người, nói với cô một câu: “Bọn họ độc thân quá lâu, thấy mỹ nữ mắt liền phát sáng. Xem bọn họ như không khí là được rồi.”

Lúc vừa rồi Thu Thiên không chú ý, vừa nghe thấy Tây Hồ nói như vậy, cô mới quan sát kỹ, đúng là như vậy, hai mươi mấy người trong bang này đều là nam, một nhân vật nữ cũng không có.

Thu Thiên không nhịn được nói một câu: “Nên tuyển thêm mấy người nữ chơi nữa...” sự kết hợp này cô hiểu rõ nhất, nam nữ kết hợp làm việc không làm việc không vất vả nhiều.

Người đứng bên của nhìn Thu Thiên lúc này giờ, Tiêu Sái lập tức ai oán tiếp một câu: “Đúng vậy đó, tớ đã nói là tuyển thêm mấy MM, các cậu còn nói toàn bộ người chơi nam mới tỏ ra chúng ta cương dương.” Cương dương ở đâu, gió lạnh run người, nội tâm cô độc thì có.

Anh chơi là vì cô đơn: “Hạn hán đã lâu không có một giọt sương, lão hồ biến thành lợn lòi.”

Mục Mã Nam Sơn: “Thế giới không có mỹ nữ, lão tử cảm giác tự yêu bản thân không có gì khác nhau.”

Đại ca không bị cản trở: “Mẹ kiếp, Nam Sơn sẽ không tự bạo Cúc Hoa đi?”

Lão Tam: “Thế giới này quá bi kịch.”

Tiêu Sái: “Tiêu điểm của CCTV1: Nam Sơn yêu Cúc Hoa.”

Thỏ Thỏ: “Đôi khi tớ còn hi vọng Thu Thiên tỷ tỷ có thể giới thiệu cho một lão bà.”

.....

Cô trước kia từng nghe nói bang phái của Tây Hồ rất đoàn kết và rất dũng mãnh, nhưng không nghĩ đến, có thể “Dũng mãnh” đến mức độ này.

Một bang hội tất cả đều là người chơi nam, thật đúng là hiếm thấy, suy nghĩ dường như cũng rất khác những người khác.

Thấy những người chơi nam độc thân trong bang phái càng ngày càng kích động, nói chuyện càng ngày càng không yên lòng.

Thu Thiên đột nhiên nhớ đến chuyện gì, hỏi một câu: “Đúng rồi, tất cả mọi người tập trung trong miếu, có chuyện gì không?”

Chỉ thấy tất cả mọi người nhếch miệng cười với cô một tiếng, hưng phấn cùng nhau nói một câu: “Đến nhìn cô dâu mới ! !”

Nhìn. .... cô dâu mới.

Mặt của Thu Thiên hiện lên vạch đen, nói như vậy, bọn họ tập trung trong miếu nhân duyên, chỉ vì nhìn cô? Người nào đó mang theo cô rẽ trái rẽ phải, quay về thành, chỉ vì để mọi người nhìn cô?

Nhìn lại Tây Hồ, anh vẫn là phong lưu tiêu sái phe phẩy cây quạt, có lẽ là cảm thấy cô đột nhiên trầm mặc, nói chuyện riêng tròng mắt nhìn về phía cô.

“Cô dâu, chẳng lẽ bị bọn họ nhiệt tình quá dọa sợ?”

Thu Thiên trả lời: “Không có, tôi chỉ là đột nhiên cảm thấy... mọi người, thì ra ở chung vui vẻ và nhiệt tình như vậy.”

Người nào đó trả lời cô: “Đúng vậy, bọn anh không người nào có thể rời bỏ người nào được” dừng một chút, bổ sung tiếp “Giống như cô dâu không thể rời bỏ anh vậy.”

Thu Thiên lại một lần nữa hết ý kiến. . .

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: La Hán Đường

Điều làm Thu Thiên không hiểu nhất là, bang phái bọn họ đang yên đang lành tại sao lại giải tán? Chẳng lẽ giống như lời đồn, bởi vì trong bang họ phần

lớn là cao thủ, cho nên luôn có người muốn đến phân cao thấp?

Lão Tam nghe cô nói xong, lịch sự lắc đầu: "Thu Thiên, không phải như thế."

Bởi vì tên trước kia quá chói sáng, lần này thừa dịp lão Tứ kết hôn, và sự gia nhập của cô, vừa lúc đổi lại tên.

Cô không nhận được tò mò: "Vậy trước kia tên gì vậy?"

Trả lời: La Hán Đường.

La Hán... trong đầu Thu Thiên lập tức hiện lên Thập Bát La Hán tượng đồng đã từng xem qua trong chùa, nhìn lại hai mươi mấy đấng mây râu đang vây quanh cô nói về chủ đề mỹ nữ, cô đỏ mặt hỏi.

Theo như lời nói của lão đại, hiện tại Thu Thiên vào bang phái, dĩ nhiên không thể kêu là La Hán Đường nữa, phải đổi sang một cái tên sang hèn cùng hưởng.

Vừa bắt đầu nghĩ tên Tân Bang phái, có mấy cái tên không tồi.

Tùy Tâm Minh, bộ lạc Vực, Thiên Hương Các.... cũng rất được.

Nhưng kể từ lão Ngũ tiêu sái nói anh ta ngày đêm suy nghĩ cuối cùng đã ra một cái tên tuyệt hảo, đặt tên phải đặt tên phải có sự kết hợp giữa phương hướng và chiều sâu.

Tiêu sái: "Cái này tên tớ đã suy nghĩ rất lâu, tuyệt đối rung động!"

Lão Tam: "Tên gì?"

Tiêu sái tràn đầy hài lòng nói ra: "Ngâm, một tay thơ."

Thanh Sơn Bạch Lang: "Cậu thật YD. Còn một tay thơ, thơ có bàn về tay sao?"

Mọi người lặng yên.

Tiêu sái: "Lại YD rồi, các cậu thật là không trong sáng chút nào."

Lão đại cũng cau mày. "Tên này hài âm đúng thật không văn minh."

Đừng nói lão Nhị suy nghĩ nhiều, trong đầu Thu Thiên cũng đột nhiên hiện lên một từ, chẳng qua là cảm thấy vô cùng tà ác, vẫn nên đem hình ảnh đó bỏ qua.

Tiêu sái: "Nếu không.... Ta yêu bánh bao?"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Nói cậu YD, cậu còn không thừa nhận!."

Tiêu sái: "Tại sao lại YD, vừa lớn vừa tròn, nhìn liền muốn ăn."

Thu Thiên: "....."

Lão Tam: "....."

Đối mặt với ánh mắt soi mói của mọi người, Tiêu sái vô cùng thối thức: "Đặt tên thật sự quá khó a ~~~~"

Tây Hồ nói: "Lấy chỉ số thông minh của cậu mà nói thì, quả thật rất khó."

Tiêu sái rất là bất bình: "Tứ ca, tại sao cậu lại có thể nói như vậy chứ, quan hệ của tớ rất tốt."

Sau đó để chứng minh anh ta có "Quan hệ" rất tốt, còn phe phẩy cây quạt giống như Tây Hồ xê dịch về phía Thanh Sơn Bạch Lang.

"Lão Nhị này, tớ yêu cậu."

Thanh Sơn Bạch Lang: "Cút."

Tiêu sái: "Chị đâu, chị không biết đâu, em bởi vì quá yêu lão Nhị, cho nên em không thể nhận được khi cậu ấy cười với người khác."

Lão Tam: "Nhị ca rất sợ hãi tình yêu của cậu."

Tiêu sái: "Tớ yêu tớ yêu, đối với cậu ấy vì yêu sinh hận. Tớ không có được người khác cũng đừng nghĩ đến. Tớ chuẩn bị dùng Đoạn Trường thảo, hạt mã tiền, đông lạnh thành thuốc mê hoặc lão Nhị, sau đó đem cậu ấy chiêm thành của mình."

Thanh Sơn Bạch Lang: "Cậu chờ đó, tớ sẽ ra tay trong đồ ấy của cậu đặt ở Tam Lộc."

Thu Thiên: "....."

Tiêu sái lập tức thăm dò bổ sung một câu: "Tam Lộc đóng cửa rồi! Cậu không mua được không mua được!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Tiếp tục đắc chí đi, cậu có tin hay không đại gia ta nửa đêm bóp chết cậu!"

Thấy Tiêu sái nói hần rất thích Thanh Sơn Bạch Lang, lại khiến Thu Thiên nhớ lại lần đầu tiên cô vô ý bắt gặp Tây Hồ cũng là cảnh tượng thô lộ như thế này.

Một người yêu anh trai của mình, một người lại luôn miệng nói yêu bạn thân, trách không được công hội này lại đi theo con đường dương thịnh.

Nghĩ tới đây, mặt Thu Thiên giãn ra, môi hồng khẽ mỉm cười.

Cô dường như, biết nên dùng cái gì để uy hiếp anh rồi.

Tiêu sái cùng Thanh Sơn Bạch Lang còn đang công kích lẫn nhau, hai người thật sự xuất ra vũ khí của mình, một người dùng sức sử dụng quạt, một người cầm kiếm vung lên.

Nhưng mà hai người này, vừa bay lên vừa đánh nhau, ánh sáng màu trắng và lam nhanh chóng vụt qua, nhưng căn bản không gây ra bao nhiêu thương tổn cho

đối phương.

Những người khác ở bên cạnh tiếp tục vừa nói vừa cười, dường như hai người này đánh nhau là điều không quan trọng, trong đó có một thanh sam còn thành thạo phe phẩy cây quạt, thường thức cảnh nam nam tranh đấu trước mắt.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng màu tím chen vào giữa hai bóng lam và trắng đang dây dưa với nhau, tới nông tới sâu, lại từ sâu tới cạn.

Mơ hồ cò thể thấy một thiếu nữ áo tím vũ động thân thể, thanh kiếm nhỏ trông tay phảng phất như hóa thành một dải lụa, mềm mại quấn quanh ở trên người nàng. Mà nàng xoay tròn múa giữa hai người, đem hai người đang đánh loạn nhau đó tách ra.

Tiêu sái cùng Thanh Sơn Bạch Lang hiển nhiên không ngờ Thu Thiên lại đột nhiên gia nhập, thấy này ánh sáng màu tím thì phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, nhưng thấy ánh sáng màu tím kia đến từ trên người Thu Thiên, thì vội vàng thu lại tất cả các kỹ năng đang phát ra.

Hai người nhìn Thu Thiên đứng giữa, lại trộm nhìn sang Tây Hồ đang đứng bên cạnh vẫn chưa nói lời nào, không khỏi mờ mờ hồ hồ.

Cũng may kịp thời thu lại kỹ năng, nếu như là người khác, đoán chừng Thu Thiên sẽ chết.

Dù sao, bọn họ cũng đã cấp 72, mà Thu Thiên mỹ nữ, vừa mới cấp 56.

Tiêu sái vẫn chưa hoàn hồn vỗ ngực một cái: "Chị dâu, tại sao chị lại đột nhiên xông đến vậy?" Cậu ta kiểm tra lại xem có tổn thương chị dâu mảnh mai hay không. Nếu thật sự gây tổn thương chị dâu, cậu ta sợ chỉ sợ chết mười lần cũng không đủ.

Những người khác cũng đều rời rít bày tỏ. Động tác vừa rồi của Thu Thiên dọa đến trái tim yếu ớt của bọn họ.

Thu Thiên đánh một khuôn mặt tươi cười xin lỗi: "Em sợ các anh sơ xuất làm tổn thương đối phương. Trong tình thế cấp bách..."

Chúng nam gật đầu, hóa ra là như vậy a!

Tiêu sái lập tức cảm động đến mức trong lòng suýt lệ rơi: "Chị dâu, chị thật tốt quá, quan tâm ta như vậy. Thật ra thì chúng ta đánh chơi thôi." Nói xong nháy mắt, Thanh Sơn Bạch Lang liền vội vàng gật đầu.

Thu Thiên nhưng cười một tiếng: "Vậy thì tốt. Hai người không cà giận dỗi."

Hai nam nhân tiếp tục gật đầu.

Thu Thiên: "Tình yêu chính là bao dung và nhẫn nại."

Hai nam liếc nhau một cái, tình yêu? Cùng hai người bọn họ có quan hệ gì?

Thu Thiên: "Dù sao tình yêu giữa Nam Nam là không dễ dàng, nếu như có một ngày mất đi, thì cũng không thể nói bất cứ điều gì." Nói đến đây, dừng một chút, liếc nhìn người nào đó mặc thanh sam này giờ vẫn im lặng.

Đồng thời nhìn, tiêu điểm của tất cả mọi người đều mờ mịt dời về phía Tây Hồ.

Chẳng lẽ nói... Không phải là.... Chẳng lẽ... Thật....

Được Thu Thiên gọi mở, ánh mắt mọi người bắt đầu từ kinh ngạc đến xấu hổ rồi đến lúc hai mắt sáng lên. Hơi thở bắt quái bắt đầu lan tỏa.

Tiêu sái vẫn không hiểu: "Chị dâu tại sao lại nói như vậy?"

Đương nhiên là vì đối nghịch với người nào đó, những lời này Thu Thiên tự nói với mình.

Tiêu sái sốt ruột nhìn mọi người ai cũng bày ra bộ dáng đã hiểu, buồn bực gãi gãi đầu, nhìn Thu Thiên đang đến gần Tây Hồ.

Nam tử áo xanh cũng không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn thiếu nữ áo tím đến gần mình, hình như còn mang theo một chút ý vị nghiên cứu.

Thiếu nữ áo tím thân nhiên đi tới, mỉm cười đối với nam tử mặc thanh sam, lại quay đầu nhìn về phía Tiêu sái lắc lắc ngón tay: "Chuyện này, không thể nói được."

Nói xong nhìn chung quanh một vòng, lại nhắc lại một lần nữa: "Ta đã đồng ý giữ bí mật cho người đó rồi."

Kẻ ngu ngốc đến mấy cũng có thể mơ hồ đoán được ý của Thu Thiên.

Nam Nam, tình yêu, mất đi, không nói được... Còn có ánh mắt của cô vẫn nhìn về Tây Hồ có nội tình a có nội tình.

"A!! Không phải chứ! Lão Tử!"

Một âm thanh rất lớn kêu lên, đẩy cửa phòng khách bên cạnh ra.

"Cậu cũng học Tiểu Ngũ chơi đùa với nam nhân?" Đôi mắt tròn to, không dám tin nhìn về phía bóng lưng người nào đó một tay đang gõ nhẹ mặt bàn, một tay khác bưng chén nước đang nhàn nhả.

"Lão Tử, sao cậu lại không nói gì vậy!!" Cậu ta rất khâm phục lão Tử, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn đầu óc có đầu óc, nhưng cậu ta vẫn không ngờ, lão tử lại giống như lão ngũ.

Chàng trai này giờ vẫn nhàn nhả uống nước quay đầu lại nhìn cậu ta một cái, thân nhiên nói: "Tớ mua món ăn Quảng Đông dưới quán ăn dưới tầng, cậu đi lấy đi, tiền ở trên bàn phòng khách."

Vừa nói xong, một âm thanh ừng ực rất phối hợp vang lên, làm bầm mấy câu không cam lòng đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, anh chàng nào đó nhìn màn ảnh máy vi tính, trong mắt bắt đầu dần dần hiện lên nụ cười, không ngờ, nhóc con này, còn biết dùng phương pháp này để đánh trả.

Trong kênh tán gẫu, rõ ràng xuất hiện một câu nói.

"Tây Hồ tiểu thụ, anh nên sửa đổi một chút xưng hô với ta đi."

Một người con trai nào đó cười khế, ngón tay thon dài gõ nhẹ bàn gỗ lại trả lời: "Được, lão bà."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thu Thiên phản kích

Nhưng cô biết, tất cả mọi chuyện chỉ là ảo tưởng.

Có lẽ giờ phút này anh đang ngồi trước máy vi tính che miệng cười vui vẻ, cười Giang Thu Thiên cô bị anh ăn sạch sành sanh.

Thật ra thì Thu Thiên cũng đã nhầm rồi.

Người con trai nào đó thoải mái nhìn Thu Thiên phản kích cảm thấy không tệ, nhưng anh không hề vui vẻ. Chỉ là trong ánh mắt rõ ràng là có ý cười, lười biếng dựa vào thành ghế, nghiền ngẫm nhìn thiếu nữ áo tím trên màn hình kia.

Biểu cảm này của anh vừa đúng lúc bị người đang cầm hộp thức ăn đang đẩy cửa vào thấy được.

Người vừa bước vào chớp chớp mắt, không phải chứ? Lão Tử vậy mà đang nhìn về phía màn hình vi tính, khỏe mỗi mỉm cười.

Chẳng nhẽ câu nói nói vừa rồi của cô đầu Lão Tứ trog trò chơi là thật?

Cậu ta run run đặt hộp thức ăn xuống, vẻ mặt nghiêm túc tiến tới.

Một gương thật to đột nhiên xuất hiện trước màn hình máy vi tính, nếu đổi lại bất luận là ai cũng phải giật mình. Nhưng người con trai nào đó hiển nhiên đã quen thuộc với trường hợp đột nhiên xuất hiện này, khẽ nhướn mày.

Sau đó chột nhú mày, làm cho người vừa bước đến muốn nói gì đều quên hết.

Cậu ta cố bình tĩnh hắng giọng một cái: "Lão Tứ này, cậu có biết vì sao tổ tông giáo dục Lão Ngũ không?" Hỏi tở mau, hỏi tở tại sao mau. Chờ đến lúc cậu hỏi tở... tở sẽ dùng nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu nói cho cậu biết bản thân là một người đàn ông thì nên thích phụ nữ không phải thích đàn ông, có một xu hướng giới tính bình thường rất có ý nghĩa đối với xã hội.

Đáng tiếc người nào đó không đúng như ước nguyện của cậu ta, chỉ đem đôi mắt đẹp của mình híp lại, từ từ nói một câu: "Nhớ cậu ấy rồi hả ? Ngày mai xe lửa sẽ về đến nơi."

"Cái gì ! cậu ta trở về rồi hả ? ?" lời muốn nói lúc đầu đều ném đến Cửu Tiêu Vân Ngoại.

"Mẹ nó! Cậu ta không phải đã nói kỳ nghỉ đông nàu phải về nhà bà ngoại cậu ta ở sao? Còn nói ở đó rất giàu có, người dân nhiệt tình, 100 con vịt nướng Toàn Tụ Đức cũng không kéo cậu ta trở về được sao?" cậu ta cứ tưởng rằng có thể thoải mái cùng Lão Tứ trải qua mùa đông này, không ngờ Tiểu Ngũ lại phát điên muốn trở về. Vừa nghĩ đến người mỗi ngày đều ôm ngực kêu cậu "Nhị ca, tở yêu cậu." lại muốn đến dây dưa với Lão Tứ, làm hỏng người quân tử và có cuộc sống tao nhã như Lão tứ, vừa nghĩ đến đã cảm thấy vô cùng suy sụp.

Vừa lau mặt, hất tóc lên: "Tở sẽ đi hỏi!" hóa tốc vọt vào gian phòng khác. Không bao lâu, liền nghe thấy tiếng gõ bàn phím bộp bộp.

Quả nhiên, một lát sau, hai người này lại đánh nhau.

Người nào đó không lo lắng mở hộp thức ăn ra, mùi thơm ngay tức khắc lan vào mũi. Ừ, xem ra hôm nay khối thịt gà này làm rất ngon.

Thu Thiên vốn dĩ đang chống cằm, một tay đánh chữ, câu được câu không tán gẫu cùng Thỏ Con.

Trò chuyện một lát lại đột nhiên dừng lại, bởi vì Tiểu Sái và Bạch Lang lại đánh nhau.

Này yên đang lành, tại sao lại cãi nhau nữa rồi?

Tiểu Sái: "Lão Nhị, ngươi có phải cũng yêu ta rồi không?"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Cút! Ngươi đừng nói nhảm!" Vừa nói vừa phát kỹ năng, lúc này chiêu thức cũng trở nên chuyên nghiệp hơn, tuyệt đối không phải đùa giỡn như lúc này.

Tiểu Sái thấy hấn ra tay không chút lưu tình, không thể làm gì khác hơn là vừa né tránh vừa kêu lên: "Oa! Lão Nhị ngươi đánh thật đó hả?"

Ánh sáng màu Lam giống như một đám mây bổ xuống trên đầu Tự Nhiên, Thu Thiên sừng sốt.

Thanh Sơn Bạch Lang, thao tác dường như không tồi, nhưng so với ngày hôm đó nàng thấy Tây Hồ nhanh chóng và chính xác không chế Long Hữu Ngân, còn kém một chút.

Thanh Sơn Bạch Lang là nhân vật kiểm khách, vốn thiên về công kích, mấy chiêu vừa xuất ra, vừa bén nhọn vừa ngoan độc, ép Tiểu Sái lui về phía sau.

Ngọc phiến thư sinh rất tự ty tránh xa, bởi vì có kỹ năng được sư, tương đương với một nửa thầy thuốc, tự cứu bản thân là không thành vấn đề; nhưng Tiểu sái cũng không phải là Tây Hồ, thao tác căn bản không cách nào cùng so sánh với Tây Hồ. Hai ba chiêu đã bị Thanh Sơn Bạch Lang đánh cho chỉ có thể phe phẩy cây quạt nhếch nhếch vật bỏ chạy. Hấn hoảng hốt rối loạn, ngay đến cả thêm máu cho bản thân cũng quên mất, chứ nói gì đến đánh trả.

Điều duy nhất hấn không quên, chính là vẫn kêu loạn lên: "Lão Nhị, chẳng lẽ ngươi vì hận mà sinh yêu ta? Nếu không vì sao lại cứ đuổi theo ta đánh?"

Thanh Sơn Bạch Lang hừ một tiếng: "Không đánh ngươi cũng được, ngươi không được trở về, phải ở lại nhà bà ngoại ngươi."

Tiểu sái khóc : "Vì sao, ta muốn Tứ ca nữa ~~~~"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Ngươi dám độc hại lão Tứ, ta nửa đêm sẽ bò vào nhà ngươi lột sạch quần áo ngươi, sau đó sẽ chơi đùa ngươi khiến thân thể ngươi đầy thương tích! !"

Tiểu sái: ". . . Quá độc ác, ngươi có thể chạy đến nhà lão Tứ ở, tại sao ta không thể đi?"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Bởi vì ngươi quá YD, sẽ làm ô nhiễm lão Tứ!"

Nói giỡn hả, trong suy nghĩ của hấn người thanh niên có triển vọng như lão Tứ, hấn nhất định phải bảo vệ thật tốt!

Lão Nhị quả thật hạ thủ độc ác, một kiếm vung lên trong không trung, lại đến tận trời xanh.

Những người khác hình như đối với lời đối thoại của hai người này dường như đã quá quen thuộc, lão Tam nhả nhặn thấy nàng vẫn đứng ở đó không nói một câu, bước đến gần nàng cười cười: "Hai người bọn họ vẫn như vậy, sau này sẽ quen thôi." Suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu "Chúng ta đều rất thích lão Tứ, hai người bọn họ sâu hơn một chút."

Thu Thiên chứng kiến cảnh này cảm thấy rất sùng sốt, không khỏi sùng sò, hấn như vậy, bọn họ đều yêu mến?

Chỉ là lời nói lão Tam ngược lại nhắc nhở nàng, mặc dù bên trong lời đối thoại qua lại giữa bọn họ, nàng sớm có dự cảm như vậy, chỉ là không dám khẳng định, hiện tại ngược nàng lại xác định: thì ra, mấy người bọn họ biết nhau.

Nhưng mà lão Tam dùng từ: sâu sắc. . . . . Thu Thiên im lặng.

Hai người bọn họ đánh nhau ác liệt, lượng máu trên đầu Tiêu sái đang giảm rất nhanh, lập tức có thể chết Thanh Sơn Bạch Lang hô to một tiếng: "Mẹ nó! Đánh gãy không được, người chờ chết đi."

Hắn cũng là muốn kỹ năng đánh gãy, nhưng. . . Không cách nào đánh gãy được. . .

Đột nhiên một bóng dáng lướt nhanh như gió tiến đến, hai giây sau, ánh sáng trắng và lam, còn có bảy ánh sáng khác hòa trộn với nhau, rực rỡ ánh mắt.

Đánh tan hết tia sáng, Tiêu sái hét lên: "A a a a, ta không có chết, ta không có chết." Ngay sau vượt về bóng dáng kia điên cuồng hôn gió "Cám ơn Tứ ca! ! !"

Người làm cho Tiêu sái thoát chết chính là Tây Hồ.

Thu Thiên thật sự có chút kinh ngạc, kỹ năng Thanh Sơn Bạch Lang phát ra rất chuẩn, Tiêu sái cũng đã không còn gãy dựa nữa, dù sao cũng nghĩ sẽ chết rồi. Ai có thể nghĩ đến, Tây Hồ đang đứng bên cạnh lại đột nhiên dùng một luồng ánh sáng hồi hồn tăng đầy máu cho Tiêu sái, còn dùng chiếc quạt cắt đứt kỹ năng hai người.

Sương mù tràn ngập ở bên trong, thanh sam thư sinh phe phẩy cây quạt, thay đổi vẻ tao nhã hàng ngày, lại tăng thêm mấy phần phong độ của một đại tướng, dường như mọi vật trên bầu trời, trước mắt hắn hết sức bình thường.

Tiêu sái vội vàng lau nước mắt: "Vẫn là Tứ ca tốt. Tứ ca, ta yêu người."

Thanh Sơn Bạch Lang xì một tiếng khinh miệt: "Lão Tứ không thương người!"

Tiêu sái: "Không yêu ta chẳng lẽ yêu người!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Dù sao không thương người! !"

Một người đứng đưa cây quạt, một người lại rút kiếm ra, nhưng lần này đã có kinh nghiệm, không đánh nhau rối loạn như lúc vừa rồi.

Múa nửa ngày, nhảy nửa ngày, Tiêu sái mới nhớ tới, Tứ ca thân yêu của hắn đâu rồi?

Lão Tam vừa mỉm cười vừa lau đại đao trả lời: "Hắn và Thu Thiên đã đi hưởng thế giới riêng của hai người rồi."

Ách. . . Hai nam liếc nhau một cái, vô cùng phiền muộn, được rồi, Tây Hồ yêu Thu Thiên mỹ nhân.

Vậy bọn họ đi đâu?

Lão đại đến bên cạnh lão Tam, lấy ra đại đao giống như vậy, sáng chói chỉ: "Phía nam."

Phía nam, đó không phải là. . . Vọng Tịch Nhai!

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vọng Tịch Nhai

Vọng Tịch Nhai, là vùng cực nam bản đồ của trò chơi; bốn mùa sắc trời chiều, lá cây màu vàng kim khắp núi, gió đêm xào xạc, hơn nữa, có một truyền thuyết rất đau thương.

Theo trang web chính thức của trò chơi giới thiệu, nơi này đã từng có một cô nương tên là Tiểu Tịch, đã cùng thanh mai trúc mã của mình thường ước

hẹn ở chỗ này, nhưng có một hôm nàng không đến, chỉ để lại một bức thư, vậy là sau này chàng trai đó đã chờ đợi ở đây hàng ngày. Một năm sau đúng ngày ước định, cô nương đó trở lại, nhưng vì không tìm được người trong lòng của mình, quá đau lòng nàng đã nhảy xuống vách núi tự vẫn.

Giống như tất cả nỗi đau của tình yêu, câu chuyện xưa này cuối cùng cũng âm thầm kết thúc trong đau thương và thất vọng.

Nhưng mà ở trong trò chơi, chuyện xưa này còn cất dấu một ẩn tàng nhiệm vụ.

Truyền thuyết tương truyền rằng cứ cách mười năm, khi gió nổi lên, lá cây màu đỏ là lúc nam tử kia sẽ xuất hiện. Mà lúc nam tử kia xuất hiện, chính là lúc là người chơi gặp được đó sẽ

có khả năng tiếp nhận nhiệm vụ này, từ đó nhận được phần thưởng vô cùng lớn. Về phần phần thưởng là cái gì, không có ai biết, bởi vì cho tới bây giờ, vẫn chưa có đôi vợ chồng nào có thể nhận được nhiệm vụ này.

Điều đáng nhắc tới chính là, Ẩn Tàng Nhiệm Vụ này có một yêu cầu, nhất định phải có một người chơi nam và một người chơi nữ cùng tiếp nhận nhiệm vụ, hơn nữa hai người đó phải có quan hệ phu thê trong trò chơi.

Ở trong trò chơi tìm một nửa kia của mình, vượt qua ngàn năm tình ái, sẽ đạt được ngàn năm tình duyên.

Đây cũng là điểm sáng nhất của trò chơi lúc tuyên truyền.

Có thể nói, nhiệm vụ này thủ đoạn rất lớn, có nhiều người chơi vì nhiệm vụ này thậm chí còn cố ý đăng ký một cái nick để kết hôn, mục đích chỉ để xem phần thưởng của nhiệm vụ này phong phú đến mức nào. Chỉ tiếc đều thất bại.

Bởi vì không nhận được nhiệm vụ, cũng có rất nhiều người chơi rời khỏi trò chơi này.

Thu Thiên ngẫu nhiên biết về nhiệm vụ này, nhớ ngày đó nàng và Thỏ Con vẫn còn ở QQ thảo luận xem cô nương đó rốt cuộc là bởi vì sao thất ước.

Thỏ Con nói nhất định là cô nương đó giữa đường gặp được một soái ca, vì vậy liền viện cớ này để đi.

Nếu giả thiết là thật, đúng là nàng ấy vì nam nhân khác mà rời đi, vậy tại sao lại ước hẹn một năm sẽ quay lại?

Thỏ Con bắt đầu đi lải nhải: "Haz, có lẽ là bởi vì không xác định chứ sao? Thật ra thì cô nương đó cũng rất đáng thương, lúc nàng trở lại, kết quả nam tử đó cũng không còn đợi nàng ấy nữa. Bị kịch, thật sự quá bị kịch rồi."

Tình cảm sợ nhất chính là vật còn người mất. Sợ bị thương cũng sợ người đó xuất hiện, cuối cùng cũng không tránh được sự ích kỷ trong lòng.

Biết rõ Thỏ Con nói là sự thật, nhưng Thu Thiên vẫn có chút thương cảm.

Cho dù như thế, yêu một người cũng sẽ thời điểm phải trả giá, nếu không tại sao nàng ấy lại nhảy xuống vực.

Có lẽ cũng bắt đầu từ đó, nàng đối với trò chơi này có một chút tình cảm khác biệt.

Tây Hồ mang nàng đi tới nơi này, đúng là ngoài dự đoán của nàng.

Hắn muốn mang nàng đi làm nhiệm vụ này? Đừng nói nhiệm vụ rất khó nhận được, còn nghe nói nhiệm vụ này có rất nhiều cửa ải cần hai người phải ăn ý với nhau, mặc dù chỉ là nghe nói, nhưng cũng là khẳng định, hai người bọn họ bây giờ độ ăn ý.... Hình như không.

Tây Hồ nhìn nàng một cái, đem ngựa thu vào, không biết từ trong túi đồ lấy ra vậy gì, treo ở trên người. Chỉ thấy một ánh sáng trắng chiếu ra, chiếu sáng tất cả lá cây màu vàng kim xung quanh.

Hắn nhìn về phía nàng, ngoắc ngoắc ngón tay: "Thu Thiên."

Thu Thiên hơi nhíu mày, cũng không nhúc nhích nhìn hắn, thấy hắn không có ý định giải thích, suy nghĩ một chút vẫn đi tới.

Đi đến gần nàng mới nhìn rõ, thì ra là Tây Hồ lấy ra một chiếc gương bạc một mặt khắc hoa.

"Đọc tịch kính." Thu Thiên lấy con chuột điều khiển vị trí, chỉ liếc mắt đã nói đúng tên của vật này.

Trong trò chơi rất nhiều người chơi nữ đều thích thu thập những đồ vật nhỏ tinh xảo vừa có thể làm đẹp, cũng có thể thỏa mãn ý thích của người chơi, mà cái gương này vừa khéo lại chứa một nhiệt phẩm.

Tây Hồ gật đầu một cái: "Biết Vọng Tịch Nhai có một Ẩn Tàng Nhiệm Vụ không?"

Thu Thiên: "Ừ, nghe nói qua."

Tây Hồ "Lão đại trước kia cùng lão bà hắn đến đây, rất trùng hợp đã khởi động Ẩn Tàng Nhiệm Vụ này." Chỉ chỉ gương: "Mà cái gương này chính đạo cụ để quan trọng để mở ra nhiệm vụ này."

"Lão đại có?"

Thu Thiên vừa nói được một nửa câu, đã bị câu nói tiếp theo của Tây Hồ ép xuống: "Hắn có, nhưng không chơi nữa."

Thu Thiên nhin không được cười lên một tiếng, không ngờ La Hán Đường cũng không chỉ có mỗi "La Hán".

Lúc ấy, tất cả mọi người đều muốn thử một lần, Vọng Tịch Nhai cũng không được tính là lớn trong bản đồ chật ních tên người chơi màu đỏ.

Hắn và hai vợ chồng lão đại hình như là đến cuối cùng, bọn họ muốn nhìn xem có người nào nhận được nhiệm vụ hay không, đáng tiếc không có ai nhận được.

Lão đại đứng tại chỗ lau chùi đại đao của hắn, và cô dâu của lão đại lại nhàm chán đứng một bên sắp xếp túi đồ, sắp xếp được một nửa đột nhiên lấy ra một tấm gương hướng về phía Tây Hồ lên tiếng: "Lão tứ, ngươi xem một chút vật đính ước mà đại ca ngươi tặng cho ta."

Hắn cười trả lời: "Lão đại từ trước đến giờ vẫn để tâm đến ngươi."

Vừa nói xong, lão đại liền rút đại đao ra bộ dạng không coi ai ra gì hướng về phía trời thường thức, còn lăm bắm một mình: "Sáng, thật sáng đó."

Cô dâu của Lão đại trong lòng bưng bưng lửa giận, như thế này mà cũng gọi là để tâm sao?

Vì vậy cầm cái gương nhỏ này, uy hiếp lão đại: "Ngươi có thể lựa chọn tiếp tục lau đao, hoặc là phân tích chiếc gương này cho ta."

Vừa mới dứt lời, một tia sáng từ trên trời chiếu đến, chiếu sáng rừng cây trên vách núi Vọng Tịch Nhai.

Thu Thiên đang nghe hắn nói đến xuất thần, không khỏi chen vào một câu: "Nam tử kia đúng lúc đó xuất hiện?"

Tây Hồ cười cười: "Ừm."

Không nghĩ đến, nam tử kia lại dùng phương thức hạ từ trên trời xuống, nàng vẫn cho là một người đã từng si tình như vậy, sẽ phải sa sút tinh thần từ trong một góc nào đó đi ra ngoài, hơn nữa trên vẻ mặt tràn đầy đau thương.

Nhưng Thu Thiên lại cảm thấy không hợp tình hợp lý, nếu nam tử kia xuất hiện một cách phô trương như vậy, chẳng lẽ nhiều người chơi nữ như vậy không có ai mở gương ra sao?

Thu Thiên: "Chiếc gương này, được lão đại giải thích như thế nào?"

Tây Hồ: "Giải Thích, nói là phải thật nhanh tay." Dường như là đúng lúc anh giải thích, ánh sáng liền thoáng hiện lên.

Nếu nói lời giải thích mới xuất hiện, vậy cũng có chút hợp lý, dù sao cũng không có người chơi nào cố ý chạy đến đây giải thích về chiếc gương.

Nếu thật sự là như vậy, nàng và Tây Hồ rất có thể.....Có thể nhận được Ân Tàng Nhiệm Vụ này!

Một loại cảm xúc kích động không rõ đột nhiên hiện lên, hai mắt Thu Thiên lấp lánh nhìn về Tây Hồ.

"Chúng ta tới đây để làm nhiệm vụ này!" Nàng vẫn rất muốn hiểu rõ truyền thuyết đó rốt cuộc là vì sao cô gái đó lại rời đi, có lẽ làm nhiệm vụ xong, tất cả chân tướng sẽ được rõ ràng?

Nhìn thiếu nữ áo tím phát ra biểu cảm chờ mong, khóe miệng người con trai nào đó không nhận được nhếch lên.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ này sao? Cũng được, tuy hắn đối với phần thưởng trò chơi này không quá hứng thú, nhưng anh vẫn thấy câu chuyện này không giống với những gì trang chủ kể lại.

Nhưng mà nói đi nói lại, bọn họ sau khi kết hôn, vẫn chưa làm chung nhiệm vụ nào.

Nếu phải làm nhiệm vụ, dùng nhiệm vụ này để thay cho khúc mờ đầu cũng không tệ.

Vì vậy một người nào đó cười cười, gõ xuống một chữ: "Được."

Qua một lúc bàn bạc, Tây Hồ đề nghị để nàng đến giải thích. Sau khi giao dịch xong gương, Thu Thiên đứng ở vị trí mà Tây Hồ nói, chuẩn bị đợi chiếc gương phân tích.

Lúc này, Thu Thiên chăm chú nhìn màn ảnh, không dám hô hấp mạnh, chỉ sợ bỏ lỡ gì đó trong nháy mắt.

Ba, hai, một! Ngừng thờ nhìn về phía chung quanh, không có bất cứ biến hóa gì! Nhìn lại trong túi đồ, chỉ còn lại một đám mảnh vỡ của kính.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!!

Thu Thiên hốt hoảng nhìn Tây Hồ, Tây Hồ hình như cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này.

Rõ ràng địa điểm giống nhau, phương pháp giống nhau, tại sao kết quả lại một trời một vực vậy?

Khi hai người đang cố gắng suy nghĩ, Thu Thiên thấy hai luồng gì đó không phải là ánh sáng chiếu vào mặt mình, mà một giây sau, trên màn ảnh thiếu nữ áo tím lắc lư rồi ngã xuống tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cùng nhau nhảy vực đi

Ngay sau đó thấy từ màn ảnh bên kia có một nhóm người đi đến; mà dẫn đầu là hai cô gái, trên tay còn cầm mũi tên, hơn nữa còn sót lại dư quang của ánh sáng.

Thu Thiên lập tức hiểu ra, hai luồng ánh sáng vừa xuyên thấu cơ thể cô, có khả năng chính là từ hai mũi tên do hai cô gái này bắn ra.

Liếc nhìn Tây Hồ quan nhân ở phía xa, từ sau khi nàng ngã xuống đất giống như linh hồn rời xa thể xác vậy, không nhúc nhích. Nhíu mày đột nhiên tâm trạng có chút buồn phiền.

"Hừ! ! Dễ dàng chết như vậy sao!" một trong hai cô gái mặc hoàng y tóc đỏ kiêu ngạo đi đến.

Một người khác cũng mặc hoàng y như vậy, nhưng là mái tóc dài màu nâu Nữ Xạ Thủ là chậm rãi đi đến phía sau nàng, vừa đi

vừa mở kênh phụ cận thảo luận: "Mị song, đừng nóng giận."

Hai người đi đến bên cạnh Thu Thiên, thiếu nữ tóc đỏ có ý xấu đá chân vào Thu Thiên đang nằm không nhúc nhích trên mặt đất, hơi đắc ý nói: "Cứ nghĩ rằng nàng ta thao tác rất mạnh, vừa mới bắn một mũi tên đã chết rồi."

Trong trò chơi bị giết, cũng không phải là chuyện quá ngạc nhiên, nhưng mà vô duyên vô cớ bị giết vẫn rất ít.

Cái gì gọi là oan có đầu, nợ có chủ, cho dù là thù hận trong trò chơi cũng giống vậy.

Bèo nước gặp nhau, không cùng xuất hiện, người muốn giết ta, cũng phải cho ta một lý do. Trừ phi đơn giản người chỉ vì thỏa mãn dục vọng đứng đầu thiên hạ, như vậy có bị giết cũng chỉ có thể chấp nhận là mình xui xẻo.

Thu Thiên vẫn không nói gì, ngay cả người thất thần im lặng nhìn màn hình. Tài nghệ không bằng người bị giết, nàng không có lời nào để nói, nhưng nàng xác thực rất tò mò, mình rốt cuộc đã làm gì chọc phải hai người này.

Thiếu nữ tóc đỏ nhìn thấy nàng rất lâu không đứng lên, không có ý tốt nói: "Người có phải sợ rồi hay không? Tại sao lúc quyền rũ người khác người không biết sợ?"

Thu Thiên không khỏi nhíu nhíu mày, đối với cách dùng từ của thiếu nữ tóc đỏ này có chút phản cảm. Nàng quyền rũ người nào?

Nàng chơi nhân vật này, không có chức năng sống lại, muốn sống lại, phải chuyển qua điểm phục sinh.

Bình thường vào những tình huống như thế này, lúc nàng một mình đấu với quái cao cấp bị giết chết, lúc chết hệ thống đều chuyển nàng đến điểm phục sinh để sống lại, lúc sống lại sẽ vui vẻ chạy về khiêu chiến một lần nữa.

Nhưng hôm nay, nàng đột nhiên cứ muốn nằm vậy xem, xem xem các nàng rốt cuộc muốn làm như thế nào.

Mị song: "Này! Đang nói chuyện với người nha!"

Mị song: "Chết cũng chết rồi, không phải biến thành câm rồi chứ?"

Những người xung quanh cũng vậy lại.

Đẹp trai Soái lão đầu: "Chẳng nhẽ là rơi mạng?"

Có người kiểm tra trạng thái của Thu Thiên, phát hiện nàng vẫn on, vì vậy kích động giọng tay: "Nàng online! Nàng online!!!"

Tiểu Nam Hải nói một câu: "Thu Thiên là đại mỹ nữ. Ta đang xem hình của nàng ấy trên diễn đàn."

Vừa rồi chỉ có hai ba người, nhưng sau khi xác định Thu Thiên vẫn đang online, lúc này toàn bộ người chơi nam vây xung quanh, vây thành một vòng lớn

thảo luận sôi nổi về Thu Thiên đang nằm dưới đất.

Cuồng long thủ lĩnh: "Nằm như vậy sẽ rất lạnh đó, Thu Thiên mỹ nữ."

Trầm luân thương tôn: "Gả ta đi, Thu Thiên gả ta đi gả ta đi gả ta đi gả ta đi."

Đẹp trai Soái lão đầu: "Trầm luân ngươi là một tên ngốc, Thu Thiên nhìn ngươi đã thấy chướng mắt, đừng phun ra những lời như vậy nữa!"

Trầm luân Thương tôn: "Ngươi quản được ta à! Ngươi là SIB! Thu Thiên gả ta đi gả ta đi gả ta đi."

Dạ thượng ngu đầu: "Các ngươi chớ chen lấn, như vậy sẽ dọa Thu Thiên MM rơi mạng mắt!"

Cô nương vẫn luôn kêu gào tên Mị Song kia, rõ ràng đã không còn kiên nhẫn, nàng kéo những người này đến là muốn bọn họ nhìn thấy con hồ ly tinh này, cũng không phải là để bọn họ lộ vẻ háo sắc chảy nước miếng đối với nàng ta.

Nàng chẳng qua chỉ mấy ngày nghỉ đông không login được, trở lại đã nghe thấy Tây Hồ kết hôn.

Nàng từ lúc vào trò chơi đã biết Tây Hồ, nàng biết hẳn lâu như vậy, luôn luôn để ý đến hắn, tại sao hồ ly tinh tên Thu Thiên kia chỉ một tấm ảnh đã câu dẫn được Tây Hồ rồi?

Suy nghĩ sao cũng thấy không cam tâm!

Mị song: "Này!! Các ngươi mau làm cho nàng sống lại! luân bạch nàng ta! Giết chết nàng!"

Thu Thiên thấy trên đỉnh đầu nàng ta tuôn ra những câu nói kia, nàng thật sự rất cảm thấy kinh hãi. Nữ nhân này lại luôn đánh rớt kinh nghiệm của nàng? Trò chơi này có thiết lập một trạng thái Pk, nếu đã mở ra trạng thái chiến đấu, trừ phi người bị giết logout hoặc bỏ trốn, nếu không cứ sống lại sẽ bị giết, cho đến khi xuống hết kinh nghiệm mới thôi. Trước kia nàng chỉ thấy cách làm cực đoan đó trong tiểu thuyết mà thôi, cho đến bây giờ vẫn không nghĩ đến có một ngày, loại chuyện này sẽ phát sinh trên người nàng.

Đang suy nghĩ, đột nhiên trong kênh tán gẫu Tiêu Sái gửi cho nàng một câu: "Chị dâu, chuẩn bị sống lại!"

Tiêu Sái? Thu Thiên vội vàng cầm con chuột điều chỉnh góc độ, sau khi cẩn thận nhìn kỹ một vòng, ở một hướng khác, quả nhiên thấy được một bóng dáng màu đỏ đang đến gần.

Ngay sau đó có tin nhắn của lão Tam: "Nếu như bọn họ làm ngươi sống lại, ngàn vạn đừng nhúc nhích, chúng ta lập tức đến ngay!"

Còn có lão đại, Mục Mã Nam Sơn, Ta chơi vì tình mệnh, còn có Khả Thổ Thổ, dường như đều đồng thời gửi tin nhắn đến cho nàng.

Bỗng nhiên, Thu Thiên cảm thấy trong lòng ấm áp, không nói rõ là cảm giác gì. Nhưng nàng lại đột nhiên hiểu ra, tại sao trong trò chơi lại tồn tại bang phái, đây chính là bởi vì những lúc ngươi nguy nan, sẽ có người cùng ngươi cùng nhau kề vai chiến đấu!

Thu Thiên âm thầm cầu nguyện không có ai khiến bản thân nàng sống lại.

Nàng vẫn khẩn trương nhìn chăm chăm màn ảnh, không dám buông lỏng chút nào, con chuột nắm trong lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi.

Đột nhiên, một hàng chữ nhỏ bật ra, làm nàng hơi sửng sốt.

Tây Hồ quan nhân: "Mới vừa rồi đột nhiên máy tính bị ngừng."

Thu Thiên ừ một tiếng, chỉ thấy hắn tiếp tục nói: "Xin lỗi đã tới chậm."

Nói như thế nào đây, lúc đầu nàng thật sự có chút khẩn trương, nhưng đến khi nhìn thấy hắn nói những lời này, tự động lại thả lỏng xuống.

Thu Thiên: "Nếu không ta sống lại ở điểm phục sinh?"

Tây Hồ: "Không cần."

Thu Thiên: "Ở nơi này sống lại sẽ phải đánh nhau?" Mặc kệ những người chơi nam này có đánh nàng hay không, ít nhất cô nương Mị Song này chắc chắn sẽ không thiện lương như vậy thả nàng đi.

Nàng sợ nhất không phải là mình bị giết, mà khiến những người trong bang phái vì nàng mà bị liên lụy đến trận chiến đấu này. Thay vì liên lụy người khác vậy thì cứ để bọn họ hướng đến nàng là được rồi.

Đang suy nghĩ thì Tây Hồ bỗng dưng nói tiếp: "Không nên suy nghĩ nhiều, nghe ta. Lát nữa sau khi sống dậy, nàng chạy theo ta."

Nếu hắn đã nói như vậy, xem ra đã bàn bạc xong với những người trong bang phái, Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Tây Hồ: "Nhớ kỹ, chạy theo ta, đừng dừng lại."

Thu Thiên: "Được."

Người chơi tên là Mị Song vừa nói câu kia xong, toàn bộ người chơi nam ở đó trầm mặc, bọn họ đến đây, không hề nghĩ sẽ làm gì Thu Thiên, càng không nghĩ đến việc muốn giết nàng. Bọn họ chỉ muốn tiếp xúc với nàng gần hơn một chút mà thôi. Dù sao nàng cũng là mỹ nữ, có nam nhân nào nhẫn tâm ra tay đối với mỹ nữ chứ!

Nhưng mà, người chơi tên Mị Song này hình như nắm chắc được nhược điểm của người chơi nữ, quan trọng nhất là vũ khí của bọn họ đều được gắn thêm ngọc thạch.

Trong lúc này trong nhóm người bọn họ có mấy được sư và một ngọc phiến thư sinh duy nhất, toàn bộ không động, tự nhiên sẽ không có ai làm Thu Thiên sống lại.

Cơ hội chính là lúc này.

Gần như là lúc nam tử áo xanh đồng thời sống lại, một đạo ánh sáng phục sinh gần như chiếu vào trên người Thu Thiên.

Hắn phe phẩy cây quạt, liên tục hướng những người chung quanh nàng dao động cây quạt tạo ra kỹ năng quần công, từng tia ánh sáng trắng thoáng xuất hiện. Bởi vì xuất hiện được quá đột ngột, người chung quanh có chút kinh ngạc, mà trong chớp lát họ đang kinh ngạc, Tiêu Sái và lão đại, lão Tam bọn họ đã điều khiển ngựa chạy như bay tới đây, hơn nữa liên tục phát ra kỹ năng, mà có Mộc mã Nam Sơn và Tinh Mịch hai người này đã sử dụng kỹ năng ẩn thân đứng sau lưng đám người vây quanh Thu Thiên, từ trên thân lấy đạn khói sử dụng. Liên tiếp ánh sáng do kỹ năng phát ra, khiến những người đứng ở đó thất thần đứng ngơ ngác đó.

Hỗn loạn một lúc, Tây Hồ gọi nàng: "Chạy về phía vách đá, sau đó nhảy xuống."

Nói xong, vừa phát ra kỹ năng che chở Thu Thiên, vừa chạy về phía vách núi.

Thu Thiên đột nhiên không đúng lúc nghĩ đến câu nói kinh điển trong bộ phim Titanic: your jump, i jump.

Vốn là nghĩ hẩn im lặng, nhưng không có cách nào thời cơ không chờ đợi được thêm nữa, không thể làm gì khác hơn là nàng phải theo hắn nhảy xuống vách núi.

Những người kia sững sờ thấy Thu Thiên và Tây Hồ đột nhiên chạy về phía vách núi, tất cả đều khôi phục trạng thái thất thần, cũng không muốn làm gì khác, mà là gia nhập vào trạng thái chiến đấu này.

Mị Song mất đo lên sức gõ bàn phím: "Giết nàng! Giết chết nữ nhân kia! ! !"

Tiêu Sái và lão đại bọn họ làm sao để những người kia đạt được ý muốn, bang phái bọn họ cũng không phải là bang phái chỉ có tiếng không có miếng.

Hai ba lần đánh ngã mấy người chơi kia, tuyệt đối không để bọn họ đạt được ý muốn.

Hai người chạy đến vách đá, Tây Hồ quay đầu lại nhìn nàng, kiên định gõ: "Nhảy!"

Tây Hồ vừa gõ câu này xong, hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, quả quyết tung người nhảy xuống.

Lúc này giật mình, không có quan hệ đến chuyện tình cảm.

Những người theo sau chạy đến vách núi, và những người đang chìm vào trong cuộc hỗn chiến tất cả đều yên tĩnh lại.

Việc gì đang xảy ra vậy? Hai người này nhảy vực rồi hả ?

Trong trò chơi nhảy núi sẽ chết, trang bị sẽ hao tổn, kinh nghiệm sẽ rớt xuống, cho nên cho dù biết chỉ là trò chơi, cũng không có ai nhảy xuống.

Nhưng mà đại đa số người chơi đã bị cảnh này làm rung động.

Dạ Thượng Ngưu Đầu: "Bi trắng như vậy, vợ chồng cùng nhau nhảy núi, đẹp trai, quá đẹp trai rồi, ta phát hiện ta yêu Tây Hồ rồi."

Đẹp trai Soái lão đầu: "Lợi hại, không phải chứ?" Mặc dù chiêu nhảy xuống của Tây Hồ thực sự rất đẹp trai.

Cuồng long thủ lĩnh: "Thật lợi hại, ta phát hiện ta yêu Thu Thiên mỹ nữ mất rồi."

Trầm luân thương tổn: ". . . . . Nhảy"

Mặc dù mọi người trong bang phái sớm biết Tây Hồ sẽ lôi kéo Thu Thiên nhảy xuống, nhưng vẫn cảm thán.

Mộc Mã Nam Sơn: "Lão tử lại một lần nữa cảm thấy, có thể cùng mỹ nữ nhảy núi là một chuyện rất sáng khoái"

Ta chơi vì tịch mịch: "Người là gió ta là cát, Tây Hồ và Thu Thiên cùng nhảy núi"

Tiêu sái: "Tứ ca, ta sẽ tiếp tục yêu ngươi ~~~ còn có chị dâu ~~~"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Ngươi nha có thể bớt YD một hồi được không? Lão Tứ cũng nhảy núi rồi, ngươi còn muốn làm hạ nhục hần."

Không biết từ lúc nào, Lão nhị rốt cuộc cũng được sử dụng máy tính, sau đó liền vào game vẫn tiến hành khinh bỉ Lão Ngũ.

Haz, thất vọng, nếu không phải là máy vi tính tạm thời bị lão Tứ trưng dụng để làm anh hùng cứu mỹ, hần cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đặc sắc trong nháy mắt như vậy!

Ví dụ như lão Tứ vì dùng tư thế gì nhảy xuống, nhảy ngang hay là nhảy dọc xuống, chấp tay trước ngực nhảy, hay là lao đầu xuống nhảy. Mặc kệ như thế nào, trong cảm nhận của hần lão Tứ vẫn là đẹp trai nhất!

Mà một tên người con trai nào đó đang ở phòng sát vách phòng lão Nhị nghe thấy hần làm bầm, không khỏi cười cười.

Không ngờ, nàng thật sự làm việc nghĩa không được chùn bước theo mình nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Liên tiểu tiên xuất hiện

Trong quán Internet một cô gái ánh mắt phiếm hồng hung hăng vỗ xuống bàn phím.

Một bàn tay vươn qua vỏ vỏ vào vai cô: "Mị song, đừng nóng giận." Nhìn thoáng qua màn hình, chầm chậm nói một câu: "Tức giận cũng không được gì, cướp Tây Hồ về thì được rồi."

Đúng vậy! cướp lại!

Cô gái không cam lòng nhìn chăm chăm trên màn hình, không có một bóng người trên vách đá, giận dữ nói một câu: "Tớ nhất định sẽ đem Tây Hồ cướp lại!" cô sẽ không để con hồ ly tinh kia đạt được ý đồ.

Phía dưới Vong Tịch Nhai, ở một điểm nhỏ trên bản đồ trong trò chơi, vừa vặn có một cái hồ, được đặt tên là Niệm Hồ.

Lúc Thu Thiên và Tây Hồ tung người thả mình nhảy xuống, chỉ cảm thấy hình ảnh từ từ tối dần, ngay sau đó rơi vào một đám mây giữa không trung.

Sau mấy giây, lại từ từ sáng lên thì bọn họ đã nằm trên một tảng đá cách hồ không xa.

Tây Hồ phản ứng nhanh, hần chạy đến bên cạnh Thu Thiên, nhìn xem trạng thái của cô, ân cần hỏi: "Không sao chứ?"

Thu Thiên vỗ y phục đứng lên: "Ừ, ta không sao."

Thường thì theo thiết kế của trò chơi, từ trên cao như vậy

nhảy xuống vách đá, thì phải chết mới đứng, nhưng rất kỳ lạ, hai người không chết, thậm chí ngay cả trang bị cũng không có bất kỳ hao tổn nào!

"Chẳng lẽ xuất hiện BUG?" Thu Thiên kiểm tra lại trang bị của mình, cảm thấy rất kỳ quái.

Cho dù là rớt xuống không chết, nhưng là trang bị cũng sẽ bị hao tổn ít nhiều, nàng nhớ rõ rằng lúc online thấy có một ít hao tổn, nhưng bây giờ không sửa chữa cũng đã tự động khôi phục.

Tây Hồ suy nghĩ một chút, nói: "Không ngoại trừ khả năng có BUG."

Hần vừa nói xong, Thu Thiên thấy hình như mặt hồ lóe lên một chút ngân quang mờ ảo, nhưng đợi đến lúc nàng nhìn kỹ thì ngân quang đã biến mất.

Theo bản năng nàng điều chỉnh hình ảnh thiếu nửa áo tím đi đến cạnh bên hồ nước, cho đến khi không đi được nữa, không thể làm gì khác hơn đành đứng lại bên hồ.

Tây Hồ đi đến đứng ở bên cạnh nàng, hỏi một câu: "Phát hiện cái gì sao?"

Thu Thiên gửi qua một khuôn mặt tươi cười: "Có thể là ta nhìn lầm."

Ở khoảng cách gần như vậy nhìn lại, mặt hồ vẫn động lại màu xanh biếc, ngay đến cả gợn sóng cũng không có lấy đâu ra ngân quang chứ.

Thu Thiên tự giấu mình quá khẩn trương, lại thấy Tây Hồ đột nhiên hỏi nàng một câu: “Nàng có thấy mặt hồ hiện lên ngân quang không?”

Nàng sùng sốt: “Người cũng thấy sao?”

Nói như vậy, không phải là ảo giác của nàng?

Tây Hồ nhỏ giọng nói: “Lúc nàng đi về phía hồ ta thấy trên mặt hồ hiện lên ngân quang. Nhưng là thoáng qua rồi biến mất.” Hắn nghĩ nghĩ, xoay người nhìn Thu Thiên, “Ta cảm thấy được nơi này không giống bản đồ bình thường, nàng còn được thêm máu không?”

Thu Thiên gật đầu, bởi vì nàng thường xuyên đánh quái một mình, cho nên mỗi lần login chuyện duy nhất nàng sẽ không quên sẽ là chuẩn bị đầy đủ thuốc trong túi. Nhất là loại lam được màu đỏ thậm chí có thể bổ sung trạng thái chiến đấu lúc khẩn cấp, đối với nàng mà nói thì không thể nào thiếu.

Tây Hồ: “Vậy thì tốt, giao dịch.”

Thu Thiên nhấn đồng ý, đang chuẩn bị đem dược của mình mở ra, lại phát hiện Tây Hồ ở trên thanh giao dịch mở ra rất nhiều trạng thái gia tăng dược.

Nhìn thấy hắn nói: “Được tăng trạng thái để nàng dùng, đem trạng thái thuốc cấp thêm toàn bộ, để tránh bất trắc.”

Thu Thiên suy nghĩ một chút, vội nói tiếng cảm ơn, nhấn đồng ý.

Hai người đều đem trạng thái thêm đầy đủ, lúc này mới quan sát cẩn thận cảnh tượng xung quanh.

Cả hồ giống như là bị sơn cốc vây lại, bốn phía trừ mấy gốc cây và tảng đá không có bất kỳ đường nào để ra.

Từ dưới hồ nhìn lên, đỉnh núi dường như xa đến mức không thể nhận thấy, khẳng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy mây mù đang di chuyển, chỉ thấy mờ mờ một vòng Hồng Sắc Tịch Dương, loáng thoáng nhắc nhở bọn họ lúc vừa rồi mới nhảy xuống từ trên cao.

Cao như vậy, muốn nhảy ra ngoài có lẽ là không có khả năng?

Mặc dù có thể dùng Truyền Tống Phù trở về thành, nhưng nàng muốn xem thử một chút có cách nào khác không, vì vậy thiếu nữ áo tím đứng nguyên tại chỗ nhảy lại nhảy.

Tây Hồ hăng hái nhìn nàng, phát tới một câu: “Lực bật nhảy không tệ.”

Thu Thiên không nhìn được liếc hắn một cái, hắn còn có tâm tư nói giỡn: nàng còn chưa tìm hắn khôi phục vết tội đấy. Nói đến đây, nàng mới nhớ đến, vừa rồi hắn rút cuộc tại sao nghĩ đến chuyện muốn kéo nàng cùng nhau nhảy núi?

Nàng đang muốn hỏi hắn, bỗng nhiên lại nhìn thấy mặt hồ xuất hiện quang ngân giống như lúc nãy!

Lần này không chỉ lóe lên một chút nữa, mà lại giống một đám sương mù lượn lờ trên mặt hồ, sau đó lan tỏa ra bốn phía rồi lại biến mất. Cảnh tượng này xuất hiện lặp đi lặp lại, ánh sáng lần sau mạnh mẽ hơn so với lần trước, ngay sau đó mặt đất rung chuyển.

Tây Hồ nhanh chóng tiến lên đứng trước mặt nàng, nhỏ giọng dặn dò nàng: “Đứng ở phía sau ta! Khi cần thiết ta sẽ che chở cho nàng.”

Thu Thiên ngẩn người, nhanh chóng viết chữ: “Lần này là BOSS lớn sao?”

Tây Hồ trả lời rất nhanh: “Không biết.” Chính là bởi vì không biết ở đây sẽ có quái gì xuất hiện, nên hắn mới xác định an toàn của nàng trước tiên.

Bốn phía cuồng phong gào thét, lá cây bị thổi tung khắp cốc. Mặt hồ cũng rung động không ngừng theo sự rung động của mặt đất, hơn nữa ánh sáng màu bạc đã thay đổi khiến người ta chói mắt.

Trong lúc này, bên trong sơn cốc sáng lên làm cho hầu hết cảnh vật ở đây đều trở nên trong suốt, Thu Thiên hơi nheo mắt mới có thể thấy rõ hai người ở trên màn hình.

Tây Hồ đã sớm tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, gió cuốn vạt áo hắn, cây quạt để bảo vệ cũng bị vòng ánh sáng bao trùm không thấy.

Đúng lúc đó, đám mây trên không đang di chuyển đều tập trung cùng một chỗ sau khi thay đổi cuộn trào mãnh liệt, phảng phất hiện ra một dải sương mù màu lam. Dải ánh sáng này chiếu thẳng đứng vào ánh sáng màu bạc của mặt hồ, trong nháy mắt ngân quang trên mặt hồ toàn bộ biến mất, mặt đất cũng đồng thời ngừng rung chuyển.

Trên mặt hồ xanh biếc dâng lên một đóa thủy tiên xinh đẹp, mà trên đó có một tiên nhân đang đứng trên đó giống như Diệu Linh Nữ Tử.

Thu Thiên chưa kịp đánh bất kỳ chữ gì, đã nhìn thấy trên màn hình mình và Tây Hồ liếc nhau một cái, thì đã thấy nàng và nữ tử trong trò chơi đối thoại.

Choáng váng, Thu Thiên vỗ vỗ trán, hình như trò tự động đăng nhập vào trong câu chuyện!

Nữ tử này thì ra tên là Liên

Tiểu Tiên, là Tiểu Hoa tiên trong tiên giới, nhưng bởi vì lên giúp đỡ người bình thường nên đã làm đảo lộn nhân duyên, bị phong ấn ở nơi này chỉ có sửa chữa lại đoạn nhân duyên sai lầm này, nàng mới có thể mở ra phong ấn.

Trong trò chơi Thu Thiên khẽ giậm giậm chân: "Nếu muốn sửa chữa, một mình ngươi đi cũng được, cần gì đem ta và phu quân ta vây ở chỗ này!"

Lâm Tiểu Tiên buồn bã than nhẹ: "Tiểu tiên làm sao không muốn như thế? Chỉ là nguyệt lão ông lão hư hỏng này, hết lần này tới lần khác nói chỉ có người có tình mới có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ này." Sau đó là một hồi lau nước mắt "Tiểu tiên ở chỗ này đã khổ sở đợi hơn 900 năm, nhưng thủy chung vẫn không chờ được người có tình. Than thở thế gian, người si tình quả thực rất ít." Nói đến đây, ngẩng đầu nhìn Thu Thiên và Tây Hồ, lại đột nhiên chuyển nước mặt thành mỉm cười "Hôm nay, tiểu tiên gặp hai vị, cũng coi như là không uổng công đợi ở đây hơn 900 năm."

Lúc này, đối thành Tây Hồ làm ra bộ dáng vái chào: "Đã như vậy, tiểu tiên có thể cho vợ chồng ta biết nên làm như thế nào?"

Liên tiểu tiên gật đầu: "Phiền hai vị giúp tiểu tiên tìm hai người nên kết thành vợ chồng kia, cũng thay tiểu tiên đem tơ hồng tặng cho bọn họ. Bọn họ sống bên trong Vọng Nguyệt Thành." Nói xong, một hàng chữ nho nhắc nhở sợi dây nhân duyên đã chuyển vào túi vật phẩm của bạn.

Chuyện này, Thu Thiên có chút ngoài ý muốn. Vọng Nguyệt Thành, là chủ thành trong trò chơi này, theo như nhắc nhở hình như đây chỉ là một nhiệm vụ tìm người. Rất tốt, không ngờ nhảy núi còn có thể tiếp nhận được một nhiệm vụ đơn giản như vậy.

Trong màn hình, Liên Tiểu Tiên vẫn còn đối thoại: "Ta chỉ có khả năng xuất hiện trong chốc lát, hiện nay đã quá lâu rồi, hai vị đợi sau khi ta biến mất, tiến vào giữa hồ, sẽ có thể đến Vọng Nguyệt Thành. Nhớ lấy, Thiên Cơ Bất Khả Lộ, mong rằng hai vị thay tiểu tiên giữ bí mật."

Tây Hồ và Thu Thiên gật đầu đồng ý, quả nhiên mặt hồ lại bắt đầu biến hóa, Liều tiểu tiên ở giữa ngân quang từ từ mờ đi, giữa hồ lại xuất hiện một vòng sáng mục điểm truyền tống.

Hai giây sau, màn hình biến thành đen, tiếp đó mấy giây sau, màn hình sáng lên.

Nam tử áo xanh cùng thiếu nữ áo tím song song xuất hiện ở trên Vọng Tịch Nhai.

Phản ứng đầu tiên của Thu Thiên chính là: hai người bọn họ đã trở lại trên vực rồi!

Quay sang nhìn Tây Hồ, hần hình như cũng giống nàng có chút ngạc nhiên.

Thu Thiên phát cho Tây Hồ một biểu cảm choáng váng: "Chúng ta bây giờ đi Vọng Nguyệt Thành làm nhiệm vụ sao?" Đoán chừng những người đó vẫn chưa đi xa? Lúc vừa rồi sau khi nhảy núi xong, dường như tất cả chức năng trò chuyện đều biến mất, chỉ có thể nói chuyện ở kênh trước mặt.

Tây Hồ cũng có suy nghĩ giống như Thu Thiên, nhưng hần đột nhiên phát hiện nơi này hơi kỳ quái.

"Nàng nhìn xem lá cây xung quanh một chút."

Thu Thiên vừa nghe hần nói như vậy, vội vàng điều chỉnh góc độ để nhìn, cố ý đến lá cây. Dường như cũng không có gì đặc biệt cả? Vẫn là màu đỏ mà.

"Vẫn là màu đỏ."

Tây Hồ: "Vẫn là màu đỏ?"

Thu Thiên: "Ừ."

Đợi đã nào...!! Lá cây ở Vọng Tịch Nhai, phải là....

Tây Hồ: "Ta nhớ hình như là màu vàng."

Thu Thiên: "Không đúng! Vốn dĩ là màu vàng!"

Kênh trước mặt gần như là đồng thời phát ra hai câu nói này.

Hai người liếc nhau một cái, nhanh chóng nhìn về phía dốc núi, đâu đâu còn trời chiều nữa!! Trước mắt rõ ràng là trời xanh mây trắng, một vòng mặt trời đang ở trong đám mây nhàn rồi, hướng về phía bọn họ mỉm cười ấm áp.

Nơi này, rốt cuộc là nơi nào? Chẳng lẽ là phó bản? Nhưng phó bản này lại rất giống đảo nguyên Tiên cảnh.

Tây Hồ suy nghĩ một chút, nói: "Lúc vừa rồi, tiểu tiên muốn chúng ta tìm Vọng Nguyệt Thành, vậy chúng ta cứ đi tìm một lát đã." Nói xong gọi ngựa trắng của hần ra, hai người lại cùng cười.

Nhưng mà sau khi chạy một vòng, theo hướng cũ để đi nhưng căn bản không thấy con đường đi đến Vọng Nguyệt Thành, Hồi thành phù cũng không có tác dụng.

Chạy tới chạy lui, vẫn quay lại vị trí cũ.

Cho đến lúc chạy lần thứ ba, hai người đột nhiên phát hiện một tấm bảng ở ven đường, trên đầu NPC có một tấm bảng chỉ có một dấu chấm hỏi thật to màu đỏ.

Trong trò chơi bảng đá cũng có thể nói chuyện nên chuyện như vậy cũng không hề kỳ lạ, dường như hai người đều đồng thời nhấn vào tấm bảng này.

Chỉ thấy một vật ánh sáng thoáng hiện ra, ngay sau đó giữa bảng đá xuất hiện một hàng chữ:

[Vọng Nguyệt Thành trong vòng mấy trăm năm, Thiên Thượng Nhân Gian nguyện thiên quyền.]

Ngay sau đó, lại xuất hiện bốn chữ: ngàn năm tình duyên.

Tây Hồ suy nghĩ một chút, nhanh chóng gõ chữ: "Nhìn thanh nhiệm vụ."

Thu Thiên vội vàng mở ra thanh nhiệm vụ, quả nhiên xuất hiện nhiệm vụ mới màu cam, trên đó viết: [chúc mừng bạn đã mở ra Ấn Tàng Nhiệm Vụ: ngàn năm tình mộng Vọng Tịch Cốc]

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mạnh lệnh công

Chẳng lẽ, câu đối thoại của tiểu tiên kia chính là lời dẫn của nhiệm vụ này, mà nhảy vực chính là mấu chốt để khởi động ấn tàng nhiệm vụ này?

Thu Thiên hết ý kiến, nhiệm vụ này muốn vợ chồng người chơi nhàn chán đến một nơi như thế này nhảy núi? Hơn nữa phải đứng giờ Thân trong trò chơi, cũng chính là từ 1 giờ chiều đến 3 giờ chiều.

Cho dù thiếu một điều kiện cũng không được, không trách được vẫn không có người chơi nào nhận được nhiệm vụ này.

Người thiết kế ra Ấn Tàng Nhiệm Vụ này thật sự rất rất rất rất rất BT rồi.

Suy nghĩ của Thu Thiên chính là như vậy, bảng đá đột nhiên lại sáng lên, ngay sau đó trong màn hình xuất hiện lão nhân lục tuần đầu tóc bạc phơ một tay chống gậy.

Mạnh lệnh công: "Thời gian trôi qua, thay đổi khôn lường, lão đã chờ ở đây hơn 900 năm, hôm nay rốt cuộc gặp được người sống, chẳng lẽ hai vị chính người mà liên tiểu tiên giao phó Thần Tiên Quyển Lữ?"

Trong trò chơi không đợi Tây Hồ và Thu Thiên trả lời, hình ảnh tự tiếp tục nhảy.

Mạnh lệnh công nước mắt rơi xuống ngừng đầu nhìn trời: "Quả nhiên là hai vị, quả nhiên quả nhiên! Hai vị chính là hai người phạm có duyên được Liên Tiểu Tiên dẫn dắt sử dụng sợi dây duyên phận!"

Sau đó lại là một đoạn đối thoại dài, đại khái nội dung không khác gì so với những lời vừa rồi Liên tiểu tiên vừa nói, muốn Tây Hồ và Thu Thiên giúp họ sửa chữa đoạn nhân duyên kia.

Điều duy nhất khác đó là, cấp nhiều manh mối hơn so với Liên Tiểu tiên, Mạnh lệnh công muốn bọn họ ra bên ngoài Vọng Nguyệt Thành đến thôn phía tây tìm một người, mà người này, mà người này sẽ chỉ dẫn cho bọn họ biết cách làm thế nào tìm được hai người phạm kia ở Vọng Nguyệt Thành.

Sau khi nói xong, Mạnh lệnh công có ý chỉ vào phương hướng vách núi đen: "Những gì hai vị lúc này nhìn thấy, chính là Vọng Tịch Nhai chín trăm năm trước, chỉ cần hai vị nhảy xuống vực sẽ trở lại Vọng Nguyệt Thành chín trăm năm trước."

Chỉ thấy luồng ánh sáng, Mạnh lệnh công đã biến mất không còn thấy nữa, dấu chấm hỏi trên tảng đá cũng không còn tồn tại nữa.

Chỉ có phía dưới màn hình xuất hiện một hàng chữ nhỏ: [Âm thanh của Mạnh Lệnh công dần đi xa: “Hai vị không thể tiết lộ nơi này cho hần, Lão ở đây chờ tin tốt của hai vị.”]

Một nhiệm vụ về chuyện xưa có cấp bậc màu cam, dĩ nhiên sẽ không chỉ là nhiệm vụ tìm người đơn giản như vậy.

Nếu như nói Liên Tiểu Tiên đã tiết lộ nhiệm vụ mở màn, còn Mạnh Lệnh Công lại là mắt xích đầu tiên để dẫn dắt Tây Hồ và Thu Thiên mở ra trò chơi này.

Thu Thiên lại mở thanh nhiệm vụ ra, phát hiện nội dung nhiệm vụ vừa mới nhận đúng thật là nhiều hơn một hàng chữ.

Tìm kiếm Vương Ngũ: Dưới sự giúp đỡ của Mạnh Lệnh công, xuyên qua thời không trở lại Vọng Nguyệt Thành hơn 900 năm trước, tên thôn ở phía tây tìm Vương Ngũ, hỏi thăm vị trí của Tiểu Tịch và Nhậm Quân.

Thu Thiên đem nội dung nhiệm vụ mở ra một lần nữa, gửi cho Tây Hồ: "Người xem một chút, có gợi ý gì không?"

Tây Hồ nhìn một chút, trả lời: "Có."

Hơn nữa phía sau nhiệm vụ còn có một khung nhắc nhở màu hồng, bên trong rõ ràng viết: nhiệm vụ vợ chồng.

Thu Thiên thờ dãi nói: "Thì ra nhiệm vụ này nhận bằng cách này."

Tây Hồ cười cười: "Đúng thật là ngoài ý muốn."

Lúc vừa rồi lúc Mạnh Tiểu Tiên hiện thân thật sự rất chấn động, ngay cả lúc Mạnh Lệnh Công xuất hiện cũng rất nổi bật.

Mà “Vọng Tịch nhai” lại càng thêm đẹp khiến cho người ta lưu luyến quên về, khác hẳn với lúc bọn họ lúc vào trò chơi Vọng Tịch nhai lúc đó vắng vẻ buồn bã.

Mạnh Lệnh công muốn bọn họ xuyên không về chín trăm năm trước, muốn bọn họ tìm hai người phạm này về: Tiểu Tịch và Nhậm Quân.

Theo như suy luận này, vị trí bọn họ hiện tại cũng không phải chín trăm năm sau của Vọng Nguyệt Thành, mà là chín trăm năm trước của Vọng Nguyệt Thành.

Nói như vậy, Tiểu Tịch và Nhậm Quân chính là... Nam Nữ Chủ trong câu chuyện tình xưa được trang web chính thức của trò chơi giới thiệu!

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.

Trong trò chơi xuyên không, chuyện này mặc dù không biết có bao nhiêu thần kỳ, nhưng lại rất phù hợp với câu chuyện xưa đau khổ triền miên, làm cho người ta không khỏi cảm thán.

Đã như vậy, thì có thể làm tiếp nhiệm vụ tìm người rồi.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Thu Thiên hỏi "Chúng ta có phải cần nhảy núi tiếp mới có thể trở lại Niệm Hồ được?"

Tây Hồ gật đầu: "Có lẽ là như vậy." Giả thiết nhắc nhở không sai, có thể trở về Niệm hồ sau đó lại dùng Truyền Tống Phù trở về thành.

Hai người trên màn ảnh trầm mặc một hồi rồi không hẹn mà cùng xoay người chạy về hướng vách đá.

Hai người chạy đến vách đá, lần nữa nắm tay nhau nhảy xuống vực.

Hình ảnh vẫn như lần đầu tiên nhảy núi không có gì khác nhau, mấy giây đi qua, trên màn hình hai người lại về bên cạnh Niệm hồ yên lặng, tĩnh mịch.

Quả nhiên, sau khi sử dụng truyền tống phù, cảnh tượng lập tức chuyển đến bên trong điểm truyền tống của Vọng Nguyệt Thành.

Mới vừa trở lại điểm truyền tống, ở trong mục tin nhắn đã nhanh chóng có tin nhắn mới.

Thu Thiên ấn mở, là tin nhắn của Thổ Con.

“Nhóc con thân yêu! Tớ quá yêu cậu rồi! Cậu và Tây Hồ lại nhảy núi, thật là quá phóng túng rồi! ! Hiện tại toàn bộ sever đều rất sôi động thảo luận hành động vĩ đại của hai người, rất nhiều cô gái đều rất hâm mộ cậu đó! Đáng tiếc tớ đi cùng mẹ ra ngoài tối muộn mới về, nếu không tớ nhất định phải đến nơi cậu nhảy vực để tìm cậu. Đúng rồi, giúp chuyển lời tớ đến Tây Hồ, tớ rất sùng bái anh ấy!”

Thu Thiên đọc xong tin nhắn của Thổ Con xem chút bị sặc. Vài phần chung trước nàng mới vừa nhảy núi, hiện tại liền thành bát quái nhiệt môn nhân vật? Quả thật là người sợ nổi danh, heo sợ khỏe.

Nhưng mà, nghiêng đầu một chút, Thu Thiên hướng về phía màn hình vui vẻ mỉm cười. Bởi vì nhảy vực mà nhận được nhiệm vụ xưa, như vậy cũng là thu hoạch ngoài ý muốn rồi.

Tây Hồ nói chuyện ở kênh tán gẫu cùng bọn Lão Tam mấy câu, sau khi xác định huynh đệ trong bang không có việc gì xong, gọi ngựa ra, nhìn về phía Thu Thiên: “Đi, chúng ta đi thôn phía tây.”

Thu Thiên ngay lập tức hiểu dụng ý hẩn.

Vì vậy Thu Thiên nhấn đồng ý, chỉ thấy thiếu nữ áo tím nhảy lên ngựa trắng, tay nam tử áo xanh nhẹ nhàng ôm lấy hông nàng, vung roi ngựa, ngựa trắng lập tức đi về phía trước.

Ở bên trong Vọng Nguyệt Thành phồn hoa, chỉ thấy một bạch mã đi xuyên qua, ngay đôi nam nữ đang một lòng chờ đợi nơi mà bọn họ sắp đến.

Ra khỏi cổng tây Vọng Nguyệt Thành, cách đó không xa chính là Vụ tây thôn.

Giống như các thôn trang khác vậy, Vụ tây thôn chỉ chiếm một điểm vô cùng nhỏ trên bản đồ trò chơi.

Hai người nhanh chóng đến trước cổng thôn, từ xa đã nhìn thấy một nhà tranh đơn sơ, có một bà lão sáu mươi tuổi gương mặt hiền lành đang đứng trước gian nhà tranh.

Chờ đến lúc hai người đến gần, mới phát hiện bà lão này bà tên là Vương bà, hơn nữa cũng có thể đối thoại.

Vương bà: "Kia chính là Vụ tây thôn chúng ta, một nơi rất tốt, đừng xem đây là một thôn nhỏ, những người dân ở đây rất an cư lạc nghiệp, điều này toàn bộ là do thôn trưởng chúng ta. Nhớ năm đó thôn trưởng chúng ta..."

Thì ra là không phải là NPC nhiệm vụ.

Hai người tiếp tục giục ngựa đi vào trong thôn, đoạn đường này cũng gặp phải hai NPC, nhưng đều nói những lời nói với nội dung giống như lúc này bà Vương nói.

Vụ tây thôn mặc dù không lớn, nhưng là trong thôn đường hẹp quanh co rất nhiều, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một hai con chó đột nhiên nhảy ra, hướng Tây Hồ cùng và Thu Thiên sủa hai tiếng, sau đó lại chạy xa.

Tìm một lúc như vậy, cũng vẫn không tìm được Vương Ngũ.

Thu Thiên nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, mới nhớ buổi trưa trước lúc mẹ cô đi có dặn cô trước 5h chiều phải đến nhà ông ngoại, bây giờ cũng đã bốn giờ rồi.

"Ngại quá?" Nàng gửi một biểu cảm xin lỗi "Ta đột nhiên nhớ ra mình có chút việc phải ra ngoài, bây giờ có lẽ phải logout rồi."

Tây Hồ bình tĩnh nhìn nàng một hồi, cười cười, gửi trả lời: "Được."

Thu Thiên nói tạm biệt anh, sau đó nhanh chóng logout tắt máy, thay quần áo mang giày.

Lúc chuẩn bị ra đến cửa, cô khẽ a một tiếng.

Lúc vừa rồi, cô đang muốn hỏi anh tại sao lại nhảy núi, rốt cuộc lại quên mất.

Quả nhiên là nhận được nhiệm vụ này quá hưng phấn, quên mất mọi thứ. Thôi, hôm nào có cơ hội lại hỏi tiếp.

Sau khi Thu Thiên logout, người con trai nào đó cười cười, nhớ đến lúc vừa rồi bản thân đã xóa mất mấy chữ.

Chỉ sợ, đánh ra nha đầu này lại muốn giậm chân thôi? Hay là thôi đi.

Ngoài cửa, Lão nhị đang chuẩn bị về nhà vừa đưa được nửa cái đầu qua khe cửa, ai oán nghĩ: Lão Tứ này, bị ma nhập sao, tại sao nhảy vực cũng vui vẻ như vậy à.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiệc tối

Lão đại: "Tiểu Tam, lão Tứ vừa nói cái gì vậy hả?"

Lão Tam: "Hắn ấy nhận được sử thi Ân Tàng Nhiệm Vụ rồi."

Thanh Sơn: "A a a, lão Tứ tại sao lại không nói cho ta nghe! ! !" Không trách được lúc hắn muốn đi, thấy lão Tứ nhìn về phía màn hình cười, thì ra là bởi vì nhận được nhiệm vụ.

Tây Hồ: "Ta từ phòng bước ra thì người đã đi rồi."

Ý nghĩa chính là, ai bảo người đi.

Thanh Sơn roi lệ, hắn cũng bị mẹ gọi điện thoại mắng cho một trận, nói hắn kỳ nghỉ đông không thấy bóng người đâu, vì không muốn mẹ tức giận đến nhà Lão tứ trực tiếp đánh hắn, cho nên hắn quyết định về nhà gặp mẹ trước, sau đó lại trở về nhà lão Tứ sống cuộc sống nhàn nhã, Hắn cũng đâu phải không trở lại đâu, mà Lão Tứ, lại lại lại không nói cho hắn!!!

Tiêu Sái vui mừng: "Lão Nhị đi? Thật tốt quá, Tứ ca! Chờ ta ngày mai xuống xe lửa sẽ đến nhà ngươi tìm ngươi! Ta muốn cùng ngươi cùng nhau làm toàn bộ nhiệm vụ này!"

Oh oh, Tứ ca thân ái của hần, rốt cuộc đã gặp được.

Thanh Sơn Bạch Lang lập tức rống hần: "Ngươi muốn chết phải không? Ngươi mà dám đến ta sẽ đánh chết ngươi!"

Ngay sau đó kèm theo động thái trên S, M, một kẻ cơ bắp đang cầm roi cuồng nhiệt đánh một nam nhân trắng nõn khác.

lão Ngũ Tiêu Sái còn cố ý tỏ ra cảm giác rất thích thú, còn gửi qua một biểu cảm khiêu khích đáng đánh đòn: "Lão Nhị, ta đã nói ta yêu ngươi! ngươi thật đáng ghét đó~~~~"

Lão đại im lặng, lão Tam im lặng, Tây Hồ cũng trầm mặc.

Đoàn người chuẩn bị giải tán đi ăn tối, Tiêu Sáu vẫn đang còn kích động chưa dứt, hai mắt lấp lánh hỏi Tây Hồ: "Tứ ca, chị dâu đâu rồi?"

Hần rất muốn phỏng vấn chị dâu một chút, muốn biết tâm tình của chị dâu giờ phút này như thế nào, có mãnh liệt sôi trào như hần hay không?

Tây Hồ: "Có việc, đi ra ngoài rồi."

Tiêu sái: "A, ta còn muốn thêm QQ của chị dâu! Tứ ca, ngươi đem số Q chị dâu cho ta trước, để ta thêm chị dâu."

Sau một lúc lâu, Tây Hồ nhàn nhạt nói một câu: "Vợ của ta, ngươi thêm làm cái gì."

Lúc này đổi lại những người khác im lặng.

Tây Hồ nói tiếp: "Ta đi ăn cơm." Đi rất nhanh chóng, QQ trò chơi lần lượt logout.

Chờ Tây Hồ vừa đi, mấy người trong nhóm lại ầm lên.

Tiêu Sái phát ra một biểu cảm súp đỏ: "Tứ ca vậy mà tự chối ta!" Quá đau lòng rồi !

Thanh Sơn Bạch Lang mừng rỡ: "Đáng đời! đối với loại mặt hàng YD như nhà ngươi, thì phải như vậy!" Lão Tứ đã sớm làm như vậy rồi.

Lão đại lắc đầu: "Lão Tứ hôm nay, có chút khác thường." giống như trước đây, hần cũng đối xử với lão Ngũ rất yêu mến, mà giọng điệu vừa rồi rõ ràng cho thấy từ chối. Còn chuyện nhảy núi cũng vậy, nếu như không phải là biết nhảy xuống sẽ nhận được nhiệm vụ, vậy thì chỉ có thể dùng hai chữ động kinh để hình dung thôi.

Lão Tứ động kinh? Mọi người lắc đầu, người nào cũng có thể lão Tứ thì không có khả năng.

Dường như nghĩ đến điều gì, lão Tam đột nhiên hỏi bọn hần: "Các ngươi còn nhớ không, lão Tứ trước kia ở trong bang hội lúc từ chối một cô gái có nói một câu?"

Tiêu Sái vò đầu, xong rồi, cái này hần nghĩ không ra.

Tây Hồ không thường xuyên nói chuyện trong bang hội, phần lớn lúc làm nhiệm vụ giết BOSS, mới lên tiếng chỉ huy trong đội ngũ.

Nếu như nói trong thực tế từ chối một cô gái, vậy càng không nói gì, chỉ nhàn nhạt mỉm cười, về mặt xa lánh lễ phép, như vậy đã giết chết trái tim thiếu nữ ngây thơ một lòng say mê với hần.

"Vậy cũng không đến nỗi chiếm đoạt số QQ của chị dâu chứ." Tiêu Sái ai oán nói.

Nói tóm lại, Tây Hồ biểu hiện, có vấn đề.

Lão đại cau mày: "Chẳng lẽ là, lão Tứ yêu Thu Thiên đến mức không còn thuốc chữa?"

Tiêu Sái: "Yêu đó, chính là muốn giữ lấy nàng ấy một cách triệt để!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Mẹ nó! Lão Tứ quả nhiên bị nhà ngươi ảnh hưởng!"

Lão Tam: "Như vậy cũng tốt, lão Tứ cũng nên có lúc có nhu cầu đặc biệt."

Con trai, dù sao cũng phải biết thành đàn ông. . . . .

Mà hai người đang trở thành trung tâm của cuộc thảo luận, không hẹn mà cùng cũng há hốc một cái.

Thu Thiên khẽ thoa mũi, kỳ quái, cô rõ ràng mặc rất nhiều quần áo không lẽ lại bị cảm?

Bắc Kinh cuối tháng một, chính là thời điểm thời tiết lạnh nhất, có lúc gió lớn, thổi trúng cả đầu sẽ đau buốt.

Cô vừa ngồi lên xe buýt, mẹ Giang đã gọi điện thoại cho cô, muốn cô trực tiếp đến quán đồ ăn Quảng Đông tên là Tam Hoàn gần đó, nói là có hẹn ăn tối với người ta ở đó, muốn Thu Thiên hôm khác đi nhà ông ngoại.

Thu Thiên đành phải xuống xe, đổi sang tàu điện ngầm, vui vẻ chạy đến quán com mà mẹ Giang đã nói.

Khi tìm được nhà quán com này cô kinh ngạc phát hiện

quán com này, phải đổi tên thành quán rượu mới đúng, ở đây được trang trí trắng lẹ như vậy.

Vừa đi đến trước cửa, thì phục vụ đã giúp cô kéo cửa ra, cô gái tiếp đón khách mặc sườn xám mỉm cười hỏi cô có hẹn trước không.

Nói số phòng cô gái đó cung kính dẫn cô vào thang máy đi lên tầng ba, chỉ vào một gian phòng trên bảng ghi số phòng có một tấm thẻ bài ở cửa phòng ghi là Tùng Trúc, ý bảo cô chính là gian phòng này.

Thật ra thì Thu Thiên đã sớm nghe thấy âm thanh trò chuyện của mẹ Giang, vì vậy lấy tay đẩy tấm thẻ rồi gõ nhẹ hai cái lên cửa, sau đó đẩy ra.

Khiến cho cô có chút kinh ngạc chính là lúc kéo cửa ra, cô nhìn thấy một người rất cao, là một chàng trai lịch sự trắng nõn, đối diện cô mỉm cười, mà mẹ của mình lại cùng một di xấp xỉ tuổi của mình đang ngồi gần đó vui vẻ trò chuyện.

Vừa nhìn thấy Thu Thiên xuất hiện, mẹ Giang lập tức vẫy tay: "Nhóc con, mau tới đây gọi di Lâm." Sau đó chỉ vào anh chàng đối diện cô: "Con trai của di Lâm, gọi là anh Văn."

Bởi vì cha mẹ chức vị khá cao, nên Thu Thiên vẫn thường xuyên đi cùng cha mẹ đến gặp rất nhiều người lạ, tình huống như thế này đối với cô cũng không còn xa lạ nữa, vì vậy cô lập tức chào hỏi một cách tự nhiên: "Chào di Lâm, chào anh Văn."

Miệng di Lâm cười không khép lại được: "Con gái bà bộ dáng rất xinh đẹp, lại đáng yêu nữa." Sau đó dặn dò con trai mình: "Văn Hiên này, con cùng em ấy nói nhiều chuyện nhé!" Còn cô ý nhấn mạnh hai chữ nói chuyện.

Đối mặt với vẻ mặt có dụng ý khá của hai bà mẹ, trong lòng Thu Thiên không khỏi lộp độp một chút.

Đây là sao? Trời rất lạnh muốn cô chạy đến đây ăn com, chẳng lẽ vì muốn cô gặp người tên anh Văn này?

Nghĩ đến đây trong lòng cô có chút không thoải mái, vì vậy vẻ mặt có chút lạnh nhạt im lặng ăn com.

So với Thu Thiên, người được gọi là anh Văn đó lại có vẻ tự nhiên nhiều hơn, thỉnh thoảng lại gặp cho Thu Thiên và hai mẹ một ít thức ăn, hơn nữa nhiệt tình hỏi Thu Thiên có cần gì không.

Sau khi ăn com xong, mẹ Giang và di Lâm lại nói dưới tầng một khách sạn có một vườn hoa có thiết kế rất đẹp, hai người ra sức quảng cáo, Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là đi theo anh Văn xuống tầng một.

Nhìn Thu Thiên nhàm chán cúi đầu nhìn mũi chân cũng không nói chuyện, anh Văn không thể làm gì khác hơn là ho một tiếng, sau đó duỗi tay về phía cô "Giới thiệu lại một chút nhé, Văn Hiên, hiện tại là năm nhất nghiên cứu sinh."

Người ta đưa tay ra còn mỉm cười với cô Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là bắt tay lại: "Giang Thu Thiên, sinh viên năm thứ hai."

Văn Hiên là một người vô cùng lễ phép, cầm mấy giấy liền lễ phép buông ra.

"Gặp mặt như vậy có chút lúng túng, nhưng anh hi vọng em biết, anh đã biết em lâu rồi, vẫn hi vọng gặp mặt một lần."

"Oh?" Thu Thiên hơi kinh ngạc, một là bởi vì anh ta nói thẳng, tiếp là anh ta nói biết mình.

Văn Hiên làm tư thế nhún vai: "Đối với ý tưởng đặc biệt của trường bồi...anh không ủng hộ, nhưng mà đối với tác phẩm thiết kế của em, anh rất thưởng thức." Sau đó ánh mắt sáng lên, mỉm cười nhìn cô: "Người đạt giải nhất Cuộc thi thiết kế xây dựng thương mại ở trường đại học, Giang Thu Thiên."

Thu Thiên sùng sốt, mặc dù bản thân đã từng đạt giải, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng điều này có thể đại biểu cái gì; nhiều lắm là tác phẩm cô thiết kế lúc đó so với đối thủ cạnh tranh tốt hơn một chút mà thôi.

Hôm nay tại trong miệng người khác nghe được tán thưởng cô, hơn nữa còn là một người đáng đáp cũng không tệ lắm, trong lòng có chút bất ngờ.

Nhưng cô vẫn luôn khiêm tốn, khoát tay nói: "Em không tốt như vậy."

Văn Hiên là cười cười: "Thu Thiên học muội, đừng quá khiêm tốn. Phải biết, một người mà anh biết cũng đã từng tán thưởng tác phẩm của em. Anh có thể nói cho em không phải tác phẩm nào cũng có thể lọt vào mắt người đó."

Thu Thiên càng xấu hổ: "Vâng, cảm ơn bạn của anh đã khen ngợi."

Văn Hiến lại khoát tay chặn lại: "Người kia cũng không phải là bạn của anh."

Hả? Đây là tình huống gì?

Anh nhìn thấy Thu Thiên đang chăm chú nhìn mình, trong lòng đột nhiên nhảy một cái, lại nghĩ tới con người tài hoa kia, ngược lại có chút bất đắc dĩ nói: "Là đối thủ." Một đối thủ cực kỳ mạnh.

Đối thủ.... Thu Thiên sau khi về đến nhà, vẫn còn nhớ nét mặt của Văn Hiến khi nhắc đến người kia, đó là một chút cảm giác không cam tâm và còn có khâm phục.

Hơn nữa Văn Hiến nói, người kia họ Kỷ, cô cảm giác cái họ này hình như cô đã nghe thấy ở đâu rồi.

Vừa nghĩ vừa đăng nhập vào trò chơi, ô tin nhắn không ngừng chớp động, có chút ngạc nhiên, lại là tin nhắn Tây Hồ gửi lại cho cô.

[Tây Hồ: sau khi lên on thêm Q để thảo luận chi tiết vấn đề nhiệm vụ.]

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tìm kiếm Vương Ngũ

"Hi hi!" Nàng kiểm tra để tránh bản thân mình bị sặc, khóe mắt cong cong mỉm cười nhập số.

Không bao lâu, hệ thống lập tức báo: Quản lý viên XXXX đã chấp nhận bạn gia nhập.

Vào nhóm Q, Thu Thiên nhìn thành viên trong nhóm, đúng như nàng suy nghĩ, chỉ có lão Đại Tiêu sái bốn người bọn họ, hơn nữa hình như tất cả mọi người đều off.

Vừa mới chuẩn bị lên tiếng chào hỏi, bên góc phải màn máy tính hệ thống QQ phát ra một khung chat, Tây Hồ gửi tin nhắn đến: "Đã trở về? nàng thêm ta làm bạn tốt đi."

Bàn tay Thu Thiên đặt trên bàn phím bỗng nhiên dừng lại.

Tại sao, lại muốn nàng thêm hẳn làm bạn tốt? Loại cảm giác này giống như nàng mong muốn thêm hẳn làm bạn tốt vậy, lời này nghe vụn vặt quá!

Bên này Thu Thiên vẫn không có động tĩnh, Tây Hồ không thể làm gì khác hơn lại đem lời này gửi đến lần thứ hai.

Lúc này, khung chat mới bật ra một hàng chữ.

Thu Thiên: "Người là Phục Cơ à?" kèm theo một biểu cảm chớp mắt, "Ta chưa bao giờ thêm người xa lạ làm bạn tốt một cách bừa bãi cả."

Người xa lạ? Ở đầu bên kia máy vi tính Tây Hồ đầu tiên là sững sờ, hai giây sau lại bỗng nhiên bật cười, đôi môi đẹp đẽ cũng không nhịn được nhếch lên. Tại sao hẳn cảm thấy người nào đó đang nghiêng răng nghiêng lợi nói những câu này đây.

Ánh mắt hẳn sáng lên, rất nhanh trả lời cô: "Chúng ta không phải người xa lạ." sau đó cũng gửi một biểu cảm chớp mắt "Là vợ chồng."

Ngay sau đó QQ có một âm thanh vang lên, cửa sổ nhỏ nhắc nhở Tây Hồ muốn thêm bạn là bạn tốt, kèm theo một câu như sau: Phục Cơ thành khẩn muốn thêm Thu Thiên cô nương làm bạn tốt.

Cái gì gọi là cho một cái tát, sau đó lại cho một quả táo ngọt chính là đây?

Thu Thiên cảm thấy những câu này miêu tả rất đúng hình tượng con người Tây Hồ với trạng thái tâm lý như thế.

Nàng vừa mới cảm giác mình chiếm được một chút thượng phong, hẳn lập tức để cho nàng có cảm giác cảm giác này chỉ thuần túy là do nàng tưởng tượng ra mà thôi.

Nàng đang muốn mượn có off QQ, cắt đứt những liên quan với người này bên ngoài trò chơi, hẳn lập tức gửi đến một câu, giống như một cây đinh đung trúng bông vải, mềm yếu không có lực.

Bất đắc dĩ trừng mắt, không thể đưa tay đánh người mặt cười, thêm thì cứ thêm thôi.

Vì vậy, bạn nhỏ Tây Hồ cứ như vậy quang minh chính đại chiếm dụng vị trí bạn tốt bên trong QQ của Thu Thiên.

Thêm làm bạn tốt xong, hai người đang nhìn danh sách bạn tốt của mình sáng lên, đồng thời đánh ra một câu: "Tìm Vương Ngũ đi?"

Nói đúng những từ đó một chữ cũng không thiếu?

Thu Thiên hơi sững sờ, lập tức liên lý do vì hai người bọn họ đều chú ý đến nhiệm vụ này như nhau, nên nói câu ta lên trò chơi trước, suy nghĩ một chút lại nói một câu: "Mở QQ bị giật." Nhân cơ hội đó đóng QQ lại.

Tây Hồ hí hóp mắt lại, nhìn lại câu nói kia một lần nữa, thấy trong trò chơi nhắc nhở Thu Thiên online, lúc này mới tắt cửa sổ chat.

Thu Thiên vừa tiến vào trò chơi, đã nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Một nam tử nhẹ nhàng ngồi ở trên ngựa, tay nhẹ nhàng đưa cây quạt, như có điều suy nghĩ nhìn nàng.

Nàng cũng không thể nói rõ được đây là cảm giác gì, rõ ràng hình tượng ngọc phiến thư sinh được thiết lập như vậy, nhưng nàng lại cảm thấy người sau lưng điều khiển nhân vật thư sinh cũng đang nhìn nàng.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một ánh mắt sáng ngời, Thu Thiên vội vàng lắc đầu cười cười, quả nhiên là bị dụng ý khác của mẹ trong bữa ăn tối vừa rồi làm ảnh hưởng.

Nheo neho mắt của mình hơi đau, ngược mặt lên phát hiện Tây Hồ mời nàng cười cùng ngựa, Thu Thiên lập tức nhấn đồng ý, nhanh chóng nhảy lên ngựa trắng.

Trong trò chơi có chức năng tự động tìm kiếm, đương nhiên cũng có thể tìm kiếm NPC trên toàn bộ bản đồ.

Nhưng khi gõ tên Vương Ngũ vào, hệ thống lại nhắc nhở: không tìm được NPC!

Chẳng lẽ là do Ẩn Tăng Nhiệm Vụ, cho nên tên Vương Ngũ đã bị NPC xóa đi rồi?

Hia người ở Vụ Tây Thôn một lúc, dường như đem nửa thôn đi mấy vòng, dọc đường đi gặp thêm mấy NPC nhưng đều không phải là NPC nhiệm vụ.

Nói trắng ra là chỉ vào dấu hỏi lớn, người điem vào nàng, nàng cũng chỉ biết nói mấy câu nói không quan trọng thôi.

Vì vậy, phía dưới còn có đoạn đối thoại này.

Vương Ma thúc: "Hoan nghênh đã đến vụ tây thôn! Khách quan muốn tới ăn bánh vùng sao? Bánh vùng ở Lý gia chúng ta người trong thôn đều thích ăn, thôn trưởng đã đề cử tặng ta!" Nói xong, chỉ vào tấm bảng lớn sau lưng, năm chữ to rõ ràng: "Càng ăn càng khỏe mạnh!"

Tây Hồ và Thu Thiên nhìn nhau, cùng....

Tam đại thẩm: "Ồ ~ đây không phải là người đẹp cùng người yêu tuần tú đó sao? Các người theo thôn trưởng đi đã về rồi sao?" Mắt nhìn chăm chăm hai người, sau đó đột nhiên vung tấm lụa lên "Người trẻ tuổi, tinh lực dồi dào rất dồi dào." Hơn nữa còn lặp lại lại hai chữ tràn đầy, lặp đi lặp lại đến mười lần mới không xuất hiện nữa.

Tây Hồ Thu Thiên nhìn nhau, Thu Thiên nhanh chóng quay đầu, đoạn đối thoại này quá bí ời! Quá bí ời!

Hi cô nương: "Ta năm nay mới mười tám, xinh đẹp như hoa, vị công tử kia đến cưới ta há?" ánh mắt chớp chớp về phía Tây Hồ, xấu hổ uốn éo thân thể "Người ta, người ta không chịu nổi đâu đó!~~ người ta muốn đề thôn trưởng chủ trì công đạo."

Tây Hồ cười ha ha, Thu Thiên khinh bỉ liếc hắt một cái, hừ, nam nhân mặt dày này!

Nhưng Thu Thiên lại không ngờ được lúc nàng trừng mắt liếc, ở trong mắt người xem lại càng giống như ám chỉ ghen.

Người nào đó tâm trạng không khỏi rất tốt cong khóe miệng lên.

Trên đường gặp một NPC cực phẩm như vậy, thời gian lại trôi qua không ít.

Bước đi, đi đến một đàn hoa bìm bìm, thật vất vả mới thấy một Tiểu Đồng tóc buộc thành hai bím tóc lớn, đang nằm sấp trên đất chơi bùn.

Thấy Tây Hồ và Thu Thiên dắt ngựa đi về phía hán, Tiểu Đồng lập tức đứng lên, bàn tay nhỏ bé lấm bầm vẩy vẩy chạy về phía bọn họ.

"Phụ thân nói rồi, trong thôn chúng ta không có người nào tên Vương Ngũ! Hán không không ở sau núi!"

Tây Hồ và Thu Thiên liếc nhau một cái, rốt cuộc cũng nhắc tới Vương Ngũ! !

Nhưng Tiểu Đồng kia vừa nói xong, không đợi người khác phản ứng lại, bản thân lại quay đầu chạy về tiếp tục không xem ai ra gì chơi bùn.

Thu Thiên liếc mắt nhìn Tây Hồ, phát hiện vẻ mặt hán cũng hắc tuyến nhìn Tiểu Đồng.

Hai người không thể làm gì khác hơn là giục ngựa đi một lúc, dần dần đi tới một con đường hơi trống trải, bên đường có một tấm bảng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa, viết hai chữ: phía sau núi.

Đường núi không dễ đi, độ dốc cao, đúng lúc này, đột nhiên từ một bụi cỏ ven đường có một người đi ra, nhìn về phía bọn họ sau đó lại trở về.

Mặc dù hơi bất ngờ ở nơi này lại có một người bỗng nhiên đi ra, nhưng Thu Thiên vẫn nhanh mắt nhìn thấy tên trên đầu hắn, thôn trưởng.

Không chừng thôn trưởng sẽ biết Vương Ngũ ở chỗ nào?

Hai vợ vàng vội vàng đi theo, lại phát hiện thôn trưởng nghiêng đầu nhìn bọn họ một chút, mỉm cười ngoắc ngoắc tay với bọn họ: "Hoan nghênh đã đến với vựa tây thôn, tại hạ là thôn trưởng. Nói đến vựa tây thôn chúng ra, thức ăn ngon nhất chính là bánh vùng của Lý gia, hai vị nhất định sẽ mua chứ? Nếu như không ngại, cho tại hạ một cây, tại hạ cùng hai vị vừa ăn bánh vùng, vừa mang hai người đi dạo chơi vựa tây thôn."

Mấy lần đều lặp đi lặp lại vẫn là những lời này, Thu Thiên cảm thấy hơi thất vọng, người thôn trưởng này tại sao vừa gặp đã đòi bọn họ bánh vùng.

"Đi thôi" Tây Hồ vỗ ngựa bạch "Chúng ta tiếp tục."

Vì vậy lại quay lại chỗ cũ, lại gặp Lý Ma thúc, xuất phát từ tò mò, Thu Thiên vẫn nhấn vào hắn một cái.

Lần này nội dung đối thoại lại khác hoàn toàn với lần trước.

Lý bánh vùng: "Thế nào, các người đã tìm được thôn trưởng? Mau đưa bánh vùng cho hắn đi!"

Nàng nhìn Tây Hồ, rõ ràng là Tây Hồ cũng nhấn vào Lý Ma thúc, và thấy được đoạn đối thoại này.

Tây Hồ trầm mặc chốc lát, hỏi Thu Thiên một câu: "Nàng có phát hiện không, lúc vừa rồi nhưng NPC khác đều nhắc đến một người."

Một người?

Thu Thiên suy nghĩ một chút, viết chữ: "Người nói là. . . Thôn trưởng?" một nam nhân trung niên muốn ăn bánh vùng.

"Đúng." Tây Hồ gật đầu. Từ đầu tới cuối, chỉ có một mình Tiểu Đồng nhắc đến cái tên Vương Ngũ, nhưng lại không có đoạn sau, hơn nữa phía sau núi quả thật không có Vương Ngũ.

Hắn trầm ngâm nói: "Nhưng vấn đề là, nếu như Vương Ngũ không tồn tại, vậy tại sao Tiểu Đồng lại biết hắn không ở sau núi?"

Đội đã nào...! Phía sau núi. . . Phía sau núi. . .

Thu Thiên cẩn mồi dưới, chân mày nhíu lại đánh ra một hàng chữ, đột nhiên cảm thấy có một ý niệm miêu tả sinh động, mà, rất có thể chính là điểm mấu chốt liên quan đến nhiệm vụ tìm kiếm Vương Ngũ. Nhưng cuối cùng là cái gì?

Lúc nàng đang suy nghĩ, chàng trai nào đó cũng đang nhìn màn hình, nhanh chóng nhớ lại tất cả hình ảnh vừa xảy ra lúc nãy.

Chốc lát sau, trong lòng hắn đã có cân nhắc.

Dường như là đồng thời, trên canh tán gấu đồng thời xuất hiện hai hàng chữ.

Thu Thiên: "Chẳng lẽ thôn trưởng chính là Vương Ngũ?"

Tây Hồ: "Vương Ngũ là thôn trưởng."

Không chỉ có Thu Thiên sửng sò, ngay cả người con trai nào đó, bàn tay hắn vừa đang xong chữ đang muốn lấy cái cốc bên cạnh, lại duỗi thân trở lại, ánh mắt nhìn chằm chằm thiếu nữ áo tím trong màn hình.

Đồng thời trong nháy mắt, Thu Thiên cũng kinh ngạc nhìn màn ảnh, chỉ cảm thấy lúc này nàng và Tây Hồ ăn ý vô cùng.

Nếu như nói lúc này trên QQ hai người đồng thời đánh ra câu nói kia, Thu Thiên cảm thấy lời nói có chút xấu hổ, lúc này, chỉ cảm thấy trong lòng giống như có một con sâu cứ nhúc nhích nhúc nhích.

Khi Nàng vẫn đang còn kinh ngạc nhìn nam tử áo xanh trên màn hình thì Tây Hồ đã mua xong bánh vùng, lần nữa giục ngựa trở lại phía sau núi nơi lúc này đã gặp trưởng thôn.

Tây Hồ: "Đi thôi, đi thử xem một chút."

Lần này thôn trưởng vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức vui vẻ ra mặt, hai mắt còn bắn ra trái tim màu hồng, ngay tức khắc lôi kéo Thu Thiên.

Thôn trưởng: "Thật tốt quá, bánh vùng! bánh vùng này ăn rất ngon! Sau khi nhai xong một miếng, cảm giác lỗ chân lông cả người cũng được mở ra, lại

cảm thấy cả người giống như đang thoải mái chạy ở Vụ tây thôn."

Ước chừng mấy giây sau, thôn trưởng lại bắt đầu cảm thán, lúc này mới màn hình hơi tối, trong màn hình đúng lúc xuất hiện một hàng chữ.

Thôn trưởng: "Cám ơn hai vị, để cho ta tìm về được tâm tình của mình khi ăn loại bánh vùng này, có gì cần Vương Ngũ ta giúp, xin cứ việc nói!"

Quả nhiên! ! !

Mùa thu không khỏi chấp tay trước ngực, vui mừng nhìn màn hình vi tính, nàng và Tây Hồ đã suy đoán đúng.

Chỉ thấy thôn trưởng lại dài dòng nói mấy câu, hình ảnh lại khôi phục giống như bình thường, Thu Thiên vội mở ra thanh nhiệm vụ, nhìn thấy trên đó viết: "Đã tìm được Vương Ngũ, đáp ứng yêu cầu của Vương Ngũ, Diệt Yêu cho vụ tây thôn."

Diệt Yêu? ánh mắt Thu Thiên sáng lên; nhiệm vụ cuối cùng cũng bắt đầu thay đổi rồi.

Trên đường gặp một NPC cực phẩm như vậy, thời gian lại trôi qua không ít.

Bước đi, đi đến một đàn hoa bìm bìm, thật vất vả mới thấy một Tiểu Đồng tóc buộc thành hai bím tóc lớn, đang nằm sấp trên đất chơi bùn.

Thấy Tây Hồ và Thu Thiên dắt ngựa đi về phía hán, Tiểu Đồng lập tức đứng lên, bàn tay nhỏ bé lấm bần vẫy vẫy chạy về phía bọn họ.

"Phụ thân nói rồi, trong thôn chúng ta không có người nào tên Vương Ngũ! Hán không không ở sau núi!"

Tây Hồ và Thu Thiên liếc nhau một cái, rốt cuộc cũng nhắc tới Vương Ngũ! !

Nhưng Tiểu Đồng kia vừa nói xong, không đợi người khác phản ứng lại, bản thân lại quay đầu chạy về tiếp tục không xem ai ra gì chơi bùn.

Thu Thiên liếc mắt nhìn Tây Hồ, phát hiện vẻ mặt hán cũng hắc tuyến nhìn Tiểu Đồng.

Hai người không thể làm gì khác hơn là giục ngựa đi một lúc, dần dần đi tới một con đường hơi trống trải, bên đường có một tấm bảng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa, viết hai chữ: phía sau núi.

Đường núi không dễ đi, độ dốc cao, đúng lúc này, đột nhiên từ một bụi cỏ ven đường có một người đi ra, nhìn về phía bọn họ sau đó lại trở về.

Mặc dù hơi bất ngờ ở nơi này lại có một người bỗng nhiên đi ra, nhưng Thu Thiên vẫn nhanh mắt nhìn thấy tên trên đầu hán, thôn trưởng.

Không chừng thôn trưởng sẽ biết Vương Ngũ ở chỗ nào?

Hai vội vàng vội vàng đi theo, lại phát hiện thôn trưởng nghiêng đầu nhìn bọn họ một chút, mỉm cười ngoắc ngoắc tay với bọn họ: "Hoan nghênh đã đến với vụ tây thôn, tại hạ là thôn trưởng. Nói đến vụ tây thôn chúng ra, thức ăn ngon nhất chính là bánh vùng của Lý gia, hai vị nhất định sẽ mua chứ? Nếu như không ngại, cho tại hạ một cây, tại hạ cùng hai vị vừa ăn bánh vùng, vừa mang hai người đi dạo chơi vụ tây thôn."

Mấy lần đều lặp đi lặp lại vẫn là những lời này, Thu Thiên cảm thấy hơi thất vọng, người thôn trưởng này tại sao vừa gặp đã đòi bọn họ bánh vùng.

"Đi thôi" Tây Hồ vỗ ngựa bạch "Chúng ta tiếp tục."

Vì vậy lại quay lại chỗ cũ, lại gặp Lý Ma thúc, xuất phát từ tò mò, Thu Thiên vẫn nhấn vào hán một cái.

Lần này nội dung đối thoại lại khác hoàn toàn với lần trước.

Lý bánh vùng: "Thế nào, các người đã tìm được thôn trưởng? Mau đưa bánh vùng cho hán đi!"

Nàng nhìn Tây Hồ, rõ ràng là Tây Hồ cũng nhấn vào Lý Ma thúc, và thấy được đoạn đối thoại này.

Tây Hồ trầm mặc chốc lát, hỏi Thu Thiên một câu: "Nàng có phát hiện không, lúc vừa rồi nhưng NPC khác đều nhắc đến một người."

Một người?

Thu Thiên suy nghĩ một chút, viết chữ: "Người nói là. . . Thôn trưởng?" một nam nhân trung niên muốn ăn bánh vùng.

"Đúng." Tây Hồ gật đầu. Từ đầu tới cuối, chỉ có một mình Tiểu Đồng nhắc đến cái tên Vương Ngũ, nhưng lại không có đoạn sau, hơn nữa phía sau núi quả thật không có Vương Ngũ.

Hán trầm ngâm nói: "Nhưng vấn đề là, nếu như Vương Ngũ không tồn tại, vậy tại sao Tiểu Đồng lại biết hán không ở sau núi?"

Đội đã nào...! Phía sau núi. . . Phía sau núi. . .

Thu Thiên cắn môi dưới, chân mày nhũu lại đánh ra một hàng chữ, đột nhiên cảm thấy có một ý niệm miêu tả sinh động, mà, rất có thể chính là điểm mấu

chốt liên quan đến nhiệm vụ tìm kiếm Vương Ngũ. Nhưng cuối cùng là cái gì?

Lúc nàng đang suy nghĩ, chàng trai nào đó cũng đang nhìn màn hình, nhanh chóng nhớ lại tất cả hình ảnh vừa xảy ra lúc này.

Chốc lát sau, trong lòng hắn đã có cân nhắc.

Dường như là đồng thời, trên canh tán gấu đồng thời xuất hiện hai hàng chữ.

Thu Thiên: "Chẳng lẽ thôn trưởng chính là Vương Ngũ?"

Tây Hồ: "Vương Ngũ là thôn trưởng."

Không chỉ có Thu Thiên sửng sò, ngay cả người con trai nào đó, bàn tay hắn vừa đang xong chữ đang muốn lấy cái cốc bên cạnh, lại duỗi thân trở lại, ánh mắt nhìn chằm chằm thiếu nữ áo tím trong màn hình.

Đồng thời trong nháy mắt, Thu Thiên cũng kinh ngạc nhìn màn ảnh, chỉ cảm thấy lúc này nàng và Tây Hồ ăn ý vô cùng.

Nếu như nói lúc này trên QQ hai người đồng thời đánh ra câu nói kia, Thu Thiên cảm thấy lời nói có chút xấu hổ, lúc này, chỉ cảm thấy trong lòng giống như có một con sâu cứ nhúc nhích nhúc nhích.

Khi Nàng vẫn đang còn kinh ngạc nhìn nam tử áo xanh trên màn hình thì Tây Hồ đã mua xong bánh vùng, lần nữa giục ngựa trở lại phía sau núi nơi lúc này đã gặp trưởng thôn.

Tây Hồ: "Đi thôi, đi thử xem một chút."

Lần này thôn trưởng vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức vui vẻ ra mặt, hai mắt còn bắn ra trái tim màu hồng, ngay tức khắc lôi kéo lấy Thu Thiên.

Thôn trưởng: "Thật tốt quá, bánh vùng! bánh vùng này ăn rất ngon! Sau khi nhai xong một miếng, cảm giác lỗ chân lông cả người cũng được mở ra, lại cảm thấy cả người giống như đang thoải mái chạy ở Vụ tây thôn."

Ước chừng mấy giây sau, thôn trưởng lại bắt đầu cảm thán, lúc này mới màn hình hơi tối, trong màn hình đúng lúc xuất hiện một hàng chữ.

Thôn trưởng: "Cám ơn hai vị, để cho ta tìm về được tâm tình của mình khi ăn loại bánh vùng này, có gì cần Vương Ngũ ta giúp, xin cứ việc nói!"

Quả nhiên! ! !

Mùa thu không khỏi chấp tay trước ngực, vui mừng nhìn màn hình vì tính, nàng và Tây Hồ đã suy đoán đúng.

Chỉ thấy thôn trưởng lại dài dòng nói mấy câu, hình ảnh lại khôi phục giống như bình thường, Thu Thiên vội mở ra thanh nhiệm vụ, nhìn thấy trên đó viết: "Đã tìm được Vương Ngũ, đáp ứng yêu cầu của Vương Ngũ, Diệt Yêu cho vụ tây thôn."

Diệt Yêu? ánh mắt Thu Thiên sáng lên; nhiệm vụ cuối cùng cũng bắt đầu thay đổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Vô tình gặp dưới chân núi Xích Hà

Thỏ con đang YY si mê một chương trình ca hát, liên tục hai ngày không vào trò chơi. Khi thấy Thu Thiên ở trên QQ tóm tắt lại mọi chuyện, cảm xúc lập tức trở nên kích động vô cùng.

"Oa! Oa! Oa! Hay quá hay quá, cậu vậy mà lại được tiếp nhận nhiệm vụ này, Tây Hồ rất đẹp trai! ! Hắn làm sao biết được nhảy núi có khả năng nhận được nhiệm vụ này?"

Lời này khiến Thu Thiên sửng sò, hức. . . Đúng rồi, nàng lại quên hỏi hắn, tại sao lại muốn nhảy núi, chẳng lẽ thật sự như lời Thỏ Con nói; Tây Hồ đã biết trước mọi chuyện?

Thu Thiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ngay sau đó liền lắc đầu.

Không đúng, Tây Hồ nếu biết nhảy núi có thể nhận được nhiệm vụ, vậy hắn cũng sẽ không lấy mặt gương ra bảo nàng phân tích.

Vậy vì sao hắn lại muốn nhảy núi? Thu Thiên nâng cằm lên suy tư một cách khó hiểu.

Đang suy nghĩ, Tây Hồ lên mạng, gửi tin nhắn cho nàng: "Tới núi Xích Hà."

Núi Xích Hà? Theo tiến độ nhiệm vụ ngày hôm nay không phải muốn đi đến phía sau núi giết quái sao?

Mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng Thu Thiên vẫn trả lời một tiếng, sau đó nhanh chóng truyền tống đến núi Xích Hà.

Ở núi Xích Hà là một nơi rất kỳ quái, đều chủ động tấn công, hơn đã từng có một đám cướp ra tay rất độc ác.

Bình thường chỉ có cao thủ cấp 70 trở lên cao thủ mới có thể đi đến đó, người cấp thấp giống như Thu Thiên ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Tây Hồ dặn dò nàng: "Tới cửa đình chờ ta."

Vì vậy Thu Thiên liền đứng ở trong đình hóng mát dưới chân núi Xích Hà chờ hấn.

Thu Thiên đợi có chút nhàm chán, tiện tay cầm lấy một cuốn truyện tranh Tổ Tổ để ở nhà nàng lật vài tờ. Nhìn thoáng qua màn hình, lại hình như nhìn thấy bóng người màu vàng lướt qua, Thu Thiên đang muốn nhìn kỹ lại, người đó lại không thấy nữa.

Chờ đến lúc Thu Thiên điều chỉnh góc độ thì đột nhiên giật mình!

Bởi vì bóng người vàng óng vừa lướt qua đó đang đứng phía sau lưng nàng.

Bóng sáng chói này mang một thân Hoàng Kim Giáp đâm thẳng mắt người không phải là Long Hữu Ngân sao!

Thu Thiên nhất thời khẽ run rẩy, trên màn hình thiếu nữ áo giáp tím không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Long Hữu Ngân cũng hoàn toàn không ngờ thấy được Thu Thiên ở nơi này.

Trang web mới bảo trì xong, trò chơi thiết kế thêm ở trong núi Xích Hà lại tăng thêm boss, nghe nói có tỷ lệ đánh ra đồ có khả năng phòng ngự cao và trang sức vật phẩm.

Lúc này, một đám người 70+ đều đổ tội với nhau chạy đến đây.

Hắn lại có thể ở đây nhìn thấy Thu Thiên mỹ nữ, hơn nữa còn ở đây một mình!

Long Hữu Ngân hắc hắc vui vẻ, nơi này là một ngọn núi hoang dã, nàng lại một mình ở đây, cô nam quả nữ, không phải là ông trời đã cho hắn một cơ hội tốt sao!

Suy nghĩ như vậy, Long Hữu Ngân cười càng thêm đắc ý.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt sống lưng thẳng tắp, lắc đầu, cố làm cho bản thân tự nhiên vẫy tay với Thu Thiên: "Thu Thiên mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt!"

Đáng tiếc toàn thân hắn như vậy, thật sự quá đáng sợ, Thu Thiên sau khi trong lòng đã định xong kế hoạch lừa dối Thu Thiên, đầu tiên là hẹn gặp mặt sau đó trực tiếp nói đến vấn đề ở rể.

Chỉ cần vừa nghĩ đến một mỹ nhân đẹp như vậy, nhìn thấy người đang ngồi ở đầu máy vi tính bên kia, nước miếng của hắn đã không nhịn được chảy a chảy a chảy, chảy cho đến nơi tận cùng của biển.

Thu Thiên đã sớm nhíu chặt chân mày, có chút khó xử nhìn nam nhân bí ối mặc một thân hoàng kim trên màn hình.

Nàng không sợ người khác nói những lời nói ác độc, cũng không sợ người khác đánh rớt kinh nghiệm, nhưng mà một người điên cuồng bày tỏ tình yêu với nàng như vậy, rồi lại nghe những lời nói người khác không hiểu như vậy, nàng thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

Không khỏi bất đắc dĩ thầm nghĩ: Nếu Tây Hồ ở đây thì tốt, nếu như hắn ở đây, không cần nàng mở miệng, đoán chừng hắn sẽ quăng ra một câu: "Đây là nàng dâu của ta." Dù sao đi nữa da mặt hắn rất dày.

..... Thu Thiên hoảng hốt, nàng lại có thể tự nhiên có thể nghĩ đến những lời mà Tây Hồ sẽ nói.

Hồng rồi, thật sự hồng rồi.

Nhìn lại màn hình, Long Hữu Ngân này vui sướng mạnh mẽ hoa tay múa chân tung ra những trái tim màu đỏ với nàng.

Đây là động tác kèm theo lúc nhân vật trong trò chơi thổ lộ.

Thật sự là, Long Hữu Ngân vừa liếc mắt đưa tình vừa ra sức đánh chữ ở kênh trước mặt.

Long Hữu Ngân: "Thu Thiên, làm lão bà của ta đi! Thất lưng của ta rất tốt, một bữa cơm có thể ăn bốn bánh bao lớn."

Phốc ---

Thu Thiên im lặng nghiêng đầu đi, lời kể tiếp nàng thật sự không muốn xem.

Nhưng mà nàng mới vừa nghiêng đầu đi, người nào đó đã xuất hiện.

Đến lúc nàng nhìn lại màn hình đã thấy nam tử áo xanh đứng giữa thiếu nữ áo tím và Hoàng Kim Giáp.

Long Hữu Ngân cũng sùng sốt, thời gian hẳn ở chung với Thu Thiên mỹ nữ không những kết thúc, lại còn gặp Tây Hồ quan nhân người dùng nhiệm vụ phụ ma để uy hiếp hẳn!!

Ngày đó trên cầu Vô Duyên, Tây Hồ quan nhân đánh cho hẳn thiếu chút thì hết máu, nếu không phải là hẳn sợ không làm được nhiệm vụ phụ ma, ông nội đây có thể bỏ lại Thu Thiên mỹ nữ thân ái của hẳn để chạy trốn sao!

Long Hữu Ngân nhếch nhếch miệng, trong lòng nhất thời sôi sùng sục lấy tay lau mặt một cái, rút đại đao ra: "Dám cùng ta tranh giành Thu Thiên! Xem ra ta phải đánh cho người đẹp như chiếc bánh mới được!"

Nói xong, còn đắc chí ưỡn ngực, hiện tại hẳn đã làm xong phụ ma rồi, không còn sợ Tây Hồ quan nhân nữa! Sau đó liếc nhìn thiếu nữ áo tím, trong lòng lại đắc chí hơn.

Trên mặt Thu Thiên đã sớm hiện lên vạch đen.

Đầu bên kia máy vi tính Tây Hồ nhú mày, hẳn mới ra ngoài nhận điện thoại nên đến chậm một phút, đã nhìn thấy người kia hướng về phía nàng làm động tác thô lỗ nhằm chán như vậy.

Thật là có can đảm, giảm mơ tưởng đến người của hẳn.

Sau khi thấy người mặc một thân Hoàng kim giáp rút đại đao ra, trông mắt đen sâu không thấy đáy kia đột nhiên lóe lên hai mũi nhọn sắc bén, khoe miệng chứ nụ cười như có như không.

Đã có người không hiểu rõ ràng trọng lượng của bản thân, vậy thì bồi hẳn chơi đùa thôi.

Tây Hồ liếc nhìn Long Hữu Ngân, chỉ hỏi một câu: "Người muốn chết kiểu nào?"

Long Hữu Ngân nháy nháy mắt, hẳn tại sao lại cảm thấy có một luồng sát khí vậy? Không đúng, nhất định là ảo giác của hẳn, ảo giác thôi.

Vì vậy hẳn can đảm bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị chiến tranh, giờ đại đao sáng loáng kia lên, hét lớn một tiếng: "Tây Hồ! Ta nhất định sẽ cho người biết biến thành mảnh vụn bánh là như thế nào!"

Một thân hoàng kim giáp của hẳn tốn biết bao nhiêu tiền để mua, hiện vũ khí đã được phụ ma, hẳn không tin mình không đánh được Tây Hồ!

Đến lúc đó, Tây Hồ nhất định nằm dưới chân hẳn cầu xin tha thứ, lúc này Thu Thiên mỹ nữ đương nhiên là. . . . . Ha ha ha ha.

Long Hữu Ngân: "Tây Hồ! ! người nên xin ta tha thứ trước đi! Ta có thể giết người ít hơn!" Nhìn một chút, Thu Thiên mỹ nhân đang nhìn chăm chăm hẳn! A ~~ tim hẳn đang dậy sóng, rất run rất run đó.

Tây Hồ vẫn nói câu nói kia: "Người muốn cách chết như thế nào?"

Long Hữu Ngân ngây ngốc hỏi lại: "Người bị ngốc sao? Người không thấy lời ta vừa nói sao?"

Tây Hồ phe phẩy cây quạt trong tay, cười nhạt: "Ta biết rồi."

À? À? Hẳn biết gì? Hẳn biết gì? Long Hữu Ngân rối rắm một lúc rồi thô lỗ vung tay lên: "Ta đây mặc kệ người!"

Nói vừa xong, xung quanh đại đao của hẳn bắt đầu ngưng tụ khí, từ từ nhìn thấy từng tầng mây mù hình dáng giọt nước mưa nhanh chóng xoay tròn xung quanh đại đao.

Mặc dù biết thực lực Tây Hồ, nhưng Thu Thiên vẫn gõ một câu trong kênh tán gẫu gửi qua: "Cẩn thận một chút."

Tây Hồ nhanh chóng trả lời nàng: "Yên tâm."

Nàng biết Long Hữu Ngân thao tác không tốt, nhưng là hẳn bằng lòng nạp tiền, một thân Hoàng Kim Giáp này chỉ cần qua cấp 70+, thì đến NPC gần thêm đá quý có thể tăng 30% phòng ngự, này lúc này với máu của người khác nhau ở chỗ nào? Hình như là không!

Tây Hồ trang bị mặc dù không tồi, nhưng hẳn dù sao cũng chỉ là thư sinh dùng cách tấn công của pháp sư.

Nàng tin tưởng Tây Hồ sẽ thắng, nhưng mà ... có cần cố gắng hết sức không. . .

Long Hữu Ngân cầm đại đao hung ác xông lại phía Tây Hồ, Tây Hồ lại bất động chỉ nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau

chóp lóe tránh sang một bên, thoải mái tránh khỏi luồng công kích kia. Không cho Long Hữu Ngân cơ hội phản kích nào nữa, cũng không đợi hắn kịp phản ứng, một ánh sáng trắng kiểu như lưỡi kiếm sắc bén đâm về trái tim Long Hữu Ngân, một giây sau, Long Hữu Ngân đang mặc Hoàng Kim Giáp ngã âm xuống.

Tây Hồ vẫy vẫy cây quạt thu lại cây quạt, dùng khinh công nhảy đến trước người Long Hữu Ngân, cúi đầu cười với hắn: "Ta đã hỏi ngươi rồi, muốn chết theo cách nào. Ngươi đã không nói, lần này ta sẽ để cho ngươi chết sáng khoái một chút."

Nói xong xoay đi về phía Thu Thiên, cười dịu dàng đối với nàng làm động tác vái lạy: "Xin lỗi, ta đã đến muộn."

"Không sao" Thu Thiên hiếm khi nở nụ cười với hắn "Ngươi vừa đúng lúc."

"Oh?" Tây Hồ nhìn nàng chốc lát, đột nhiên cười ha ha "Nghe nàng đâu nói như thế, vi phu rất vui về."

Đúng vậy, hiếm khi nhìn thấy được bộ dáng ngoan hiền của nàng, mặc dù bộ dáng chống đối hắn cũng rất đáng yêu, nhưng mà. . . Cảm giác như thế này thật không tồi.

Thu Thiên cũng mỉm cười nhìn màn hình, có một câu nói rất hay, trăm hay không bằng tay quen.

Cứ nghe hắn gọi nàng dâu, nàng dâu, nàng đã xem nó là thói quen.

Nhớ đến một màn vừa rồi, Thu Thiên không nhịn được bật cười; cái người Tây Hồ này vào thời điểm mấu chốt lại rất đáng tin .

"Đi thôi." Tây Hồ đuổi tay về phía nàng "Nơi này đường rất khó đi, không thể cưỡi ngựa được."

Thu Thiên gật đầu, đang muốn cùng hắn cùng nhau rời khỏi đây, lại nhìn thấy người mặc Hoàng Kim Giáp đang nằm dưới đất, hỏi một câu: "Này. . . Làm sao bây giờ?"

Tây Hồ nhìn cũng không nhìn, chỉ nói câu: "Không cần phải để ý đến hắn." chắc hắn không dám sống lại ở đây đâu.

Thu Thiên rất phối hợp đi theo Tây Hồ đi đến núi Xích Hà, mà Hoàng Kim Giáp nào đó sau khi thấy bọn họ rời đi mới truyền tống về điểm phục sinh trong thành.

Liếc đám mây cao vút bên trong sơn cốc, Thu Thiên nhớ đến lời nói của Thỏ Con, không nhịn được hỏi hắn: "Đúng rồi, tại sao ngươi lại muốn nhảy vực vậy?"

Nam tử áo xanh đang đưa lưng về phía nàng, hắn xoay người nhìn thoáng qua thiếu nữ áo tím, đột nhiên ánh mắt chợt lóe lên, trong veo thanh đạm nói: "Ngươi không cảm thấy. . . Nhảy núi có vẻ tương đối bí trắng sao?"

Thu Thiên vốn dĩ đang ngập tràn mong chờ đáp án của hắn, bây giờ chẳng khác gì bị dội một thau nước lạnh xuống người, chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác rất thất vọng.

Nàng còn tưởng rằng. . . Thu Thiên lắc đầu, nàng thật ra thì cũng không biết nàng rốt cuộc đang hi vọng đáp án gì. Nếu nhận được nhiệm vụ, nguyên nhân nhảy núi dường như cũng không quá quan trọng.

Nghĩ như vậy, nàng liền bình thường trở lại.

Nhìn bóng lưng thiếu nữ áo tím người con trai nào đó lại bắt đầu thay đổi tư thế ngồi, cân nhắc trầm ngâm; nếu như hắn nói, nhảy núi là tự tử, không biết suy nghĩ của nàng như thế nào?

Ha ha, chắc chắn nàng sẽ đưa bộ móng vuốt nhỏ ra, giận dữ nói: "Tây Hồ, da mặt ngươi thật dày!" đi?

Người con trai nào đó tâm trạng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lại gặp anh Văn

Thu Thiên đối diện với màn hình bắt đầu đã tắt đầu, nhưng khóe miệng rõ ràng lại mang theo nụ cười.

Một cô gái như mình từ lúc nào lại để lộ tình cảm ra ngoài như vậy rồi chứ? Hơn nữa, Núi Xích Hà có gì tốt mà buồn cười?

Mẹ Giang thân nhiên cảm di động quơ quơ về phía cô: "Nha đầu, gì Lâm, con đi xuống đó giúp mẹ lấy đồ đi."

Di Lâm? Trong đầu Thu Thiên nhanh chóng tìm kiếm dòng họ này, chẳng lẽ là gì ngày đó gặp tại quán ăn Quảng Đông Tam Hoàn kia à?

Mẹ Giang vừa lật chuyển danh bạ vừa nói: "Mẹ đưa số di động cho con, con bây giờ thay đồ rồi đi ra ngoài, địa điểm chúng ta cũng giúp con hẹn trước rồi, ở Pizza Hut Tây Đan."

Thu Thiên đang muốn cầm lấy điện thoại chuẩn bị lưu lại số gì Lâm, nhưng sau khi nghe mẹ mình nói câu nói kia xong, ngón tay đột nhiên dừng lại.

"Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn con đi gặp ai?" Tại sao cô cảm thấy có mùi vị của âm mưu đâu đây.

Mẹ Giang đột nhiên dịu dàng cười một tiếng, vô cùng hiền lành: "Đương nhiên chính là đi Lâm rồi" dừng một chút, tiếp tục nói "Con trai của gì ấy anh Văn của con ấy! Hôm đó không phải hai đứa còn bí mật tâm sự trong tiểu hoa viên sao?"

Bí mật tâm sự. . . . .

Thu Thiên nhủ mảy: "Mẹ không phải muốn con đi lấy đồ giúp mẹ à?" Hơn nữa, mà bí mật tâm sự gì chứ, rõ ràng là hai người bọn họ cố ý muốn bọn họ đi vào vườn hoa nhỏ đó có được không vậy.

Mẹ Giang mặt không đỏ hơi thở không gấp: "Di Lâm không rảnh, để cho anh Văn đưa cho con, mẹ cũng không rảnh, nên để con đi lấy." người ta nói sai rồi? con gái nhà mình thật sự không đáng yêu một chút nào.

Trước kia cảm thấy con bé học giỏi, lại nghe lời làm bà ít quan tâm hơn; khiến cho người làm mẹ như bà rất vui vẻ. Nhưng là đứa nhỏ này cũng không thể giống như sư cô như vậy được, cứ được nghỉ phép là mỗi ngày ở nhà tập trung vào sách vở và máy tính! Cũng chưa bao giờ nhìn có chàng trai nào gọi điện thoại tới tới nhà, chứ đừng nói là thấy con gái mình đỏ mặt. Thật ra thì mẹ lại không biết rằng sở dĩ khoong có anh chàng nào hẹn điện cho Thu Thiên, đó là bởi vì cô không cho ai số điện thoại cả.

Nhưng mẹ Giang không biết, mà vẫn còn nhớ đến năm đó bà và cha cô vừa gặp nhau ở hội trường trong lòng đã bắt đầu nổi sóng, tình cảm mãnh liệt, hận không thể trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành, làm một đôi vợ chồng cùng nhau trông nom việc nhà. . . .

"Mẹ!" Thu Thiên kịp thời ngăn cản mẹ cô lại tiếp tục nhắc đến chuyện năm đó, nói tránh sang chuyện khác: "Con đi."

Mẹ Giang lập tức vui vẻ ra mặt, có thể mới đúng chứ! Đâu có cô gái nào không có tính yêu, không nhân lúc còn trẻ để yêu, chẳng lẽ muốn đến bảy tám chục tuổi mới hoài niệm à?

Hơn nữa đứa bé Văn Hiền này rất khá, người vừa lịch sự bộ dáng lại đẹp trai, học tập lại tốt, nhà họ Văn lại có sản nghiệp của mình, thấy thế nào cũng là đối tượng tốt để yêu đương! A ha ha ha ha ha ha!

Bất đắc dĩ mời mẹ ra khỏi phòng của mình, Thu Thiên nhủ mảy thật sâu.

Mẹ nhà người ta trăm lần dặn dò con gái lúc học đại học đừng yêu sớm, chỉ có mẹ mình, hi vọng mình yêu sớm.

Thật ra thì như cô bây giờ có gì không tốt chứ? Ngoài thời gian học tập thì thời gian khác dành cho trò chơi, ở trong trò chơi cũng tên Tây Hồ đó làm một chút nhiệm vụ, cũng rất thoải mái.

Nhưng mà có một câu nói rất hay, đấu với trời vui vô tận, đấu cùng mẹ ngốc vô cùng.

Giang Thu thiên cô sợ nhất là tiếng ca của mẹ mình lượn lờ quanh tai, nhắc đi nhắc lại ba ngày không thôi. Mẹ nhắc mãi độ oanh tạc không kém chút nào cô gái Lâm Tổ Tổ sau khi gặp rắc rối đều để lại mọi rối rắm cho cô.

Lâm Tổ Tổ. . ánh mắt Thu Thiên đột nhiên sáng lên, mới lúc vừa rời hàng lông mày đang nhũu chặt dần dần giãn ra, cô có cách rồi.

Sau khi thay xong quần áo, Thu Thiên đi ra ngoài dưới ánh mắt tán dương của mẹ Giang.

Mới ra khỏi cửa nhà, Thu Thiên liền cầm lên điện thoại, bấm số điện thoại của Lâm Tổ Tổ.

Lâm Tổ Tổ ở bên đầu bên kia điện thoại nũng nịu trả lời: "Thu Thu thân yêu, sau cậu lại chủ động gọi điện thoại cho tớ vậy, tớ đây rất vui đó oh ~~~ nói cho cậu nè, gần đây tớ nghe trên YY có một tiết mục, anh chàng dẫn chương trình giọng nói rất dễ nghe. . ."

Xem ra cô ấy đã hoàn toàn quên mất mình đã gây ra chuyện gì rồi, cũng khó trách, cô gái này luôn luôn không có tim không có phổi.

Thu Thiên hắng giọng một cái: "Họ Lâm, tớ đã sắp xếp cho cậu một nhiệm vụ, hiện tại đến Tây Đan gặp một anh chàng với tớ."

"Nam! !" Lâm Tổ Tổ tinh thần lập tức phấn chấn "Rất tốt rất tốt, Thu Thu thân yêu, tớ đang ở Vương Phủ !" Hai chỗ này cách không xa, đi xe điện ngầm mấy phút đã đến, ngồi xe cũng qua mấy trạm mà thôi.

"Thu thu, anh chàng cậu đi gặp có đẹp trai không? Là thiếu niên hay là một người đàn ông đã chín chắn? giọng nói dễ nghe không?"

Lâm Tổ Tổ ở bên đầu bên kia điện thoại điên cuồng kích động, Thu Thiên hừ nhẹ "Cậu đến sẽ biết."

Thiếu chút nữa quên, cô gái Lâm Tố Tố mắt không chế trước trai đẹp. nhưng mà, điều này lại hợp ý cô.

Thu Thiên cúp điện thoại, vẻ mặt thật đáng yêu ngửa mặt lên nhìn trời hít một hơi thật sâu; mẹ, mẹ muốn con đi gặp anh Văn, vậy con phải đi, nhưng mà nếu như anh Văn thích Tố Tố, thì chuyện đó không liên quan đến con nhé.

Bốn mươi phút sau, trong phòng ăn Pizza Hut Tây Đan.

Văn Hiến thấy hai cô gái trẻ xuất hiện trước mặt mình thì hai mắt sáng ngời.

Một cô gái gương mặt tinh tế, mặc dù mặc một chiếc áo lông bình thường phối với quần jean nhưng vẫn trẻ trung khiến người ta phải hâm mộ.

Mà một cô gái khác lại có một làn da rất đẹp, ánh mắt như nai con giống như một làn gió nhẹ phe phẩy trên người của anh ta, đôi môi hồng khê cong lên, cười nhẹ lại khiến cho người ta không dời mắt được.

trong lúc nhất thời, anh ta nhìn đến ngây dại.

Thu Thiên rất hài lòng với phản ứng này của Văn Hiến, quả nhiên quả nhiên, để Lâm Tố Tố đến đây là chính xác.

Cô cười cười, giới thiệu cho Văn Hiến: "Bạn tốt của em, Lâm Tố Tố." Sau đó nói với Tố Tố: "Văn Hiến, là con trai của bạn mẹ tớ."

Văn Hiến lễ phép gật đầu với Tố Tố: "Chào em"

Lâm Tố Tố oa một tiếng: "Giọng của anh nghe rất hay!"

Văn Hiến mỉm cười, nhìn Thu Thiên một chút, sau đó gọi phục vụ đến gọi đồ uống.

Lúc anh ta đang thưởng thức đồ uống, Tố Tố cố gắng dựng lỗ tai lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Văn Hiến, ngay đến cả phục vụ cũng nhận ra, liên tục nhìn về Tố Tố.

Trong lòng Thu Thiên quần bách ㄟ, biểu hiện của Tố Tố cũng quá rõ ràng đi, vì vậy lặng lẽ cô lặng lẽ đưa tay xuống dưới bàn chọc nhẹ vào đùi cô ấy.

Ai ngờ Lâm Tố Tố giật mình, đột nhiên vỗ bàn, nghiêng người về phía Văn Hiến, vui mừng khê hô lên: "Em biết rồi! Em rất cuộc giọng nói của anh giống ai rồi!"

Thu Thiên và Văn Hiến đồng thời sững sờ, Lâm Tố Tố là tiếp tục kích động nói: "Lúc vừa rồi nghe giọng nói của anh em đã cảm thấy rất quen thuộc."

Dường như giống

giống với giọng nói hàng ngày phát ra trên đài phát thanh, là âm thanh nam tính của người đảm nhận tiết mục giới thiệu các ca khúc ! !

Chính xác là giọng nói của Văn Hiến nghe rất hay, nhưng Thu Thiên căn bản không có ý với anh, cho nên không hề chú ý tới.

Mà Văn Hiến cũng chỉ cười một tiếng, hỏi một câu: "Thật sao?" Ánh mắt lại lơ đãng lướt qua người Thu Thiên.

Đúng vậy Đúng vậy , Lâm Tố Tố gật đầu như gà mổ thóc.

Nhìn biểu hiện của Lâm Tố Tố , Thu Thiên thầm nghĩ: được rồi. . Như vậy cũng được, ít nhất Văn Hiến toàn bộ lực chú ý của Văn Hiến đã chuyển dời sang Lâm Tố Tố.

Sau khi đồ uống được mang lên, ba người tùy ý trò chuyện trên trời dưới đất, thật ra thì đại đa số đều là Tố Tố đang cùng anh ta tán gẫu.

Thu Thiên yên tĩnh uống nước trái cây, lại nghĩ đến vừa rồi logout quá vội vàng, quên cùng nói một tiếng với Tây Hồ rồi.

Một bàn tay to đưa qua , quơ quơ trước mắt cô, Thu Thiên hoàn hồn thấy khuôn mặt tươi cười của Văn Hiến trước mặt mình.

"Thu Thiên, có phải cảm thấy ta rất nhàm chán hay không?"

Thu Thiên vội vàng lắc đầu: "Không có, là do em thất thần."

Giống như nhớ đến chuyện gì đó, Văn Hiến từ trong ví lấy ra mấy tấm gì đó giống như danh thiếp, đưa về phía Thu Thiên.

"Nghe gì nói em rất thích trượt băng, vừa đúng lúc anh mua rất nhiều vé vào sân trượt băng, có cơ hội cùng đi trượt nhé."

Thì ra đồ mà mẹ cô muốn lấy, lại là mấy tấm vé vào sân trượt băng này, lý do này cũng quá lộ liễu rồi.

Lâm Tố Tố nghi ngờ nghiêng đầu: "Thu thu, Cậu thích trượt băng từ lúc nào vậy? bình thường không phải cậu rất ít khi ra ngoài sao?"

Văn Hiền bàn tay đang lấy mấy tấm phiếu dừng lại, Thu Thiên vội vàng nhận lấy: "Không có, trượt băng đúng là rất vui. Chỉ là tớ mới dừng ở mức độ thường thức, chưa bao giờ vào sân trượt băng."

"A, nhưng cậu không phải yêu nhất là trò chơi sao?" Thu Thu thân yêu của cô thì ra không thích trò chơi!

Thu Thiên lại không biết nói gì, cô hiện tại hoài nghi chính bản thân, gọi Lâm Tổ Tổ đi cùng là đúng hay là sai lầm đây?

Văn Hiền giống như rất hứng thú với đề tài này, cười thoải mái nhìn về phía Thu Thiên: "Em thích chơi trò chơi?" là một cô gái khiến cho người ta cảm thấy luôn toát ra khí chất hơn người, tư duy tốt, chuyên ngành thiết kế, lại đam mê trò chơi, thật sự không nghĩ đến.

Anh dường như hứng thú đối với học muội này lại tăng thêm vài phần.

Thu Thiên bình thường không thường cùng người khác thảo luận về chuyện cô thích gì, dù sao ở trong mắt thầy giáo vào bạn học, cô chắc hẳn là một cô gái ngoan ngoãn suốt ngày chỉ biết đọc sách mà thôi.

Nhưng là nếu do Tổ Tổ nói, thì phù nhận cũng không được.

Cô cúi đầu uống nước trái cây: "Cũng chỉ để giết thời gian mà thôi."

"Ha ha" Văn Hiền cười vui vẻ "Trùng hợp vậy? anh cũng đang chuẩn bị đổi sang trò chơi mới. Em đang chơi game gì vậy?"

"Em biết em biết ! Là Trần thế!"

Dĩ nhiên, nói câu nói này tuyệt đối không phải là của Thu Thiên, trò chơi là không gian riêng tư của một mình cô, cô không muốn chia sẻ với một anh chàng xa lạ.

Người nói câu này chính là Lâm Tổ Tổ, bởi vì trực giác của cô cho thấy anh Văn này đang có ý gì đó với Thu Thiên.

"Trần thế." Văn Hiền đọc mấy lần hai chữ này, đột nhiên khóe miệng khẽ nhếch lên, cười nheo nheo mắt "Được, ngày mai anh sẽ vào trò chơi tìm em!"

Trong nháy mắt đó, phảng phất như có tiếng sấm sền, đỉnh đầu của Thu Thiên thoắt qua một đám mây đen rất lớn.

ở trong lòng cô có trăm ngàn quần bách, hôm nay, không nên gọi Lâm Tổ Tổ đi cùng .

Quen biết Lâm Tổ Tổ tuyệt đối chính là bi kịch lớn nhất trong hai mươi năm cuộc đời của Giang Thu Thiên cô, bi kịch lớn đó!

Cô cầm mấy tấm phiếu về đến nhà, mẹ Giang mỉm cười hiền lành nhất từ trước đến nay chưa từng có đón cô vào nhà, hơn nữa cực kỳ dịu dàng vuốt ve tóc cô.

"Nha đầu, biểu hiện không tệ! Nghe gì Lâm nói, con mời Văn ca ca của con vào trong trò chơi rong ruổi giang hồ?" Lâm tốt lắm! ! Văn Hiền đứa bé này điều kiện không tệ, nhất định phải kiên quyết bắt nó lại!

Thu Thiên về mặt hắc tuyến nhanh chóng trốn vào trong phòng mình, rồi rầm kéo gối bông trên giường vừa lác qua lác lại vừa suy nghĩ.

Có lầm không vậy!

Cô mời anh ta lúc nào vậy, mặc dù không loại bỏ trường hợp hai người mẹ nói phóng đại lên, nhưng anh chàng Văn Hiền cũng thật là lạ, mỹ nữ như Lâm Tổ Tổ đặt trước mặt anh ta như vậy, anh ta lại không động lòng?

Ngồi mình trên giường, Thu Thiên buồn bực suy nghĩ : hi vọng Văn Hiền chỉ nói cho qua như vậy, trăm ngàn đừng vào trò chơi, trăm ngàn đừng vào.

Mà sự thật chứng minh, khi người ta đặc biệt không hy vọng một chuyện gì xảy ra, thì không nên lặp đi lặp lại trăm ngàn quá nhiều.

Bởi vì rất có thể sau khi đọc quá nhiều, sự việc sẽ hoàn toàn phản ngược trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Mang người mới

[Người gửi thư: 1503892XXXX: tiểu sư muội chào buổi sáng, anh đã ở trong Tân Thủ thôn trong trò chơi bắt đầu luyện cấp, chờ em login. Văn Hiền]

"A a a !!" Thu Thiên che chắn khẽ hét lên.

Xin cho phép cô mất khổng chế như vậy một lúc đi, bởi vì cô thật sự không hy vọng người khác quấy rầy không gian trong trò chơi của cô.

Kỳ kèo nửa ngày, gần mười một giờ Thu Thiên mới mở máy, vừa lên Q, đã nhìn thấy một đồng tin nhắn nhắn lại.

Tin nhắn nhóm Tiêu Sái: "Chị dâu chị dâu, ta đã về rồi, tại sao người không ở đây vậy ~~~~"

Tin nhắn nhóm Thanh Sơn Bạch Lang: "Thu Thiên, Tiêu Sái tên ngốc đó chưa gửi tin tức xấu gì cho người chứ? Người không cần để ý đến hắn!"

Tin nhắn nhóm Lão Tam: "HO—HO, Thu Thiên gia nhập vào nhóm rồi hả? Hoan nghênh."

Thu Thiên nhìn không được suy nghĩ đến cảnh Tiêu Sái và Thanh Sơn đầu võ mồm, cười đóng cửa sổ.

Cuối cùng là Tây Hồ: "Tại sao lại đột nhiên off vậy, có việc gấp?"

Thu Thiên lúc này mới nhớ tới, ngày hôm qua vội vàng tắt máy đi gặp người tên Văn Hiến đó, lúc logout không chào hỏi Tây Hồ thì bỏ qua đi, buổi tối lúc quay về cũng không mở máy vì tính. Có lẽ hắn đang chờ nàng online để làm nhiệm vụ?

Vội vàng ở QQ gửi cho anh một khuôn mặt tươi cười để xin lỗi: "Thật xin lỗi, ngày hôm qua có việc gấp, về quá muộn nên không login."

Không ngờ mới vừa gửi qua, avata của Tây Hồ liền sáng lên.

Tây Hồ: "Đến đây? Đến sương tây thôn."

Thu Thiên vừa định đánh chữ được, đột nhiên nhớ tới Văn Hiến vẫn đang chờ nàng ở Tân Thủ thôn, không thể làm gì khác hơn là ỉu xiu mà nói: "Hôm nay không có cách nào làm nhiệm vụ với người được, bởi vì muốn mang một người mới đi làm nhiệm vụ." Giọng nói mềm như bông, ngay đến chính nàng cũng không phát hiện.

Tây Hồ cười cười: "Mang người mới? Vậy thì tốt, người đang ở đâu ta đi sang."

Hắn muốn tới đây? Thu Thiên vội vàng gửi ra rất nhiều biểu cảm dùng sức lắc đầu: "Không cần, là người quen là bạn, ta tạm thời mang một chút. Người đi luyện cấp trước đi."

Kể từ khi hai người kết hôn, hắn đều ở cùng một chỗ với nàng, dường như không suy nghĩ đến vấn đề cấp bậc của hắn không phù hợp với việc đánh quái ở bản đồ thấp.

Dĩ nhiên, đây là một phương diện, mặt khác, chủ yếu là nàng không muốn để cho Tây Hồ gặp Văn Hiến.

Chuyện này... Dù sao Văn Hiến cũng là người nàng quen biết cô trong hiện thực, hơn nữa dưới sự giúp đỡ của lão mẹ, đối với nàng hiểu rất rõ.

Nếu để cho Tây Hồ biết hắn, nàng luôn có dự cảm, cuộc sống của mình sẽ rất rối rắm.

Mang người mới? là người quen là bạn? Tây Hồ ở đầu kia màn hình dường như có điều gì suy nghĩ nhìn chằm chằm vào đoạn đối thoại khoanh tròn kia.

Một lát sau, Tây Hồ mới nói: "Được, nàng đừng vội, có gì cần nhớ gọi ta."

"Ừ." Thu Thiên trả lời xong, đăng nhập trò chơi.

Tân Thủ thôn cách cửa thành bắc Vọng Nguyệt Thành cũng không xa, chỉ cần vừa ra Tân Thủ thôn, là có thể nhìn thấy cổng Vọng Nguyệt Thành.

Thu Thiên vừa mới chạy đến đến, đã nhìn thấy một kiếm khách cầm kiếm đến đón.

Trên đầu hắn nhẹ nhàng bay ra một hàng chữ: "Thu Thiên tiểu sư muội, ta ở đây."

Toàn thân áo trắng như tuyết, một thanh bảo kiếm đã rút ra khỏi vỏ, chỉ là tên của Văn Hiến làm cho người ta có cảm giác không còn gì để nói: Văn sư huynh.

Thu Thiên nhú mày, hắn dùng cái tên này đúng là chiếm tiện nghi của người khác, ai ai cũng phải gọi hắn là sư huynh.

Văn Hiến cũng là một người chơi không ít trò chơi, xa xa thấy một thiếu nữ áo tím chạy đến phía hắn, nên đoán chắc là Thu Thiên.

Đợi đến khi nàng chạy tới gần, lại nhìn username nàng, không khỏi thấy buồn cười, Thu Thiên, Giang Thu thiên, tiểu sư muội này đặt tên cũng chọn đơn giản như vậy, thật đúng là phù hợp với thói quen thâm mĩ của ấy cô nương học khoa học tự nhiên.

Mặc dù tên của hắn cũng đơn giản, nhưng là đặt cái tên này cũng có ý đồ.

Vốn là muốn nhìn trang bị của Thu Thiên một chút, kết quả liếc nhìn lại đột nhiên ngậm ngẫn cả người.

Thu Thiên; vợ chồng: Tây Hồ quan nhân.

Hắn cả kinh, nghi ngờ bật thốt lên: "Tiểu sư muội, ngươi kết hôn?"

Bị Văn Hiên hỏi như vậy, Thu Thiên cũng là cả kinh.

Suy nghĩ đầu tiên là: Xong rồi, nàng quên trong trò chơi đã kết hôn có nhìn thông qua việc xem xét trang bị.

Suy nghĩ Thứ hai: xong rồi, hắn sẽ không nói với mẹ mình chứ?

Nàng trong nháy mắt cảm thấy có một luồng khí nóng dâng lên, đoán chừng nếu lúc này có gương mà soi, mặt của mình chắc đỏ rực rồi? Dĩ nhiên không phải xấu hổ, mà là. . . Cảm thấy lúng túng.

Người trong trò chơi có thể có rất nhiều mặt, người cẩn thận dè dặt ở trong trò chơi sẽ không bị cản trở, người ngông cuồng khi đến với trò chơi có thể thay đổi thành trầm mặc ít nói, tóm lại trong cuộc sống không ném thừ được lại để dành ném thừ ở trong trò chơi.

Giống như là chơi COS, đóng vai nhân vật mà thôi.

Giống như Giang Thu Thiên nàng, ở trường học không bao giờ cho nam sinh cơ hội, giữ vững lễ phép khoảng cách, nhưng trong trò chơi lại có thể chấp nhận kết hôn với Tây Hồ vậy.

Trong trò chơi không ai biết nàng là ai, hơn nữa dù sao cũng chỉ là trò chơi, cũng không giống như mẹ nàng nghĩ kết hôn thật, sau khi hai người kết hôn thì như thế nào chứ.

Dù sao cũng chết, dù sao đi nữa hắn cũng phát hiện rồi, cũng không tin hắn lăm mồm đi nói cho mẹ nghe!

Thu Thiên hít sâu một cái, bình tĩnh, Giang Thu Thiên. Đây chỉ là người không quen biết, không thể làm được gì người .

Sau khi tự mình cổ vũ khiến nàng có thêm can đảm, sau khi Thu Thiên tự mình thôi miên xong, gửi cho hắn một khuôn mặt tươi cười: "Đúng vậy, ta kết hôn. Sao vậy, ngươi không biết trong trò chơi có thể kết hôn sao?"

Văn Hiên hơi sững sờ, những trò chơi như thế này hắn cũng lão luyện rồi đương nhiên là biết trong trò chơi có thể kết hôn. Nhưng mà hắn không ngờ, xinh đẹp, tính cách lại tốt, đầu óc thông minh như tiểu sư muội lại kết hôn trong trò chơi.

Là ai, nhanh chân đến trước rồi ?

Hắn đang suy nghĩ, mình còn có bao nhiêu cơ hội.

Mục đích hắn đến trò chơi này vô cùng rõ ràng, chính xác là như suy nghĩ của hai mẹ, chính là muốn theo đuổi cô gái trước mắt này.

Những mà cô gái ưu tú như vậy, lại không giống những cô gái mà hắn từng quen biết, hắn không nghĩ đến trong trò chơi nàng lại kết hôn.

Mà kỳ lạ, hắn không vì vậy mà thất vọng, lại còn mong đợi ở nàng hơn.

Hắn mỉm cười một cách rực rỡ với Thu Thiên: "Tiểu sư muội, dẫn ta luyện cấp thôi."

"Ngươi trước kia chưa từng chơi sao?" Thu Thiên vừa suy nghĩ đến nhiệm vụ ở tân thủ thôn, vừa hỏi hắn.

Trên mặt hắn nụ cười rõ ràng ngưng lại một chút, ngay sau đó lắc đầu: "Từng.. chơi, nhưng không quen, hi vọng tiểu sư muội đừng ghét bỏ ta."

Thu Thiên im lặng, nàng cũng biết, Văn Hiên nhất định là chơi kém, người lão mẹ tán thưởng đều là những người không có đặc điểm gì dễ yêu thích, những anh chàng trên mặt vĩnh viễn mang theo một nụ cười cố định.

Chấp nhận thở dài một hơi, Thu Thiên mời hắn nhập đội: "Văn. . . Sư huynh, huynh nhập đội, ta dẫn ngươi đi làm nhiệm vụ"

Văn Hiên cười vui vẻ nói:"Tiểu sư muội, ngươi rút cuộc cũng gọi ta là sư huynh rồi." đặt cái tên này thật đúng.

Gương mặt Thu Thiên hiện lên hắc tuyến, cái gì vậy, username của hắn là Văn sư huynh, nàng cũng không thể gọi hắn Văn Văn được.

Văn Văn, quá thân mật, hơn nữa, hơn nữa rất buồn nôn.

Hai người tổ đội, liền đến rừng cây ở cửa thành bắc, ở đây quái cấp thấp, cơ bản có thể nói đây là nơi luyện cấp cho những người mới luyện chơi.

Hai người bọn họ vừa xuất hiện ở đó, Thu Thiên cảm thấy dường như bên người luôn có người đi theo nàng.

Thật ra thì việc này cũng không có gì kỳ lạ, Thu Thiên đã sớm nổi danh rồi, chỉ là nàng vẫn luôn ở cùng một chỗ với Tây Hồ, còn có một nhóm người của La Hán đường đi cùng, tất cả đều là nam nhân. Dĩ nhiên không có ai có thể tiếp cận được nàng.

Hôm nay, nàng lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa bên cạnh nàng không phải là Tây Hồ quan nhân! Mà là một Bạch Y Kiếm Khách!

Chắc chắn, có gian tình, nếu như nói không có gian tình, quần chúng mới không tin !

Văn Hiến thật ra cũng phát hiện, xung quanh thỉnh thoảng lại lặp đi lặp lại người đi đường "Đi ngang qua". Bằng vào những kinh nghiệm trong trò chơi của hắn, những người đó chắc chắn không phải đến để xem người mới như hắn, mà đến để nhìn cô gái bên cạnh cô gái bên cạnh hắn.

Nếu như nói, nàng ở trong này được chào đón như vậy, vậy có phải đại biểu cho việc, ở trong này hắn sẽ tiếp xúc với nàng hoàn toàn khác không giống trong cuộc sống hiện thực?

Nếu đúng như suy nghĩ của hắn, thì hắn nhất định phải dành nhiều thời gian hơn ở trong này.

Dù sao, nàng cũng là một cô gái rất tốt.

Thu Thiên căn bản không biết những suy nghĩ này của Văn Hiến, dẫn hắn làm nhiệm vụ, một là bởi vì không muốn bị mẹ cầu rầu, hơn nữa hắn lại biết được thân phận thất sự của nàng, dĩ nhiên, cũng bao gồm cả những bí mật nhỏ trong trò chơi của nàng.

Bí mật nhỏ của nàng. . . Tây Hồ quan nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đổi tên bang hội

Lưng Thu Thiên đột nhiên cứng đờ, sau một lát mới chậm chạp quay người lại, mới phát hiện mẹ Giang không biết đã đứng sau lưng mình từ lúc nào. Vừa ngâm nga bài hát, vừa từ ái nhìn cô.

"Mẹ, mẹ đang ở đây làm gì?"

Mẹ Giang trừng mắt nhìn, nhớ đến mình nhẹ nhàng bước đến phòng của con gái, vừa đứng lúc nhìn thấy con gái mình đang trò chuyện với Văn Hiến trong trò chơi, lại nhớ đến những chuyện tốt đẹp trước đây.

Vì vậy, nhất thời kích động, liền thốt lên hai câu hát.

"Không có việc gì đâu, nha đầu, con cứ tiếp tục, tiếp tục." Nói còn chưa dứt lời, mẹ Giang vội đã nhanh chóng rời khỏi phòng của Thu Thiên, còn thân thiết giúp cô đóng cửa lại.

Con gái, mẹ ủng hộ con bắt lấy Văn Hiến!

Thu Thiên nhìn cánh cửa phòng đóng lại một lúc lâu, lúc này mới quay người lại.

Đúng thật là, vừa rồi cô bị giật mình.

Vừa rồi cô đang còn nghĩ đến chuyện, Tây Hồ là bí mật của cô trong trò chơi, bên tay liền vang lên ca khúc ký ức màu hồng, cô không bị dọa sợ thì mới lạ?

Nhưng mà. . . Mẹ lần này dường như rất hăng say.

Lần trước là con trai của một di chủ nhiệm khoa nhi ở bệnh viện, cô vội vàng lấy lý do bạn học tập gặp mặt sau, người đó bỏ qua.

Lần trước đó nữa bạn học thời đại học của mẹ, con trai đang du học ở nước ngoài, sau khi người ta cô cố tình hỏi QQ là gì xong, bị người ta xa lánh.

Còn có lần trước trước đó nữa, con trai của cấp trên của mẹ, nghe thấy cô đột nhiên ở giữa đường niệm kinh xong, lấy lý do không xứng rồi từ chối cô.

Cô cũng không phải là hàng hóa không tiêu thụ được, cũng không phải hoa tàn ít bướm, tại sao lại muốn đem cô bán đi sớm như vậy?

Thật là càng nghĩ càng rắc rối.

Thu Thiên nhìn Bạch Y Kiếm Khách trong màn hình đang hăng say giết quái, hai mắt linh động xoay vòng.

Lần này, đến lượt người tên Văn Hiến này.

Mặc kệ anh ta lấy phương thức gì để xuất hiện, lấy trạng thái gì để đến gần cô...cô cũng sẽ khiến cho anh ta chủ động vấy tay nói bai bai .

Thu Thiên khẽ cong môi lên, tình thế bắt buộc cười.

Văn sư huynh đang ra sức cảm kiếm giết quái đột nhiên giật mình, bạch y hiệp khách dừng lại tại chỗ; lúc vừa rồi, tại sao hắn cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua? Nhưng mà bây giờ hắn đang ở trong phòng ngủ, chẳng lẽ hắn bị ảo giác rồi?

Lại lại thiếu nữ áo tím bên cạnh, lưu bát múa kiếm, hào quang màu tím nhạt lóe lên quái vật xung quanh đồng loạt ngã xuống.

Hắn không khỏi lắc đầu cười nhạo mình, nhất định là do hắn nghĩ quá nhiều.

Văn Hiên cũng không muốn nghĩ nhiều, Thu Thiên căn bản không để ý, nhưng mà người con trai khác để ý.

Sau khi đóng khung chất xong, vẫn luôn đắm chiêu như có gì suy nghĩ đứng ở sương tây thôn, ngay đến cả Tiêu Sái ở kênh chất riêng nói chuyện với hắn nửa ngày cũng không phát hiện.

Tiêu Sái đau thương, trực tiếp chạy đến trong nhóm QQ khóc lóc kể lể.

"55555555, Tứ ca không để ý ta...ta đau lòng quá đau lòng quá ~~~"

Thanh Sơn Bạch Lang vui vẻ, gửi đến một biểu cảm một kẻ cơ bắp cuộn cuộn đôi tay chống nạnh nhìn trời cười lớn: "Người là một YD hàng hóa, lão Tứ không để ý tới người là đúng rồi!"

Tiêu Sái lập tức phản kích: "Tại sao chứ! Ta yêu Tứ ca! Lão Nhị người ghen tỵ ta vẫn luôn yêu Tứ ca!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Ta nhỏ vào! Đó là ta sợ lão tứ bị người làm bản thôi!"

Nói đi nơi khác mừng năm mới, lại đột nhiên lại trở về, trở về không tính, còn thừa dịp hắn về nhà cùng mẹ đón năm mới mà trở về.

Vừa xuống xe lửa đã chạy thẳng đến phòng của Lão tứ, nếu không phải mẹ già hắn nói nếu đi sẽ đánh chết hắn, thì hắn đã sớm chạy đến để cứu vớt lão Tứ rồi! Lão Tứ, người nhất định phải chịu đựng đó!!

"Hai người các người đặc biệt lắm mồm." Lão Tam lịch sự chen vào một câu "Lão Tứ đến đây."

Haz? Lão Tứ tại sao lại không ở cùng một chỗ với Thu Thiên MM, lại chạy vào trong nhóm Q tìm bọn họ thế này?

Tiêu Sái móc khăn tay ra xoa xoa khóe mắt: "Tứ ca quả nhiên không quên mất tình cảm trong sáng giữa huynh đệ chúng ta!"

Tây Hồ tiến vào nhóm Q câu nói đầu tiên là: "Đem đổi tên bang hội thành Thu Ý Nồng*."

(*) ý anh Tây Hồ là bày tỏ với Thu Thiên, cũng là tên 1 bài hát

Thu. . . Thu Ý Nồng? ? ?

Kể từ lần vì muốn đổi tên đó, bang hội tạm thời giải tán, bởi vì nhóm nam nhân nghĩ ra đủ loại tên, vô cùng kỳ quặc, cho nên cuối cùng không có cách nào tìm ra được một cái tên nào phù hợp.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cứ dây dưa như vậy, dù sao năm tháng gần đây rất yên ổn, không có chuyện gì lớn. Theo như nam nhân trong bang nói là: hiện tại làm nhóm chuyên đi quyến rũ các MM.

Vì vậy trong Vọng Nguyệt Thành luôn có thể nhìn thấy nhóm nam nhân La Hán Đường phân tán ở đủ các góc, lấy đủ các loại thủ đoạn bắt chuyện các MM đi ngang qua.

Mặc dù, có lúc, MM lại quyến rũ không thành, mà lại câu được nhân yêu.

Tây Hồ trước nay không bao giờ phát biểu bất cứ ý kiến gì liên quan đến chuyện đổi tên bang hội. Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu rõ, chỉ cần hắn nói, căn bản tất cả mọi người sẽ đồng ý.

Mọi chuyện đã qua một tuần rồi, không thấy hắn nói câu gì, hôm nay lại đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Nói như thế nào đây? Đây rõ ràng là hắn muốn trực tiếp biểu đạt với Thu Thiên!

Lão đại phản ứng đầu tiên, gửi một chữ OK, bày tỏ đồng ý.

Lão Tam nghĩ rằng Thu Ý Nồng là một câu thơ, hơn nữa còn gián tiếp bày tỏ với người nào đó . . . ý nghĩ này, hắn cũng đồng ý.

Lão Nhị Thanh Sơn Bạch Lang vô cùng tán thành: "Chỉ cần là lão Tứ đề nghị, ta đều ủng hộ!"

Tiêu Sái không lên tiếng, bởi vì hắn lặng lẽ đứng ở ngoài cửa phòng Tây Hồ, từ ngoài khe cửa nhìn vào. Đáng tiếc nhìn tới nhìn lui, chỉ thấy được cái ót

hoàn mỹ của Tứ ca hấn.

Cuối cùng Lão đại gõ phách: "Nếu đều cảm thấy được, vậy chúng ta đem tên mới này nói cho anh em trong bang một chút."

Lão đại nói đến nhóm bang, dĩ nhiên không phải là nhóm Q này, mà là anh em trong bang hội trò chơi.

Bởi vì năm người bọn họ, trong cuộc sống đều quen biết nhau, hơn nữa trừ lão Ngũ đang học ở nước ngoài, còn lại năm người bọn họ đều học đại học ở Bắc Kinh.

Cũng không phải chỉ có các cô gái trung thành một nhóm, kể cả con trai cũng có bạn thân và khá thân, chia ra các nhóm nhỏ không phải vì sợ người khác trong bang hội biết cái gì mà có đôi khi, có một số bạn học trò chuyện với nhau không được văn minh lắm, sợ ảnh hưởng đến tâm lý những đứa bé đang độ tuổi vị thành niên khác.

Ví dụ như Tiêu Sái và Thanh Sơn Bạch Lang.

Có thể nói, hai người bọn họ rất sùng bái lão Tứ Tây Hồ. Đúng, sùng bái.

Nếu như một người con trai trọng chính nghĩa, đầu óc thông minh, bản thân điều kiện rất xuất sắc, hơn nữa xuất sắc sẽ chỉ khiến người thích hắn hơn, chứ không có một chút bài xích nào.

Người như vậy, làm sao có thể không khiến người ta sùng bái được?

Mà lão Tứ, tồn tại trong lòng bọn họ chính là như vậy.

Không những được rất nhiều cô gái hoan nghênh, hơn nữa lại còn được rất nhiều nam sinh theo đuổi, quả thật không thể làm cho người khác không phục.

Nếu hắn nói muốn đổi thành Thu Ý Nông, sẽ có hiệu lực hơn bất kỳ lời nói của ai khác.

Lão đại và lão Tam lập tức đến La Hán Đường thông báo trong Q của toàn bang hội, đem đề nghị của Tây Hồ nói ra, quả nhiên nhận được sự tán thành của tất cả già trẻ gái trai trong bang.

Mục mã Nam Sơn: "Thu Ý Nông? Tên này nghe con mẹ nó quá chất thơ, lão tử thích!"

Thỏ Thỏ: "Oa, hay hay hay. Là Tây Hồ ca ca thổ lộ với Thu Thiên tỷ tỳ à?" Hắn cũng rất muốn có bạn gái.

Lão Tam: "Đúng, Thỏ Thỏ, đây chính là lời thổ lộ của lão công với lão bà."

Ca chơi là vì tịch mịch: "Thỏ lộ? Tây Hồ yêu Thu Thiên, vợ chồng cùng nhau trông nom việc nhà."

Người con trai nào đó nhìn Q của bang hội mọi người đều nhất trí đồng ý, nhẹ nhàng đọc lần nữa cái tên mới nghĩ ra.

"Thu Ý Nông."

Đây là ba chữ luôn luôn xoay quanh đầu hắn.

Từ khi nào hắn bắt đầu có ý nghĩ này? Tây Hồ nhắm mắt lại, ngón tay thon dài gõ nhẹ xuống mặt bàn, nhớ đến lời nói của một người chơi nữ nào đó với cô gái khác ở kênh trước mặt.

Thu Thiên: "Thỏ, cậu có thể không cần sùng bái Tây Hồ quan nhân rồi."

Thỏ: "A a, vì sao vậy?"

Thu Thiên: "Bởi vì, hắn là thụ. Hơn nữa còn là cực thụ!"

Nếu như bị nàng biết, mình vô ý bắt gặp nàng và người khác nói chuyện; hơn nữa ngày hôm đó đứng ở phía sau nàng đột nhiên sinh ra một chút xíu nhỏ hứng thú, nàng sẽ rất kinh ngạc.

Đôi mắt đẹp liếc xuống kênh thể dưới, vừa đứng nhìn thấy người khác nhàm chán nghị luận.

Tay chơi mã giáp: "Đây là chuyện gì, ta vừa thấy Thu Thiên mỹ nữ bên ngoài Tân Thủ thôn!"

Sáu lượng cá viên: "Thu Thiên? Đại Mỹ Nữ! Đại Mỹ Nữ!"

Năm lượng mì chay: "Mỹ nữ cũng là lão bà của người khác, SB như người không còn cơ hội đâu!"

Sáu lượng cá viên: "Phi! Ai cần người đề ý!"

Tiểu Ninh Ninh: "Lại nói, vì sao Thu Thiên lại ở chung với thanh kiếm hiệp đó vậy?"

Mỗ là một tên cực kỳ phi chủ lưu: "Điều đó còn cần phải nói sao, nhất định là có gian tình!"

Hoa -3- Nhân: "Không đơn thuần một chút nào? Hồng nhan họa thủy."

Sáu lượng cá viên: "Phía trên rõ ràng ghen tỵ, ghen tỵ."

Người con trai nào đó nhìn màn hình xong thì neho mắt lại.

Thì ra người mới mà nàng mang là nam.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hai nam nhân lần đầu gặp mặt

Bạch Y Kiếm Khách có kỹ năng quần công, dùng vô cùng thoải mái. Chỉ cần lựa chọn một loại quái, sử dụng phạm vi công kích roongk tất cả đàn quái sẽ chủ động chạy tới, sau đó ngoan ngoãn bị cố định, tiếp theo là toàn bộ bị diệt.

Mặc dù Văn sư huynh mới vừa cấp mười, nhưng dùng kỹ năng này hoàn toàn có thể tự mình đối phó những tiểu quái kia.

Nói một cách khác, là Thu Thiên căn bản không cần dẫn hần đi giết quái, hơn nữa còn là giết quái yếu như vậy.

Cũng khó trách làm mọi người trên thế giới đoán mò như vậy.

Trong trò chơi người có thể đối xử với lão công lão bà mình toàn tâm toàn ý đều rất ít, dù sao cũng là thế giới ảo, nói thích và yêu đều không cần phải chịu nhiều trách nhiệm.

Vốn dĩ trong trò chơi JQ nhiều, đã sớm không phải là cái gì chuyện mới mẻ, nên sẽ không có ai nghĩ thật. Nhưng mà, ai bảo là hai người có tiếng là Thu Thiên và Tây Hồ.

Trong trò chơi nếu không phải là những câu chuyện bát quái tranh giành lợi ích trong bang hội, thì chính là chuyện rối rắm trong tình cảm nam nữ.

Quần chúng háng hái, nữ nhân đã có chồng lại đi mang một người chơi nam không khác gì tân thủ đi làm nhiệm vụ, bọn họ rất muốn nhìn thấy một cảnh tượng nóng bỏng, nam tấn công nữ, dĩ nhiên tốt nhất là nữ phản công lại nam người chơi.

Có người mất tinh phát hiện Tây Hồ cũng xuất hiện ở đây, lập tức lên trên thế giới than thở một câu: "Hiện tại lão công của Thu Thiên, Tây Hồ cũng xuất hiện tại hiện trường rồi!"

Ồ ồ ồ, nữ chủ và nam chính thứ hai đang sóng vai đánh quái, còn chồng của nữ chủ nam chính thứ nhất lại đột nhiên xuất hiện.

Không biết nam chính thứ nhất sẽ nói cái gì đây? Có thể tức giận cảm vũ khí giết nam chính thứ hai hay không, sau đó sẽ từ tức giận biến thành xấu hổ bỏ lại nữ chính, đau thương rồi đi?

Vô số quần chúng thiết tha chú ý đến phát triển tiếp theo của câu chuyện..

Những người khác thảo luận khí thế ngất trời, còn Thu Thiên và Văn sư huynh vẫn chuyên tâm giết đám quái trước mắt.

Kỹ năng màu xanh dương cách mỗi phút đồng hồ lại phóng một lần, rất nhiều quái ngã xuống chết.

Khi bọn họ đang phóng kỹ năng màu xanh lam, nhưng vẫn mơ hồ thấy được một nam tử đang đi đến gần bọn họ, không khỏi thả kiếm trong tay ra, nhìn về phía người tới.

Nam tử áo xanh đang cười một con ngựa trắng màu lông rất quý giá, nhưng không cách nào có thể thấy rõ khuôn mặt của hần.

Nhưng bằng chuyển động nhẹ nhàng đưa cây quạt một cách nhàn nhã trong tay hần, có một chút trêu đùa, cũng có đoán được nam tử trước mắt là ai, nhất định không phải là một nhân vật bình thường.

Văn sư huynh vẫn còn đang đánh giá hần, đã nhìn thấy hần dùng tư thế vô cùng tự nhiên nhảy xuống ngựa, hơn nữa kênh trước mắt xuất hiện một câu nói.

Tây Hồ quan nhân: "Nàng dâu, ta tới đây."

Thu Thiên cũng nhìn thấy anh nói chuyện trên kênh trước mặt, mới phát hiện ra sự tồn tại của anh.

Nàng thiết lập tự động đánh quái, đang suy nghĩ một cái có thật tốt để "Văn sư huynh" biết khó mà lui.

Tây Hồ đột nhiên xuất hiện như vậy, làm rối loạn suy nghĩ của nàng; hơn nữa, nàng đã nói với Tây Hồ, không cần anh đến đây rồi mà?

Quan trọng nhất là, hắn lại rảnh rỗi đứng trước mặt gọi cô là nàng dâu ! ! A, xấu hổ, xấu hổ quá!

Thiếu nữ áo tím trong lúc này chỉ biết đứng ở đó, không biết nên cười hay là khóc cho phải.

Tây Hồ lại phe phẩy cây quạt, trực tiếp xoay người nhìn rồi đi đến trước mặt, sau đó đứng lại, không e dè quan sát người chơi nam này một chút.

Cô đang nhớ lại chuyện lúc nãy, thì nam tử áo xanh trước mắt đột nhiên nhếch môi cười.

"Nàng dâu, nàng nói muốn mang người mới, chính là vị này à."

Hắn rõ ràng đang nói chuyện với Thu Thiên, nhưng lại nhìn Văn Hiên; người đang bị nhìn là Văn Hiên, nói như thế nào đây. . . Có cảm giác đang bị xem xét từ đầu đến chân.

Nhưng mà bị người ta nhìn một lần mà có cảm giác như vậy, trong ấn tượng của hắn dường như chỉ có một người, chính là người thiếu niên đặc chí họ Kỷ nào đó.

Lúc Văn Hiên bị một người nào đó nhìn cho đến mức da đầu run lên, thì Thu Thiên đã nhanh chóng khôi phục sự hoạt động của bộ não.

Mới vừa rồi cô không muốn để Tây Hồ tới đây, là sợ Văn Hiên đột nhiên nói ra chuyện gì đó, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Nhưng hiện tại, Tây Hồ đã đến đây rồi, hơn nữa Văn Hiên cũng biết nàng ở trong trò chơi kết hôn, cho nên không cần thiết phải cố ý để cho hắn tránh xa Tây Hồ nữa.

Dù sao trò chơi bản đồ cũng chỉ có mấy khu vực, một khi hắn vẫn ở trong trò chơi thì nhất định sẽ gặp Tây Hồ.

Hơn nữa. . . hai mắt Thu Thiên sáng lên, ngộ nhờ Tây Hồ xuất hiện, Vừa khéo xua đi ý niệm tiếp tục chơi trò chơi này của Văn sư huynh thì sao?

Những anh chàng trên mặt luôn luôn mỉm cười như thế này, chắc sẽ không muốn theo đuổi một cô gái cùng với người khác yêu qua mạng?

Trên đôi môi hồng tràn ra một nụ cười nhạt, không sai không sai, nếu như có thể phát triển theo chiều hướng như vậy, thì Tây Hồ có thể giúp nàng được một chuyện lớn rồi.

Vì vậy thiếu nữ áo tím cười híp mắt chạy đến bên cạnh Tây Hồ, ngọt ngào nói: "Đúng vậy, người mới lúc nãy ta nói với người, chính là hắn."

Bởi vì giọng nói của Thu Thiên quá nhẹ nhàng, hoàn toàn không giống như biểu hiện băng sơn mỹ nhân bình thường của cô .

Lúc ấy Tây Hồ hơi kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu ý dịu dàng hỏi thăm nàng: "Nàng dâu người mới không? Mang người mới loại chuyện như vậy hãy để cho ta làm thay."

Thu Thiên: ". . . . . cũng, cũng được."

Tây Hồ: "Nàng dâu nghe lời, người ở bên cạnh ngắm phong cảnh một lát, hoặc mở nhạc lên nghe, nghe bài hát mà cả hai chúng ta đều thích ấy."

Thu Thiên đến gần màn hình, cẩn thận lại nhìn một lần nữa câu nói của hắn.

Tại sao nàng cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì? Một bài hát mà hai người cùng thích? Là bài hát nào?

Bàn tay Thu Thiên nhanh hơn so với suy nghĩ liên tục đánh ra dòng chữ: "Chúng ta thích? Là bài nào?"

Tây Hồ giống như vô ý liếc nhìn người bên cạnh vẫn yên lặng ẩn thân trong một Bạch Y Kiếm Khách nào đó, cung chiêu nhìn Thu Thiên sau đó lắc đầu.

"Thật hết cách với nàng." Hắn cười cười, gõ nhẹ ra ba chữ "Thu Ý Nồng."

Lúc này, Thu Thiên hoàn toàn hoảng sợ.

Nàng là rất thích bài hát này của Trương Học Hữu không sai, ngay đến cả chuông điện thoại của nàng cũng cài bài này.

Nàng thích bài hát này, không chỉ bởi trong tên bài hát có một chữ thu, mà nội dung của bài hát này khiến nàng cảm thấy chỉ có người trải qua nhiều nỗi đau, cố gắng hết sức vượt qua sóng gió mới hiểu, mới có thể hiện hết ý nghĩa của bài hát này.

Bài hát này là tâm tư riêng của nàng, nàng và Tây Hồ, hình như chưa bao giờ thảo luận bất cứ đề tài nào khác ngoài trò chơi.

Hắn, làm sao biết được vậy?

Người bên cạnh này giờ vẫn im lặng ẩn thân trong nam tử áo trắng, thật ra cũng thấy được những lời nói của Tây Hồ phát ở kênh trước mắt, chấn động không nhẹ.

Hắn vừa đến đã gọi Thu Thiên là nàng dâu, Thu Thiên không hề phủ nhận, cũng đã đoán được quan hệ của bọn họ.

Sau đó nam tử áo xanh không hề kiêng kỵ gì mà quan sát mình, lại cộng thêm cuộc trò chuyện giữa hắn và Thu Thiên, hoàn toàn có thể đoán được quan hệ bọn họ.

Điện thoại di động của Thu Thiên, hôm kia đúng lúc hắn gọi cho nàng ở trong quán Pizza Hút Tây Đan, mà chuông phát lên chính là Thu Ý Nồng.

Chẳng lẽ hai người bọn họ đã từ trong Internet phát triển ra hiện thực?

Trong lúc đó, ba người mỗi người đều theo đuổi tâm tư riêng của mình, không ai nói gì.

Mà cảnh tượng ba người đối mặt im lặng như vậy, vừa đúng lúc cho nhóm bát quái trong quần chúng đang chờ mong phát huy đường sống.

Nam chính thứ nhất sau khi xuất hiện, tiêu sái bất phàm, không hề trách nữ chủ, ngược lại còn mỉm cười đối với nam chính thứ hai đang mất hồn bên cạnh.

Nam chính thứ hai thấy nụ cười này của nam chính thứ nhất, nhất thời quên bây giờ là ngày hay đêm.

Nữ chủ vốn đang còn muốn xuất tường, lại cùng nam chính thứ hai phát triển theo quan hệ nam nữ thuần khiết, thấy nam chính thứ hai cũng quý dưới chân của lão công mình, không khỏi kiểm điểm lại ánh mắt bản thân.

Trải qua cuộc đấu tranh ngầm, nam chính thứ nhất rõ ràng đã tuyệt đối áp đảo và chiến thắng nam chính thứ hai.

Kết luận: Tây Hồ so với nam người chơi mới đáng giá để MM phó thác cả đời hơn; lại kết luận, Thu Thiên MM nhất định sẽ trở lại bên cạnh Tây Hồ.

Trong trò chơi những người chuyên buôn chuyện bát quái như thế này, không thua kém tam cô lục bà trong cuộc sống một chút nào.

Thật ra thì ba người kia, vẫn đang còn suy nghĩ mà thôi.

Văn Hiến bị kết quả suy đoán của bản thân dẫn đến buồn bực.

Còn Thu Thiên thì nghi vấn cả đầu.

Người nhân nhĩ nhất, tuyệt đối là Tây Hồ.

Mang người mới đúng không?

Có thể, nghi đồng rồi, hắn có rất nhiều thời gian; hắn không ngại cùng nàng mang theo người mới đi luyện cấp.

Nam tử áo xanh đột nhiên thu cây quạt lại, tiến tới gần Bạch Y Kiểm Khách, khẽ mỉm cười: "Hoan nghênh người đến với game Trần Thế, sau này ta dẫn người luyện cấp."

Lễ phép và mỉm cười một cách chân thành như vậy, nhìn vẫn lơ đãng như trước nhưng lại có một từ trường rất mạnh mẽ, làm hắn bị chấn động.

A

Bạch y nam tử đứng ngây ngốc tại chỗ, rất lâu vẫn chưa nói ra một câu nào.

Bởi vì, hắn hắn hắn, hắn té từ trên ghế băng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giọng nói méo mó

Văn Hiến từ dưới đất đứng dậy, ngây ngốc nhìn màn hình một lúc lâu, lúc này mới lúng túng cười, trả lời Thu Thiên là không có việc gì.

Văn Hiến sờ sờ da đầu tê dại, kỳ quái, vừa rồi hẳn cảm thấy ngọc phiến thư sinh nho nhã kia, ánh mắt lúc hẳn mỉm cười rất giống tên họ Kỷ nào đó!

Chẳng lẽ, do hẳn bị người nọ đè ép quá lâu, cho nên cứ nhìn thấy từ trường lớn một chút sẽ nhớ đến hẳn? thậm chí ngay cả biểu cảm của nhân vật trong trò chơi, đều khiến mình chấn động đến mức té ghế, thật rối rắm.

Tây Hồ chậm rãi đi xung quanh nam tử áo trắng một vòng, xoay người nhìn về phía Thu Thiên.

"Nơi này có ta là được rồi, ta dẫn hẳn tăng mấy cấp rồi chúng ta lại tiếp tục đi làm nhiệm vụ." Nói xong, còn ngửa đầu nghiêm túc suy tư một chút.

Văn Hiến dĩ nhiên không muốn để Tây Hồ mang, bản thân là một người chơi nam còn tìm nam nhân mang, tâm lý không thể nào chấp nhận được. hơn nữa hẳn chỉ mượn cơ hội này để được gần gũi hơn với Thu Thiên mà thôi.

Vì vậy Bạch Y Kiểm Khách nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, dùng sức khoát tay: "Không cần, tự ta cũng có thể làm được. Các người có việc thì đi làm trước đi."

Tây Hồ nhú mày, một biểu cảm đạt được ý muốn nhanh chóng xẹt qua trong ánh mắt.

"Người đã kiên trì như vậy, thì ta và Thu Thiên sẽ đi làm nhiệm vụ."

Thu Thiên nhìn Tây Hồ, rồi lại quay sang nhìn Văn Hiến, Văn Hiến hơi miễn cưỡng cười cười, gật đầu với Thu Thiên, ý bảo một mình hẳn cũng có thể làm được.

Thu Thiên vốn dĩ cũng không muốn mang hẳn, hiện tại hẳn lại nói lên đề nghị như vậy, rất hợp ý năng.

"Vậy. . . Ta cùng Tây Hồ đi nha."

Văn sư huynh: "Ha ha, được, tiểu sư muội." nếu Tây Hồ quan nhân này còn không đi, thì từ trường này sẽ ép hẳn đến mức thở không được mất..

Tiểu sư muội. . . . .

Tây Hồ ở đâu kia máy vi tính hơi nhú mày, cách xưng hô này, tại sao nghe không lọt tai như vậy chứ.

Không cho Văn Hiến bất kỳ cơ hội nào để nói tiếp, Tây Hồ phẩy tay áo một cái, hẳn và Thu Thiên lần lượt nhảy lên ngựa, ngay sau đó cũng không quay đầu lại mà giục ngựa rời đi; chỉ để lại Văn Hiến một mình si ngốc nhìn bóng dáng bọn họ rời đi.

Quần chúng lại một lần nữa kích động, nhìn xem, tất cả đều nói nữ chủ sẽ chọn Tây Hồ! Đây mới là biểu hiện của nam nhân chân chính, vừa ra trận, không cần dùng chiêu gì đã đem được nữ chính trở về.

Nhìn nam chính thứ hai một lát, bị kịch! Người khác hai vợ chồng vui vẻ trông nom việc nhà, mà hẳn chỉ có thể đứng một mình ở đó đón gió mà thôi.

Nhóm bát quái trên kênh thể giới phán đây là một câu chuyện kết thúc vui vẻ, La Hán Đường, oh không, vài phút trước tên đã được sửa lại; bang phái đã từng là La Hán đường bây giờ gọi là: Thu Ý Nồng.

Bang hội Thu Ý Nồng già trẻ trong nhà đều tập trung trong nhóm Q thảo luận, nhưng mà, trọng điểm thảo luận cùng với quần chúng trên thể giới không giống nhau.

Có người cạnh tranh Thu Thiên MM cùng Tây Hồ? Người đó chắc chắn đang tự tìm rắc rối, bọn họ không chú ý đến những chuyện bát quái này, bọn họ chú ý là động cơ mà Tây Hồ đặt tên bang hội là Thu Ý Nồng.

Nhưng bọn hẳn quên mất, điều này cũng là chuyện bát quái. . .

Lão đại: "Không ngờ, lão Tứ lại muốn dùng tên này."

Tiêu Sái: "Đúng vậy đúng vậy! trong lòng Tứ ca đã không có ta nữa." Hẳn bây giờ chỉ muốn hát cả khúc Lý Vũ Xuân; Tứ ca trong lòng của người chỉ có nàng không có ta. . .

Thanh Sơn Bạch Lang: "Người cút đi cho ta! Trong lòng Lão Tứ không có người được rồi!" Lão Tứ, lúc này người làm rất tốt, nam nhân nên uy mãnh một chút, đối với nữ nhân phải mạnh mẽ!

Tiêu Sái gạt lệ, nhưng hẳn hi vọng Tứ ca yêu Thu Thiên đồng thời cũng có thể thỉnh thoảng yêu hẳn một chút.

Chúng nam nhất thời cảm giác lạnh đến buồn nôn.

Lão Tam nhìn lại: "Tiểu Ngũ, Thu Thiên là lão bà của lão Tứ, hẳn thổ lộ cũng là chuyện bình thường"

Chúng nam gật đầu, đúng vậy đó, yêu phải nói ra.

Mục Mã Nam Sơn cảm thán: "Lão tử bại bởi Tây Hồ đó là tâm phục khẩu phục!" Không phục không được ..., Tây Hồ thổ lộ trực tiếp như vậy, khó

trách Thu Thiên MM gả cho hấn.

Ca chơi vì tịch tịch: "Có một nam hài tên là Tây Hồ, chuyện xưa của hấn người khác đều đang truy tìm"

Chúng nam đồng thán: thật hâm mộ Tây Hồ.

Thỏ Thỏ mới vừa trèo lên QQ cũng nói một câu sâu kín: "Hâm mộ Thu Thiên tỷ tỷ quá."

Chúng nam trong nháy mắt hóa đá.

Thanh Sơn Bạch Lang: "Mẹ kiếp! Thỏ Thỏ, người có phải bị Tiêu Sái tẩy não rồi không hả? Nghe ca một câu, người là nam nhân! Nam nhân chân chính!"

Tiêu Sái: "Lão Nhị, người không nên bởi vì không chiếm được ta, bắt đầu đổ oan cho ta như vậy ~~~"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Mẹ kiếp! Người chờ đấy, ta sẽ luân (Giết nhiều lần) chết người!"

Luân chết. . .

Thu Thiên vừa gia nhập nhóm Q đã nghe thấy một câu nói cực kỳ mạnh mẽ như vậy.

Sau khi chúng nam phát hiện trong nhóm Q nhắc nhở Thu Thiên gia nhập xong, không khí từ sôi nổi tiếp tục ảm lên đến cực kỳ sôi nổi.

Mục Mã Nam Sơn: "Lão tử không nhìn lầm chứ! ! chính là Thu Thiên mỹ nữ? Thu Thiên mỹ nữ là người đó sao?"

Lão đại: "Vừa rồi quên nói với tất cả mọi người, bây giờ nói một chút, chúng ta đã thêm Thu Thiên vào."

Ca chơi vì tịch tịch: "Thu Thiên nữ thần, xin người tiếp nhận ta yên lặng sùng bái. Núi không cạnh, Trời đất hợp, chết ta cũng muốn sùng bái."

Thỏ Thỏ: "Oa! Thu Thiên tỷ tỷ đến đây! Thu Thiên tỷ tỷ ôm ôm!"

Thật sự rất nhiệt tình, khắp màn hình đều là hoa tươi do chúng nam trong bang tung lên để hoan nghênh nàng.

Thu Thiên vội vàng gửi một biểu cảm xấu hổ: "Cảm ơn mọi người đã hoan nghênh, ôm ôm Tiểu Thỏ Thỏ"

Chúng nam lập tức say sưa, nữ thần Thu Thiên hoàn mỹ đến biết bao, không trách được Tây Hồ lại trực tiếp thổ lộ như vậy. Điều này so với việc dùng loa lớn trên thế giới nói một trăm lần ta yêu người có tác dụng hơn rất nhiều!

Ngắm lại xem, bọn họ một đám nam nhân có khí chất mà trên đầu mỗi người đều mang tên của Thu Thiên, thì đây là tình yêu khiến người ta rung động đến mức nào.

Nữ thần Thu Thiên, rất đáng để bọn họ làm như vậy! Bọn họ nguyện ý để tên bang hội là Thu Ý Nồng, nguyện ý nguyện ý quá nguyện ý!

Hai người vừa rồi nói mấy câu sau đó cười bạch câu nhanh chóng rời đi, Tây Hồ đem nàng đến một chỗ ít người, nhưng lại cảnh sắc lại rất đẹp, lúc này mới nhảy xuống ngựa.

Thu Thiên có chút buồn bực, không phải nói muốn tiếp tục làm nhiệm vụ sao, như thế nào chạy đến nơi này.

Tây Hồ lại trực tiếp kéo nàng đến dưới một gốc lê cổ thụ, quay đầu nhìn nàng cười một tiếng: "Trước tiên đứng ở đây, nàng lên Q, chúng ta gia nhập vào nhóm Q của bang hội, ở đó có tất cả mọi người."

"Được. . ." Thu Thiên đáp một tiếng, bắt đầu mở QQ ra đăng nhập.

Thời gian chờ Internet kiểm tra mật mã, Thu Thiên đột nhiên lóe lên một ý tưởng, hấn không phải là, cố ý mượn cơ đem nàng đi nơi khác chứ?

Nói như vậy. . . . . Chẳng lẽ là, hấn ghen? ?

Ba chữ này vừa bật ra trong đầu Thu Thiên, nàng lập tức vỗ nhẹ nhẹ gò má của mình; không thể nào không thể nào, hấn tại sao phải ghen chứ, hấn và nàng cũng không phải thật sự có quan hệ mập mờ.

Hấn và nàng, chỉ là đứng ở cương vị một bên uy hiếp, một bên bị uy hiếp nên mới sinh ra trò chơi hôn nhân này thôi.

Mặc dù vậy, bây giờ nàng đã không còn ý nghĩ phản bác hấn như trước đây nữa, thậm chí có thể nói, trải qua một thời gian ở cùng nhau, nàng phát hiện Tây Hồ so với nhất nhiều người chơi nam khác được coi như là chính nhân quân tử. Ít nhất, chưa từng nhìn thấy hấn nói lời tục.

Thu Thiên rất ghét người chơi nam nào ở trên kênh tán gẫu nói tục, nàng đã từng thấy mấy cao thủ có những cái tên rất nhã nhặn nhưng lại mắng chửi nhau, ngay tức khắc ấn tượng của nàng và Thỏ con đối với người đó sẽ giảm xuống số âm.

Mà Tây Hồ, trù tính thoảng thích chiếm lợi thế chọc giận nàng, bên ngoài da mặt dày, thật ra không có khuyết điểm gì lớn.

Hơn nữa nói đi nói lại, cũng bởi vì lúc bắt đầu nàng và hấn trong sạch, cho nên có đôi khi đối mặt với hấn nàng thả lỏng hết mức.

Thu Thiên lên QQ, nhìn avata của Tây hồ, gửi cho hấn một câu: "Ta lên đây."

Tây Hồ từ lúc đầu nhìn thấy Văn sư huynh gọi Thu Thiên là tiểu sư muội, hấn đã suy đoán được lai lịch của người họ Văn kia.

Lấy hiểu biết của hấn trong mấy tháng nay đối với Thu Thiên, nha đầu này tuyệt đối không phải là một cô gái dịu dàng như ngoài mặt.

Nàng giống như một chú sư tử nhỏ đang ngủ say, người bình thường không thấy được những chiếc móng sắc nhọn mà nàng cố gắng che giấu.

Nhưng hấn lại rất hứng thú đối với móng vuốt nhỏ đó của nàng, thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên kích thích nàng một chút, nhìn đáng vẻ nàng giờ móng vuốt ra rồi lại cố gắng bày ra bộ dáng bình tĩnh. Nói như thế nào nhỉ, rất đáng yêu.

Người có thể làm cho nàng đối xử lễ phép như vậy thì không hiếm một chút nào, nhưng mà gọi nàng là tiểu sư muội, vậy thì hoàn toàn khác.

Căn cứ với hiểu biết của hấn, trong trò chơi Thu Thiên không bá sư

Vậy người này rất có thể là người nàng quen biết ngoài cuộc sống, hơn nữa hấn ta có dụng ý khác.

Tiểu sư muội, tiểu sư muội... đôi mắt đen nhánh đột nhiên phát ra một ánh sáng dị thường, nếu người nọ gọi như vậy thì sẽ để nàng vĩnh viễn làm sư muội đi.

Trong nhóm Q Thu Thiên bắt giác bị tình cảm nhiệt tình của người làm cảm động, cùng mọi người vui vẻ trò chuyện.

Một người chơi tên là Cúc Hoa Kiều Ngao đột nhiên nói một câu: "Núi Xích Hà lại được cập nhật mới! Ta vừa rồi mới nghe được một tin tức được thảo luận trên YY của Tử Thần bang!"

Theo như lời của bang Tử Thần một bang hội lớn trên sever này nói thì trước kia thỉnh thoảng có một ít va chạm với La Hán đường, nguyên nhân là bởi vì huynh đệ trong bang kia bị bên La Hán đường đánh BOSS.

Lại nghe nói Tử Thần lại muốn chinh đồn lại, tất cả mọi người trong bang đều biến hóa một cách nhanh chóng, không còn ai hi hi ha ha nữa, mà đều bày ra vẻ mặt nghiêm túc hồi lý do.

Cúc Hoa Kiều Ngao nói một hồi lâu, nhóm người vẫn không hiểu rõ, làm cho đồng chí Kiều Ngao sụp đổ mấy phần.

Tây Hồ lúc này mới gõ chữ: "Đánh chữ nói không hiểu được, toàn bộ mọi người trong bang lên YY."

Ngay sau đó, trên QQ avata của Tây Hồ lại hiện lên, Thu Thiên mở ra, bên trong viết: "Thu Thiên, lên YY, tới kênh 312XXX."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Méo mó trong giọng nói

Tây Hồ hỏi nàng: "Có số YY không?"

Thu Thiên nháy mắt mấy cái, YY nàng biết, dụng cụ truyền giọng nói, là công cụ không thể thiếu trong các trò chơi dùng để trao đổi các phương pháp tác chiến trong bang hội.

Tài khoản YY nàng cũng có, nhưng cho đến bây giờ nàng chỉ nghe chứ không nói chuyện.

Thỉnh thoảng nàng sẽ treo tài khoản nghe nhóm Thỏ con nói chuyện trên kênh, mặc kệ Thỏ con và những bằng hữu kia tặng hoa, thậm chí chia sẻ công khai giọng nói, nàng vẫn kiên trì chỉ đánh mỗi chữ.

Cuối cùng Thỏ con không có cách nào, không thể làm gì khác hơn ở một gian phòng nhỏ thiết lập mật mã, rồi kéo Thu Thiên lòi vào.

"Cậu đó, tại sao lại không lên tiếng, bọn họ cũng mong đợi có thể nghe thấy giọng nói của cậu!"

Thu Thiên lúc này mới mở Microphone ra, làm bộ đáng thương nói: "Giọng nói của tớ không dễ nghe, sợ hù dọa tất cả bạn bè của cậu, cậu lấy mắt công gọi cấp cứu thì khổ."

Thỏ Con tròng mắt: "Mối lạ đó! Nếu giọng nói của cậu không dễ nghe, vậy tớ chắc phải nhảy lầu mất." Rõ ràng nghe giọng nói rất dịu dàng mà ngọt ngào mà?

"Được rồi, được rồi" Thu Thiên vội vàng an ủi nàng: "Cậu cũng biết tớ không quen nói chuyện với người lạ, chỉ có ở trước mặt Thỏ con khá ái, tớ mới có thể có cảm giác nhẹ nhàng như vậy."

Thỏ Con không có cách nào khác, nhưng hết cách với Thu Thiên rồi, không thể làm gì khác hơn là thuận theo nàng.

Từ đó Thu Thiên vui vẻ ở trong kênh nói chuyện của Thỏ Con quang minh chính đại lặn xuống, hơn nữa còn đem YY đổi thành: Thu Thiên rất yên tĩnh.

Bây giờ, bọn họ muốn nàng lên YY, lên YY cũng đơn giản, nhưng nếu như nhất định bắt nàng nói chuyện thì phải làm thế nào?

Trong khoảng thời gian ngắn, Thu Thiên rất rối rắm, đôi mắt đẹp và cặp lông mày cong cong cũng nhăn đến một khối.

Tây Hồ nhìn thấy nàng không trả lời, lại gửi đến trên website: "Nếu như không có, bây giờ tào xuống đi, tốc độ rất nhanh, làm xong sau nếu như không biết dùng thì lên QQ gọi ta."

Qua một hồi lâu, Thu Thiên mới bắt đầu dĩ gửi lại cho hắn một chữ: "Được."

Mấy phút sau, Tây Hồ và những người trong bang hội đã lên YY, nhưng đợi mãi vẫn chưa thấy Thu Thiên lên.

Hắn đang muốn hỏi nàng trên QQ, lại nhìn thấy trên bảng tên có một username online, đột nhiên xuất hiện thêm một icon trong máy, khỏe môi nhẹ cong lên nàng tới.

Thu Thiên rất yên tĩnh: "Cái kia, ta tới rồi."

Tây Hồ quan nhân: "Ta thấy được, đem bảng tên bang hội lưu lại, về sau dễ tìm."

Thu Thiên gửi tới một biểu cảm OK.

Dĩ nhiên, đoạn đối thoại trên toàn bộ đều là ký tự trao đổi, bởi vì Cúc Hoa Kiều Ngạo đang trong kênh bang hội nói lúc hắn ở Bang Từ Thần nghe được tin tức.

"Hôm nay ta vào trong kênh treo máy, thì nghe thấy bọn Từ Thần Xích Long đang nói đến chuyện cập nhật núi Xích Hà. Bọn họ nói bang chúng ta nhất định sẽ đánh, bọn họ đề chính ta đánh trước, đợi đến lúc chúng ta đánh sắp xong, bọn họ sẽ ra tay với người của chúng ta."

Cúc Hoa Kiều Ngạo qua giọng nói rõ ràng tuổi không lớn lắm, nghe còn cảm thấy rất đáng yêu, chỉ là hắn nói tin tức này, hoàn toàn không phải là tin tức làm cho người ta nghe cảm thấy vui vẻ.

Thanh Sơn Bạch Lang ngay tập tức rống giận một tiếng: "Mẹ nó! Đám người trong bang Từ Thần thối nát đó! Ngày ngày chỉ biết suy nghĩ làm sao cướp của người khác!" Âm thanh cực lớn, giọng nói hùng hậu, làm cho người ta vừa nghe liền liên tưởng đến kẻ cơ bắp, cùng với âm thanh Thu Thiên tượng tượng qua không sai biệt lắm.

Lão đại trầm ngâm một hồi, chừng chặc mở miệng: "Lão Nhị, trước hết nghe Kiều Ngạo nói xong đã. Kiều Ngạo, người nói tiếp."

Cúc Hoa Kiều Ngạo oh một tiếng, tiếp tục nói: "Còn nữa, lúc ta đi ra còn nghe được bọn họ nhắc tới bang hội K là một đám bỏ đi, còn nghe được hai chữ liên minh, nhưng hôm nay mạng nhà của ta bị lag, nghe không được rõ lắm, không dám khẳng định."

Qua mấy giây, một giọng nam tương đối lịch sự vang lên: "Kiều Ngạo, người trở về tiếp tục treo, nghe được tin tức gì mới trực tiếp tới bên này tìm chúng ta."

Thu Thiên nhìn xuống, dường như là lão Tam đang nói chuyện.

Ngay sau đó, toàn bộ màn hình tất cả những người khác đều gửi cho Kiều Ngạo biểu cảm bắt tay và vẻ mặt cổ vũ, Tây Hồ lại ân cần dặn dò một câu: "Cẩn thận một chút."

Kiều Ngạo lập tức vui mừng đáp một tiếng, sau đó tâm như nở hoa vui vẻ rời đi.

Kiều Ngạo vừa mới đi, đột nhiên lại có một âm thanh cắm vào: "Đau lòng quá, lão Nhị vừa rống lên ta liền mất NET rồi." Lão Ngũ Tiêu Sái mới mất Net đang nhiều lần giây giữa leo lên.

Lão Tam cười cười: "Lão Tứ tốc độ internet vô cùng tốt, tại sao cậu vừa đến đã mất NET."

Tiêu Sái cũng rất buồn bực, cũng may hắn rút xuống lại leo lên, nội dung quan trọng hắn đều không bỏ qua mất.

Thanh Sơn Bạch Lang cười to: "Biết cái gì gọi là đẳng cấp không? Người không có một chút đẳng cấp nào! Còn không mau dọn dẹp mọi thứ chạy lấy người đi!" Âm thanh kia lớn, làm chấn động cả lỗ tai Thu Thiên đến mức phát đau.

Nàng vừa kéo tai phone ra vừa xoa xoa lỗ tai, liền nhìn thấy Tây Hồ đang cùng nàng nói chuyện riêng.

"Lúc Lão Nhị nói chuyện, nhớ đem ống nghe ra xa một chút."

Thu Thiên không nhịn được cười khúc khích, hần hiểu rõ từng người.

"Tiểu Ngũ bị xa lánh" lão đại cười ra tiếng: "Trước tiên chúng ta cần cân nhắc lại chuyện của bang Tử Thần."

Ngày Xích Hà sơn Cập Nhật, thì có không ít người chơi cấp 70 trở lên chạy đi nhìn BOSS mới. Nhưng BOSS mới máu rất nhiều, có thể thường xuyên tự động hồi huyết không nói rồi, trong đó có một số kỹ năng không gây ra bất kỳ tổn thương nào đối với BOSS này!

Mặc dù kỹ năng BOSS biến thái, đánh người căn bản muốn từ bỏ, nhưng BOSS sau khi cập nhật phần thưởng rơi ra sẽ là vật phẩm trang sức gia tăng phòng ngự, đúng là mê người.

Vừa bắt đầu còn có mấy đội ngũ rất hăng hái xông lên, nhưng trong nháy mắt đã bị giết ngay lập tức. Sau đó lại tới thêm mấy đội nữa, cũng chỉ được mấy giây là kết thúc. Trong lúc này, tất cả những thấy thuốc sau khi sống lại đang không ngừng cứu người.

ngày đó Tây Hồ ở chân núi Xích Hà giải quyết xong Long Hữu Ngân, vốn dĩ đang chuẩn bị mang theo Thu Thiên cùng nhau lên trên núi xem trước địa điểm BOSS Cập Nhật một chút, nhưng Thu Thiên đột nhiên logout, Lão đại và Nam Sơn bọn họ lại rất muốn tới đánh thử một lần, cho nên bọn họ liền nhanh chóng tập hợp tổ đội, tính toán Tiến Hành Công Kích BOSS.

Ngày đó người vây xem có thể nói là nhiều vô cùng, ít nhất có thể có tới 180 người, dĩ nhiên trong đó không chỉ là những người trong bang hội nhỏ đến xem, còn có mấy Bang Hội lớn nữa.

Mà Tử Thần, chính là một trong những nhóm bang hội lớn đó.

Từ thời điểm thành lập bang Tử Thần, thật ra quan hệ với La Hán Đường cũng không tệ lắm, nhưng sau khi bang chủ trời khòì trò chơi, đem Tử Thần giao cho Phó Bang Chủ Xích Long, Tử Thần lại đột nhiên thay đổi tác phong trầm lặng trong quá khứ.

Cùng La Hán Đường giải minh không nói, thậm chí thường đánh lên người khác, thậm chí tùy tiện giết người chơi cấp bậc nhỏ, hơn nữa nhắm vào La Hán Đường.

Lão đại bọn họ đi tìm Xích Long bang Tử Thần đàm phán thì Xích Long lại trả lời: "Lão tử chính là nhìn các người không vừa mắt! Lão tử muốn giết các người chơi cấp bậc thấp trong bang các người đó, thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giọng nói méo mó

Nhưng vừa ngồi xuống, mạng tai nghe vào xong, thì nhìn thấy anh chàng nào đó đánh ra một dòng chữ.

Còn có một giọng nam dễ nghe gọi tên của nàng: "Thu Thiên."

Thu Thiên xoa xoa mắt, không dám tin nhìn danh sách online một lát, đúng thật chỉ có hai người bọn họ, nói như vậy, người nói chuyện chẳng lẽ là. . . Tây. . . Tây Hồ? ?

"Thu Thiên" đầu kia màn hình vi tính chàng trai nào đó đổi lại một tư thế ngồi thoải mái, khoe mắt tươi cười nhỏ giọng nói: "Nàng có thể mở Microphone ra rồi." Còn cố ý cường điệu hai chữ mở ra.

Thu Thiên ngây ngốc mất vài giây, lúc này mới viết chữ: "Người quên, ta không có mạch."

Nàng chẳng phải ngốc, dù sao chính hần là người nói nàng không có mạch.

"Oh?" Âm thanh của hần mang theo nụ cười, giống như tiếng suối trong chảy qua tai của nàng: "Nói như thế, nàng vừa rồi không phải đang uống nước, cũng không phải đang khê hát sao?"

"Phốc ——!"

Lúc này Thu Thiên hoàn toàn bị hù dọa đến giật mình, nước vừa mới uống vào trong miệng toàn bộ phun vào màn hình vi tính.

Không chỉ như vậy, còn bị sặc.

Vừa nhẹ giọng ho mấy cái, vừa nhanh chóng rút mấy tờ giấy ăn lau màn hình.

Mà người con trai nào đó bên kia màn hình, chân mày vốn dĩ đang giãn ra , sau khi nghe thấy động tĩnh xong đột nhiên hơi nhíu lại, trông mắt đen hiện lên sự quan tâm.

Lời của hắn, khiến nàng khiếp sợ như vậy sao, cô bé này. . .

Thu Thiên lau màn hình, càng nghĩ càng thấy không đúng, hắn làm sao biết nàng đang uống nước? Ánh mắt ở trên máy tính không ngừng lưu chuyển, đột nhiên hiểu ra!

Mấy ngày nay, nàng vì gắn hệ thống máy vi tính để bàn, cho nên trước tiên nàng sử dụng laptop để lên trò chơi, mà nàng đang dùng laptop ba sao, có gắn Microphone!

Một khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời ỉu xiu, nàng đã rất lâu không lên YY, bởi vì lên YY sợ không nghe rõ mọi người nói chuyện, nên đem toàn bộ các tự chọn mở ra hết. Dù sao, nàng không nói lời nào.

Nhưng. . . Nhưng. . .

Chỉ số tín hiệu âm tần đang lóe lên không phải bởi vì nàng mở Microphone ra nên phát ra dao động sao.

Tự tạo nghiệt không thể sống. . . Giang Thu Thiên

"Hoá ra là như vậy."

Thu Thiên rất buồn bực, vô ý nhẹ giọng lầm bầm một câu, lại bị Tây Hồ bên kia nghe được rồi.

Mặc dù giọng nói Thu Thiên không lớn, nhưng vẫn có thể phân biệt được là giọng nói của một cô gái trẻ tuổi, mềm mại, ấm áp.

Làm cho người ta nhất thời cảm thấy có chỗ nào đó trong lòng mềm mại hơn, chỉ muốn an tĩnh nghe nàng lầm bầm lâu bầu.

Thu Thiên lần đầu tiên cảm giác mình rất .

Cũng không phải sao, ngay đến cả âm thanh nàng uống nước và khẽ hát hắn cũng đều nghe thấy được, như vậy lúc vừa rồi, điện thoại di động của nàng vang lên một lát, hắn có phải cũng đã nghe thấy rồi không?

Vì nóng lòng nên Thu Thiên nhanh chóng gõ ra một dòng chữ: "Người lúc nào thì nghe thấy được âm thanh phía bên ta?"

Lúc nào đây? Tây Hồ khẽ cười cười: "Từ lúc nàng đi vào."

A! ! ! Sớm như vậy?

Thu Thiên vô cùng suy sụp gõ ra một hàng dấu chấm than.!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nếu như lúc nàng vừa đi lên, chỉ có hắn mới nghe được âm thanh của nàng, tại sao lão đại Tiêu Sái bọn họ lại không nghe thấy được? Hơn nữa. . . Hắn tại sao phải giành trả lời lúc nàng đang định trả lời Lão Tam, lại còn nói nàng không có Microphone?

Thu Thiên âm thầm rối rắm, nếu như Tây Hồ nghe được âm thanh của nàng, vậy bọn họ biết rõ nàng có mạch, cũng không vạch trần nàng, như vậy thì nàng cũng quá hẹp hòi rồi.

Nhìn thấy Thu Thiên đánh một loạt dấu than, Tây Hồ nhẹ nhàng cười.

"Yên tâm, lão đại bọn họ không biết người có mạch."

Nếu như không phải là sự chú ý của hắn tập trung trên tên của nàng, thì sẽ không thấy được ánh đèn nhỏ màu xanh lá cây chợt lóe lên.

Trong YY, ở trước tên người sử dụng đều có một chiếc đèn nhỏ, nếu như người nào sử dụng trạng thái nói chuyện, vậy chiếc đèn ở trước tên người đó sẽ hiện lên màu xanh lá cây, hơn nữa sẽ kéo dài cho đến khi bên người đó không có bất kỳ âm thanh nào mới thôi.

Nguyên lý này sử dụng cho hiện tượng lúc có người login trong QQ, đèn sẽ đột nhiên sáng giống nhau.

Mà trong nháy mắt Thu Thiên đi vào, đèn xanh đột nhiên sáng lên một cái, nhưng ngay lập tức khắc liền tối trở lại, không sáng lên nữa.

Mà chuyện đó chỉ xảy ra trong nháy mắt, cho nên hắn biết nàng mở ra Microphone.

Hắn tin tưởng, trừ hắn ra không có ai trông thấy nàng đi vào, bởi vì tất cả mọi người đang chú ý Kiều Ngạo nói chuyện.

Có lẽ, chú ý đến nàng, chỉ có hắn.

Nói cũng kỳ lạ, nghe được câu nói ám áp như gió xuân của Tây Hồ bảo đảm, khiến nàng buông lỏng không ít.

Thu Thiên rất yên tĩnh: "Bọn lão đại không nghe thấy? Ngươi chắc chắn chứ?"

"Khẳng định và chắc chắn." Hắn cười dùng một lời thoại kinh điển trong các vở kịch trả lời nàng.

Thu Thiên rất yên tĩnh: "Vậy thì tốt. . ." Nếu không nàng thật sự rất xấu hổ khi gặp bọn Lão đại.

Nghĩ tới đây, Thu Thiên hít một hơi thật sâu buông lỏng bản thân, rồi lại nghe thấy tiếng cười của hắn.

Người nào đó nhất định là nghe được động tĩnh phía bên nàng, nếu không tại sao lại nghe thấy tiếng cười của hắn.

Lúc này, Thu Thiên mới khẽ nghiêng đầu, dùng bàn tay đặt lên tai nghe rồi ấn chặt lại, để mình có thể nghe rõ hơn âm thanh truyền đến từ tai nghe.

Không thể phủ nhận, Tây Hồ có một giọng nói rất êm tai không eo lá, cũng không giống những con trai khác giọng nói rất lớn và hùng hổ.

Giọng nói của hắn rất có từ tính, nghe thoải mái lại an tâm, còn mang theo hơi thở của tuổi trẻ.

Đây là lần đầu tiên nàng cùng một người khác giới chưa từng gặp mặt trao đổi giọng nói, rất kỳ lạ, lúc nghe giọng nói của hắn nàng lại không cảm thấy mất tự nhiên.

Giống như là ý thức được điều gì đó, Thu Thiên đột nhiên mặt đỏ lên, bưng tỉnh lấy tai nghe xuống.

Nàng vừa rồi. . .

Bình tĩnh, Giang Thu Thiên, giọng nói của hắn dễ nghe có quan hệ gì với ngươi cơ chứ, bình tĩnh bình tĩnh!

Sau khi tự trấn an bản thân xong nàng lại đeo tai nghe lên, nhưng lại phát hiện người nào đó nửa ngày không phát ra chút âm thanh nào.

Đang buồn bực, đột nhiên được một giọng nói lấy lòng: "Tứ ca, hắc hắc."

Giọng nói này! Thu Thiên nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ là. . . Vội vàng lắc đầu một cái, không thể nào là, hắn lúc này nói với mình mất Net mà, tại sao có thể xuất hiện bên cạnh Tây Hồ?

Thu Thiên vừa nghĩ như vậy xong, âm thanh Tây Hồ đã truyền tới: "Tiểu Ngừ, cậu có biết phòng cậu đang ở là phòng khách không?" (Ý anh là Tiêu Sái không nên đi nhầm phòng. . . >>> Đuổi người đó)

"Tứ ca, tớ yêu cậu!"

". . . . ."

"Tứ ca, tớ muốn nghe chị dâu nói chuyện!"

Tây Hồ nhàn nhạt trả lời: "Chị dâu cậu không có mạch."

"A! Chị dâu không có mạch? ? ? Nhưng rõ ràng tớ mơ hồ nghe được. . . Nghe một chút. . . Nghe"

"Cậu nghe lầm rồi, đó là hồi âm của cậu."

Lúc này, âm thanh lấy lòng đột nhiên thay đổi, sau đó chỉ thấy tiếng dép đi xa dần, còn có thoang thoang tiếng Tiêu Sái vọng lại: "Tứ ca, tớ muốn nghe chị dâu nói chuyện, tớ muốn nghe. . . Cậu. . . nói chuyện ~~~"

Từ câu nói Tứ ca, tớ yêu cậu, Thu Thiên liền xác định, âm thanh lấy lòng này là của Tiêu Sái.

Nghe Lão Tam nhắc đến chuyện Tiêu Sái rất thích Tây Hồ, không ngờ thích đến mức như vậy.

Thật sự là, không còn gì để nói. . .

Thu Thiên đang im lặng vỗ trán, rồi lại nghe tiếng khóa cửa, còn có âm thanh kéo ghế.

"Thu Thiên" Tây Hồ cũng im lặng vỗ trán nhìn hai username bị ngăn cách ở ngoài phòng, từ từ gọi tên nàng.

"Nàng chuẩn bị từ nãy giờ mà không nói gì sao?" Dù là bị hắn vạch trần, nàng cũng kiên quyết gỡ chữ chứ không nói thêm một câu nào.

Lại một khoảng lặng yên tĩnh, người con trai nào đó đang muốn thỏa hiệp thì nghe được một giọng nói mềm mại truyền đến tai.

"Ta không có mạch, dĩ nhiên không nói được rồi."

Câu nói này phát âm cực kỳ rõ ràng, hơn nữa còn mang theo một chút xiu nghịch ngợm và đắc ý.

Đây là Thu Thiên nói với Microphone.

Về phần tại sao đột nhiên thay đổi tâm ý mở miệng nói chuyện, thật ra thì cũng rất đơn giản.

Ai bảo lúc đầu hắn nói nàng không có mạch, nàng không có mạch đó, điều này vừa đúng lấy ra để chặn câu hỏi kia của hắn.

Suy nghĩ một chút, Thu Thiên lại bổ sung một câu: "Câu vừa rồi người nghe được chính là câu trả lời."

Nói xong, Thu Thiên lặng lẽ cong môi, trong lòng nhộn nhạo như nở hoa.

Trong giây lát đó Tây Hồ giặt mình, sau đó bỗng nhiên bật cười

Cô bé này, cô bé này. . . .

Cách một đường truyền, trước máy vi tính hai nam nữ cũng bật cười.

Thật kỳ quái, đột nhiên cứ như vậy thoải mái cười lớn, nhưng cảm giác lại không tồi.

So với tâm trạng rất tốt của Tây Hồ, Tiêu Sái nằm ở ngoài cửa phòng của Tây Hồ, lại cảm thấy không có cách nào HAPPY nổi.

Cậu dùng sức đem lỗ tai dính vào trên cửa, nhưng trừ tiếng cười vui vẻ của Tây Hồ bên trong phòng, cậu không còn nghe thấy bất cứ thứ gì nữa.

Rối rắm quá! Uất ức quá! Đau lòng quá aaaa!

Từ ca và chị dâu Thu Thiên chia sẻ thế giới hai người còn chưa tính, tại sao không lại không chia sẻ với cậu vậy?

Thật sự muốn nghe bọn họ nói cái gì What?!, giọng nói của chị dâu có phải sẽ khiến cho người ta say mê? Bọn họ có đang thảo luận đề tài tình yêu sâu đậm không?

Tiêu Sái đau thương ngửa mặt một góc 45 độ nhìn về phía trần nhà, cậu rõ ràng cảm giác mình nghe được giọng nữ, chẳng lẽ cậu nghe nhầm ư?

Quả nhiên là bởi vì cậu quá yêu từ ca.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bởi vì tình

Mặc dù nàng dùng những lời mà mình vừa nói với bọn lão đại để phản kích hắn, nhưng tâm tình của hắn vẫn rất tốt.

Nếu biết nàng không có mạch, thì cứ để như vậy thôi.

Tròng mắt đen hiện lên ý cười trong sáng, còn có một quyết định rất sâu xa.

Sau khi biết hắn có thể nghe thấy được âm thanh bên mình, sau khi Thu Thiên nói câu kia xong thì đã nhanh chóng điều chỉnh Microphone đến im lặng.

Hồ, như vậy mới tốt, hắn không nghe được âm thanh của nàng, nhưng nàng vẫn nghe được âm thanh của hắn như thường.

Thu Thiên âm thầm hài lòng với trí thông minh của bản thân.

Mà hình như Tây Hồ có thể nhìn thấu ý nghĩ của nàng, chậm rãi nói ra: "Đi thôi, chúng ta lên trò chơi. Hôm nay tranh thủ đem nhiệm vụ vọng tịch cốc làm nhiều thêm một chút."

Câu nói này như nhắc nhở Thu Thiên, đứng rồi, lần trước sau khi tìm được trường thôn Vương Ngũ, ông ta muốn hai người diệt yêu ở thôn Vụ Tây, cho đến bây giờ hai người vẫn chưa diệt.

Vì vậy hai người rời khỏi YY, chỉ để lại Tiêu Sái và Thanh Sơn vẫn cố chấp đợi đến lúc nào đó Tây Hồ bỗng nhiên đổi ý cho bọn họ cùng nhau vào phòng nhỏ tâm sự.

Khi Thu Thiên mở trò chơi ra hình ảnh đầu tiên nàng thấy đó chính là Tây Hồ đang đứng bên cạnh bạch cầu, hơn nữa đã nhấn nút mời nàng cùng cười.

Nhấn đồng ý, thiếu nữ áo tím và nam tử áo xanh lại một lần nữa nhảy lên ngựa, chạy đến địa điểm Diệt Yêu mà trưởng thôn đã chỉ.

Yêu quái này, cũng không phải là BOSS lớn, chỉ là nó có khả năng tự công kích, hơn nữa giá trị tổn thương của ngư yêu này cao hơn một chút.

"Vì trưởng thôn Vương Ngũ Diệt Yêu quái, tiêu diệt hết tất cả đám ngư yêu nhiễu loạn thôn Vụ Tây để cuộc sống của dân chúng được yên bình." Thu Thiên nhìn thuyết minh về nhiệm vụ "Muốn giết tận 100 yêu quái sao! ?"

Té xỉu, đâu phải là cuộc so tài giết yêu quái, tại sao lại muốn giết nhiều như vậy?

Ngược lại Tây Hồ không quá để ý, gửi một biểu cảm khuôn mặt cười an ủi nàng: "Giao cho ta là được." Với cấp bậc của hắn, giết chết mấy con yêu quái này không có vấn đề gì là khó.

Tuy nói như thế, nhưng Thu Thiên vẫn cảm thấy nhiệm vụ này quá biến thái, theo đạo lý mà nói, Ẩn tàng nhiệm vụ yêu cầu Diệt Yêu chẳng lẽ không có thu hoạch gì?

Dù sao cũng là Ẩn Tàng Nhiệm Vụ đó! Sau khi nàng cùng tây Hồ nhảy núi, rồi lại "Xuyên không" nhận được nhiệm vụ.

Đầu tiên muốn bọn họ tìm kiếm món bánh quai chèo mà trưởng thôn thích ăn đã không nói rồi, rồi lại còn phải diệt đám ngư yêu trên đỉnh đầu có bốn chữ ngư yêu màu trắng, trên người là vảy màu vàng, con người màu lam và đôi môi hồng hồng, duy nhất cái đuôi để người ta nhận ra nó quái vật cá.

Ngư yêu màu trắng đây ư? Màu trắng đâu ra chứ.....

Thu Thiên than nhẹ: "Nếu như cứ Diệt Yêu như vậy, đến lúc nào chúng ta mới có thể làm đến giai đoạn quan trọng của nhiệm vụ này chứ." Không trách được người ta thường có một câu: người thiết kế trò chơi, cấu tạo của đại não cũng lời lờm đặc biệt.

"Đừng nóng vội, nhiệm vụ giết số lượng yêu quái nhiều như chắc không nhiều đâu." Tây Hồ nhìn thấy nàng làm động tác bắt đắc dĩ phui tay, không khỏi khẽ cười.

Hắn đổi cây quạt: "Lát nữa nàng dùng khinh công tránh công kích, ta sẽ phụ trách giết bọn chúng."

Đám ngư yêu này đối với Tây Hồ mà nói có lẽ không tính là cái gì, nhưng đối với một nhân vật cấp 56 như Thu Thiên mà nói, nếu như bị một đám yêu 60+ đuôi theo chém, đây chính là mối nguy hiểm khá lớn.

Cho nên khi nghe Tây Hồ sắp xếp như vậy, Thu Thiên không hề dị nghị mà bắt đầu làm theo.

Cùng Tây Hồ tổ đội làm nhiệm vụ là một số việc vô cùng thoải mái. Hắn phản ứng rất nhanh, thao tác lại mạnh, hơn nữa còn có thể vừa nhàn nhã đánh quái, vừa đánh chữ nói cho Thu Thiên nên sử dụng khinh công bay về hướng nào.

Gần như không có tất cả con ngư yêu nào có thể đến gần Thu Thiên được, Thu Thiên cứ thành thoi đứng ở đó, không hề bị thương một chút nào.

Cho dù là lúc ban đầu, khi Thu Thiên xem hắn là nam nhân có da mặt dày thì cũng đã từng nghe thấy thực lực của hắn mạnh đến mức nào.

Dĩ nhiên hiện tại càng không cần phải nói, không những đã nhìn thấy hắn đánh quái, hơn nữa đã thấy hắn PK, qua hai lần PK với Long Hữu Ngân, thực lực của hắn không còn nghi ngờ gì được nữa.

Còn có những người khác trong La Hán Đường, dường như thao tác của họ đều rất chính xác. Oh đúng, hiện tại đã đổi tên thành Thu Ý Nồng rồi.

Nói đi nói lại, tên của bang hội như thế này khiến rất nhiều người hiểu lầm, không làm tốt lại khiến cho mọi người hiểu nhầm nàng có ý muốn các GG trong nhóm sửa thành như vậy.

Thu Thiên đang suy nghĩ đến chuyện đổi lại tên bang hội, thì đột nhiên nghe thấy âm thanh nhắc nhở tin nhắn QQ.

"Tây Hồ?" Thu Thiên bắt đắc dĩ đành phải ngắt lời của Tây Hồ "QQ của ta hình như có tin tức."

Tây Hồ đứng lại, từng đợt ánh sáng bạch quang đang gọn sóng chậm rãi từ mạnh đến yếu rồi sau đó hắn thu hồi cây quạt lại.

"Trong nhóm có tin tức xấu gì à?" Vừa rồi Tiêu Sái ở trong diễn đàn điên cuồng phát biểu tâm trạng, Thanh Sơn đã M hắn, tố cáo hành vi điên cuồng của Tiêu Sái.

Trong màn hình, có một dòng chữ nhắc nhở: "Nhiệm vụ thay trưởng thôn Vương Ngũ diệt quái đã hoàn thành."

Thu Thiên đỏ mặt, Tây Hồ đứng sát quái, chỉ trong vòng mấy phút đã giết chết toàn bộ đám quái rồi. Nhìn xung quanh, khắp nơi là xác ngư yêu bị giết, rơi ra bao nhiêu nguyên bảo, sáng long lanh cả một vùng lớn.

"Nhiều tiền quá..." Tròn đầu nàng nghĩ như vậy, nhưng tay đã nhanh chóng đánh chữ trên kênh trước mặt.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu của nam tử áo xanh bay ra liên tiếp rất nhiều ký tự ha ha ha ha.

Thu Thiên gửi một biểu cảm hắc tuyến: “ - - cười đã chưa?” Nàng nói thật mà thôi.

Hắn mỉm cười trả lời: “ Theo quan điểm của vi phu, không đáng cười chút nào.”

Vậy hắn còn cười....

Tây hồ quay người lại, rất tự nhiên bày ra tư thế nâng cằm: “ Nhưng ta cảm thấy” dừng một chút “ Rất cola mà thôi.”

Hắn vừa nói ra câu này, lại đổi lấy một chuỗi im lặng tuyệt đối của Thu Thiên.

Nhóc con này, thật sự càng ngày càng đáng yêu.

Chỉ sợ ngay cả bản thân nàng cũng không hề phát hiện ra? Nàng đã không còn mang vẻ mặt lạnh nhạt như trước đây nữa...

Đúng vậy, Thu Thiên không phát hiện, không phát hiện ra bình thường nàng không dễ dàng thể hiện vẻ mặt khả ái trước mặt người khác, nhưng đang dần bị Tây Hồ chuẩn xác nắm được rồi, hơn nữa vô cùng vui vẻ thưởng thức nàng như vậy.

Có lẽ bởi vì vừa rồi nghe được giọng nói của Tây hồ, cho nên nàng đối với biểu cảm mặt dày của hắn cũng không bài xích nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nội dung Tình sát

Về mặt Thu Thiên không thể tin nhìn chăm chăm vào Tiêu Sái, không tự chủ được lui về sau hai bước.

Tiêu Sái đắc ý gật đầu: "Đúng vậy chị dâu, là tình yêu."

Tây Hồ và tình cảm có quan hệ gì? Hắn và Xích Long có quan hệ gì chứ? Chẳng lẽ Xích Long nhìn thấy Tây Hồ không vừa mắt, nên tự dung bới móc mọi chuyện?

"NONO" Tiêu Sái giơ một ngón tay lên, lắc lắc "Xích Long nhìn không vừa mắt chúng ta, đó là bởi vì người hắn thích không thích hắn, mà thích một người hoàn toàn không thích mình. Nhưng người được thích đó lại hoàn toàn không thích người đó hơn nữa lại cảm thấy không vui vẻ gì, vì vậy người kia liền từ chối người thích mình. Người bị cự tuyệt không còn thích người kia nữa, mà lại muốn chiếm lấy người mình thích!"

Không ngừng nghĩ mà đánh ra một chuỗi ký tự, Tiêu Sái đắc ý hít sâu một hơi.

Hắn thật sự quá bội phục mình, nhìn một chút, mỗi một câu nói của hắn đều mang tính nghệ thuật.

Thu Thiên đứng bên cạnh nhìn mà không hiểu ra sao.

Chuyện này và chuyện kia? Thì có liên quan gì đến Xích Long và tình sát?

Tiêu Sái gật đầu: "Có mà! Tình sát tình sát, chính là tranh cãi về tình cảm, nữ thẹn quá thành giận vì vậy chạy khắp nơi đi giết người khác, gọi chung tình sát!"

Nói xong, vẫn ngược đầu một góc 45 độ, chờ đợi Thu Thiên ca ngợi.

Một giây hai giây ba giây, không ngờ Thu Thiên trực tiếp xoay người đổi sang hỏi lão Tam: "Xích Long tại sao muốn nhắm vào Tây Hồ vậy?"

Thanh Sơn Bạch Lang không cách nào nhịn được giải thích dài dòng của Tiêu Sái, hướng về phía Tiêu Sái giơ ngón giữa: "Người đúng thật là ngu xuẩn, kể chuyện mà người khác không hề hiểu! Nếu người nói Xích Long thích nữ nhân kia, nhưng nàng ta lại thâm mến Lão Tứ, kết quả bị lão Tứ cự tuyệt không phải xong rồi sao."

"Nhưng nữ nhân đó rõ ràng còn giết các MM trước kia Lão tứ mang đi làm nhiệm vụ cơ mà?" Tiêu Sái không phục tiến sát vào Thanh Sơn Bạch Lang "Nàng giết rồi giết, người khác đương nhiên là muốn giết lại nàng, cho nên Long vô si chạy đi giết những người giết nàng."

Đây mới chính là chuyện chính hắn muốn nói cho chị dâu! Tại sao có thể bỏ chuyện nữ tử đó giết người được chứ, nói nàng thâm mến Tứ ca sao? Nữ tử thâm mến bị Tứ ca cự tuyệt hoàn toàn không phải là chuyện mới mẻ gì nữa!

Tiêu Sái nhìn trời thờ dài, hắn vừa rồi giải thích cặn kẽ như vậy, vì sao chị dâu lại không hiểu vậy? đúng là thảm kịch.

Thì ra, là như thế này.

Theo lời nói có thể đem hành động Từ Thần khiêu khích La Hán đường, giải thích thành Xích Long giận dữ vì hồng nhan, vì vậy thường giết người, lợi dụng việc công để trả thù riêng.

Thu Thiên nhú nhú mày: Đào hoa của Tây Hồ thật là nhiều!

Hai tháng trước nàng nhìn thấy hán được Hồng Y nữ nhân thổ lộ, Thổ con nói rất nhiều người chơi nữ sùng bái hán, còn nói lúc tin tức bọn họ kết hôn phát lên kênh thể giới kiến rất nhiều MM thâm lặng bị thương, nàng thật sự hết chỗ nói.

"Các người nói như vậy sẽ khiến Thu Thiên hiểu lầm." Lão Tam phát ra một biểu cảm mỉm cười: "Lão Tứ từ trước đến nay vẫn không thích quá gần với người chơi nữ."

Đúng không vậy? Hán không thích tiếp xúc với người chơi nữ?

Thu Thiên gửi một biểu cảm im lặng, bày tỏ nàng nghi ngờ.

Nhìn thấy Thu Thiên hình như hiểu lầm Lão Tứ, lão Tam nói tiếp: "Cái tên Xích Long đó, cũng không phải vì người chơi nữ này, thì cũng sẽ đến gây phiền phức cho bang chúng ta." Nhân phẩm của hán như thế nào mọi người đều quá rõ ràng.

"Trước kia bang hội vừa mới thành lập thì cũng có mấy người chơi nữ, lúc đi làm nhiệm vụ gặp Xích Long. Bởi vì không trả lời khi Xích Long bắt chuyện, nên liên tục bị đoạt quái, còn bị giết."

Thanh Sơn Bạch Lang tức giận bất bình: "Mẹ nó! Xích Long này ngu ngốc thiếu năng, lúc ấy nếu không phải là bang chủ Từ Thần ra mặt, ta nhất định sẽ giết hán một trăm lần!"

"Chính là vì như vậy! Nên mấy MM trong bang chúng ta, vì chuyện này mà rời khỏi." Nói đến quá khứ, Tiêu Sái cũng khôi phục thần trí, cùng nhau gia nhập đội ngũ phê phán Xích Long.

Lúc ấy, La Hán đường và Từ Thần là hai bang hội liên minh, nhân phẩm của bang chủ Từ Thần cực tốt, cùng Tây Hồ và bọn họ thường xuyên tập hợp lại cùng nhau đi phò bần.

Theo đạo lý, một bang hội có Bang chủ tốt như vậy, không nên xuất hiện người như Xích Long. Nhưng trong trò chơi vốn dĩ loại người gì cũng có, Bang chủ cũng không phải là vạn năng, không thể nào lúc bắt đầu nhu nạp người đã biết tố chất người đó như thế nào.

Lúc bắt đầu Xích Long vẫn còn rất quy củ, ngoan ngoãn tăng level; còn được thăng lên Phó Bang Chủ. Nhưng đến lúc hán lên chức Phó Bang Chủ, liền bắt đầu kiêu ngạo, chỉ cần hán đang đánh quái chỗ nào, bên cạnh có người đi qua, hán sẽ bắt đầu phát ra những lời nói tục. Người chơi nam thỉnh thoảng phát ra một đôi lời nói tục, cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng đối với mỗi người đi ngang qua đều nói tục, thì chuyện không phải như vậy nữ. Không cãi lại cũng may, một khi cãi lại, hán lại nói người ta nhục mạ hán, sau đó hán cho rằng giết người đó là xứng đáng. Hơn nữa tên Xích Long này thường có ý bắt nạt người chơi nữ, đặc biệt sẽ nói một số lời nói hạ lưu.

Nghe thế, Thu Thiên hoàn toàn phản cảm với người kia: "Cái tên Xích Long đó xấu xa như vậy sao?"

Lão Tam gật đầu: "Nếu như không phải là bởi vì bang chủ của Từ Thần quan hệ với chúng ta rất tốt, thì lão Tứ sẽ không bỏ qua cho Xích Long như vậy."

Bởi vì suy nghĩ đến chuyện Xích Long dù sao cũng là Phó Bang Chủ của Từ Thần, cộng thêm thái độ của Bang chủ Từ Thần rất chân thành, hi vọng La Hán đường có thể cho Xích Long thêm một cơ hội.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, lúc ấy tốc độ tăng level nhanh nhất là La Hán đường, nếu như muốn đem Xích Long đuổi đi, thì cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng lúc ấy Tây Hồ nói một câu: "Nếu bang chủ Từ Thần đã nói như vậy, thì chúng ta tạm thời không truy cứu, muốn hán công khai nói xin lỗi trên kênh thể giới với MM ở trong bang bị hán giết."

Huỳnh đệ là huỳnh đệ, nhưng Xích Long phải nói xin lỗi; nếu không làm một người lãnh đạo La Hán đường, cũng không còn biện pháp nào giao phó với mấy MM bị Xích Long giết.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Kết minh với Lưu Quang

Đội đến lúc bốn người đuổi kịp Lão Đại và Cúc Hoa Kiều Ngao thì đã thấy Tây Hồ đã đến sớm hơn bọn họ một bước, bên cạnh còn có mấy người của

bang hội Luru Quang.

Thu Thiên và Lão Tam cùng cười một con hổ lớn, trên đường đi vẫn chưa kịp hoàn hồn, vẫn đang suy nghĩ đến những lời lão Tam nói.

Az, 囧.

Xa xa thấy bóng lưng nam tử mặc áo xanh quen thuộc, Thu Thiên lập tức bị cưỡng chế hoàn hồn lại.

Nàng chà xát một chút ở trên lớp tóc rồi đứng lên, trừng mắt nhìn, đôi tay vỗ nhẹ mặt mình, hít một hơi thật sâu, sau khi xác định được mình đã bình tĩnh, lúc này mới ngồi lại trên ghế.

Nàng là ai chứ? Nàng là Giang Thu Thiên đó, một Giang Thu Thiên gặp chuyện gì cũng không biểu hiện ra mặt, tại sao có thể bởi vì một câu nói của lão Tam mà trong đầu lại bắt đầu loạn lên chứ?

Không được, Tây Hồ cứ nói như vậy, thì chắc chắn bọn lão Tam Tiêu Sái sẽ nghĩ là thật.

Lặng lẽ liếc nhìn Tây Hồ, hắn đang cùng người của bang Luru Quang nói gì đó.

Ánh mặt trời chiếu từ phía sau lưng hắn tới, không thấy rõ gương mặt của hắn, lại vẫn nhưng cảm giác được hắn bình tĩnh và rộng lượng.

Tây Hồ nhìn về phía nàng, cười dịu dàng với nàng một cái "Thu Thiên, đến đây."

Theo bản năng, Thu Thiên cũng điều khiển người tí hon màu tím trên màn hình đi tới bên cạnh Tây Hồ, đợi đến lúc nàng phản ứng kịp, thì thiếu nữ áo tím đã đứng ở bên cạnh nam tử áo xanh rồi.

"Quả thật là một đôi trời đất tạo nên." Nói chuyện nam kiếm khách tên là Vạn Năm Ký Úc, đồng thời cũng là Bang chủ của bang Luru Quang.

Hắn cười híp mắt nhìn Tây Hồ và Thu Thiên, vội vàng ôm quyền chào hỏi Thu Thiên: "Thu Thiên cô nương, chào ngươi! Ngươi một phương danh đã lâu!"

Thu Thiên vội vàng phúc cúi chào, coi như là đáp lễ rồi.

Vạn Năm Ký Úc người này Thu Thiên có ấn tượng, là Bang chủ của Thỏ Con, Thỏ Con cùng nàng nói chuyện trời đất, cũng thỉnh thoảng sẽ nhắc tới hắn. Nghe nói nhân phẩm của hắn tương đối tốt, nhưng làm sao lại chọc phải Xích Long vậy? Chẳng lẽ cũng bị nữ nhân mê nên mới vậy. =|||

Thu Thiên đang suy nghĩ, có người đã hỏi thay nàng rồi.

"Vạn Năm, bang các ngươi và Tử Thần có chuyện gì vậy?"

Vạn Năm Ký Úc: "Trước kia không có, nhưng mà mấy ngày nay, một thủ hạ của Xích Long quấy rầy một người mới nên có một MM trong bang chúng ta nhện không được nên đã ra tay."

"Không phải chứ! Trâu bò như vậy?" Thanh Sơn Bạch Lang vỗ tay một cái "MM nào mạnh như vậy, ta đuổi theo nàng!"

Tiêu Sái bĩu môi: "Lão Nhị, ngươi không thể bởi vì ngươi không chiếm được tình yêu của ta, lại muốn làm hại thiếu nữ vô tội ~~"

"Ngươi đứng sang một bên!" Thanh Sơn Bạch Lang dơ giờ ngón giữa với Tiêu Sái, sau đó lại tiếp tục hỏi Vạn Năm Ký Úc "Ta thích những MM thấy việc nghĩa hăng hái lắm, mau nói cho ta MM này tên gì?"

Vạn Năm Ký Úc không để ý đến Thanh Sơn và Tiêu Sái cãi vã nhau, có lẽ đã thấy cảnh tượng này nhiều lần rồi, sau đó cười ôn hòa với mọi người: "Thỏ Con."

Thỏ Con. . . Thu Thiên gật đầu một cái, đột nhiên lại cả kinh, Thỏ, Thỏ, Thỏ Con?

Gần đây trên YY Thỏ Con không phải đang mê luyện giọng nói của một anh chàng nào đó dẫn chương trình phát thanh hay sao? Từ lúc nào lại chuyển qua trò chơi rồi? Hơn nữa còn trình diễn tiết mục mỹ nữ cứu tân thủ.

Lúc này nàng mới nhớ tới những gì Lão Tán nói trên đường về xích mích của La Hán đường và Xích Long, Thu Thiên nhú lông mày: "Người của bang Tử Thần tại sao lại đùa giỡn với các tiểu cô nương vậy?"

Một bang chúng trong bang Luru Quan hừ lạnh một tiếng: "Trong bang hội Tử Thần, bây giờ tất cả đều là một đám bỏ đi. Nếu không tại sao người chơi nữ lại ghê tởm bọn chúng như vậy chứ."

Trong trò chơi, giữa nam nữ nói một số lời vui đùa, thật ra thì rất bình thường.

Nói thí dụ như; nam nói một câu, không bằng chúng ta JQ đi, hoặc là nữ một câu, ta muốn treo tường với ngươi.

Đây là những lời đùa giỡn bình thường nằm trong phạm vi chịu đựng được, không ảnh hưởng toàn cục.

Nhưng mà có một số người chơi nam rất lưu manh, sẽ hỏi: Ngực người rất lớn sao? Sờ vài da người cảm giác như thế nào đây? Người nguyện ý để cho ta XX hông? Những câu nói như thế sẽ khiến một số người chơi nữ giữ mình trong sạch thấy rất phản cảm.

Đừng nói là Thỏ Con, nếu như lúc đó nàng ở hiện trường, chỉ cần cấp bậc của nàng cho phép, nhất định nàng cũng sẽ ra tay tương trợ.

Nhưng mà, nữ? Thu Thiên nghiêng đầu, nữ đùa giỡn nữ?

"Người đùa giỡn tân thủ là nữ?" Lão Tam có chút kinh ngạc.

Bang chúng gật đầu: "Còn không phải sao! Người chơi nữ kia cứ thấy người chơi nam là nàng đều thích, thấy người chơi mới này có bộ dáng nhả nhai, liền chạy tới chít chít méo mó, tân thủ này lễ phép cự tuyệt nàng, nhưng nàng lại làm như không hiểu tiếng người, nhất định muốn bám theo, tại sao lại có người tỉ tiện như vậy chứ?" Hắn chưa bao giờ gặp qua người chơi nữ nào da mặt dày như vậy.

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, thì ra người bị đùa giỡn kia là một người chơi nam.

Nói như vậy, có lỗi chính là bang Tử Thần, bọn họ cũng không có lý, không có bất cứ cơ gì có thể đánh lên lưu quang.

Ca chính là tịch mịch: "Chắc chắn, Tử Thần thật có tiền đồ, ngay đến cả nữ nhân cũng học thủ đoạn hạ lưu của đám đàn ông."

Mục mã Nam Sơn: "Tại sao không để lão tử gặp được? nếu lão tử gặp phải. Lão tử không thể không giáo huấn cô nương kia một chút!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Mẹ nó! Nam Sơn người còn giáo huấn cái gì chứ? Trực tiếp giết chết!"

Lão Tam lắc đầu: "Các người đừng kích động, cứ để Vạn Bang chủ nói xong đã."

Vạn năm ký ức cười cười: "Đã nói xong rồi, tình huống hiện tại chính là như thế. Vừa lúc người trong bang chúng ta là Thỏ Con đi qua, thấy liền khuyên mấy câu."

Mới đầu Thỏ Con cũng cùng nàng ta nói mấy câu đạo lý, nhưng mà nàng ta lại trực tiếp cảm vũ khí lên chuẩn bị chiến đấu, bắt đắc dĩ, Thỏ Con mới ra tay.

Bang chúng càng nói càng tức giận: "Cùng một đồng đồ bỏ đi nói P đạo lý! Ai chẳng biết Xích Long nàng nói cái gì nghe cái đó. Đứng rồi! Các người cũng biết đó!"

Lão đại và lão Tam liếc mắt nhìn nhau, trong lòng mơ hồ có một dự cảm xấu, trăm miệng một lời hỏi "Người nào?"

"Mị song!"

"Mẹ kiếp! ! Lại nữ nhân này!" Thanh Sơn Bạch Lang là người thứ nhất hô lên. Hắn ghét nhất nữ nhân tự cho mình mặt mũi mà lên mặt.

Mục mã Nam Sơn: "Mụ đàn bà này nhất định là bị đứt gân não?"

Ca chính là tịch mịch: "Lần đó ở Vọng tịch nhai người đánh lên Thu Thiên nữ thần chính là nàng ta!"

"Giết Thu tỷ tỷ chính người kia sao? Trách không được quá đáng như vậy!" Ngay cả đám người thường ngày rất an tĩnh như Cúc Hoa Kiều Ngao đột nhiên ở kênh trước mặt cũng cảm một câu như vậy.

Thu Thiên sáu bảy Đại Nam Hải trước mặt tức giận bất bình nắm quyền, suy nghĩ một chút, mới nhớ lại đúng có một người như vậy tồn tại.

Lúc ở Vọng Tịch Nhai lấy cung tiễn ám toán nàng, hơn nữa còn có một hoàng y tóc đỏ tự xưng muốn đánh rớt kinh nghiệm của nàng.

Nữ nhân này tại sao lại như vậy chứ? Mình bị giết chưa truy cứu nàng, nàng ngược lại tái phạm động chạm đến bọn họ.

"Lão Tứ" lão Tam nhìn về phía Tây Hồ vẫn trầm mặc không: "Người tính toán giải quyết như thế nào."

Tây Hồ trầm ngâm một hồi, đánh ra một chữ: "Giết."

Giết . . . . .

"Khụ khụ khụ khụ!" Thu Thiên bị sặc.

Mặc dù nói nữ nhân đó quả thật rất quá đáng, nhưng mà, lãng phí tinh lực trên những loại người như nàng ta, chẳng phải được không bù mất hay sao?

Thu Thiên vội vàng phát ra một khuôn mặt bắt đắc dĩ tươi cười: "Ta có lời muốn nói."

Chúng nam lập tức an tĩnh, hơn nữa Tây Hồ, không biết vì sao, Thu Thiên cứ có cảm giác hắn vẫn nhìn chăm chú vào mình.

Lại một lần không tự chủ được hắng giọng một cái, ngồi thẳng tư thế, để tay ở trên bàn phím từng chữ từng chữ gõ xuống.

Thu Thiên: "Không nhất định phải giết đi?" Chuyện mặc dù là bởi vì nàng ta mà ra, nhưng Từ Thần và mọi người trong bang sớm đã có xung đột, cũng không phải giết mỗi nữ nhân đó là có thể giải quyết chuyện tình, cho dù muốn bang chiến, cũng không thể đánh không minh bạch. Việc này sẽ làm cho bang chúng cấp thấp trong bang bị liên lụy, cũng không hề có tác dụng bảo vệ bọn họ.

Lúc này, lão đại đầu tiên mỉm cười hiền lành với Thu Thiên, sau đó lắc đầu: "Thu Thiên, điểm xuất phát của ngươi là tốt. Nhưng mà hiện tại, bất kể là nói hay không nói, cũng không ý nghĩa." Bởi vì Từ Thần rõ ràng là muốn đại chiến một trận.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, chỉ cần còn ở trong trò chơi một ngày, giống như người trong giang hồ, trừ phi người độc lai độc vãng, có thể không quan tâm đến danh hào của mình, nếu không sẽ có một ngày bắt buộc thân bất do kỷ.

"Đúng vậy đúng vậy!" Tiêu Sái giờ hai tay đồng ý: "Ủng hộ Từ ca!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Mẹ nó! Cũng không phải là chưa từng giết người!"

Ca chơi là vì tích mệnh: "Đúng vậy, nàng đó học không ngoan, phải giết thêm mấy lần"

Thì ra là từng giết? Thu Thiên ngạc nhiên, lúc nào vậy?

Nàng một bụng nghi vấn, chỉ tiếc, trường hợp không đúng, không thích hợp giáp mặt hỏi Tây Hồ.

Vạn năm ôm quyền trước mọi người: "Cám ơn các vị!"

Nếu như không phải là Cúc Hoa Kiều Ngạo ở trong YY của bang Lư Quang nói cho bọn hắn biết âm mưu của bang Từ Thần, rất nhiều người sắp sửa làm phụ ma có lẽ kinh nghiệm sẽ trở về số 0, dù sao trong quá trình phụ ma phải trần trụi ra trận, lại không thể để bất cứ người chơi nào tham gia tranh đấu. Khi đó, cho dù là một người chơi mới cấp mười tham gia tranh đấu cùng với NPC, cũng sẽ khiến kinh nghiệm người đang làm phụ ma thành số 0. Rõ ràng là Từ Thần đang diễn xiếc, đã lâu rồi không có người nào đen như vậy.

Lúc bọn hắn cho rằng Bang Từ Thần không còn cảm thấy hứng thú với nội dung này nữa, thì bọn họ lại thông qua người được sắp xếp trong bang khác để thám thính chính xác thời gian tập thể bọn họ muốn đi phụ ma.

May mắn! Có Kiều Ngạo tới thông báo cho bọn họ, nếu không, tổn thất sẽ rất lớn.

Hơn nữa, còn vì vậy mà bọn họ đã bắt được người làm nội gián của Từ Thần trong Lư Quang bọn họ.

Có thể nói, Lư Quang thiếu La Hán Đường một nhân tình lớn.

Nếu như La Hán Đường muốn cùng Từ Thần bang chiến, Lư Quang chỉ cần nhất định toàn lực ứng phó!

Vạn năm ký ức kiên định nhìn về phía Tây Hồ: "Bắt đầu từ bây giờ, Lư Quang cùng La Hán Đường cùng tiến lùi."

Tây Hồ cười nhạt, phát ra biểu cảm bất tay: "Có những lời này của ngươi, chúng ta hôm nay lấy máu để kết minh."

Thu Thiên nhìn bọn họ thay phiên nhau bắt tay, gọi nhau huynh đệ, cảm giác đột nhiên trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn.

Loại cảm giác này đã rất lâu rồi nàng chưa có, giống như hồi bé nàng đứng trước cửa trường học, thấy bé trai thấp bé ngã trên mặt đất, lại bị một cậu bé lớn hơn vươn tay kéo lên.

Cậu bé lớn hơn kia mỉm cười ấm áp mà nhu hòa, khiến khuôn mặt mê man của bé trai kia trong nháy mắt tràn đầy tươi cười.

Đều là người xa lạ, khi đó Thu Thiên còn nhỏ, bởi vì nụ cười ấm áp như vậy mà ngất xỉu, cứ như vậy đem tay nhỏ bé sờ lên ngực của chính mình, cảm thấy ấm áp.

Mà hôm nay, lại một lần nữa cảm thấy ấm áp như vậy.

Ai nói trong trò chơi tất cả đều là hư cấu?

Hơn nữa trong không gian hư cấu, chỉ cần người thật lòng đối đãi, cho dù chỉ một cái nháy mắt, như vậy cũng đủ làm cho người ta cảm động.

Cho đến sau khi người của Bang Lư Quang rời đi, Thu Thiên vẫn còn đắm chìm trong cảm động.

Nhìn về phía nam từ áo xanh bên cạnh, khóe môi không tự chủ được cong lên.

Tiêu Sái nói: "Từ ca, khi nào đi giết nữ nhân kia? Lần trước chúng ta đi giết nàng chỉ đem nàng treo một lần, không đã nghiền một chút nào! !"

Nếu không phải là Từ ca nói, chỉ làm giết nàng một lần là được rồi, hắn còn muốn giết nàng ta thêm mấy lần! Để luyện kỹ năng cũng được!

Giết treo? Vốn dĩ Thu Thiên đã quên mất vấn đề nghi hoặc vừa nãy, nghe Tiêu Sái nhắc tới, lại nghĩ đến một lần nữa.

Thu Thiên: "Tiêu Sái. . ."

Đáng tiếc, lúc này không đợi Thu Thiên đánh xong những lời này, Tiêu Sái đã bị Thanh Sơn Bạch Lang lấy Kiếm ra uy hiếp: "Người dám nói chuyện Lão Tứ đem chúng ta đi giết nữ nhân kia, lại còn cho Thu Thiên biết chuyện báo thù! Người đúng là không biết giữ miệng! ! !"

Tiêu Sái: "Ta ~~~~"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Ta cái gì ta! Người không được lăm mồm như vậy nữa biết không, không được nói ra chuyện nữ nhân Mị Song đó thăm mền Lão Tứ! Nghe không!"

Tiêu Sái buồn bã, hẳn chưa nói mà ~ lúc này hẳn thật sự không nói, ngược lại Lão nhị đã tự mình nói ra rồi.

Cảm thấy bốn phía im ắng lạ thường, lão Nhị chậm rãi xoay người, vừa đứng nhìn thấy Tây Hồ nhíu mày nhìn hẳn.

Xong rồi xong rồi, Thu Thiên cũng ở đây, hẳn quên mất, thất bại thất bại.

Thiếu nữ áo tím ngậy ngấn một hồi, trong kênh tán gẫu lặng lẽ hỏi một nam nhân nào đó: "Người đi giết nữ nhân đó?"

Tây Hồ một lát sau mới gửi lại: "Ừ."

Thu Thiên trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Quá khứ của Tây Hồ

Thì ra người ở Vọng Tịch Nhai nói muốn đánh roi kinh nghiệm, hoàng y nữ dùng mũi tên ám toán mình, cũng chính là cô nương trong lời nói của lão Tam và Tiêu sái: Xích Long thích nàng, nàng lại thăm mền Tây Hồ.

Không trách được lúc ở Vong Tịch Nhai thái độ của nàng đối với mình ác liệt như thế, thì ra đều là vì Tây Hồ.

Thu Thiên: "Người tại sao không nói cho ta biết?"

Những lời này nàng chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt ra.

Sau khi nói xong, Thu Thiên mới bắt đầu rối rắm, lời này nghe sao cũng giống giọng điệu hưng sư vấn tội, nếu như hẳn hỏi ngược lại, nàng tại sao lại hỏi câu như vậy biết làm thế nào đây?

Vốn dĩ kết hôn trong trò chơi không phải là thật, chỉ là nàng cảm thấy, cho dù là quá khứ, hẳn đã từng thăm mền người giết nàng, nàng ít nhất cũng nên có quyền biết rõ mọi việc chứ?

Người khác ở trong trò chơi cùng đại thần kết hôn, nhiều lắm là bị ghen tỵ; nàng ở trong trò chơi cùng một cao thủ kết hôn, lại trực tiếp bị giết.

Không trách được Tiêu Sái gọi đây là "Tình sát", quả thật so với những ân oán tình cừu trong phim truyền hình còn giàu tính nghệ thuật hơn.

Thu Thiên nhìn lên trần nhà thờ dài một tiếng, im lặng nhìn màn hình.

Đúng là đúng là, nàng quá dễ nổi nóng rồi. Ô mà, nàng vừa nói xong câu nói kia, Tây Hồ liền trầm mặc.

"Giang Thu Thiên, người thật bị kịch!" Nàng hướng về phía tấm ảnh mình và Tổ Tổ chụp chung bên cạnh laptop lăm bầm lâu bầu, ngón tay mảnh khảnh chạm nhẹ lên khóe miệng đang mỉm cười của mình trong tấm ảnh.

Az, trong lòng nàng thật ra thì có chút thấp thỏm, dù sao câu hỏi vừa rồi quá trực tiếp, quá cứng rắn, có lẽ Tây Hồ bị nàng hỏi cũng không thoải mái.

Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Tây Hồ không giống như những điều hẳn thể hiện với nàng, hoặc là nói, hơi chút gì đó dấu dếm.

Về phần điều hẳn dấu là cái gì, nàng vẫn chưa xác định.

Nhưng nàng dám khẳng định, Tây Hồ làm cho nam nhân trong bang đối với hẳn tâm phục khẩu phục, tuyệt đối là có nguyên nhân.

Chẳng lẽ bản thân muốn tìm hiểu về hắn?

Thu Thiên cả kinh, nhẹ thu bàn tay đang chạm vào ảnh về.

Cùng lúc đó, nhìn thấy Tây Hồ trả lời trên kênh chat riêng.

Tây Hồ: "Nếu như ta nói sợ nàng lo lắng?"

Hắn sợ nàng lo lắng. . . Lo lắng? ? ! !

Được rồi, nàng thừa nhận, chỉ một câu nói này của Tây Hồ, đã khiến cho nàng không biết làm sao.

Trả lời thế nào? Trả lời thế nào? Giang Thu Thiên người phải trả lời thế nào?

Cùng người khác tranh luận không phải là nghề của nàng, nhưng chưa có bất kỳ tình huống nào có thể làm khó được nàng, nhưng bị một nam nhân nói như vậy, có phải quá thân mật rồi không?

Thu Thiên nghiêng đầu suy tư ba giây, mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Câu hỏi thân mật như vậy, nàng phải trả lời như thế nào?

Hàm răng trắng nõn khẽ cắn nhẹ môi dưới, đôi mắt linh động lại để lộ ra một tia xấu hổ và tức giận.

Không để cho nàng có nhiều thời gian rồi rẫm, nam tử áo xanh quay đầu nhìn nữ tử áo tím cười chế nhạo.

"Nếu như không giết lại, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng."

Thu Thiên nháy mắt mấy cái, không kịp phản ứng: "Cái gì?"

Tây Hồ: "Vi phu anh tuần lỗi lạc, không người thể mặt hình tượng được. Ái thể bị giết, vi phu làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn."

Nhìn trên màn hình một nam nhân nào đó liên tục phát ra rất nhiều biểu cảm khuôn mặt tươi cười hài lòng, Thu Thiên im lặng một lúc lâu, cảm xúc trong lòng như ngồi cáp treo, vừa quanh co vừa xuống dốc, cuối cùng lại trở lại khởi điểm, lúc vì thế phát ra một biểu cảm bốc hỏa.

Nhìn hắn cười vui vẻ như vậy, lúc này nàng mới khẽ thở dài một cái.

Người này, thật sự không có lúc nào mà nghiêm chỉnh cả. Tại sao mỗi lần nàng gần như cảm thấy hắn hoàn mỹ, hắn lại lật đổ hết ấn tượng tốt của hắn trong mắt nàng vậy?

Nhưng mà, biết hắn gạt mình tự đi giết Mị Song, vì nàng báo thù; ít nhất nói rõ, hắn và cái người tên Mị Song đó không có chút quan hệ nào.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Thu Thiên có chút biến chuyển, ngay chính nàng cũng không phát hiện ra, trên mặt nàng là nụ cười nhàn nhạt.

Thì ra là, da mặt dày cũng có khả năng là thói quen. Nàng lại ở giữa cái thói quen bị ai đó...

Bạn học Thu Thiên lần nữa cúi đầu thở dài.

Tây Hồ nhìn hình ảnh nhỏ bé màu tím trên màn ảnh đang hắn chế nhạo, trông mắt đen tối lại, nụ cười ban đầu cũng biến mất.

Người tên Mị Song đó, hắn quen biết lúc vô tình tình đi ngang qua một nhóm người đang giết quái. Vừa lúc, nhìn thấy nàng và một người chơi nữ khác bị giết chết nhiều lần, bọn họ lại liên tục sử dụng hồi sinh đan sống lại tại chỗ. Nhưng mà chỉ giết một con quái cấp 20, mà phải liên tục dùng Thương Thành Khôi Tử Hồi Sinh Đan, thì cũng quá lãng phí rồi.

Hắn ra tay giúp họ, đơn giản chỉ là thấy tiếc mấy viên đan dược kia mà thôi. Nhưng mà hai nữ nhân này sau khi thấy hắn giúp hai nàng giết quái xong, lại một mực đi theo bên cạnh hắn không chịu rời đi, chuyện này không dễ chịu một chút nào.

Vì vậy hắn xoay người lại liếc nhìn họ, nhàn nhạt nói: "Hai vị đừng đi theo phía sau ta nữa, ta muốn logout."

Nghe hắn nói như vậy, người tên Mị Song kia liền phát ra rất nhiều biểu cảm môi đỏ mọng và vẻ mặt đôi mắt đầm lệ: "Người thêm ta làm bạn bè tốt đi? Nếu không mời ta nhập bang cũng được?" Ngay sau đó, lập tức nhảy ra vô số nhắc nhở thêm bạn tốt

Nhưng mà hắn không phải là người dễ dàng bị sắc đẹp hấp dẫn, hơn nữa đây chẳng qua chỉ là trò chơi, nàng ta cho rằng nói mấy câu là có thể mê hoặc được người khác?

Tây Hồ lay động cây quạt, lễ phép mà khách sáo cười: "Kênh thêm bạn tốt từ trước đến nay vẫn đóng, muốn nhập bang, xin liên lạc người chiêu mộ ở trong bang."

Nói xong, cứ như vậy logout.

Về phần sau này, bọn họ hình như là có đi tìm một vị nguyên lão trong bang phụ trách tuyển người, có lẽ cũng do được người khác đề cử, nên đã vào La Hán Đường.

Tất cả cũng chỉ có vậy thôi, thời gian còn lại, hẳn hoàn toàn không nói bất cứ câu gì với các nàng.

Nhưng nữ nhân này lại rất ngang ngược, vô duyên vô cớ giết những MM khác trong bang, thậm chí còn giết mấy MM mà hẳn thuận tiện mang đi làm nhiệm vụ mấy lần.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt anh tuấn của người nào đó có chút nghiêm túc, nữ nhân đó trước kia như thế nào, không có quan hệ gì với hắn; nhưng nếu nàng đã đặt chủ ý lên Thu Thiên, thì nàng ta phải gánh hậu quả tương ứng.

Còn có cái tên Xích Long kia, thật sự nên suy nghĩ bản thân hắn có năng lực nhận hậu quả cuối cùng hay không.

Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng ngước lên, mang một chút bộ dáng tươi cười tà mị.

Cũng tốt, nếu muốn tới chơi, vậy thì hắn sẽ bỏ ra một chút thời gian chơi hẳn bọn họ một lần.

Kì nghỉ đông này trôi qua quá yên ổn rồi, nên tìm một chút chuyện để làm thôi.

Sau khi logout trò chơi, đợi đến lúc Thỏ Con on QQ cũng đã hơn mười giờ đêm rồi.

Thỏ Con thấy nàng online, đầu tiên là gửi cho Thu Thiên một cái ôm nhiệt tình: "Cậu này! Nói cho cậu biết một chuyện! Tớ cứu được một trai đẹp! !"

Thu Thiên cong khóe miệng lên rồi gửi lại cho nàng một khuôn mặt đại ca xã hội đen: "Tớ đã nghe nói."

"A à? Nhanh như vậy?" Cặp mắt Thỏ Con rơi lệ cảm thán: "Không phải chứ, ngay đến cả người không để ý đến bất cứ chuyện gì như cậu mà cũng biết rồi, vậy tớ chẳng phải đã nổi danh rồi à?"

"Hình như là như vậy."

Thỏ con hạnh phúc phát ra rất nhiều hình trái tim.

Oa, thật là vui vẻ, đây là ý tưởng đột phát của nàng, lên nghỉ chơi, kết quả cứu được một GG, không ngờ GG đó lại cảm động nói muốn tặng đồ cho nàng.

"Tặng đồ?" Lời này của Thỏ Con thành công gọi lên lòng hiếu kỳ của Thu Thiên, chẳng lẽ cứu được một cường hào?

"Không phải đâu!" Thỏ Con say mê ánh mắt tiếp tục lấp lánh "Cậu ta là một người đẹp trai, vừa mới chơi trò chơi." Trai đẹp nói nàng là cô nương tốt, còn nói muốn mua trang phục bằng RMB đưa cho nàng.

Oh rất giá trị nhé, trang phục trang phục.

Thu Thiên tròn mắt nhìn Thỏ Con, bắt người tay ngắn, cho dù Thỏ Con gặp chuyện bất bình ra tay giúp hắn, cũng không đến mức tặng trang phục đắt tiền như vậy, nếu như nàng nhớ không lầm, phục trang cho dù không có thêm bất cứ thuộc tính gì, giá tiền hình như đều 99 tệ trở lên.

Trái lại Thỏ con lại nở nụ cười hiểu rõ, phát hiện phản ứng bình thường của Thu Thiên, ngay lập tức cười hắc hắc.

"Đương nhiên rồi, tớ từ chối ý tốt của cậu ta, đưa phục trang quá đắt..., tớ cảm thấy cậu ta là người tốt, nên đã thêm cậu ta vào QQ, như vậy về tớ có thể bảo vệ cậu ta." Đồ của người khác nàng làm sao có thể lấy được, nàng cảm thấy trai đẹp là người tốt, quá NICE nữa, ý niệm duy nhất chính là muốn lưu phương thức liên lạc của hắn Hàaaa...!

Thu Thiên đỏ mề hời: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thêm QQ thôi!" Không ngờ còn có thể thêm hắn vào QQ, nàng đương nhiên là muốn nhìn hắn như thế nào, chính là cực phẩm!

"Cực phẩm?" Thu Thiên hoàn toàn không theo kịp ý nghĩ của Thỏ Con.

Thỏ Con, gật đầu: "Đúng vậy Đúng vậy, tớ thấy mấy tấm ảnh trong album, người trong hình rất đẹp trai đó!" Nước miếng!

"Sau đó tớ hỏi cậu ta, ảnh này có phải là cậu ta không, rất đẹp trai oh. Sau đó cậu ta nói là bản thân, còn nói tớ cất nhắc cậu ta nữa." Thỏ con xấu hổ chụm hai ngón trỏ vào với nhau: "Người ta vẫn tốt với cậu ấy mà ~"

Thu Thiên trầm mặc, đối với một thiếu nữ đang hoài xuân ở trước mặt mình, phương pháp tốt nhất chính là trầm mặc.

Loại trầm mặc này nàng đối với chuyện của Lâm Tố Tố đã sớm luyện đến cảnh giới rất cao, Thỏ Con này hoàn toàn có thể nói là có chút lòng thành.

Nhưng mà, nói đi thì nói lại, vận khí của Thỏ Con không tệ, trong cuộc đời có một lần cứu người, còn cứu được một trai đẹp, chắc có lẽ rất nhiều MM

hâm mộ nàng ấy.

Bất đắc dĩ chờ đợi Thỏ Con hết hoài xuân, Thu Thiên hỏi nàng: "Cậu mấy ngày rồi không lên trò chơi, tớ cứ nghĩ rằng cậu trầm mê trong YY rồi." Không phải nàng ấy đang mê luyến một chàng trai nào đó trên đài phát thanh sao.

Thỏ Con gửi một biểu cảm thẹn thùng: "Hết cách rồi, âm thanh của thần tượng rất gọi cảm." Rất say mê ~

Thu Thiên tiếp tục trầm mặc, xem ra con thỏ nào đó lại bắt đầu hoài xuân rồi.

"A! Đúng rồi!" Thỏ Con hét lên sợ hãi: "Tớ nói thêm cậu ta vào nhóm mà quên mất !" Cũng may nàng lanh trí nhớ ra, hắc hắc, trai đẹp, ta thêm người!

Thu Thiên. . . Không trầm mặc nữa.

"Gia nhập nhóm?" Gia nhập nhóm gì? Thu Thiên nhìn QQ trong nhóm, mí mắt trái đột nhiên nháy lên.

Thỏ Con nàng ấy không phải là muốn thêm người vào nhóm của hai nàng chứ.

"Hắc hắc! Được rồi!" Thỏ con kích động vỗ tay: "Cậu, mau ra đây, hoan nghênh Văn sư huynh chúng ta gia nhập Haaa...!"

Thu Thiên, hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bị đùa giỡn

Thiên hạ còn có chuyện trùng hợp như thế này sao?

Giang Thu Thiên sẽ nói cho người biết, có, tuyệt đối có!

Không chỉ là có, hơn nữa trùng hợp đến mức người không có cách nào tưởng tượng được.

Ví dụ như hiện tại, nàng, Giang Thu Thiên, rốt cuộc lần đầu tiên trong đời hóa đá đối mặt với màn ảnh máy vi tính, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Nhìn xem Thỏ Con vừa thêm ai vào này?

Tên chỉ có ba chữ: Văn sư huynh.

Thỏ Con nói rồi, nàng phải đem GG người mà nàng đã làm anh hùng cứu trai đẹp đó thêm vào nhóm QQ, trong trò chơi không cho phép trùng tên, mà rất không đúng dịp, căn cứ vào sự hiểu biết của Giang Thu Thiên, trong trò chơi người có tên là Văn sư huynh chỉ có một người.

Mà mẹ người kia, nửa giờ trước đang còn gọi điện thoại cho mẹ nàng, hai người mẹ trò chuyện với nhau thật vui, say mê cuồng nhiệt thảo luận tuần này muốn dẫn hai người bọn họ đi "Liên hoan" công việc.

Lại là liên hoan! Đơn giản chỉ là vì để cho nàng và Văn Hiên gì đó gặp mặt, Thu Thiên cau mày, từ chối mẹ.

"Mẹ, ngày hôm đó con bận việc." Nàng rất bận rộn, muốn đến trong trò chơi đánh quái vật, còn phải cùng mọi người trong bang Thu Ý Nồng chuẩn bị cho cuộc bang chiến sắp tới.

Mẹ Giang lập tức mây đen tụ lại: "Một mình con là học sinh sao, đang còn nghỉ đông, có cái gì mà bận chứ!"

"Con là chủ tịch quốc gia? Con là đặc công? Con phải giải quyết vấn đề ngoại giao? Hay con phải đã kích phản từ phạm tội?" Mẹ Giang hỏi ngược lại một dãy câu hỏi, hỏi cho mặt Thu Thiên đen lại.

Được rồi, nàng không phải chủ tịch, không phải đặc công, nhưng mà nàng cũng phải có thời gian tự do của bản thân.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng cuối cùng Thu Thiên vẫn có một tia lý trí, duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Không thể đấu cùng mẹ, không thể, tuyệt đối không thể.

Thu Thiên im lặng, khiến mẹ Giang đắc ý hừ một tiếng: "Ngày mai, cùng mẹ đi ăn cơm!"

Cháu Văn, mẹ Giang đã trải đường tốt giúp con, con nhớ phải theo đuổi được con gái bảo bối của cô đó, sớm ngày cùng con bé bước vào con đường tình yêu hạnh phúc! A ha ha ha!

Thu Thiên nhìn nụ cười có thâm ý khác trên mặt mẹ mình, nội tâm phát điên.

Mẹ xác định cô không có ai muốn sao? Nàng còn trẻ như vậy nhưng đã khiến mẹ lo lắng hạnh phúc nửa đời sau rồi?

Trong đôi mắt nàng có một tia ánh sáng chớp chớp, ngược lại từ từ sáng lên.

Ai nói nàng không có ai muốn? Không phải vẫn có một người sao, không chỉ thỉnh thoảng ở trước mặt nàng xuất hiện gần hai tháng, còn cùng cô kết hôn!

Hơn nữa, người mẹ thích họ tên họ Văn đó cũng đã gặp rồi.

Ặc, mặc dù chỉ là gặp qua ở trong trò chơi, nhưng mà. . . Hiệu quả dường như không tệ.

Xoa nhẹ tóc mai trước trán, Thu Thiên khẽ mỉm cười, xem ra, nàng cần phải cùng anh chàng kia xuất hiện nhiều thêm mấy lần trước mặt "Sur huynh" mới được.

Nói như thế nào đây, nếu một anh chàng thường xuyên xuất hiện trước mặt, vị Văn sư huynh này chắc chắn sẽ không vui về gì rồi?

Vì vậy, lấy kinh nghiệm một giờ trước của Thu Thiên, cùng với nội dung suy nghĩ trong cái đầu nhỏ.

Không phải người kết hôn cùng nàng trong trò chơi chính là đối tượng trá hình của nàng hay sao? Mẹ có thể giới thiệu, nàng cũng có thể có phương pháp của riêng mình.

Thu Thiên đưa mắt nhìn đi mẹ đại nhân rời khỏi gian phòng của mình, bởi vì nghĩ ra phương pháp tốt, cho nên tâm tình nàng không tệ, nhớ tới chuyện vài ngày nay không thấy Thỏ Con ở trong trò chơi, quyết định lên Q tìm Thỏ Con trò chuyện.

Ai biết Thỏ Con mười giờ mới xuất hiện, hơn nữa, vừa xuất hiện đã quang một tin tức bất ngờ như vậy.

Thì ra là, người Thỏ cứu chính là Văn Hiên, Văn sư huynh.

Thì ra người bị Mị Song lừa gạt chính là Văn Hiên, Văn sư huynh.

Thật đúng là, trùng hợp quá.

Thu Thiên tà ác liên tưởng đến cậu bé to xác luôn luôn giữ nụ cười trên mặt, và hình ảnh hắn ta biểu cảm nhu nhược bị một nữ nhân đáng khinh lừa gạt.

"Phốc -!" Thu Thiên nhin cười không được, Văn mẫu người ta bị trêu ghẹo, ừ, nàng lại có thêm một lợi thế có thể để cho hắn biết khó mà lui.

Thu Thiên nhìn về phía người mà Thỏ Con vừa mới thêm vào nhóm Q, hoạt bát gửi mộ biểu cảm HI.

Người tới hình như cũng rất kinh ngạc khi có thể thấy nàng ở trong này, nhưng ngay sau đó ôn hòa mỉm cười chào hỏi nàng: "Tiểu sư muội, muội ở đây sao."

Thu Thiên lập tức gửi lại một nụ cười tủm tỉm

"À? Không phải chứ!" Thỏ Con nhìn trái nhìn phải, dùng sức nháy mắt: "Nàng, các người quen biết nhau sao!"

"Ừ, biết." Thu Thiên gật đầu.

"A a a a a!" Thỏ Con lập tức hét chói tai "Nàng biết Văn Văn!" Biết soái oa vậy mà không giới thiệu cho nàng biết, để cho nàng tịch mịch ở trong trò chơi lưu lạc lâu như vậy!

Thỏ Con yên lặng lẽ, nàng đơn độc quá lâu rồi: "Ta đau đớn lâu như vậy, người vẫn không nói cho ta biết, người biết một soái ca như vậy."

Thu Thiên: "Người có thể bình tĩnh một chút được không?"

Thỏ Con: "Ta không có biện pháp bình tĩnh được! Ta yên lặng độc thân lâu như vậy, chính là vì có thể ở trong trò chơi vô tình gặp được một anh chàng đẹp trai!"

Thu Thiên: "Vô tình gặp được sau đó muốn làm gì?"

Thỏ Con: "Éc. . . Người ta còn chưa nghĩ ra." Tóm lại trước tiên phải vô tình gặp được đã! Quân cái khi gió vô tình gặp được sau đó làm sao? Ít nhất biết mình và trai đẹp đồng thời ở trò chơi, tâm tình vui vẻ đó!

Cười mấp máy môi, cô nàng Thỏ Con này.

"Ta nói. . ." Đôi mắt Thu Thiên khẽ sáng lên: "Ngươi thích người như Văn sư huynh sao?"

Thỏ Con liếc mắt gật đầu, nửa ngày sau mới phát hiện ra mình đang gật đầu với máy tính, Thu Thiên nhìn cũng không thấy được! Vội vàng viết chữ nói là Đúng vậy Đúng vậy, vô số Đúng vậy.

Khỏe miệng Thu Thiên không nhịn được co gật nhẹ: "Đánh một lần là được, không cần nhiều lần như vậy."

Xem ra, nàng lại có thêm một lợi thế.

Suy nghĩ chốc lát, Thu Thiên cười sâu xa.

Văn Hiến ngồi trước máy vi tính chờ cả ngày, phát hiện hai cô nương này lặng yên không một tiếng động, không khỏi sờ sờ mặt của mình.

Tại sao, hắn có cảm giác rất kỳ quái? Hắn rõ ràng đang ở trong phòng của mình, đang ngồi trước máy vi tính của mình, nhưng cảm giác này rốt cuộc vì sao mà đến?

À. . . À! ! Đúng rồi! Cảm giác với người có tên Tây Hồ kia rất giống nhau.

Dường như luôn có một người đang đứng ở một góc nào đó âm thầm cười hắn. . .

Ngay sau đó khuôn mặt của hắn tự giễu cười cười, xem ra hắn thật sự bị tên họ Kỷ kia áp bức quá lâu, cho nên mới có cảm giác như thế này.

Cười một tiếng, ở trong nhóm Q ôn hòa gõ mấy chữ: "Hai vị mỹ nữ, vẫn còn ở đây chứ?"

Thỏ Con là người đầu tiên trả lời: "Vẫn luôn ở đây! Ta ở đây ta ở đây ở đây!" Có soái ca ở đây, nàng làm sao có thể rời đi được!

Văn Hiến cười ha ha : "Vậy, tiểu sư muội cũng ở đây chứ?" Nữ nhân Băng Tuyết kia rất thông minh, cũng là một cô gái biết giữ gì khoảng cách. . .

Thu Thiên lúc này mới chậm rãi rí rí hiện thân: "Ta cũng ở đây." Nhưng mà, ngươi sẽ lập tức hối hận vì gọi ta xuất hiện.

"Ha ha" Văn Hiến quan tâm hỏi "Đang làm gì đó?"

"Nàng đang hỏi ta cảnh tượng ngày đó gặp ngươi!" Thỏ Con lắc lắc cái đuôi ngắn "Ta đã kể cho nàng ấy!" Hơn nữa một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua Haaa...!

"A, ngày ấy. . ." Văn Hiến sững sờ, muốn giải thích, nhưng không chờ hắn tiếp tục nói, Thu Thiên đã tiếp lời.

"Ta nghe Thỏ Con nói rồi, ngươi gặp phải một nữ nhân lưu manh" dừng lại mấy giây, sau đó hơi tiếc hận "Bị đùa giỡn nữa." Hai chữ đùa giỡn, còn có ý nhấn mạnh hơn, giọng điệu giống như ngày đó Tây Hồ nghe Vạn Năm nói vậy.

Quả nhiên, Văn sư huynh cũng ngạc nhiên.

Thu Thiên rất tự nhiên khiến hắn trầm mặc chịu đựng, gửi một biểu cảm vô vai: "Yên tâm, chuyện này không có gì."

Chẳng qua là bị nữ nhân đùa giỡn mà thôi! Lại đứng dịp được nữ nhân cứu! Không có gì.

Quả thật không có gì, nhưng lời nói này của Thi Thiên, nghe vào trong lỗ tai Tô Nhiên, lại giống như thật sự có cái gì đó vậy.

Hắn chỉ mới rời khỏi máy vi tính mấy phút, trở lại đã nhìn thấy Thỏ Con giết hoàng y nữ tử kia, sau đó Thỏ Con về mặt bí trắng quay đầu lại nhìn hắn, nói hắn đi mau, không cần phải để ý đến nàng!

Nếu như không phải là trên {Kênh khu vực} có ghi lại cuộc trò chuyện, hơn MM tên là Thỏ Con đó ở trước mặt hắn cảm thán thuật lại mọi việc, thì hắn cũng không biết chuyện đã xảy ra.

Hơn nữa Thỏ Con lại hết lần này đến lần khác an ủi hắn: "Văn Văn, Thu Thiên nói rất đúng, không có gì đâu! Ngươi xem, ngươi không phải là gặp đã gặp được ta sao!" Cảm tạ GM, rốt cuộc để cho nàng ở trong trò chơi gặp được trai đẹp, mặc dù gặp tương đối trễ, nhưng so không có còn tốt hơn.

Thu Thiên nói: "Bang hội của chúng ta và bang hội của Thỏ Con, sẽ bảo vệ ngươi. Những người chơi khác sau này cũng không có ai dám động vào ngươi đâu."

Ngày ấy, Tây Hồ nói chỉ cần bọn họ muốn bảo vệ một người, Từ Thần cái đồ bỏ đi đó chỉ có thể đứng sang một bên. Ừ Ừ, Thu Thiên mỉm cười, những lời của Tây Hồ dùng vào lúc này càng hoàn mỹ hơn.

Thỏ Con cảm động hít mũi một cái: "Ánh mắt của quần chúng sáng như tuyết! Quần chúng thật tốt! ~"

Quần chúng. . . Chẳng lẽ, chẳng lẽ tất cả mọi người đều biết hắn bị một nữ nhân "Đùa giỡn" rồi sao?

Tự ái của hắn, tôn nghiêm của hắn, ấn tượng của hắn đối với Thu Thiên. . . Cái thế giới này tại sao có thể điên cuồng như thế, hắn chỉ mới rời khỏi máy vi tính có mấy phút thôi mà!! !

Toàn bộ cơ mặt của Văn sư huynh gần như co rúm, nhiều lần cố gắng, rốt cuộc hắn cũng khôi phục được về mặt bình thường.

Nhưng mà vẫn buồn bực nhìn máy vi tính, rồi rầm vì hắn đã trở thành nam chủ trong các câu chuyện bát quái, hơn nữa còn là một nam chủ bị nữ nhân đùa giỡn.

"Đúng rồi!" Thỏ Con đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi Thu Thiên: "Vây hai bang của chúng muốn kết minh à?" Đường như các MM trong bang nhấn tin lại nói như vậy, nhưng lại không nói nội dung cụ thể.

Thu Thiên: "Ừ, ngày đó bang chủ của các người cùng bọn Tây Hồ đã nói rồi, về sau hai bang thân như một nhà."

Thỏ Con rơi lệ: "Tốt Tốt oh! Đáng tiếc cùng Tây Hồ đại thần kết minh." Tây Hồ đại thần, Tây Hồ đại thần, hoan hô!

Lúc này đổi thành Thu Thiên M nàng: "Người không phải là nói người thích văn GG của người sao?" Tại sao lại biến thành Tây Hồ rồi.

Thỏ Con đối với những lời này của Thu Thiên chẳng thèm ngó tới: "Trai đẹp chỉ có chê ít, không có ngại nhiều." Văn GG chỉ là lớn lên đẹp trai, đâu có như Tây Hồ đại thần anh dũng!

Thu Thiên đỡ cằm, buồn buồn im lặng: "Thỏ Con người là một người đa tình!"

Thỏ Con cười xấu xa: "Người không thể bởi vì người kết hôn cùng với Tây Hồ đại thần mà chiếm lấy hắn ~~~" hắc hắc, phản ứng của Thu Thiên đặc biệt tốt.

"Ai muốn chiếm đoạt hắn chứ!" Thu Thiên vội vàng giải thích.

"Đừng giải thích, giải thích tương đương với che giấu." Thỏ Con cười trộm "Che giấu thì đồng nghĩa với việc người đối với Tây Hồ đại thần đã có cái gì cái kia."

Thu Thiên uy hiếp: "Cái gì gọi là cái gì cái kia chứ, người nói cho rõ ràng."

Thỏ Con cười hắc hắc: "Không nói, tự nghĩ đi ~" dù sao trời biết đất biết Thu Thiên biết.

Nhìn bên trong cửa sổ QQ, con Thỏ Con nào đó đang cười đắc ý, Thu Thiên nhẹ lắc đầu, nhưng trong trái tim lại có chút buồn bực.

Về phần tại sao buồn bực. . . Thu Thiên cho là, có lẽ do mẹ nhất quyết muốn tác hợp nàng với Văn Hiên, cho nên cảm xúc sinh ra mâu thuẫn.

Không sai, không sai, đâu có quan hệ gì tới Tây Hồ chứ? Hoàn toàn không quan hệ. . .

Thu Thiên nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, dù sao ở trong mắt người khác, quan hệ giữa Thu Thiên và Tây Hồ cũng rất thâm thiết.

Ít nhất ở trong mắt Thỏ Con là như thế, Thu Thiên đối với Tây Hồ, hắc hắc, nàng nghĩ thấy chút gì đó đang thay đổi.

Bên kia, một người con trai nào đó đang ngồi trên ghế sa lon phòng khách, vừa nhìn sách vừa nghiên cứu ván cờ trên bàn trà; còn Tiêu Sái đang lặng lẽ đi chuyển đến gần

"Cậu cảm thấy tớ không nhìn thấy cậu sao?" Người con trai nào đó vẫn không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói.

Tiêu Sái lập tức đứng lại, trên mặt bỗng nhiên nở một nụ cười nịnh nọt, giống như cô vợ nhỏ tới gần.

"Lão Tứ, cậu ở đây làm gì? Nói chuyện với tớ một lát được không?" Ván cờ này cũng còn có mấy con cờ nữa, cũng không còn gì để nhìn nữa sao! Hơn nữa cậu rất vất vả mới có thể chạy về nhà Lão Tứ ở Bắc Kinh, nội tâm của cậu rất kích động!

Người con trai nào đó nhíu mày, vừa định từ chối Tiêu Sái, kết quả điện thoại vang lên.

"Tri Viễn" là ba cậu "Chiều nay về nhà, ba dẫn con đi đến nhà ông Giang chúc mừng năm mới."

Ông Giang? Là vị giáo sư đã từng đến giảng bài ở đại học L, hơn nữa còn là vị trưởng bối đạt được không ít thành công trong thiết kế? Cậu đồng ý "Dạ, ba."

Tiêu Sái chờ cậu cúp điện thoại xong, về mặt lập tức trở nên buồn bã: "Lão Tứ, ngày mai cậu phải rời khỏi tớ sao?"

Tên con trai nào đó không nói gì.

Ngu quan Tiêu Sái co rúm lại: "Tri Viễn ~~~~~!" Không cần đi, không cần đi được không, cậu rất nhớ Tứ ca thân yêu; vô số người thương thức và khích lệ Kỳ Tri Viễn, mỗi ngày ở bên cạnh, một phút đều không chia lìa!

Kỷ Tri Viễn nhắm lại mắt, đưa tay phải ra "Tới đây."

Tiêu Sái lập tức tới gần, ngón tay thon dài của Kỷ Tri Viễn đặt lên đầu cậu, vỗ hai cái.

Đôi mắt Bạn học Tiêu Sái giống như chú chó nhỏ ra sức chớp chớp, còn kém là không vẫy đuôi nữa mà thôi. Tứ ca vuốt ve, cậu rất vui vẻ A ha ha ha ha.

Sau khi vỗ mười giây, Kỷ Tri Viễn duỗi tay trở lại, đóng sách, đứng dậy trở về phòng.

Trước khi vào phòng ngủ nói với Tiêu Sái một câu: "Ngày mai cậu sẽ không cô đơn."

Tiêu Sái mừng như điên, dùng sức nháy mắt, nhưng câu sau của Kỷ Tri Viễn lại là: "Bởi vì ngày mai lão Nhị sẽ đến ở cùng cậu."

A ! ! ! ! Tiêu Sái nhào qua, nhưng chỉ bỏ nhào vào cánh cửa mà Kỷ Tri Viễn đã đóng lại.

Cậu ta khóc, Tứ ca, cậu không cần như vậy ~~~~~ tớ không muốn lão Nhị, không cần lão Nhị.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thu Thiên ~~~

Ngày hôm sau, quả nhiên đúng như kỳ vọng của Thu Thiên, không đợi cô có hành động kế tiếp, Văn Hiên đã chủ động hoãn lại buổi "Liên hoan" này.

"Đúng là đứa bé ngoan!" Mẹ Giang ôm điện thoại cảm thán "Đã nói ăn bữa cơm không tới được thì thôi, còn nói hôm nào sẽ đến nhà nói xin lỗi với con." Đứa nhỏ Văn Hiên này khiến bà rất hài lòng.

Thu Thiên đáp qua loa một tiếng, không nhìn về mặt như nhặt được bảo bối của mẹ cô, trực tiếp trở về phòng.

Vừa đóng cửa lại, bạn học Thu Thiên lập tức bật cười nhảy lên trên giường, kéo chiếc gối ôm tiểu Hùng bên cạnh vui vẻ lăn qua lăn lại.

Bởi vì tạm thời có chuyện cho nên không thể đi ăn cơm? Cô nhớ ngày hôm qua Thỏ Con hỏi Văn sư huynh ở trong nhóm QQ thì anh ta còn nói ngày nào cũng có thể lên trò chơi, bởi vì nghỉ nên không có chuyện gì để làm.

Nhưng mà trước khi anh ta logout, cô chủ động nhắn tin hỏi anh ta một câu.

"Văn sư huynh, khi nào người lên trò chơi ta dẫn người đi, mẹ ta nói muốn ta chiều cổ người." Ý tứ là, ta không thể để cho người bị. . . Nữ nhân đùa giỡn, vậy ta rất khó giao phó với mẹ thân yêu của ta.

Sau khi thốt ra lời này, Văn sư huynh trầm mặc mười giây sau đó lập tức ở trong nhóm QQ đổi lại lời: "Ta đột nhiên nhớ ra, hai ngày nay có chút việc, sợ rằng không lên trò chơi được."

Xem ra tất cả mọi người đều nhận định hần bị trêu ghẹo rồi, hần cũng không thể nói Thỏ Con lần này ra tay làm hần bị oan? Hơn nữa nghe cuộc đối thoại giữa hai thiếu nữ, hình như bởi vì Thỏ Con ra tay, cho nên xảy ra tranh cãi giữa các bang phái.

Văn mẫu bất đắc dĩ than thở, tình huống như thế, xem ra hần bị người khác đùa giỡn là "Sự thật" không cách nào thay đổi được.

Bị người khác cho là hần yếu hần cũng mặc kệ, nhưng nếu Thu Thiên xem hần thành nam nhân vô dụng, nhưng giải thích thế nào cũng không ổn lắm.

Không được, hần phải tỉnh táo suy nghĩ lại một chút, suy nghĩ một biện pháp bổ cứu.

Thỏ Con tiếc hận, Thu Thiên thì lại vui vẻ khi việc thành tựu dàng vung khăn tay nhỏ: "Được được, không sao."

Chỉ thấy Văn sư huynh nhanh chóng 88, nhanh chóng logout.

Thu Thiên hoạt bát một cách dị thường ở trong nhóm QQ gửi liên tục mấy cái KISS.

Nói đến cũng kỳ quái, Văn Hiên chiều cao cũng khoảng 1m80, cũng không eo lả, tại sao lại bị Mị Song đùa giỡn?

Chẳng lẽ nội tâm của hần bị công?

Thỏ Con lắc đầu: "Không phải như vậy đâu!" Theo nàng nói, là Văn Văn trai đẹp quá đơn thuần, cho nên đầu tiên Mị Song vừa ngoắc vừa hôn gió, cuối cùng lại cầu xin video, Văn Văn trai đẹp mới có thể yên lặng đứng nguyên chỗ. Trong nháy mắt nàng ấy nhớ tới cụm từ anh hùng cứu nữ nhân, rồi lại nghĩ

tới Đông Phương Bất Bại, càng muốn nổi danh như Từ Hi thái hậu, còn có di Vỡ rất nhiều nam sủng, vì vậy lần đầu tiên ở trò chơi nàng PK một nhân vật không phải là quái vật.

"Dì Vỡ là ai?" Trong nhất thời Thu Thiên không kịp phản ứng.

Thỏ Con về mặt thất bại nhìn Thu Thiên, kiên nhẫn giải thích cho nàng: "Vỡ Tắc Thiên."

Trên trán Thu Thiên trong nháy mắt hiện ra ba vạch đen |||

Thỏ Con này. . .

Thu Thiên không khỏi thương tiếc thay Văn sư huynh, Văn sư huynh, ngươi còn có thể kiên trì trong trò chơi này bao lâu đây?

Còn có, Thiên chúa nhân từ ~ xin tha thứ cho sự vui vẻ của nàng.

Không ngờ, ngày hôm qua nàng mới vừa vui vẻ xong, hôm nay đã nghe thấy một tin.

Thu Thiên buông tay Tiểu Hùng trong tay ra, chỉnh sửa lại đám lông của nó bị nàng bóp loạn, vừa hát vừa mở máy tính ra.

Vừa mới đăng nhập vào trò chơi, đã nhìn thấy trên kênh thế giới, mấy chữ La Hán Đường và Từ Thần thường xuyên xuất hiện.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Thu Thiên vội vàng chuyển tâm nhìn kênh thế giới.

Thì ra là, về chuyện bang kết minh cùng Lư Quang, chuẩn bị bang chiến với Từ Thần.

Hai đại bang phải đối lập, tất nhiên sẽ có rất nhiều người chú ý.

Hơn nữa hai đại bang có rất nhiều nhân vật lớn, hơn nữa giữa bọn họ lại có nhiều chuyện phức tạp rối rắm, quả thật muốn làm cho người ta không chú ý cũng khó khăn.

Kênh thế giới đã vắng lặng rất lâu rồi, nếu không phải là kêu gọi người đi phó bản, thì chính là quảng cáo bán một số đồ, thật sự không có ý nghĩa gì.

Hôm nay rốt cuộc cũng có một chuyện để bọn họ bát quái, quần chúng yêu thích hài hòa làm sao có thể bỏ qua đây?

Chíp bông: "Từ Thần rốt cuộc muốn cùng La Hán Đường chiến một trận lớn rồi!" (Trạng thái kích động!)

Một lão thủ com lê: "Cái gì kia, đoán chừng đám Từ Thần kia ngán sống rồi." (cười bí ối.)

Bạo ngời Cúc Hoa mở: "Ta dùng tinh thần của ta ủng hộ La Hán Đường và bang Lư Quang!"

Đại ca không bị cản trở: "tinh thần Cúc Hoa? Là cái gì?"

♀ ta là gia môn ♀: "Không bị cản trở, ngươi châm chọc người ta hả, tên Cúc Hoa kia viết rất rõ ràng mà!" Bạo ngời Cúc Hoa mở, mở Cúc Hoa ra! Còn có thể là cái gì?

Đại ca không bị cản trở bùng tình hiểu ra: "Mở à mở ra, đó chính là tàn phế."

Đẹp trai phải nhường tên: "Ngươioid Cúc Hoa Tàn rồi vậy?"

Lúc này mọi người trầm mặc đánh ra: "Từ thần Cúc Hoa!"

Một lão thủ com lê, rất đúng lúc phun ra một câu: "Cúc Hoa Tàn, đầy đất tổn thương, nụ cười ai đã úa vàng ~~~"

"Phốc ——!" Thu Thiên phì cười.

Tiểu Ninh Ninh: "Nói đến chuyện này tại sao Từ Thần lại muốn đánh lên người khác vậy?"

Ca chơi chính là tịch mịch: "Ninh muội, đồ bỏ đi đánh lên người khác không cần lý do."

Tiểu Sái: "Đúng vậy đúng vậy!"

Tiểu lao: "Yếu ớt giờ tay, ta cũng từng bị đánh lên."

Hoa -3- người: "Không phải chứ? Từ Lao ngươi cũng bị chúng luân sao."

美 人 娘: "Ngay đến cả người thuần khiết tiểu chính thái như tiểu Lao, cũng bị Từ Thần luân đó, đúng thật là quá vô liên sỉ mà. . . Người ta ủng hộ La Hán Đường và bang Lư Quang!"

Mấy người chơi thường bị đánh lên rồi rít ngoi lên: "Tử Thần SB(Ngu lắm)! Tử Thần SB! Tử Thần SB! (bởi vì phát ngôn loạn nên bị cấm nói)"

Sáu lượng cá viên: "Ta chưa bị bọn chúng đánh lên, nhưng ta ghét Tử Thần!"

Năm lượng mì chay: "Người ở trên SB rốt cuộc cũng có một lần nói tiếng người."

Cá viên và Mì chay là oan gia ở trong trò chơi luôn cãi vã nhau, nhưng lại rất chán ghét Tử Thần, hai người cuối cùng có một lần đồng lòng, có thể thấy được nhân phẩm của Bang Tử Thần kém đến mức nào.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều lên tiếng muốn trừng phạt bang Tử Thần.

Thu Thiên cảm thấy vui vẻ, điều này chứng tỏ dư luận của quần chúng nghiêng về phía bọn họ.

Mặc dù trong trò chơi người chơi rất ích kỷ, nhưng đại đa số mọi người đều phân rõ thiện ác.

Nhưng mà, Tử Thần bị quần chúng thế giới nghị luận như thế, cũng chẳng dám thờ ơ, có chút ngoài ý muốn!

Thật ra thì không chỉ có Thu Thiên nghĩ như vậy, trước rất nhiều người không chọc nổi Tử Thần đều không dám chọc cũng không dám đứng bên cạnh để xem .

Nhưng bây giờ, nếu La Hán Đường đã ra mặt, vậy còn không mắng đôi câu để giảm sự tức giận bị dồn nén lâu trong lòng?

Càng mắng càng dâng trào cảm xúc, càng mắng càng có cảm giác.

"Người của bang Tử thần sợ rồi sao? Cũng không dám ra ngoài!"

"Vậy con phải nói? Cúc Hoa tàn, làm sao dám ra ngoài?"

"Chắc chắn, Tử Thần, lão tử đã sớm nhìn các ngươi không vừa mắt rồi!"

"Ủng hộ La Hán Đường đánh Tử Thần! Tốt nhất là đem bọn chúng đuổi ra khỏi trò chơi!"

Trên thế giới người người mắng thoải mái, dù sao cuối cùng bọn họ không cần tham dự vào vòng chiến này, nhưng Tử Thần bị lên tiếng phê phán như vậy, làm sao có thể thành thật cho đến lúc tiến hành bang chiến?

Sợ là sợ, còn chưa bang chiến, Tử Thần đã suy nghĩ ra chủ ý xấu gì rồi .

Thu Thiên suy nghĩ rất chính xác, bởi vì trong một góc nào đó của bản đồ Xích Long tóe lửa tức giận rống lên.

"Ta CAO! Ta XX cả nhà bọn chúng"

Người hầu của hấn lập tức trấn an: "Bang chủ, người đừng tức giận! La Hán Đường chỉ làm đám chim nhỏ! Chờ chúng ta chiêu mộ đủ người rồi, chúng ta còn sợ bọn họ nữa sao?"

Một người hầu khác vội phụ họa: "Đúng vậy! Lão đại! Mị tỷ nói nàng có thể nói người trong bang nàng kết minh với bang chúng ta!"

La Hán Đường kết minh, bọn họ cũng có thể kết minh. Hơn nữa, như vậy còn có thể thỏa mãn được tâm nguyện của lão đại, lão đại không phải vẫn luôn có ý với Mị Song tỷ đó sao?

"Mị Song nói nàng giúp ta?" Xích Long sững sờ, ngược lại hấn không ngờ, mỗi lần hấn đi đánh lên người của La Hán Đường bị đuổi giết cũng không thấy nàng nói cái gì, tại sao lần này lại chủ động như vậy?

"Đúng vậy Đúng vậy, nữ nhân đó, luôn nghĩ một đằng nói một lẻo ."

"Đúng vậy! Bang chủ người anh dũng uy mãnh như vậy, khẳng định trong lòng Mị tỷ đã cảm động rồi."

Lão đại vì nàng mà chọc giận Tây Hồ, nàng còn không vội vàng lấy thân báo đáp?

Xích Long nheo cặp mắt lại, đột nhiên cười rất bí ối.

Nếu như ngay cả Mị Song cũng đột nhiên thay đổi thái độ, thì có phải tuyệt thế mỹ nữ kia ở trong La Hán Đường cũng khắc sâu ấn tượng đối với hấn rồi không?

Cố gắng ưỡn ngực lên, ánh mắt Xích Long liếc sang bên cạnh, nhìn đám thủ hạ a dua nịnh hót xung quanh hấn: "Ta làm cho người ta có cảm giác anh dũng uy mãnh sao?"

Mọi người nịnh bợ gật đầu, lão đại, người rất mạnh!

Đúng vậy đúng vậy! Cả tên đại cường hào Long Hữu Ngân cũng không sánh nổi người, hấn quá tục, người có khí chất!

Hon nữa người rất đàn ông! Nói giết người liền giết người, tuyệt đối sẽ không không giết! có khí phách!

Trong tiếng ca ngợi ngất trời của đám người hầu, lông mày Xích Long khẽ nhếch lên, cười đắc ý.

Vậy thì tốt, hấn nhất định sẽ đem đám người La Hán Đường giết chết! Hon cái tên Tây Hồ đó, hãy chờ lão tử tới giết chết người đi.

Sau đó hấn có thể thừa dịp liên minh cùng bang hội Mị Song lần này, đem Mị Song làm xomh, sau đó sẽ một cước đá văng nàng! Đi đi cô gái đẹp kia để nàng ta cung phụng hấn.

A ha ha ha ha ha ha!

Thu Thiên đột nhiên có cảm giác rét lạnh, vội vàng đến trước tủ treo quần áo chuẩn bị lấy một chiếc áo khoác để mặc thêm.

Mùa đông này, khiến người ta có cảm giác không thoải mái một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đụng vào người khác

Nhắc tới cũng khéo, Thu Thiên vừa mới chuẩn bị cầm áo khoác, mẹ Giang đã gõ cửa đi vào.

"Nhóc con, đi đưa cho ông nội con một ít tài liệu." Nói xong, đưa cho cô một túi tài liệu.

Ông nội Thu Thiên và ba cô đều giống nhau, là kiến trúc sư, hơn nữa, ông nội cô còn có chút danh tiếng ở trong ngành này. nhưng mà đã lớn tuổi rồi, dần dần phai nhạt so với những người trong ngành, nhưng ảnh hưởng vẫn còn nguyên như cũ.

Khi nào ba Giang nhận được một hạng mục thiết kế mới, sau khi lập một bản phác thảo, cũng sẽ trưng cầu một chút ý kiến của ông nội.

Không cần phải nói, lần này khẳng định cũng giống như vậy.

Thu Thiên là một đứa bé vô cùng nhiệt tình trong việc học tập, cô rất kính trọng, cũng rất sùng bái ông nội của mình, vừa nghe nói mẹ để cho cô đi đưa tài liệu cho ông nội. Lập tức cười gật đầu.

"Đứa nhỏ này!" Mẹ Giang bắt đắc dĩ lắc đầu "Nếu ông nội con không có việc gì bận, thì con hãy ăn tối cùng ông, đừng vội vàng trở về, có thể ở một đêm rồi trở về cũng được, biết không?" Đáng tiếc là bà buổi tối mắc tiếp đãi một vị lãnh đạo, nếu không đã cùng đi qua đó rồi.

Thu Thiên cười khê làm một động tác chào: "Dạ, lãnh đạo!"

Đứng ở trước gương, thấy trong gương cô gái da trắng nõn đang mỉm cười, hai gò má đỏ ửng, mặc một chiếc áo nhung màu vàng nhạt dài đến bắp chân, chiếc quần màu đen có vẻ hợp với đôi chân mảnh khảnh, dưới chân là một chiếc giày tuyết màu vàng nhạt.

Cuối cùng trên đầu đội một chiếc mũ lông tròn màu đỏ cùng một chiếc khăn quàng cổ bằng len dài. Ừ rất tốt, cô đánh giá bộ đồ mình đang mặc. ....7 điểm!

Mẹ Giang ở một bên hài lòng thương thức kiệt tác hoàn mỹ nhất của cả cuộc đời mình: Thu Thiên, con gái ruột duy nhất của mình.

Xinh đẹp như vậy, lại rất suất sắc nữa, Văn Hiến cháu thích không?

"Hất xì!" Thu Thiên quay đầu lại liếc nhìn vẻ mặt bắt đầu si mê của mẹ mình, lập tức liên tưởng đến giờ phút này mẹ đang suy nghĩ cái gì trong đầu, im lặng chạy đi tắt máy vi tính.

Suy nghĩ một chút, lại lên QQ, nhắn cho Tây Hồ một câu: "Ta hôm nay đến nhà ông nội, có lẽ . . Ngày mai mới có thể vào trò chơi được. Nếu như bang chiến có cái gì thay đổi, nhớ nhắn lại cho ta."

Dù có thích trò chơi đến thế nào, cô vẫn là phân biệt được cái gì quan trọng nhất, đối với cô mà nói, thời gian được ở cùng với ông nội là quan trọng nhất.

Trò chơi mặc dù cũng là một phần của cuộc sống của cô, nhưng so với ông nội, chắc chắn là không bằng rồi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, hôm nay từ sau khi cô login, không thấy Tây Hồ đâu cả, ngay đến cả người ồn ào là Tiểu Sái và lão Nhị cũng lặng yên không một tiếng động.

Chẳng lẽ chân tướng của hai người này giống như trong lời nói của dân chúng trong bang, chạy đi đâu đó điên cuồng với nhau rồi?

Thu Thiên le lưỡi một cái, cô đứng là không thuận khiết. Tạm thời vẫn nên đem trò chơi để qua một bên đi!

Thu Thiên nhìn lại mình trong gương một lần nữa rồi cười nghịch ngợm một tiếng, cầm tài liệu ra cửa.

Nhà của ông nội Thu Thiên ở bên cạnh khu Tam Hoàn Bắc Kinh, mặc dù là khu vực tốt, nhưng ở trong chung cư có thể nói là chỗ yên tĩnh giữa trung tâm náo nhiệt, hơn nữa ở mỗi tầng ở mỗi dãy nhà sẽ có 30 thước vuông vườn hoa nhỏ, mà ông nội Thu Thiên sống ở ngay tầng một.

Ngồi tàu điện ngầm đi qua đó, cũng mất không tới 40'.

Thu Thiên đi vào trong chung cư, khoảng chừng năm mươi thước nữa là đến dãy nhà ông nội ở thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc khoát tay với cô.

"Thu Thiên?"

Thu Thiên chớp mắt mấy cái, ngay sau đó mỉm cười ngọt ngào: "Gi."

Người gọi Thu Thiên là người mà mẹ Giang ba Giang mời tới giúp ông nội làm cơm và quét dọn vệ sinh. Bởi vì mấy năm trước bà nội Thu Thiên đã qua đời, mẹ Giang ba Giang vốn muốn đón ông nội về sống cùng, nhưng bị ông nội từ chối.

"Các con đừng thấy cha tóc bạc trắng, nhưng thân thể cha vẫn tốt lắm!" Ông nội vỗ thân thể khỏe mạnh của mình mấy cái, không chịu nhận mình già kiên trì muốn sống một mình.

Cũng may ông nội là một người cởi mở, hơn nữa là một bề trên nhìn xa trông rộng, những học sinh đã từng được ông hướng dẫn vẫn thường xuyên đến thăm ông, giống như ba Giang vậy đến để trưng cầu ý kiến ông nội.

Dùng lời mẹ Giang mà nói: "Khách đến tìm ông nội con, so tìm cha còn còn nhiều hơn nữa."

Nhìn thấy gì ở đây Thu Thiên lập tức nghĩ đến việc, có phải trong nhà có khách không.

Đúng thật gì ấy cười nói với cô: "Ông nội con có khách tới chơi, gi ra cửa tiệm Tổ Tâm trai bên ngoài tiểu khu mua mấy món ăn, đồ ăn mua ngoài điện thoại không gọi được, vì vậy gi tự mình đi mua."

"Gi à, để cháu đi cho?"

Gi dứt khoát vẫy tay: "Không cần không cần, mẹ con vừa gọi điện thoại tới, nghe nói con muốn tới ông nội và vị khách đó đều đang chờ con đó!"

Thu Thiên ngây ngốc, khách đặc biệt đợi cô?

Gi vỗ vỗ bả vai của cô: "Mau đi đi!"

Thu Thiên cười đáp một tiếng, nghiêng đầu, lúc này mới tiếp tục đi vào trong.

Những lúc không phải kỳ nghỉ, hầu hết mỗi tuần cô tới một lần, mỗi lần tới ông nội đều cùng người ta thảo luận thiết kế, có lúc, cô có thể ở bên cạnh để nghe, thỉnh thoảng được khách của ông nội khuyến khích, cho phép cô, cô sẽ cân nhắc nói ra vài ý kiến của mình. Thỉnh thoảng cũng có vài ý kiến trùng với ý của ông nội và khách, vị khách đó khen ngợi nhìn Thu Thiên rồi nói với ông nội: "Ông Giang, cháu gái này của ngài rất giỏi nhé!" Cười cười, tuổi nhỏ như thế mà lại có một ý tưởng thiết kế hoàn thiện như vậy, đúng là một hạt giống tốt.

Ông nội đương nhiên là rất vui mừng, mỗi lần có khách đến nhà, chỉ cần cho phép, sẽ để cho cô phát biểu ra ý kiến của mình.

Lần này chắc chắn là một cao thủ đây?

Thu Thiên vội vàng chạy vào dãy nhà.

Khi còn một khúc cua nhỏ nữa là đến dãy nhà của ông nội, Thu Thiên lại đụng phải người khác.

Chính xác mà nói, là cô, va vào trong ngực người khác.

Là hơi thở đàn ông, trộn lẫn với mùi xà bông nhàn nhạt, mát mẻ lại thoải mái.

Bởi vì đụng quá đột ngột, cho nên bước chân Thu Thiên hơi lảo đảo, người mới bị đụng vưon tay kịp thời giữ lấy cánh tay cô.

Cho dù là mùa đông mặc quần áo bằng nhung, nhưng vẫn cảm thấy được ngón tay thon dài của người nọ, cánh tay rất có lực.

Chưa từng tiếp xúc với phái nam với một khoảng cách gần như vậy cho nên Thu Thiên thất thần trong một giây.

"Cô không sao chứ?" Một âm thanh rất dễ nghe, giống như là từ trong lồng ngực phát ra. Giọng nói thoải mái lại sạch sẽ truyền đến từ một chàng trai.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Thiên hồng lên, nhớ tới mình vẫn còn ở trong ngực người khác, vội vàng lui về phía sau mấy bước.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi. . . Tôi" càng gấp gáp, càng hiếm từ, cho nên Thu Thiên không tìm được từ nào để nói nữa.

Không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, nhìn xuống đất, không dám nhìn về phía người trước mặt.

Người bị đụng nhìn vào cái đầu nhỏ của cô gái, cô ấy vẫn cúi đầu, nhìn dưới mặt đất nói xin lỗi, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Nhìn anh giống như người không biết đạo lý sao?

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Quan hệ hữu nghị với Lưu Quang

Mẹ Giang tạm thời có việc phải đi ra ngoài hai ngày, trước khi đi dặn dò Thu Thiên rất nhiều điều: ví dụ như chú ý khóa cửa, ăn cơm đúng giờ, còn có. . . nhớ liên lạc với anh Văn nhiều nhiều.

Cuối cùng sau khi tiễn mẹ đi, Thu Thiên thở dài một hơi nhẹ nhõm, ngã ngồi ở trên ghế sa lon.

Anh Văn, anh Văn, nếu mà mẹ biết anh Văn mà mẹ luôn ưu ái ở trong trò chơi bị người chơi nữ đùa giỡn, thì không biết ấn tượng đối với anh ta có tốt như vậy nữa không?

Ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện, nụ cười trên mặt cô còn mang theo chút tà ác.

Nếu mẹ không ở nhà, vậy cô sẽ ở trong phòng chơi một cách thoải mái không phải sao, cô vui vẻ chạy đi mở máy tính.

Vừa mới lên QQ, đã nhìn thấy avata của Tây Hồ chớp chớp.

Tây Hồ: "Ừ được, ta chờ người."

Chỉ có năm chữ mà thôi, nhưng Thu Thiên lại nghiêng đầu nhìn một chút, rồi lẩm bẫm đọc thêm một lần, mặt bất tri bất giác nóng lên.

Cũng không biết có phải là nàng nghĩ quá nhiều rồi không, thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra cảnh hân mìm cười nói những lời này, mang một chút chế nhạo, trong mắt còn có nụ cười lười biếng.

Có lẽ hân đơn giản là hân đang chế nhạo nàng?

Mùa thu vừa định đóng QQ, thì QQ của nhóm lại sáng lên.

Thì ra là lão Tam đang nói chuyện: "Trong bang ai có thể lên YY thì lên YY, hôm nay chúng ta và bang Lưu Quang thiết lập quan hệ hữu nghị."

Bang chúng rối rít thảo luận: "Có mỹ nữ không?" (biểu cảm chảy nước miếng)

Cúc Hoa Kiều Ngao: "Lưu Quang có rất nhiều MM, có phải cũng có rất nhiều mỹ nữ."

Ca chơi là tịch mịch: "Mỹ nhòm* (Tác giả viết như thế nhé □)), ca ca đến rồi!" (Biểu cảm hưng phấn)

Mục Mã Nam Sơn: "Tịch mịch người đứng sang một bên đi, có mỹ nữ cũng là của lão từ." (Biểu cảm hưng phấn hơn)

Thỏ Thỏ: "Thình thoảng cũng muốn thình thoảng cũng muốn!"

Đại thúc phóng khoáng: "Thỏ Thỏ, người còn nhỏ, sinh vật phức tạp như mỹ nữ, người không nắm giữ được." (Biểu cảm trầm tư)

Gia là minh tinh: "Nếu dễ chinh phục như vậy, thì làm sao mà thỏa mãn được. . . . ."

Thu Thiên 囧, bình thường trong bang có không ít người thích ấn nick, nhưng khi nhắc đến mỹ nữ, thì ngay cả người quanh năm ấn nick là minh tinh cũng đi ra.

Xem ra, các nam nhân trong bang thật sự rất kích động. Thu Thiên suy nghĩ một chút, dường như trong bang Lưu Quang của Thỏ Con có không ít MM. Như vậy cũng được, trong bang cũng không thể có một mình cô là nữ tử.

Lúc này, điện thoại di động của cô rung lên, có một tin nhắn, là Thỏ Con.

[Thu Thiên này, người đang ở đâu vậy? Chúng ta một lát nữa sẽ lên kênh YY của các người Haaa...!]

Thỏ Con này, còn cố ý gửi tin nhắn cho nàng, nàng ta cũng không phải không biết nàng không thích nói chuyện.

Thu Thiên bận rộn ở phía trên QQ một hồi rồi trả lời lại: "Thỏ ngốc, tớ đang ở trên máy tính mà."

"A ha ha ha!" Thỏ con cười to "Người ở đây à! Mau lên YY! Đứng rồi đứng rồi, người phải giới thiệu cho ta Tây Hồ đại thần đó! Người ta yêu mến hẳn vẫn chưa được nói chuyện với hắn đâu đó!"

Thì ra là có chủ ý này, Thu Thiên gửi cho Thỏ Con một biểu cảm mắt lé: "Người là con thỏ thấy sắc quên bạn!"

Thỏ Con không thèm để ý đến chuyện Thu Thiên kinh bị, cười hi hi nói: "Cái này phải gọi là gặp muội phu!"

So sánh theo sinh nhật thì Thỏ con lớn hơn Thu Thiên hai tháng, nhưng mà bất kể Thỏ Con có dụ dỗ, uy hiếp Thu Thiên như thế nào, nàng cũng không gọi nàng ấy là tỷ tỷ, thỏ không thể làm gì khác hơn là ảo não tự an ủi mình, thật ra thì ngồi ngang hàng cũng có thể.

Thu Thiên lập tức từ chối Thỏ Con: "Người dám gọi hắn muội phu, ta sẽ không lên YY."

A! Như vậy sao được! Thỏ Con vội vàng lấy lòng: "Không được không được, Thu Thiên thân yêu, người mau tới YY đi!"

[kỳ] Thu Thiên ở bên này máy vi tính hé miệng mỉm cười, đã lên YY.

[sách] nhưng mà lúc này, Thu Thiên lại tưởng tượng, nàng là dùng là đài cơ* để lên YY, bởi vì đài cơ không có thiết bị Microphone. (Dù: Ta không biết nó là cái gì)

[lười] nàng tuyệt đối sẽ không để chuyện như lần trước với Tây Hồ xảy ra một lần nữa, không cần thận hấn ta phát hiện có mạch.

Dù sao hôm nay nhiều người, hơn nữa nghe nói bang chúng của hai bang phải đều thoát khỏi trò chơi, lên YY.

Nói là tạo mối quan hệ hữu nghị, thật ra chính là đại hội động viên trước khi bang chiến mà thôi.

Người quản lý của hai bang mặc dù đã đặt mọi chuyện xuống, nhưng bang chúng hai bang còn chưa đủ quen thuộc, muốn cùng nhau chiến đấu, thì trước tiên phải bồi dưỡng một chút ân ý. Mà thiết lập mối quan hệ hữu nghị, chính là lựa chọn tốt nhất.

Lúc Thu Thiên lên kênh trò chuyện của bang thì dường như không dám tin vào hai mắt của mình, thậm chí có gần 100 người trong kênh nói chuyện.

Lưu Quang không phải chỉ có 40 người sao? Chẳng phải hai bang gộp lại cũng chỉ có 80 người thôi, 20 người khác này ở đâu ra vậy?

Thật ra thì những người đó đều là những người chơi có khuynh hướng ủng hộ La Hán Đường và Lưu Quang, nhân phẩm cũng không tệ, tỏ ý tình nguyện gia nhập trận bang chiến này, nếu đã lên kênh YY này, tự nhiên sẽ trở thành đồng minh.

Trong lúc này, kênh nói chuyện rất náo nhiệt, tất cả mọi người ở trên màn hình thì nhau đánh chữ, tung hoa tươi chào hỏi.

Thỏ Con đang cẩn thận tìm Tây Hồ đại thần người mà nàng sùng bái, lại phát hiện Thu Thiên không thấy đâu. Nàng ở đâu? Chẳng lẽ lại len lén chạy mất rồi?

Nhắc đến chuyện này thì không phải là Thu Thiên chạy, mà nàng bị Tây Hồ kéo đến một gian phòng nhỏ: phòng nhỏ cá nhân ở trong bang { Tây Hồ quan nhân }.

"Thu Thiên." Âm thanh dễ nghe truyền đến trong tai nàng "Người khi nào thì trở về?" Tây Hồ ở bên kia, dường như loáng thoáng có giọng nói của nam tử, còn có âm cửa đóng cửa nữa.

Thu Thiên viết chữ: "Vừa mới lên tuyến, thì nhìn thấy lão Tam nhắc tới YY."

"Lão Tứ lão Tứ! Chúng ta đi thôi!"

Đột nhiên có một âm thanh lớn chen vào, khiến lỗ tai Thu Thiên hơi đau. Đây, chắc là Lão Nhị.

"Được, đi đi." Đây là âm thanh Tây Hồ, âm thanh hắn vốn dĩ là dễ nghe, nghe trong cuộc đối thoại, lại càng thêm giống như Thiên Lại Chi Âm (Âm thanh của thiên nhiên)

"Ah? Đây là cái gì?" Lão Nhị chỉ hướng về chiếc cài tóc nhỏ màu tím trên bàn, Tiêu Sái không biết từ đâu chui ra, một tay dành lấy chiếc cài tóc, chạy một mạch tới phòng khách, cầm ở trước mặt suy nghĩ.

Một chiếc cài tóc thật đáng yêu, Tứ ca chẳng lẽ lại thích những món đồ đáng yêu như thế này? Nữ sinh trong lớp hẳn cũng có mấy người đeo.

Đội đã nào...! Nữ. . . Bạn học nữ? Nữ đeo? ?

Tiêu Sái và lão Nhị đồng thời nhìn về phía Kỳ Tri Viễn. trên bàn Lão Tứ thậm chí có một chiếc cài tóc của cô gái, điều này nói lên cái gì?

Kỳ Tri Viễn lấy tai nghe xuống, đi tới cửa kéo cửa chính ra: "Các Nếu như các cậu không nhanh lên, thì cuộc gặp mặt hữu nghị giữa chúng ta và bang Lưu Quang sẽ kết thúc." Nói xong, duỗi tay về phía Tiêu Sái, Tiêu Sái không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đem cài tóc thả lại trong lòng bàn tay lão tứ.

"Tứ ca ~~~" Đúng lúc này, hẳn lại bị lão Nhị trực tiếp ghim chặt cánh tay, ép đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Tiêu Sái uốn éo a uốn éo , giãy giụa cách nào cũng không thể thoát khỏi bấp thịt của lão Nhị: "Lão Nhị, ngươi không thể vì yêu sinh hận, ban ngày ban mặt đối với ta làm vậy ấy."

"Tớ nhỏ vào!" Lão Nhị hạ thấp giọng nói với Tiêu Sái: "Người như cậu hỏi thì có thể hỏi ra cái gì chứ?" Hơn nữa vừa rồi dường như hẳn thấy , lão Tứ và Thu Thiên đang ở trong một gian phòng nhỏ.

Ngộ nhờ bị Thu Thiên nghe được thì làm sao đây?

"A!" Tiêu Sái khiếp sợ che miệng, chẳng lẽ Tứ ca một chân đạp hai thuyền?

Lão nhị chỉ chỉ vào cái ót Tiêu Sái: "Đầu óc ngươi bị Xích Long gặm rồi sao? Lão Tứ là hạng người gì cậu còn không biết sao?"

Không vì sắc đẹp mà thay đổi, đối mặt với vô số ánh mắt tràn đầy tình yêu của thiếu nữ trong trường học vẫn không nhúc nhích lão Tứ, đừng nói là đạp hai thuyền, nếu muốn đạp, 100 chiếc thuyền sẽ có người tự động chạy tới cho hắn đạp,

Duy nhất có thể là. . .

"Là cái gì, là cái gì?"

"không chừng Lão Tứ muốn mua đưa cho Thu Thiên." Nói xong, lão Nhị đắc ý nắm lấy cánh tay Tiêu Sái "Đi, đi qua đường." Ở đối diện đường có một bảng hiệu lớn: Ma thú internet.

Tiêu sái roi lệ, không ngờ Tứ ca và Thu Thiên lại phát triển sâu như vậy rồi, mà hẳn lại không biết. Tứ ca, ngươi tha thứ cho ta đi. .

Sau khi Kỳ Tri Viễn đem Tiêu Sái và lão Nhị nhốt ở ngoài cửa, sau khi nhìn một chút chiếc cài tóc trong tay, nhớ lại cô gái kia.

Hắn kinh khủng như vậy ư, vội vàng chạy trốn đến nỗi không phát hiện rút cài tóc.

Đi về phòng ngủ của mình, kéo ngăn kéo ra, đem cài tóc bỏ vào, lúc này mới đeo ống nghe lên.

"Thu Thiên."

"Vừa rồi là Lão nhị và Tiêu sái à?" Nàng vẫn như trước viết chữ trả lời hẳn.

Kỳ Tri Viễn cười cười: "Bọn họ đi internet rồi." Nhà hẳn chỉ có hai máy vi tính, hai người kia làm sao có thể ngoan ngoãn dùng chung một máy vi tính, phương pháp tốt nhất đương nhiên là đuổi bọn hẳn đi tiệm internet.

Hoá ra là như vậy , Thu Thiên bày tỏ hiểu cho gửi cho hẳn biểu cảm che miệng cười.

"Đi thôi, đi gian phòng lớn, hoạt động đã bắt đầu rồi." Hẳn nói xong đang định chuyển Thu thiên đến phòng lớn.

Lúc sắp chuyển qua, Thu Thiên vội vàng hỏi một câu: "Hoạt động gì vậy, có cần nói chuyện không?"

Tây Hồ: "Không cần, ngươi không có mạch."

Ừ, được rồi, Thu Thiên nguyện ý thua dưới tay kẻ này.

Thật ra thì, ý tưởng của Thu Thiên lại rất hợp với ý tưởng của Tây Hồ.

Nhưng mục đích cuối cùng của hai người lại hoàn toàn không giống nhau, một người là không muốn mình bị chú ý, một người là không muốn người khác nghe được âm thanh của nàng.

Hai người xuất hiện ở trong kênh nói chuyện, sau khi thấy Tây Hồ mọi người đã bắt đầu sôi trào.

"Gào khóc gào khóc ~~~ thần tượng~~~~ ký tên chụp ảnh chung!"

"Tây Hồ? Tây Hồ đại thần! ! Tây Hồ đại thần ta là người ái mộ người!"

"Tây Hồ đại thần, người ta là fan của người!"

Hoa tươi đầy màn hình, loát rất nhanh. Thu Thiên im lặng.

"Cái đó" Một người quản lý của bang Luru Quang nói: "Các MM trong bang nên trấn định một chút." Cái này nếu để cho lão bà Tây Hồ là Thu Thiên nhìn thấy, ngộ nhờ trong nội bộ gia đình người ta mâu thuẫn thì làm sao?

"A a a a!" Một hồi thét chói tai, lúc này đổi thành người chơi nam trong bang Luru Qua gào thét.

"Thu Thiên! Thu Thiên mỹ nữ cũng ở đây!"

"A! Chúng ta phải nghe âm thanh của Thu Thiên mỹ nữ!"

"Thu Thiên Thu Thiên, người tuyệt nhất!"

Hoa tươi lại điên cuồng xuất hiện, Tây Hồ trầm mặc.

Đây vốn dĩ là cuộc gặp mặt trao đổi tình cảm giữa hai bang, kết quả lại biến thành đại hội thổ lộ với Tây Hồ và Thu Thiên.

Cũng may người trong bang đối với tình cảnh này đã sớm thấy nhưng không thể trách, nhớ ngày đó, bọn họ cũng sùng bái Tây Hồ, ngưỡng mộ Thu Thiên như vậy, bọn hắn bây giờ bình tĩnh hơn nhiều.

Lão Tam và một MM khác trong bang Luru Quang cùng nhau phụ trách chủ trì hoạt động lần này, hần lễ phép ở trên mạch lên nói mấy câu, sau một lúc đến lượt Tây Hồ phát biểu, Tây Hồ tất nhiên sẽ nói chuyện ... lúc này, quần chúng bình phục lại tâm trạng kích động.

Đúng lúc này, Tiêu Sái và lão Nhị cũng leo lên, vì vậy hoạt động chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là giới thiệu hai bang kết minh, sau đó làm mấy trò chơi, các bang chúng vốn dĩ phần lớn là học sinh, trải qua mấy hoạt động như vậy, cũng dần quen thuộc.

Đến giai đoạn hát tự do thì có người giơ tay: "Chúng ta siêu cấp siêu cấp muốn nghe Thu Thiên mỹ nữ ca hát!"

Lúc này ngược lại tất cả mọi người đều đồng ý, nhất trí ủng hộ Thu Thiên ca hát.

Hơn một trăm người đó, một người một câu, Thu Thiên đau cả đầu, Thỏ con chất riêng cho nàng: "Nàng à, người thật sự muốn hát?"

Làm sao có thể! Thu Thiên cau mày; nàng ở YY không thích nói chuyện, làm sao có thể hát ở trước mặt nhiều người như vậy.

Bất đắc dĩ, quần chúng quá nhiệt liệt.

Còn có người lẫn lộn cầu xin nghe tiếng hát tuyệt vời của Thu Thiên, nếu như không nghe được hẳn sẽ làm sư ~~~

Còn có vị GG nói, nếu như Thu Thiên không ca hát, hẳn bỏ nhà ra đi làm ni cô ~~~

Có người không khỏi cảm thán, vì nghe Thu Thiên MM ca hát, nam nhân đều biến thành nữ nhân, có thể thấy được tiếng hát của Thu Thiên, tuyệt vời đến mức nào!

Thu Thiên đang rối rắm thì nghe được một âm thanh quen thuộc: "Nàng ấy không có mạch, ta thay nàng hát."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tiếng hát của Tây Hồ

Bỗng nhiên tất cả mọi người im bật, Tây Hồ muốn thay Thu Thiên hát?

Thu Thiên cũng ngẩn ra, hẳn lại sao lại đột nhiên như vậy. . .

Nàng vội vã hồi hồn muốn cùng hắn nói chuyện riêng, nhưng ngón tay đặt ở trên bàn phím, lại do dự liên tục, không biết nên nói cái gì.

Các cô nương ở đây, mặc dù đã thấy qua hình của Thu Thiên, cũng nghe nói Tây Hồ rất dễ ý đến Thu Thiên, nhưng cũng không quá tin tưởng.

Lực sát thương của mỹ nữ có thật sự lớn như vậy không?

Hôm nay nhìn Tây Hồ che chở nàng như vậy, rõ ràng là rất dễ ý đến Thu Thiên.

Cũng may, những cô nương ở trong bang Lư Quang đều là những cô nương có bản chất tốt, mọi người chỉ im lặng trong chốc lát, lập tức ủng hộ Tây Hồ thay Thu Thiên hát.

Loại tâm tình này, giống như là những người hâm mộ biết thần tượng của mình có xi căng đan, mặc dù kinh ngạc và mâu thuẫn, nhưng đột nhiên thần tượng nói hẳn muốn hát miễn phí cho mọi người, sự妒 hoặc này vượt qua lực hút của xi căng đan.

Không chỉ các MM hưng phấn, GG cũng cùng nhau cho ý kiến.

Dường như Thu Thiên có thể tưởng tượng ra được, biểu tình nín thở nghe động tĩnh trong tai nghe của những người khác; bởi vì nàng cũng giống như bọn họ vậy, đem lỗ tai để sát ống nghe, để có thể nghe rõ hơn tiếng hát của hắn.

Tiếng hát của Tây Hồ sẽ như thế nào đây?

Giọng nói của hắn lúc nói chuyện dễ nghe như vậy, khi hát lên chắc chắn cũng dễ nghe?

Tây Hồ nói hẳn muốn tìm một đoạn nhạc đệm, chỉ ngắn ngủi trong mấy giây, trong đầu của mỗi người đã tiến hành vô số loại suy đoán.

Một tiểu MM say mê nói: "Không biết Tây Hồ đại thần sẽ hát bài gì đây?"

Một GG vỗ đùi: "Ta đoán Tây Hồ huynh đệ nhất định sẽ hát Lư Hoan! Ca ngợi nam tử!"

Không phải chứ? Lư Hoan? Tây Hồ hát đầu hết mọi người hùng hổ xông vào Cừu Châu? Như vậy có phải quá phóng túng rồi không.

Tiểu MM phản bác: "Không đúng đâu, Tây Hồ đại thần sẽ hát bài gì đó bá đạo một chút! Ví dụ như của vương phi!"

Tiêu Kính Đẳng vương phi? Thu Thiên không nhận được nhủ lòng may, nếu Tây Hồ hát bài hát đó thì có chút khó khăn?

Nhóm GG giơ hai tay đồng ý: "Hát bài hát của vương phi được đó!" Nếu không hát Thanh Tàng cao nguyên cũng được.

Vì vậy những bài hát được đề cử càng ngày càng ly kỳ; ước hẹn chín tám, xin hỏi đường ở phương nào, đường núi mười tám ngoặt, Lam Tinh Linh, Đông Bắc Nhị Nhân Chuyển. .

Người con trai nào đó nhìn danh sách tên các bài hát, cười nhạt, giữa rất nhiều người online hẳn tìm được cái tên an tĩnh kia, trông mắt đen hơi dưng một chút, nhanh chóng lựa chọn một bài hát.

Giữa lúc quần chúng đang tranh cãi không phân thắng bại thì tiếng nhạc từ từ vang lên, không ngờ giai điệu rất dịu dàng.

"Vẫn thường mơ thấy em, những đường nét xinh đẹp như ẩn như hiện."

"Từ đầu đến cuối vẫn anh vẫn buồn bực, vì sao, không nhìn thấy rõ được khuôn mặt của em."

Giọng nói dịu dàng, vừa đúng lúc tình cảm dần đo.

Trong nháy mắt lúc Tây Hồ mở miệng hát. Tất cả mọi người đều ngây dại.

Đây chính là cao thủ nổi danh trên bảng xếp hạng trong trò chơi Tây Hồ sao? Hẳn hát sao có thể dễ nghe đến mức như vậy chứ?

Tất cả mọi người giống như chìm vào trạng thái thôi miên, trong nhất thời, trong YY an tĩnh một cách thần kỳ.

Nghe tiếng hát bên tai, Thu Thiên không khỏi có chút hoảng hốt.

Hắn hát bài hát này, rất thích hợp với giọng của hắn, thâm tình mà chuyên tâm.

Mỗi một chữ đều giống như thấm thấu vào trái tim Thu Thiên, để cho nàng không biết từ lúc nào đã nâng cảm lên, ánh mắt như sóng nước mênh mông.

Đang nghe đến mê mẩn, thì lại nghe thấy giọng nói của Tây Hồ: "Bài hát này tặng cho các vị, cũng tặng cho" dừng một chút, trong giọng nói mang theo nụ cười: "Nàng".

Thu Thiên ngẩn người, này, này, này, hắn nói nàng không phải là. . .

Trái tim của cô không khống chế được đập lên liên hồi, vàng trán thanh tú cũng rỉ ra một tầng mồ hôi. Kỳ quái, giữa mùa đông tại sao nàng lại cảm thấy rất nóng?

Lúc Tây Hồ đại thần hát, nói này bài hát muốn tặng cho "Nàng" ?

Nói như vậy, cái "Nàng" này . . . Hiện tại nhất định đang ở YY trong.

Dường như là đồng thời, tất cả mọi người đều đem tầm mắt chuyển dời đến trên người giai nhân vẫn còn an tĩnh ngây ngô ngồi một bên.

Trò chơi không phải là không có đùa mà thành thật ; cái gọi là đùa mà thành thật, chính là hai người chơi trong trò chơi kết hôn “Vợ chồng”, phát triển ra thực tế, trở thành một đôi thật sự.

Nhưng mà, chuyện này dù sao cũng rất ít, có mấy người thật sự yêu nhau từ game được chứ? Chuyện này dù sao cũng là số ít.

Nhưng bất kể như thế nào, người chung quanh nghe thấy Tây Hồ muốn tặng bài hát này cho một người thì ai cũng liên tưởng đến Thu Thiên, đại đa số người đều chúc phúc bọn họ.

Không biết là người nào hưởng ứng lời thổ lộ của Tây Hồ đầu tiên, tung lên một đóa hoa tươi, ngay sau đó tất cả mọi người thi nhau ủng hộ Tây Hồ .

Vạn năm: "Ủng hộ Tây Hồ, ha ha."

Thỏ Con: "Nàng ~~~ ủng hộ người tiếp nhận lời thổ lộ của Tây Hồ đại thần ~~~~~"

Yêu Yêu Trà: "Az, thật hâm mộ Thu Thiên."

Mục Mã Nam Sơn: "Lão tử bị lời thổ lộ của Tây Hồ làm rung động."

Ca chơi chính là tịch mịch: "Hạn hán đã lâu gặp mưa, đêm động phòng hoa chúc, Tây Hồ tặng một bài hát, Thu Thiên đồng ý hiến thân!" Cảm động ....!

Đại thẩm: "Mục Mã ngực! Thì ra là người ở La Hán Đường! Ta tìm người uống rượu ngon!"

Lão Tam: "Người quen Nam Sơn?"

Mục Mã Nam Sơn: "Lão tử không có ngực!"

Tiểu La lê: "Không có ngực - -"

Lưu Quang * Thương quân: "Tây Hồ thổ lộ với Thu Thiên mỹ nữ, đại thẩm người một đại lão gia tham gia náo nhiệt làm gì, nhanh chóng đứng qua một bên."

Ca chơi chính là tịch mịch: "Đại thẩm là nam? Nam Sơn của chúng ta cũng là nam."

Tiểu La lê: "ORZ. . . . ."

Thỏ Thỏ: "Thì ra đây chính là thổ lộ nha."

Không phải sao, 100% , nam đối với nữ, thổ lộ.

Nhóm GG bang Lưu Quang đau lòng hít mũi một cái: "Thu Thiên mỹ nữ đã hiến thân cho Tây Hồ rồi." Vì sao bọn hắn lại đau lòng như vậy chứ? Chẳng lẽ bọn hắn không còn cơ hội nữa sao? Bọn hắn thật sự không có cơ hội nữa sao?

Nhóm GG La Hán Đường đã sớm nhận ra chênh lệch giữa Tây Hồ và bọn họ, hơn nữa cũng không có ý định theo đuổi; tất cả đều dùng sức ủng hộ Tây Hồ thổ lộ.

"Tây Hồ! Bọn ta rất ủng hộ người đó!"

"Thu Thiên MM, nói cho chúng ta biết đáp án đi!"

"Cầu một bức ảnh chụp nụ hôn nóng bỏng của hai người! Cầu xin nhìn một bức ảnh hai người chụp chung!"

"Thu Thiên mỹ nữ?"

Người nào đó được thổ lộ, hai gò má đã sớm ửng hồng, tay nhỏ bé nhẹ nhàng che mặt.

Đây là thổ lộ sao? Theo suy nghĩ của nàng thì nàng cảm thấy Tây Hồ vẫn chưa hoàn toàn biểu hiện ra.

Chẳng lẽ hắn đang thổ lộ với mình sao? Tâm tình của nàng bây giờ rất rối loạn, thật sự là ngoài ý muốn của nàng!

Chuyện này thật sự ngoài sự tưởng tượng của mọi người, ngay cả lão đại và lão Tam cũng bị hành động lần này của Tây Hồ dọa sợ.

Tây Hồ lại còn hát trước mặt mọi người, hơn nữa tên của bài hát này còn là « tình ca ».

Nhớ ngày đó bọn họ đến nhà một người bạn đúng lúc mọi người đang tập trung trong phòng ăn để ăn uống thì nghe được ca sĩ hát ca khúc này.

Lúc đó cũng không thấy Lão Tứ phản ứng gì, hắn vẫn cười nhẹ nhàng, và thường thức đồ uống.

Lấy hiểu biết của bọn họ về Lão Tứ, nếu như lão Tứ có động tĩnh gì, bọn họ nhất định sẽ biết. kỳ lễ nghỉ đông này, cũng không đi đâu chơi phần lớn thời gian đều ở trong trò chơi.

Mặc dù hắn không nói rõ bài hát này tặng cho người nào, nhưng mọi người đều biết bài hát này tặng cho Thu Thiên. Chà chà! Rõ ràng quá mà!

Ở trong tiệm nét Tiêu Sái và Lão Tam nhìn nhau, lập tức cúi đầu xuống trước máy vi tính của mình đánh chữ.

Tiêu sái: "Tứ ca, người thật sự muốn cùng chị dâu Thu Thiên đi ăn ăn ái ái sao? Người không để ý đến ta nữa sao ~~~" không nên như vậy đâu Tứ ca, hắn sẽ ngoan ngoãn, tứ ca và chị dâu tại sao không mang theo hắn cùng nhau đi chơi?

Lão Nhị: "Lão Tứ, làm rất khá! Tiếp tục thổ lộ! Ngần vạn lần không nên để Tiêu sái ảnh hưởng đến sự lựa chọn của người!" Tốt lắm, lão Tứ nên sớm ra tay với Thu Thiên!

Hai người đều gửi vào kênh nói chuyện riêng của Tây Hồ.

Người con trai nào đó nhanh chóng đọc lướt qua, ngón tay thon dài nắm lấy con chuột quyết đoán nhấn nút tắt khung chat riêng.

Thổ lộ? Tròng mắt đen xẹt qua một nụ cười, có lẽ là như vậy, chỉ là lần đầu tiên làm như vậy, cảm giác cũng không tệ lắm.

Bây giờ hắn đối với phản ứng của nha đầu này, nói như thế nào đây, rất chờ mong.

Nếu có người ở YY thổ lộ với người, hơn nữa còn phương thức là ca hát, người sẽ như thế nào?

Nếu như người kia là lão công của người trong trò chơi, hơn nữa người đã từng cảm thấy da mặt của hắn rất dày, dường như còn có một chút vô lại, nhưng hắn lại dám thổ lộ với người trước mặt tất cả mọi người.

Thu Thiên chỉ cảm thấy mặt rất nóng, được rồi, hiện tại nàng có cảm giác có chút vui sướng lại có chút hoảng hốt, vừa có chút bất đắc dĩ lại có chút gì đó thỏa mãn ở trong lòng.

Lúc này nam chủ và nữ chủ bị bao vây giữa quần chúng huyên náo, nhưng lại giống như xung quanh mình không có người nào, chỉ có hai người bọn họ lặng lẽ nhìn vào tên của đối phương, đột nhiên có người phát biểu trong băng tần.

Lạc Đan Trư Trư: "Vạn năm lão đại, ta bị người của Từ Thần chém!" Trời ạ, máy vi tính ở trong nhà hắn mới bị hư, ba ngày không login, vừa mới login ở phía bên ngoài phó bản đã bị một đồng người trong bang Từ Thần giết ngay tại chỗ.

Hắn chạy nhiều lần, càng lúc lại càng có nhiều người gia nhập vào đội ngũ đuổi giết hắn! Hắn bị giết hết 20% kinh nghiệm!

Lời nói của hắn phát ra ở giữa tập thể, hơn nữa ký tự lại được tô đậm bằng màu đỏ, nên lập tức hấp dẫn được lực chú ý của mọi người.

"Mẹ nó! Bang Từ Thần rác rưởi kia không phải nói cuối tuần bang chiến sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, không thể tin lời của bọn rác rưởi kia được! Còn nói cái gì mà dành thời gian để hai bên chuẩn bị, mà lại chơi đánh lén, vô sỉ quá!"

"Lão tứ luân chết hắn! Dám đánh lén huynh đệ trong bang Lưu Quang chúng ta!"

"Từ Thần thật đáng ghét oh ~~~"

Thu Thiên cũng chấn động, ngồi thẳng người.

Biết rõ người trong hai bang bọn họ không có ai online, cho nên Từ Thần mới có cơ hội giết Lạc Đan Trư Trư.

Loại hành vi này, thật sự khiến cho người ta khinh thường !

Trong lúc tất cả mọi người sục sôi cảm phẫn, duy nhất chỉ có Tây Hồ không nói gì.

Thu Thiên đang muốn hỏi hắn có tính toán gì thì đột nhiên nghe thấy được giọng nói của hắn: "Tất cả người chơi 70+, bây giờ toàn bộ login đến Vọng Nguyệt Thành!"

Cùng lúc đó, ở giữa nhóm chat hắn còn đánh ra một dòng chữ: "Tập thể mở đường máu diệt Từ Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bối cảnh bang K

Tinh thần của mọi người bỗng nhiên phấn khởi hơn!

Tất cả mọi người mở nick đỏ, chắc chắn sẽ có người rút cấp, mà một khi đã mở nick đỏ, chính là lời tuyên cáo chiến tranh bắt đầu.

Từ Thần khinh người quá đáng, tuyệt đối không có bất cứ ai dễ dàng tha thứ cho thủ đoạn ác liệt của bọn họ!

Tây Hồ vừa nói ra câu kia, tất cả người chơi đang online YY online có số cấp 70+ trở lên, toàn bộ hưởng ứng lời kêu gọi của hắn, rồi rít login.

"Đã đến lúc để cho bọn họ biết, sự lợi hại của hai bang chúng ta!" Ngay cả đám người chơi hiền lành như Vạn Năm cũng nói ra những lời nói tàn nhẫn.

Tây Hồ nhíu mày: "Cũng tốt, cũng để đến lúc tiêu diệt bang của bọn chúng."

Hoặc là không đánh, nếu muốn đánh, không chờa một mống

Bên cạnh kho hàng của bang phái trong Vọng Nguyệt Thành, tụ tập rất nhiều người.

Từ sau khi bọn Tây Hồ login chạy tới đây, đã có rất nhiều người chơi đi ngang qua phát hiện, ngược lại tiến hành tuyên truyền ở trên kênh thể giới.

"Oa oa oa ~~~ bên cạnh kho hàng của bang phái có rất nhiều người của bang La Hán Đường!"

"A! Còn có Tây Hồ đại thần! A! Còn có vạn năm! A! Thanh Sơn Bạch Lang! A! đại thẩm nữa!"

"Rất nhiều người nổi tiếng đó ~~~~~ người nổi tiếng xuất hiện ~~~ người nổi tiếng xuất hiện tại cửa thành ~~~"

"Ác ác ác ác, bọn họ mở đỏ mở đỏ!"

Những người chơi có số cấp 70+ trở lên trong hai bang phái, tổng cộng lại có khoảng hơn năm mươi người. Hơn năm mươi người đều dồn loạt mở đỏ, một trường hợp cực kỳ hùng vĩ!

Tây Hồ để cho bọn họ tập hợp ở nơi này là có nguyên nhân, Từ Thần không tuân theo ước định, lại còn ra tay lúc bọn họ chưa chuẩn bị xong, bây giờ suy nghĩ chiến thật PK đã không còn kịp nữa rồi.

Hơn nữa nhân số đông đảo, cho dù tạm thời đề ra một kế hoạch xuất chiến, đối với các huynh đệ La Hán Đường cũng không thành vấn đề, nhưng Bang Lư Quang không nhất định có thể theo kịp được tiết tấu của bọn họ.

Cho nên nhiệm vụ cấp bách hiện nay, chính là tìm thật nhiều thầy thuốc tới đây, hơn nữa, lấy tất cả hoàn thuốc dự trữ trong bang ra cấp cho mấy người chơi có thực lực PK cao, còn có một số người chơi PK kém nữa.

Về phần những thứ có thể tự vệ, và một số người chơi có thực lực tạm, thì mấy người chia làm một tổ, khóa trụ mấy mục tiêu cố định, cùng nhau đánh.

Điều khiến Thu Thiên bội phục nhất là chỉ trong mấy phút ngắn ngủi Tây Hồ đã vận dụng quan hệ của hắn, tìm tới 6 thầy thuốc.

Thầy thuốc ở trong quần chiến là cực kỳ quan trọng, mặc dù lúc ấy bản bạc bang chiến cùng với bang Từ Thần, đã quy định không cho thầy thuốc tham dự vào hiệp nghị.

Nhưng mà, đối với một bang hội rác rưởi như Từ Thần, hiển nhiên hiệp nghị không có tác dụng gì.

"Bên bang Từ Thần vẫn có thầy thuốc của bang K đi theo!" Một GG nói, hơn nữa căn cứ tin tức đáng tin, bang hội K và từ thần đã kết đồng minh rồi.

Không trách được Từ Thần dám đánh lên Lạc Đan Trư Trư của bang Lư Quang, thì ra đã sớm có chuẩn bị.

Bang K cũng là bang hội rác rưởi, nói là đồ rác rưởi, cũng không quá chính xác, phải nói là bang hội tiểu nhân. Bên trong tụ tập tất cả những người chơi "Nổi danh" trong khu vực!

Người thứ ba nhúng tay vào, nằm vùng kích bác quan hệ các huynh đệ, lòng dạ hiểm độc thương nhân, vân vân.

Nếu như nói Từ Thần là một tên côn đồ các kẻ trên giang hồ, thì bang K chính là bọn tiểu nhân hèn hạ mai phục ở chỗ tối chờ thời cơ hành động.

Ở ngoài sáng cùng đồ rác rưởi đánh nhau, cũng tuyệt đối sẽ không cùng với đám tiểu nhân dây dưa.

Từ Thần là đồ bỏ đi không sai, nhưng so với K, ít nhất động cơ rất rõ ràng, mà K mặc dù là nhóm tiểu nhân, nhưng lại không có ai đi xé rách lớp nguy trang của bọn họ, chỉ có thể tôn kính mà không thể gần gũi.

Bởi vì người có thể nhặt vũ khí lên ra tay đánh với đám rác rưởi trước mặt bọn chúng, nhưng người lại không biết đám tiểu nhân ở sau lưng người đâm người từ lúc nào.

Lão đại nhũ mày: "Không trách được ngày đó Cúc Hoa nói, nghe được bọn Xích Long nhắc tới K, thì ra đã sớm có âm mưu."

Vạn Năm hình như cũng không ngờ được, K lại cùng Từ Thần kết minh, chuyện này xảy ra vào lúc nào?

"K cùng Từ Thần kết minh cũng không có gì kỳ quái." Lão Tam suy nghĩ một chút sau đó nói "Các người có lẽ quên mất, trong bang K có một nữ Phó Bang Chủ, năng hoàn toàn có năng lực khiến Bang chủ quyết định cùng bang phái nào kết minh."

Nữ? ? ? Hôn nữa còn là một Phó Bang Chủ? Vậy cũng chỉ có. . .

Tiêu Sái và Thanh Sơn Bạch Lang liếc nhau một cái, trề miệng một lời: "Mị song? !" Nữ nhân ngu ngốc đã giết Thu Thiên!

Nữ nhân đó bị bọn họ giết còn không biết nghe lời, lại còn quang minh chính đại đứng bên Bang Xích Long.

Lão Tam gật đầu, Xích Long đối với nữ nhân này có ý, rất nhiều lão nhân bọn họ đều biết; nhưng nữ nhân đó cũng không hiền lành gì, nói trắng ra là đang đùa bỡn Xích Long. Có người vì năng vung tay, dĩ nhiên có thể thỏa mãn tâm tư của loại nữ nhân hư vinh kia.

Hôn nữa, tên gốc vì nàng ta mà ra tay kia, lại chính là người tỏ tình với nàng ta nhưng bị từ chối.

Hết lần này đến lần khác Xích Long và Tây Hồ lại có rất nhiều va chạm, phải nói, từ lúc bắt đầu chơi trò chơi này cho đến bây giờ, có lẽ hấn đã như vậy rồi, cho dù Mị Song có ý với hấn hay không. Mấy lần hấn đánh lên La Hán Đường chẳng qua là vì biểu hiện cá nhân hấn mà thôi.

Hôn nữa lần đó nàng ta dẫn một đám người đến Vọng Tịch Nhai giết Thu Thiên, thật sự không cách nào không khiến người ta liên tưởng đến nguyên nhân nàng và Từ Thần kết minh, rất có thể là bởi vì. . . . . Tây Hồ!

Phải biết, cô nương tên Mị Song đó cũng không phải là người tốt đẹp gì, ở khu này, chỉ cần có người chơi nam ở trên bảng xếp hạng, hoặc là có tiền một chút, ở thế giới tích cực chút, không có người nào không bị nàng quấy rầy.

Thậm chí ngay cả lão Nhị, Vạn Năm cũng đã từng bị nàng quấy rầy, chỉ là bọn hấn không hấp dẫn nàng giống như Tây Hồ, nên đã khiến nữ nhân ấy chậm chạp mãi không chịu bỏ qua.

Vừa nói đến nữ nhân này, rất nhiều MM trong bang Lưu Quang cũng rất phẫn hận.

Một tiểu MM nắm quyền "Nữ nhân này xấu như cái tờ.rim ! !"

Nhớ ngày đó trong bang của bọn họ có một GG và một MM trong bang mà nàng ta đều quen biết có quan hệ đặc biệt tốt, đã muốn gặp mặt ở ngoài thực tế, kết quả không biết Mị Song đó không biết làm sao lại liên lụy với GG này, còn gặp mặt ở bên ngoài rồi cũng nhau đi xem phim. Trờ lại trò chơi lại đắ chí với MM kia, nên MM kia tức giận quá ném trang bị rồi khỏi trò chơi.

Một MM khác cũng phụ họa: "Tiện nhân đúng là tiện nhân, thích lão công người khác mà còn kiêu ngạo như vậy."

"Rất nhiều MM trong bang K cũng vậy! Còn gọi cái gì mà thanh thuần cơ chứ!"

Danh tiếng của K đúng là không ra cái bộ dáng gì. Trong khu này, có mấy đoạn nhân duyên tốt đều bị người chơi nữ trong bang K phá hư, hôn nữa riêng cá nhân Mị Song này đặc biệt khiến cho tất cả các MM trong trò chơi ghét, làm nũng quyền rũ tiện tay chạm một chút.

Thế nhưng những MM đã bị đoạt lão công, bị thua thiệt cũng thật sự hết cách, ai bảo bản thân không trông nom tốt lão công trong trò chơi.

Thoải mái một chút đồng ý ly hôn, rồi một lần nữa tìm một người khác kết hôn hoặc là một thân một mình ở trò chơi; còn những người đã chìm sâu vào trong tình cảm, lại chỉ có thể chán nản rồi bỏ trò chơi.

Chuyện này lúc ấy đã gây xôn xao cả khu của bọn họ, khi đó Thu Thiên còn chưa chơi trò chơi này, nên tự nhiên sẽ không biết.

Nhưng nàng nhũ mày, phá hư tình cảm người khác, là cố ý; nàng không thích người như vậy.

Những người lấy chuyện phá hư tình cảm người khác làm thú vui, làm sao ra ngoài được?

Nếu như nói nàng giết mình ở Vọng Tịch Nhai, chỉ vì đồ kị Tây Hồ không chịu nhận nàng, còn chưa tính; nàng cũng không nhỏ nhen đến mức cùng người như vậy so đo.

Huống chi Tây Hồ còn giúp nàng "Dạy dỗ" nữ nhân này, lúc ấy nàng còn cảm thấy Tây Hồ có chút chuyện bé xé ra to, nhưng đến lúc này, rõ ràng cho

thấy cô nàng đó RP có vấn đề.

Cũng khó trách Thò Con ở bên ngoài Tân Thủ thôn, thấy nữ nhân đó nói chuyện với Văn Hiến, lại trực tiếp ra tay, chỉ sợ là nhớ lại sự kiện này.

Chỉ là. . . bang nhân của bang K cũng không ít ỏi? Nàng thường thấy rất nhiều người chơi treo danh bang phái K, mặc dù những người chơi này cấp bậc không sai biệt lắm so với nàng.

"CAO! Đó không phải là do bọn họ mượn cơ sao!" Tất cả bang chúng bang Lưu Quang cũng tức giận bất bình nói, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thu Thiên.

Muốn nhân cơ hội này nói một số chuyện, lúc trước có lẽ vì ngại mất đi sự yên bình trong trò chơi mà thôi.

Quả thật, chuyện này người sáng suốt vừa nhìn thì đã biết là không có lừa thì làm sao có khối.

Vạn Năm nói một câu: "Đem toàn bộ tinh lực giữ lại, lát nữa lúc PK hãy xuất toàn lực ra."

Lưu Quang * Thương Thành: "Đúng vậy! Anh em đừng lãng phí nước miếng, lát nữa trực tiếp chém!"

Thanh Sơn Bạch Lang: "Bang phái hạng hai kia? Mà muốn so đo với bọn ta sao?"

Mục Mã Nam Sơn: "Lão tử đã lâu không mở đồ rồi, vừa đứng ngựa tay, muốn tìm người mài mài vũ khí của ta đây."

Đại Thâm: "Nam Sơn ngược, ta ủng hộ người chém chết bọn họ!"

Ca chơi chính vì tịch mịch: "Không sợ trời không sợ đất, bạo bọn họ lỗ đít nhỏ!"

Tiểu La Lê: ". . . . . Ủng hộ - -"

Lưu Quang * Suy Ca: "Ca hôm nay xem như biết đại gia môn La Hán Đường, đều là những hán tử!"

Những lúc gặp phải ngoại địch, cùng nhau đứng ở một chỗ; tất cả mọi người vô cùng đoàn kết, mặc dù đã từng phân tán lực lượng mỗi người ở một nơi nhưng đều vì chuyện này mà tập trung đến cùng nhau.

Mọi người hợp ý, đồng lực đồng tâm.

Huống chi, cho dù bang K và Từ Thần liên minh, cho dù Từ Thần có bắt tay với bang khác nữa, cũng kéo không được bao nhiêu người.

Trong chuyện này, hai bang phái này đúng là nhất ngưu tầm ngưu (bọn xấu thường chơi chung với nhau) mà tầm mã, những bang khác đều là bang phái nhỏ, hơn nữa hoàn toàn bảo trì vị trí trung lập.

Bang hội lớn một chút thì đều có giao tình với La Hán Đường, sẽ không ai nhúng tay vào chuyện lần này. Sợ rằng, tất cả đều mong muốn La Hán Đường có thể đập người của bang Từ Thần ra ngoài.

Có thể nói, hai bên mặc dù thế lực ngang nhau, nhưng La Hán Đường và Lưu Quang chiếm được ưu thế về dư luận.

Trên thế giới thảo luận chuyện lần này với khí thế ngất trời.

Đại đa số mọi người đều cho rằng Từ Thần như vậy là lật lọng phản lời, bọn họ từ trước đến nay đều sử dụng tác phong cặn bã, nên không có nghị luận gì.

Có người nghĩ rằng Từ Thần có thể cùng K liên minh, K ra tay giúp bọn họ, nói rõ K đang đem sắc mặt xấu xí của mình công bố ra ngoài.

Còn có người lại cười nhạo những người kia ủng hộ La Hán Đường và Lưu Quang, hơn nữa ủng hộ Từ Thần và K.

Dĩ nhiên, số người này thuộc vào số ít, hơn nữa chỉ kêu ở thế giới mấy câu thì đã bốc hơi rồi, có lẽ nếu như không phải là người không có danh tiếng, thì chính là bị người khác diệt rồi.

Cho tới bây giờ Thu Thiên còn chưa đích thân trải qua một cuộc bang chiến nào trong trò chơi, huống chi còn tham gia vào cuộc đại chiến lớn như vậy, hơn nữa đều là những người quen thuộc trong trò chơi.

Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy cái trò chơi này đã không đơn thuần chỉ một trò chơi nữa, người ở trong màn ảnh không chỉ là một đồng số liệu, mà đã đem nặng cảm động lấy sang một cuộc chiến giang hồ!

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bang chiến! ! Tập thể mở đồ!

Tiếng gió nổi lên bốn phía, Hoàng Sa Phi Dương.

Quay về bản đồ đại mạc cổ, chỉ trong một lát đại mạc trống trải này đã đứng đầy người, trên đỉnh đầu tất cả mọi người đều mở đồ.

Hai bên giằng co, quân số hai bên tương đương nhau, một cuộc đại chiến vận sức chờ phát động.

Trước mặt hai đội binh mã, cũng có một nam tử đang đứng, chỉ là nam tử mặc thanh sam này, tuấn tú cao lớn, những lại tạo cho người ta một cảm giác rất bí ối, rất thô tục.

"Này! Tây Hồ! Bây giờ nếu ngươi hãy ngoan ngoãn cầu xin lão tử tha thứ, lão tử sẽ suy nghĩ đến chuyện giết ngươi ít đi mấy lần."

Người nói chuyện là Xích Long, trong tay hắn cầm một cây đao, rất hả hê nhìn Tây Hồ. Vì lần đại chiến này, hắn cố ý tiêu hết cả tiền vốn đập tất cả các vũ khí lên, tổn thương +13.

Hắn và Mị Song đã sớm thương lượng xong, lát nữa đánh sẽ có sáu người xông lên đem hắn và Tây Hồ vây vào giữa, cho dù thao tác của Tây Hồ có khá đến đâu, cũng không thể đồng thời đánh được một lúc bảy người!

Vừa nghĩ tới, lát nữa hắn có thể giết được Tây Hồ, là trong lòng của hắn đã rất thỏa mãn rồi. Nên lúc này hắn đã không nhịn được nói ra những lời nói khiêu khích.

Tây Hồ đối với những lời nói khiêu khích của hắn ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng lại nhanh chóng liếc nhìn hồng danh chẳng chịt phía sau hắn, ước tính nhân số của đối phương, qua một lát đã nắm chắc được mấy phần..

Thanh Sơn Bạch Lang đứng ở bên cạnh Tây Hồ không nhịn được, nhảy ra làm động tác gõ ngón giữa: "Ngươi đừng nói nhảm nữa!Cẩn thận lát nữa ca đây luân bạch tên cận bã nhà ngươi bây giờ."

"Đúng vậy đúng vậy! Lão Nhị ta ủng hộ ngươi luân bạch hắn!" Tiêu Sái theo sát sau lưng Thanh Sơn dò cái đầu ra ngoài, hướng Xích Long so ngón tay cái hướng xuống.

"Mẹ kiếp!" Xích Long giờ đại đao lên, nhìn tư thế như muốn lao thẳng về phía Tiêu Sái, nhưng lại bị người ngăn lại.

"Gấp gấp cái gì?" Người tới chính là Mị Song, nàng liếc Xích Long một cái, ở trong kênh tán gẫu phun một câu: "Ngươi muốn phá hư kế hoạch của chúng ta sao?" Cái tên phế vật không làm được việc gì ra hồn này!

Nói xong, dùng ánh mắt vừa yêu vừa hận nhìn nam tử tuấn tú áo xanh ở phía đối diện.

Xích Long vốn dĩ bị Thanh Sơn giễu cợt như vậy trong lòng đã ghen một cục giận, không ngờ cô gái bên cạnh này lại không giúp hắn, trong lòng càng lúc càng bốc lửa. Nhưng dầu sao hắn cũng không phải người ngu, tất nhiên biết chuyện gì nên làm chuyện gì nên nói.

Vì vậy hắn cười hắc hắc mấy tiếng: "Đúng đúng, ngươi nói cũng đúng, ta toàn bộ nghe lời ngươi!"

Mị Song hừ lạnh một tiếng: "Lát nữa người của chúng ta vây đám người bên kia lại, ngươi nhớ dẫn Thu Thiên đi đó!" Dám cùng nàng tranh nam nhân? Không có cửa đâu!

"Vậy Tây Hồ thì sao?" Xích Long ngăn người, ngày hôm qua không phải đã bàn bạc tốt là vây quanh Tây Hồ sao? Vây quanh cũng không giết hắn, cô gái này có chủ ý gì?

"Không cho phép ngươi động vào một sợi tóc nào của Tây Hồ!" Nàng muốn Tây Hồ nhìn Thu Thiên chết ở trước mắt mình, cho hắn biết không có gì có thể ngăn cản được nàng.

Xích Long vâng vâng dạ dạ đồng ý, về mặt nịnh hót khiến Mị Song rất hài lòng. Nhưng thật ra trong lòng hắn lại có tính toán khác, không cho hắn đụng vào Tây Hồ? Cô gái này nghĩ thật là hay!

Qua một hồi đánh nhau, quang cảnh đao kiếm hỗn loạn, cũng không biết sẽ diễn ra như thế nào.

Hai bang bang chiến, người đầu tiên bị giết chết nhất định là thầy thuốc cùng một số cá nhân thao tác tốt, đây là chuyện thông thường, huống chi không giết Tây Hồ, thì có thể bị Tây Hồ giết lại, dù sao thao tác và thực lực của người kia hắn hiểu rõ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới mình từng bị hắn dùng làm bia luyện kỹ năng, thì hắn liền hận không thể giết người kia 100 lần, không! 1000 lần!

Bên kia, Vạn Năm cũng đang nói chuyện riêng với Tây Hồ: "Tây Hồ, lát nữa khai chiến ngươi dẫn người của ngươi chạy ở phía sau cùng, ta với ngươi

đổi vị trí.”

Nhìn thấy Tây Hồ không trả lời, Vạn Năm tranh thủ thời gian giải thích: "Chúng ta ở trong bang K có một do thám, mới vừa biết kế hoạch của bọn họ." Tiếp sau đó Vạn Năm đem hết tất cả kế hoạch bao vây Tây Hồ của bang K nói ra.

Tây Hồ nhẹ nhún lông mày: "Oh?" Muốn phái sáu người bao vây hắn? “Hắn” thật dễ mắt đến một ngọc phiến thư sinh như hắn.

Đây cũng là điều nằm trong dự liệu của hắn. Nếu như người mà bọn họ giết đầu tiên là Tiêu Sái, thì cuộc chiến này căn bản không cần đánh; có thể thấy được nhóm người này có chút năng lực suy tính.

Tây Hồ nhếch môi cười, gửi cho Vạn Năm một động tác tay; điều này làm cho Vạn Năm thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Hắn thật đúng là sợ một thanh niên nhiệt huyết như Tây Hồ vậy, mãnh mẽ yêu cầu xông lên đầu tiên, sáu người vây hắn, cho dù hắn có chạy nhanh đến mức nào, thì cũng khó có thể địch lại bọn chúng.

Nào biết hắn mới vừa thờ phào một cái, đã nhìn thấy Tây Hồ gửi đến một câu: "Bảo vệ tốt Thu Thiên." Nói xong, liếc nhìn ở đội ngũ phía sau Thu Thiên.

Mặc dù bên cạnh nàng có ba cao thủ, nhưng Tây Hồ vẫn không yên lòng.

Vốn dĩ không nên để nàng đến, nàng mới cấp 57. Nhưng nàng khẳng khái nói: "Ta nhất định phải có mặt!" Nha đầu này, cố chấp nhất định theo tới, nếu như không phải kỹ năng trốn chạy của nàng không tệ, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhưng sở dĩ hắn đồng ý với nàng là vì, còn có một điều quan trọng hơn. . . Tầm mắt của hắn dừng lại một lát trên người nữ nhân đối diện, trông mắt đen thâm thúy có một đạo tinh quang chớp lóe rồi biến mất.

"Ta XX cả nhà người! Bang Lư Quang XXX!"

"Oa, mọi người mau nhìn, có chó điên đang gọi kìa !"

Người dẫn đầu còn chưa có động tĩnh, bang chúng hai bên đã bắt đầu chiến nước miếng, vũ khí trong tay cũng giơ lên cao. Hơn nữa bốn phía còn một số quái vật từ từ vây tới đây.

Mỗi người đều vận sức chờ phát động, ngay cả lòng bàn tay của Thu Thiên đỏ mọng hời nàng vội vàng xoa xoa lưng tung ở trên y phục, cảm con chuột, khăn trương nhìn màn ảnh.

Không biết là người nào dẫn đầu xông lên đánh về phía quái vật. Ánh sáng kỹ năng lóe lên, ngã xuống không chỉ có quái vật, mà còn có bang chúng của Từ Thần nữa.

"Đại gia ta giết hết đám nữ nhân bên bọn mày!" Một đám người chơi bên bang Từ Thần chia mũi nhọn vào một MM trong bang Lư Quang, từ rất xa phát ra mấy đạo ánh sáng, bắn thẳng về phía trái tim MM đó.

Dường như là đồng thời, MM này vừa mới ngã xuống, một ánh sáng màu trắng bạc vẩy lên trên người nàng, trong nháy mắt đã được Tiêu Sái cứu sống lại.

Lư quang * Thương quân: "Mẹ kiếp! Ngay đến cả nữ nhân cũng giết! Có bản lĩnh thì xông vào đám nam nhân như chúng ta đây này!"

Ca chơi vì tịch mịch: "Tiểu MM xinh đẹp như hoa của chúng ta mà người cũng dám động! Có phải là nam nhân hay không vậy!"

Mục Mã Nam Sơn: "MM Lư quang đừng sợ, lão tử sẽ bảo vệ các người!"

Đại thảm: "Nam Sơn ngược, người lại chủ động muốn giúp ta ~ ta thật sự rất vui vẻ."

Từ Thần và K căn bản không để ý tới những lời nói nhạo báng bên này, soàn soạt soàn soạt rất nhiều cung tiễn bước ra, nhìn bộ dáng như muốn xuất thủ.

Bên này Tây Hồ nháy mắt một cái, chúng nam đều hiểu ngầm trong lòng.

"Các huynh đệ! Lên ...!" Thanh Sơn Bạch Lang vung tay lên, chỉ thấy tất cả nam thích khách và đao khách trong La Hán Đường và Lư Quang dừng mãnh xông về phía đối diện.

Trong chớp mắt, Đao Quang Kiếm Ảnh, cả vùng đất cũng lay động, kèm theo đó là từng mảng lớn ánh sáng kỹ năng thoáng hiện, còn bên tai vang lên âm thanh đao kiếm cùng với tiếng chém giết kịch liệt.

Bên bang Từ Thần quả nhiên giống như lời nói của Vạn Năm, vừa thấy máu, lập tức có sáu kiếm khách xông thẳng về phía Tây Hồ, mà Xích Long, lại càng giao chen lẫn ở trong đám kiếm khách.

Tây Hồ cũng làm theo lời của Vạn Năm, xoay người chạy về phía sau đội ngũ.

Xích Long vừa nhìn thấy vậy, vui vẻ hẳn lên, Tây Hồ này chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi, hơn nữa đã hỗn chiến, dường như không có ai phát hiện ra Tây Hồ đang bị bọn họ vây đuổi.

Tây Hồ, người hôm nay sẽ chết dưới đao của ta. Đang lúc Xích Long đang đắc ý vênh vào đuổi theo Tây Hồ thì đột nhiên nghe thấy một kiêu khách bên cạnh kêu to: "Mẹ kiếp! Trúng kế!"

Xích Long nghe thấy vậy vội vàng quay đầu lại, thì ra Vạn Năm mang theo hai đao khách, hai cung tiễn bọc đánh ở phía sau bọn họ.

Cha nó! Không trách được bên cạnh Tây Hồ không có ai, không ngờ được bọn chúng lại chạy đến phía sau đánh lén họ!

Hắn hoàn toàn quên mất ban đầu bọn chúng cũng tính ám toán Tây Hồ, Vạn Năm bọn họ cũng chỉ dùng gây ông đập lưng ông mà thôi.

Xích Long xì một tiếng khinh miệt, tức giận bất bình nghiêng đầu hướng về phía kiêu khách mà vạn năm mang đến chém một đao, người nọ vốn dĩ máu đã không còn nhiều, sau khi bị hắn chém một đao, lập tức ngã xuống.

Này Vạn Năm cũng là một đao khách, mặc dù không có cây đao mạnh như trong tay Xích Long, nhưng chịu đựng một phút cũng không thành vấn đề. Xích Long muốn lập tức đánh nhanh thắng nhanh, dù sao người này có mạnh đến mức nào thì cũng không mạnh bằng Tây Hồ.

Trên đại đao hơi nước tụ lại tạo thành một vòng xoáy. càng lên càng cao, hai người giằng co, xuất ra hết tất cả các tuyệt chiêu của mình!

Đột nhiên "Ồi!" Hai tiếng kêu thảm thiết, hai kiêu khách cùng Xích Long đuổi theo Tây Hồ đứng nguyên tại chỗ.

"Không xong! Lão đại! Tây Hồ. . . Tây Hồ. . . Tây"

"Mẹ kiếp, Tây cái P áy! Đừng phiền lão tử!" Xích Long hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của người bên cạnh, cặp mắt đỏ lên gắt gao nhìn vào Vạn Năm ở phía đối diện.

Hắn là có vũ khí +13, chỉ cần dùng một kỹ năng kim son ngập nước thì cái tên Vạn Năm này tuyệt đối sẽ phải rơi một nửa cột máu!

Trong rất nhiều kỹ năng của đao khách, nước ngập kim son có lực sát thương lớn nhất, vừa có thể sát thương một nhóm người, có thể giết chết đối thủ một cách hoàn mỹ. Kỹ năng này mặc dù uy lực lớn, nhưng lại làm giảm phòng ngự và chắn khí, cũng chính là giảm xuống màu lam.

Khi hai đao khách đồng thời sử dụng kỹ năng này để PK thì lượng máu của hai bên còn có thể bởi vì sinh ra xung đột mà giảm bớt 5%, dưới tình huống như thế, vũ khí càng tốt lại càng chiếm ưu thế.

Những hạt nước trên đại đao của hai người đồng thời găm thét lao về phía đối phương, trên đỉnh đầu của bọn họ xuất hiện thêm hai đạo ánh sáng mạnh, nhưng rõ ràng, độ tổn thương của Xích Long cao hơn Vạn Năm 13%! !

Qua vài lượt, những hạt nước cuồng dã đã đem hai người bao vây ở chính giữa, Vạn Năm nhú chặt mày nhìn chăm chăm vào cột máu trên đầu của mình.

Không được! Chỉ là tổn thương bình thường mà cũng đã làm hắn mất đi một nửa máu!

Xích Long âm hiểm cười một tiếng: "Vạn XX, tới đây chịu chết với ông nội ngươi đi!" Choáng nha, giải quyết xong tên này, lão tử sẽ đến ngược Tây Hồ!

Đột nhiên, ở bên trong vòng xoáy vẫn đục đó, nhanh chóng có một bóng người màu xanh đi vào, ngay sau đó chỉ thấy một đạo ánh sáng bạc cùng với ánh sáng bảy màu lần lượt thay đổi ánh sáng từ bên trong vòng xoáy lan ra!

Giống như bầu trời đang u ám đột nhiên có ánh sáng mặt trời chiếu đến, mây đen bị đẩy lui, lo lắng biến mất; ánh sáng này càng cuốn càng khiến người ta sợ hãi thậm chí vòng xoáy này bị cắt đứt thành vô số hạt nước, vẩy xuống xung quang, cuối cùng hóa thành vô hình.

Chuyện này. . . Chuyện này. . . Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Hai mắt Xích Long đờ đẫn nhìn về phía Vạn Năm người cũng đang mờ mịt đứng ở đó không hiểu có chuyện gì đang xảy ra cả.

Chỉ thấy một cây quạt bay qua trước mặt mình, cây quạt này dường như còn mang theo một ít ánh sáng bảy màu.

Theo hướng bay của cây quạt, Xích Long nhìn thấy một nam tử áo xanh đứng sau lưng mình khoảng một thước, hắn ưu nhã giơ tay lên, nhẹ nhàng tiếp được cây quạt, rồi sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Thật xin lỗi, để người đợi lâu."

Có ~~~~ có ý gì vậy?

Xích Long không nhận được lui về sau hai bước, vội viết chữ vàng ở trong đội ngũ: "Lên! Lên!" Tại sao không ai đáp lại hắn?

Phát hiện có gì đó không đúng lúc này Xích Long mới quay đầu nhìn lại, phát hiện mấy tên thủ hạ đi theo bên cạnh không biết từ lúc nào đã ngã xuống tại chỗ rồi!

"Mau sống lại! !" Bang này đúng là đồ vô dụng!

"Lão đại ~ không phải chúng ta không muốn sống lại, mà chúng ta đều trúng độc nữa!" Thủ hạ nằm ở dưới đất kêu thảm.

Xích Long nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, con mẹ nó! Đúng rồi! Trên đầu mấy tên này đều màu xanh dương cả..

Đây là kỹ năng mới được gia tăng của cung tiễn thủ, Độc Chi châm vong. Nhất định phải có thầy thuốc cứu mới có thể sống lại được, ngay đến cả ngọc phiến thư sinh cũng không sống lại được! CAO! Thầy thuốc đều chết đi đâu hết rồi! Thầy thuốc bang K! !

"Sao vậy, Xích Long, ngươi muốn tìm thầy thuốc?" Tây Hồ không nhanh không chậm nói, ngoắc ngoắc tay, lập tức từ bên cạnh hắn có hai MM là thầy thuốc chạy như bay tới, khẽ mỉm cười với Xích Long.

Nam tử áo xanh dùng cây quạt chỉ vào Xích Long: "Cứu người."

Cứu. . . ."Cứu cọng lông mày đó! Tây Hồ ngươi đừng nghĩ rằng lão tử là tên ăn mày!" Đùng đùng rằng cứu người của hắn, hắn sẽ bỏ qua cho hắn!

Xích Long mới vừa kêu gào xong, hai kiếm khách bên cạnh đã được cứu lên, nhưng trong nháy mắt đã bị làm cho đứng yên.

"Đang hoảng một chút!" Không biết khi nào hai người này đã trúng chiêu thức trên móng vuốt của một người chơi nam, trên móng vuốt phát ra một luồng sóng quỷ dị màu lục, theo hướng hai kiếm khách vừa được cứu sống đang muốn phản kích.

Về mặt hai người kia lập tức cứng ngắc đứng tại chỗ.

Tây Hồ liếc nhìn hai kiếm khách này, lắc lắc cây quạt, đi về phía Xích Long "Xem ra, thủ hạ của ngươi không cần thầy thuốc."

Xích Long nắm chặt đại đao trong tay, không vào được cũng không lui được.

Rõ ràng nên là hắn đem Tây Hồ ép không có nơi trốn, vậy mà bây giờ thì ngược lại bị người của Tây Hồ bao vây ở nơi này. Khi bọn hắn phóng tất cả các kỹ năng ở xung quanh đây, hoàn toàn không chú ý đến tình trạng quần bách mà hắn phải nhận lúc này.

Hắn hung hăng cắn răng một cái, dồn hết sức nuốt thêm thuốc để tăng trạng thái, sau đó giơ đại đao cao lên.

"Tới đây! Tây Hồ, ông nội ngươi hôm nay sẽ chặt đứt ngươi!"

Âm thanh chưa dứt, vô số bọt nước nhỏ một lần nữa từ trong thân đao chậm rãi xuất hiện, càng ngày càng nhiều, vây lượn quanh thân đao quanh quẩn trên bầu trời.

Vạn năm đứng ở bên cạnh dùng thuốc để hoàn lại toàn bộ máu vừa nhận thấy tình hình không ổn, đang muốn xông lên.

Nhưng ngay trong lúc chớp nhoáng này, Tây Hồ đột nhiên khoát tay một cách bén nhọn, cây quạt trong tay bay về phía trời cao, mà hắn cũng bay lên không, nhanh chóng xoay quanh Xích Long.

Ánh sáng bảy màu lúc này lại xuất hiện một lần nữa!

Xích Long chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, ánh sáng đâm vào mắt hắn làm hắn không thể nào phân biệt được vị trí của Tây Hồ, vì vậy hốt hoảng di động con chuột, liều mạng muốn tìm phương vị chính xác của Tây Hồ.

Đột nhiên, ánh sáng màu trắng giống như đại đao, xuyên qua những giọt nước, những hạt nước trong nháy mắt tung tóe thành một mảnh, hóa thành không khí.

Xích Long cảm thấy ngực cứng lại, hình ảnh trò chơi lúc này ánh sáng dần dần mờ lung, sau đó bắt đầu rõ ràng.

Cuối cùng cảm thấy có thể nhận ra một thân thanh sam của Tây Hồ thì lại phát hiện hắn cùng với mình gần trong gang tấc.

Hay cho một công tử văn nhã, cây quạt trong tay chỉ về trán của hắn mà khoe miệng lại khẽ cong lên, cây quạt hóa thành một đường giống như một thanh kiếm, xuyên thấu qua trán của hắn.

Một giây, hai giây, ba giây.

Xích Long quơ quơ, té ở tại chỗ.

Mà nam tử áo xanh, vẫn cầm cây quạt trên tay, khẽ ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu sáng cả đại mạc .

À ừ, tổn thương của đại đao +13, không gì hơn cái này.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Khinh công cứu mạng!

Mất thấy Xích Long bị Tây Hồ đánh gãy kỹ năng, lại bị Tây Hồ quả quyết chém giết ngã xuống đất, mấy người bên cạnh không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối.

Thì ra là, đây mới gọi là cao thủ thao tác...

Có thể chơi một màn Võng Du thành phim võ hiệp, chắc là chỉ có vị trước mắt này đây?

Không trách được Tây Hồ ở bảng cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, đây tuyệt đối không phải là nói quá.

Mấy bang chúng bang Lưu Quang nhất trí lấy ánh mắt sùng bái nhìn về phía Tây Hồ, mà hai kiếm khách bị định thân lại càng lệ rơi đầy mặt.

“Tây Hồ thật mạnh mẽ, ồ không, Tây Hồ đại thần, ngài nhận chúng ta vào La Hán đường đi!” Hần quyết định hồi cái đề làm người mới, không làm đồ hòa thượng bỏ đi.

“Ta cũng vậy ta cũng vậy! Đại thần Tây Hồ siêu cấp siêu cấp đẹp trai, ngài nhận ta làm tiểu đệ chứ?” Hình ảnh mới vừa rồi thật là con mẹ nó kiêu ngạo à, hần muốn sôi trào rồi.

Hình như Tây Hồ đối với phản ứng của mọi người đã sớm tập mãi thành thói quen.

Tiểu MM thầy thuốc kích động đến bắn ra tim hồng: “Tây Hồ ca ca, làm sao huynh làm được?”

“Đúng vậy, Tây Hồ, người vừa dùng kỹ năng gì vậy?” Vạn Năm cũng rất tò mò, vừa rồi hần và Xích Long đều là đạo khách, có lực sát thương lớn nhất là kỹ năng nước ngập Kim Sơn.

Mặc dù trong quá trình sử dụng kỹ năng này, phòng ngự của người chơi sẽ rút xuống 10%, đồng thời cũng tiêu hao hết 10% lam, nhưng không thể dễ dàng bị đánh gãy như vậy. Ít nhất, bị Tây Hồ đánh gãy như vậy là chưa từng thấy qua.

Tây Hồ cười nhạt, chỉ gợi ý hần một chút: “Quân tử đoạn hồn.”

Quân tử đoạn hồn!

Vạn Năm cả kinh, nếu như hần nhớ không lầm, cái kỹ năng này đã được nhà mạng giới thiệu qua Quân tử đoạn hồn. Đây là để khi chiến đấu một người gặp nguy hiểm, chỉ có một người đang quan sát cuộc chiến là ngọc phiến thư sinh mới có thể phóng ra kỹ năng, nên kỹ năng này dùng để ngăn cản cuộc chiến của hai bên.

Hần vẫn cho là công ty nói bừa để lừa chộc người chơi. Nguy hiểm là sao chứ? Sau đó vừa quay lại bổ sung rõ ràng, mới biết là người tất cả các trị số thuộc tính đều thấp hơn 10% gọi là trạng thái nguy hiểm.

Đùa gì thế, nếu đã nguy hiểm rồi, vậy người này đã sớm bị người khác giết chết rồi, cũng không phải bị người đang xem cuộc chiến một chiêu kết thúc. Còn cần người đang xem cuộc chiến đánh gãy kỹ năng sao? Không chỉ có vô dụng, hơn nữa còn là điều thừa.

Không ngờ, Tây Hồ cư nhiên lại sử dụng thành công kỹ năng chưa từng có người học được này. Có một ngọc phiến thư sinh trong bang nói kỹ năng này của hần yêu cầu điểm kỹ năng rất cao rất cao a.

Chẳng lẽ, kỹ năng Tây Hồ đã miễn cấp rồi hả???

Vạn Năm vừa kích động vừa nghi hoặc: “Vậy... Hình như cần có điều kiện rất cao đúng không?”

Mấy bang chúng bên cạnh cũng không đoán hoài tới những người khác đang tham chiến, chỉ một lòng muốn biết Tây Hồ làm được như thế nào.

Lực chú ý của Tây Hồ đã sớm chuyển đến một nơi khác, nơi đó có một bóng người màu tím linh hoạt.

Ánh mắt hần chăm chú, nhanh chóng nói một câu: “Cung thủ.” Lại dặn dò Vạn Năm một câu, sau đó nhanh chóng chạy đến phía bóng dáng kia.

Đáng tiếc Vạn Năm không hề nghe lời hần dặn dò, mà lại dùng sức suy nghĩ câu hần vừa nói “Cung thủ”.

A! Đúng rồi, cung tiễn thủ! Kỹ năng Khổng Tâm là kỹ năng cung tiễn thủ trong quần chiến thường dùng nhất, sẽ không ảnh hưởng đến công kích bình thường, nhưng sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến kỹ năng nghề nghiệp phóng ra, cũng kéo dài 60s. Nói cách khác, người chơi bị khổng tâm sẽ có 60 giây sinh mạng yếu ớt. Nếu là như vậy, chân khí, phòng ngự, sinh mạng đều thấp hơn 10%, điều kiện này hoàn toàn có thể chuẩn bị đầy đủ.

Thì ra là chỉ cần các trị số thuộc tính nhân vật thấp hơn 10%, thật sự có thể phóng ra kỹ năng đó!

Không trách được Tây Hồ để cho mình mang theo cung thủ, nhưng làm sao Tây Hồ đoán được Xích Long sẽ sử dụng kỹ năng đao khách này?

Thầy thuốc MM bên cạnh lại gần Xích Long đã ngã xuống đất, nhìn một chút rồi nhỏ giọng nói: “Máu của đao khách thật nhiều nha.”

Những lời này đã nhắc nhở Vạn Năm, Vạn Năm vỗ đầu mình! Đúng vậy nha, hắn là đao khách, phòng thủ cao máu dày, đối với cận chiến, nếu như là hấn cũng sẽ không chút do dự lựa chọn dùng “Nước ngập Kim Sơn” để đánh Xích Long.

Dù sao vừa phóng ra kỹ năng này, đao khách máu trâu ít nhất cũng sẽ bị rơi mất hơn phân nửa lượng máu!

Nói như vậy... Tây Hồ đã đoán chắc khi hấn bọc đánh ở phía sau, Xích Long sẽ dùng kỹ năng này, mà hấn mang theo cung thủ có thể đánh rớt chính xác tỉ lệ của Xích Long. Sau khi hấn đánh gãy kỹ năng, Xích Long cũng không thể đánh trả, cho dù có uống thuốc máu lam mãn cấp, thời gian kỹ năng ngâm xương cũng chưa hết, tuyệt đối không thể nào phóng ra kỹ năng này một lần nữa. Lúc này, chính là thời cơ tốt nhất để giết chết Xích Long!

Suy đoán này khiến cho Vạn Năm không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn thanh sam nam tử một mình chạy phía Thu Thiên, trong lòng cảm thán vô hạn.

Điều này cần đầu óc như thế nào mới có thể tính chuẩn như thế a!!!

Vạn Năm đối với Tây Hồ hoàn mỹ không có nhận xét khác, chỉ có thể quý lại.

Tây Hồ hoàn toàn không phát hiện Vạn Năm chăm chú nhìn mình, một lòng lo lắng cho Thu Thiên.

Thu Thiên được sắp xếp ở đội ngũ sau cùng, căn bản đều là con gái, chỉ trừ ba cao thủ bên cạnh nàng: Lão Tam và hai GG khác bên Lưu Quang.

Vừa mở đánh, thì có vài người muốn xông đến phía nàng, nhưng dù sao nàng cũng ở đội ngũ cuối cùng, lại có cung thủ bên cạnh, căn bản không ai có thể đến gần nàng.

Nhưng mà, vừa rồi hấn đã thấy rõ có một bóng người màu vàng thoáng qua bên cạnh nàng.

Quả nhiên đã không kèm chế được phải ra tay rồi sao?

Một tên con trai nhìn màn hình khe cong miệng, nhanh chóng viết chữ: “Chạy bên phải!”

Tây Hồ đứng rồi, quả thật có người đến gần Thu Thiên, mà người nọ, chính là Mị Song.

Nàng ta vừa đến nơi đại chiến này, mục tiêu đầu tiên chính là Thu Thiên!

Kéo cao thủ tới, kích động quần chúng trong bang, thậm chí không tiếc dùng nhân dân tệ mua nguyên bảo trong trò chơi là thù lao trong lần đại chiến lần này, hấp dẫn một số người chơi thao tác khá mạnh không có trong bang gia nhập cuộc chiến.

Điều này cũng không là gì, nàng ta vì có thể đạt được mục đích của mình, lại còn uất ức mình giả vờ tiếp nhận cái tên Xích Long buồn nôn đó!

“Tiểu Mị, em không thể nghĩ như vậy.” Một giọng nói chậm rì rì nói: “Mặc dù Xích Long không ra sao, nhưng dù sao hấn ta cũng có ý với em, nên em phải nắm chặt điểm này. Thừa dịp hấn gây chuyện hấn gây chuyện với Tây Hồ, em liền tìm cơ hội diệt trừ nữ nhân đó.”

Mị Song nghe xong ánh mắt sáng lên, nhưng sau đó lại bĩu môi: “Nhưng căn bản hấn không nhìn tới em!” Trong mắt Tây Hồ chỉ có nữ nhân đó, lại còn vì nàng ta mà tới giết nàng! Nghĩ tới nàng liền tức giận!

“Tiểu Mị, sao em lại ngốc như vậy, nàng ta vừa nhìn đã giống hệt như hồ ly tinh! Coi như Tây Hồ có chút ý tứ với nàng ta, cũng là bình thường thôi. Nam nhân ai không thích mỹ nữ?” Một cái tay vỗ vai nàng: “Chờ hấn chán, sẽ quay lại thấy em.”

Hướng chỉ Thu Thiên đó trên hoa ghẹo nguyệt như vậy.

Nói dễ nghe là được người hoan nghênh, nói khó nghe, để tấm hình lớn như vậy trên kênh thế giới, ai biết hình có được PS hay không?

“Được, em nghe chị!” Mị Song kích động cầm lấy tay người bên cạnh: “Chị, chị đối với em thật tốt. Lần bang chiến này em nhất định phải thắng!” Nàng hạ quyết tâm, nhất định phải nhân cơ hội này khiến Tây Hồ chú ý tới nàng! Nàng cũng không phải là nữ nhân nhu nhược, giống như Thu Thiên chỉ biết dựa vào nam nhân, nàng là Mị Song, cũng là người chơi RMB, nàng cũng không tin, ở trong một trò chơi, nàng lại không sánh bằng một tấm hình khoe khoang của Thu Thiên!

Hừ! Thu Thiên, chờ xem!

Đôi tay kia vỗ nhẹ nhẹ nàng: “Đúng rồi, ngàn vạn lần phải nén giận.”

Nhưng Mị Song quá mức chuyên chú nghĩ đến phải làm sao để giết chết Thu Thiên, nên không thấy khóe miệng người bên cạnh nàng lơ đãng lộ ra một nụ cười thâm ý.

Ngày đó vốn cho rằng mình có thể thuận lợi giết chết Thu Thiên, không ngờ Xích Long làm người khác buồn nôn này lại không nghe lời nàng, lại còn muốn nàng ra tay với Tây Hồ!

Nàng đã không trông cậy vào tên ngu ngốc kia có thể giúp nàng giết chết Thu Thiên, theo như chị nói, nếu như lúc đó Xích Long không giết chết Thu Thiên, vậy nàng sẽ tự mình giết!

Nhớ tới mấy ngày mình cố gắng, Mị Song hận hận xì một tiếng khinh miệt, dùng sức gõ bàn phím, chạy đến phía thiếu nữ áo tím.

Thu Thiên vốn đi theo bên cạnh bọn người lão tam, vô cùng an toàn.

Nhưng hiển nhiên Từ Thần có mấy người theo dõi lão tam và một GG khác, khiêng đao, nâng kiếm, mở một đường máu xông đến phía bọn họ!

Lão tam nhanh chóng nhìn qua, nói với GG chưa bị chú ý: “Một lát chúng ta đánh, người bảo vệ Thu Thiên.”

Hiển nhiên GG kia cũng có chút khản trương rồi, không lựa lời mà nói: “Không tới 60 thì không nên tới đây a, làm sao có thể bảo vệ được!” Nhìn người của đối phương tới kia, khí thế kia thật mãnh liệt!

Không khí nhất thời đông lại, không đợi lão tam và GG khác nói chuyện, Thu Thiên lập tức nói: “Không có việc gì! Ta chạy trốn rất nhanh!” Nói xong còn giờ đầu tay làm chữ V lên.

“Móa! Có hai người cảm thần khí!” Không biết người nào kêu lên, lúc này bọn Thu Thiên mới thấy rõ, ở trận đấu trước mắt không phải có hai người đao kiếm trong tay lóe ánh sáng màu vàng nhạt sao!

Thần khí không chỉ tăng thêm tổn thương bình thường, còn tăng thêm tấn công!

Như vậy người Từ Thần và bang K đều lỗ vốn a. Chỉ là bang chiến, cũng không phải là thành chiến, tại sao?

Lão tam trong lúc vội vàng nghiêng đầu nói với Thu Thiên: “Thu Thiên, chạy mau!” Chỉ sợ bọn họ đánh nhau, không để ý đến nàng không nói, còn có thể tình hình đặc biệt lúc mở quần công không cẩn thận giãy tới nàng.

“Yên tâm!” Thu Thiên gật đầu, cũng đánh trong kênh khu vực đánh hai chữ: “Cố lên!” Đánh xong hai chữ này, nàng bắt đầu chạy ra phía sau.

Chỗ tốt duy nhất của bản đồ đại mạc này là tầm mắt trống trải, mặc dù Thu Thiên có chút khản trương, tay trái không chế bàn phím, tay phải cầm chuột, nhưng ít ra có thể thấy rõ địa thế.

Khi kéo dài một khoảng cách với mấy người đang kịch chiến, Thu Thiên không nhận được nhìn về màn ảnh than nhẹ một tiếng.

Đây là lần đầu tiên nàng tham dự kiểu bang chiến lớn, trước kia đừng nói tới bang chiến, chỉ cần có PK nàng đều đi đường vòng, chớ nói chi là tham gia náo nhiệt trong buổi họp trước.

Tây Hồ nói tập thể mở đồ đến Vọng Nguyệt thành tập họp thì nàng cũng login theo, hơn nữa đi theo phía sau hắn, trông mong nhìn hắn.

Không ngờ mình còn chưa lên tiếng, hắn đã nói: “Thu Thiên, logout.”

Tại sao muốn nàng logout? Tiểu sư tử trong Thu Thiên hoàn toàn bị đánh thức, cũng trả lời hắn: “Ta muốn đi theo người.”

Dĩ nhiên Tây Hồ bác bỏ yêu cầu này của nàng. Hắn nói cấp bậc của nàng chưa tới 70, vốn không nên login. Cộng thêm bang chiến phải mở đồ, nàng đi, chỉ là chịu chết.

Làm sao Thu Thiên lại không biết, nhưng nàng lại kiên trì muốn đi. Về phần tại sao muốn đi, thật ra nàng cũng không biết rõ, chỉ là...Hắn cũng đi, làm sao mình có thể đứng ở ngoài được?

“Người có thể bác bỏ, nhưng ta cũng không nhất định sẽ nghe lời người.” Dường như nàng nói với Tây Hồ như vậy?

Tây Hồ trầm mặc, không trả lời nàng nữa.

Lúc nàng đang cho là hắn sẽ bác bỏ lời nói của nàng, thế nhưng hắn lại nói: “Có thể, nhưng nàng phải đứng hàng cuối cùng, hơn nữa, phải đảm bảo tốc độ của nàng.”

“Tốc độ?” Thu Thiên không hiểu, thế nào là tốc độ?

Ngược lại Tây Hồ trả lời nàng bằng một nụ cười phong tình: “Tốc độ chạy trốn.”

Vừa rồi nàng còn cảm thấy Tây Hồ có chút chút xem thường nàng, bây giờ xem lại, thật đúng là như vậy.

Lúc người người cảm thấy lo lắng, mình cũng không để ý tới, đương nhiên nàng cũng muốn học cách tự vệ, người cấp 58, làm sao so được với người cấp 70, cũng may tốc độ internet nhà nàng ổn định, con chuột mới tinh, bàn phím cũng không thành vấn đề.

Đoạn đường này chạy chậm, phía sau hầu như đều là một người ở lại giết, còn có người cười đại miêu hay ngựa chạy tới, còn muốn học người khác đánh lên từ phía sau.

Thu Thiên lắc đầu, đánh lên phải từ bên cạnh a, có loại chạy đến trước mặt rồi quay đầu đánh lên nữa sao?

Đang suy nghĩ, bên cạnh có một MM hô một tiếng: “Chú ý!~”

Thu Thiên nhìn sang bên kia, cách mình bên tay trái không xa, một thiếu nữ áo vàng đang cười một con vật như là nhèn nhện bắn tên liên tiếp về phía bên này!

“Là Mị Song!”

“A, là nữ nhân xấu xa đó!”

“Mau cứu người! Mau vây nàng ta lại!”

Mấy MM bên cạnh nóng nảy kêu lên.

Thu Thiên cũng chuẩn bị mở trạng thái chiến đấu. Lúc nàng ta đến đây, nếu cần, mình sẽ tùy thời xông lên, giúp mấy MM này.

Thật không nghĩ đến là, trong lúc các nàng đều cho rằng Mị song muốn giết mình thì Mị Song lại đột nhiên thay đổi phương hướng, mà vị trí mũi tên của nàng ta, chính là Thu Thiên!!

Thu Thiên nhướn mày, lập tức nhảy tại chỗ thật nhanh mấy cái.

Hiển nhiên Mị Song không ngờ tới Thu Thiên có hành động này, bóng dáng ngồi trên nhèn nhện ngừng lại một chút.

Thu Thiên vừa thấy, đây là thời cơ tốt! Chạy! Quả quyết xoay người, cùng lúc nhảy mấy cái, chạy qua giữa mấy MM, lại nhảy nhảy, lại chạy.

Liên tục chạy trốn cùng tránh né, khiến Mị Song nhất thời giơ mũi tên lên, thế nhưng không có cách nào canh ngay Thu Thiên!

Trang bị của nàng thật bình thường, nhưng vị trí của nàng cũng không thua kém một chút các cao thủ 70+, mấy MM cũng ngây người, đây là...lão bà của Tây Hồ vĩ đại? Gì kia, quả nhiên...thật thấp nha.

Thu Thiên đang hết sức chăm chú “chạy trốn”, đột nhiên phát hiện trong kênh nói chuyện riêng Tây Hồ nhắc cho nàng ba chữ: “Chạy bên phải!”

Bên phải? Bên phải?

Sau lưng Thu Thiên là Mị Song, phía trước là một sườn núi nhỏ, hình dạng khép kín. Dường như không có đường nữa rồi!

Nếu như nàng chạy lên dốc nhỏ này, vậy thì đồng nghĩa với việc rời xa tầm mắt đội ngũ...

Không quản nhiều như vậy! Thu Thiên lắc đầu, xông thẳng lên trên sườn núi nhỏ, chạy lên đỉnh không khỏi giật mình!

Vì sao lại có một gốc cây đại thụ xanh biếc? Hơn nữa ở hai bên cây vừa đúng lúc có hai con đường, ý nghĩ lóe lên trong đầu, không chút do dự chọn con đường bên phải.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bang chiến khải hoàn trở về!

Không ngờ sau con đường bên phải sau khi rẽ vào lại là một khúc quanh hình chữ S, Thu Thiên dùng sức chạy về phía trước, hơn nữa còn phải chú ý quái vật thỉnh thoảng xuất hiện ven đường.

Đường bên phải cũng không dễ đi như nàng nghĩ, tại sao Tây Hồ lại muốn mình chọn đường bên phải?

Chỉ là, đường này gấp khúc, quả thật muốn định thân một người cũng không dễ dàng, có lẽ vì vậy mà hấn để nàng chạy bên phải?

Thu Thiên bỏ đi suy nghĩ vẩn vơ, đừng suy nghĩ nhiều, Giang Thu Thiên, hiện tại không phải là lúc phân tâm nghĩ đến điều này.

Hít sâu một cái, nàng tiếp tục chuyên tâm nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình, khúc quanh, nhảy ra, né tránh, không dám lơ đãng chút nào.

Mị Song đang đuổi theo phía sau, một khắc cũng không ngừng dùng sức định thân Thu Thiên.

Nàng vừa muốn khổng chế phương hướng, lại muốn nắm ngay Thu Thiên, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng.

Mắt thấy Thu Thiên không ngừng nhảy tới nhảy lui, kéo khoảng cách với nàng ngày càng xa., Mị Song tức giận vỗ bàn, lập tức thu vật cười nhèn nhện vào.

Hừ! Nàng cũng không tin hồ ly tinh Thu Thiên đó có thể chạy trốn đến đâu! Cẩn rằng một cái, cũng học Thu Thiên dùng khinh công nhảy tới.

Vừa đuổi theo, vừa gửi trong kênh khu vực một vẻ mặt đe dọa.

Ai ngờ Thu Thiên không chỉ không nổi giận, lại đột nhiên đứng lại, nghiêng đầu về phía nàng mỉm cười nghiêng nước nghiêng thành, còn trả lời ba chữ: “Đuổi theo ta nha~”

“Hồ ly tinh! Đứng lại!” Mị Song nhìn bóng lưng màu tím linh hoạt nhẹ nhàng, cực kỳ tức giận.

Thu Thiên vừa vòng vo một lúc, nhìn lại đã thấy Mị Song thu hồi nhèn nhện, chỉ một thân một mình đuổi theo.

Nàng nâng môi hồng, không nhìn được cười. Vừa rồi khi bọn họ một trước một sau chạy lên đồi, lúc nàng chưa kịp quẹo vào bên phải cây đại thụ rõ ràng nàng có cơ hội định thân mình.

Cung thủ không phải am hiểu công kích từ xa sao? Mà nàng lại buông tha cơ hội tốt nhất, không nhân cơ hội giết mình không nói, còn dừng ở đây thu hồi vật cười. Chỉ bằng điểm này, Thu Thiên liền xác định: Mị Song không am hiểu thao tác bàn phím.

Không trách được, trước khi khai chiến, rõ ràng nàng ở hàng thứ nhất, đứng vai kẻ vai với Xích Long, mà đảo mắt liền đến vị trí bên trái hàng ngũ cuối cùng. Thu Thiên còn sờ cảm, nghiên cứu người trên màn ảnh, cho là Mị Song muốn dẫn người công kích Nam Sơn và lão đại ở ngoài rìa đây.

Không ngờ vừa mở chiến, nàng lại phát hiện Mị Song đứng bên cạnh mấy cung thủ, dường như còn có thầy thuốc. Dưới tình huống này, sự tồn tại của thầy thuốc rất quan trọng, nên đi đến nơi hỗn chiến nhất cho người mình tăng máu mới đúng chứ.

Nếu Mị Song không phải PK chủ lực, lại cố ý an bài bên người một thầy thuốc, điều này nói lên cái gì? Chẳng lẽ muốn tùy thời tăng máu cho mình?

Ngắn ngủi mấy giây, trong đầu Thu Thiên đã nhanh chóng tự hỏi rất rõ ràng.

Không trách được ở Vọng Tịch Nhai, nàng muốn dẫn theo nhiều người như vậy, nếu như mình nhớ không lầm, lúc ấy cung thủ đến không chỉ có mình nàng.

Một cung thủ cấp 72, toàn bộ trang bị do RMB chế tạo, vật cười cũng là nhèn nhện đắt nhất trong trò chơi, lại còn muốn mang hộ vệ bên mình.

Mặc dù thao tác của nàng không đến nỗi kém, nhưng cũng có thể khẳng định, Mị Song không tin tưởng thao tác của chính mình.

Vừa rồi nàng một thân một mình đuổi theo, có phải nàng cảm thấy nàng hơn mình 14 cấp, cấp bậc cách xa như thế, mình sẽ không còn sức đánh trả chứ?

Muốn giết nàng? Giang Thu Thiên nàng cũng không phải dễ giết như vậy.

Nắm chặt điểm này nên đột nhiên ác ma nho nhỏ trong nàng tác quái, ngoắc ngoắc ngón tay với Mị Song: “Đuổi theo ta nha~!”

Quả nhiên, hoàng y nữ tử nổi con thịnh nộ, bắt đầu mắng thò tục: “Thu XX, con hồ ly tinh này, nhện tinh, XX tinh, YY tinh...”

Thu Thiên tiếc hận nhìn màn ảnh lác lác đầu, loại người không giết được người chỉ biết mắng này nàng rất không thích, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ bị chọc giận.

Muốn chọc giận nàng, cũng phải xem người kia có đáng giá để mình tức giận hay không.

Mị Song này...hiển nhiên không đáng giá.

Nhìn Thu Thiên thờ ơ với lời nhục mạ của mình, Mị Song tức giận gất gao cầm chuột, hận không thể lập tức định thân Thu Thiên, giết chết Thu Thiên.

Thao tác của Thu Thiên rất lưu loát, mặc dù không cường đại như Tây Hồ, nhưng nàng phản ứng rất nhanh, phán đoán cũng tương đối chính xác.

Chỉ thấy bóng dáng thiếu nữ áo tím kia linh động ở nơi phức tạp đó nhẹ nhàng nhảy ra, lát sau, nàng liền chiếm thế thượng phong.

Mặc dù thao tác tốt hơn Mị Song, nhưng Thu Thiên cũng không dám hoàn toàn buông lỏng, vì vậy đường đi có chút kì quái.

Trở về đại mạc, đúng như tên gọi, là một mảnh đại mạc. Toàn bộ cảnh sắc giống như nơi vừa rồi bang chúng hai bên khai chiến, cát vàng đầy trời, nơi nơi xào xạc.

Nhưng từ khi nàng bị Mị Song đuổi tới đường này, bảy lần quẹo tám lần rẽ không nói, bên đường lại xuất hiện thực vật xanh thưa thớt. Hơn nữa, càng đi vào trong, thực vật càng xanh tươi tốt.

Nếu không biết, nhất định cho rằng mình đến đường nhỏ trong rừng Giang Nam gì đó, đâu còn bóng dáng đại mạc.

Con đường trước mắt đi tới đi lui, trên đường đi qua thêm nhiều rừng cây thấp, cây khô gì đó, Thu Thiên hơi giật mình, tung người nhảy tới từ trên thân cây. Lại nhìn hoàng y nữ tử đang chúi ngã phía sau, dường như là bị cây khô chặn lại?

Thu Thiên nhất thời im lặng, ngài đây là muốn đuổi giết ta, lại tự mình đụng chơi với cây rồi?

Buồng lỏng tiếp tục nhảy lên vài cái, hai mắt Thu Thiên đột nhiên tỏa sáng, trước mặt lại là đất bằng?

Sai rồi, là bình nguyên mới đúng. Chung quanh đất bằng có một vòng cây, lấy tư thế người bảo hộ vây quanh sân cỏ màu xanh, một mảng cỏ non xanh xanh đang cùng gió đông đưa nhận nhạo từng đợt sóng lớn màu xanh dịu dàng.

Rất đẹp, trước mắt tràn đầy màu xanh lá cây làm cho người ta cảm thấy cực kì thoải mái.

Nhưng vấn đề cũng tới, nơi này tầm mắt trống trải, Mị Song muốn giết nàng dễ như trở bàn tay, làm sao đây?

Nàng quả quyết xoay người, nhảy về đường lúc trước.

Bên này Mị Song vừa tìm được cảm giác, thật vất vả mới có thể thuận lợi đuổi theo nàng, sao Thu Thiên này đột nhiên muốn trở lại? Chẳng lẽ phía trước có rất nhiều quái? Hay là đại boss?

“Thu XX, ngươi sợ sao?” Hừ! Cấp thấp chính là cấp thấp! Đây là bản đồ quái vật cấp 65-70, tùy tiện kéo mấy con đến bên cạnh nàng ta là có thể giết chết nàng ta.

Mị Song hà hê nghĩ, cảm giác mình lại thêm phần thắng. Thấy Thu Thiên đột nhiên rẽ vào từ giữa đường, nàng cũng rẽ theo đi, phải canh chừng định thân Thu Thiên!

Dám giành Tây Hồ với nàng? Cũng không nhìn xem mình là đồ chơi gì!

A? Không đúng! Thu XX chạy thế nào đến một bụi cây trước mắt đi?

Mị Song không kịp suy tư, cũng dùng sức giữ chặt khoảng trống nhảy ra kia, nhảy vào.

Lần nhảy này, nàng ngốc luôn.

Bởi vì, trước mắt nàng, có rất nhiều cái đầu, không! Là rất nhiều rất nhiều quái Lang Nha trên đầu có sừng trâu!!

Những con quái này có rất nhiều trong địa đồ đại mạc này, không chỉ có thể phát ra kỹ năng tê dại có thể định thân người chơi trong vòng 2 giây, còn chủ động tụ tập công kích người chơi tổn thương rất cao!

Giống như phát hiện Mị Song xuất hiện, vô số Lang Nha nghiêng đầu, nhìn về phía nàng, mắt phát ra ánh sáng màu đỏ kinh khủng.

Mị Song không nhận được gian nan nuốt một ngụm nước bọt, thân thể cũng lao đảo lui về sau mấy bước. Sao...Sao lại như thế này?

Rõ ràng nàng đi theo Thu XX kia cùng nhau nhảy tới đây mà!

Đúng rồi! Thu XX đó đâu rồi? Tại sao lại không thấy nàng ta?

Mị Song vội vàng di chuyển con chuột qua lại, hốt hoảng nhìn quanh bốn phía, mới nhìn thấy một từ y thiếu nữ đang ngồi trên một cây to phía trước bảy sải cách đó không xa!

Hiển nhiên Thu Thiên cũng thấy nàng, dí dỏm ngoắc tay với nàng: “Ngươi thật sự đuổi tới à?”

Mị Song cầm cung chia về phía nàng: “Ngươi xuống đây cho ta!” Đã nói sẽ phát kỹ năng định thân nàng, nhưng không đợi nàng ta phát kỹ năng thì đã có hai con sói nhào tới.

Nàng chỉ kịp vội vàng chuyển cung sang hướng hai con đang nhào tới, soàn soạt soàn soạt phát ra vài kĩ năng.

Hừ! Máu thật dày!

Mị Song vốn nghĩ một mũi tên bắn về phía Thu Thiên, bị hai con vật xông lên, lại làm rối loạn hành động của nàng.

Nàng dậm chân: “Ngươi chờ đó! Có bản lĩnh ngươi đừng xuống!” Nói xong, chuẩn bị rời đi.

Không cho nàng xuống? Thu Thiên ở trước màn hình khẽ mỉm cười.

“Được, ta không xuống. Nhưng người xác định người có thể lên đây?”

Mị Song thấy những lời này của Thu Thiên, vừa sững sờ, mặt hết đỏ lại trắng, trắng lại xanh, trong nháy mắt biến đổi rất nhiều màu sắc.

Trong lòng tức giận, nhưng nghĩ mãi vẫn không rõ, sao Thu Thiên lại chạy đến nhiều nơi như vậy, hơn nữa còn leo lên cây.

Chưa cho nàng đủ thời gian, những con Lang Nha trước mắt toàn bộ há to miệng, bắt đầu tiến tới gần nàng.

Ngao rít lên một tiếng, mười con cách nàng gần nhất đột nhiên lao tới!

Vì vậy, liền xuất hiện cảnh tượng như sau: một thiếu nữ áo tím không chút lo lắng ngồi trên cây to, nhìn dưới tàng cây cô gái áo vàng bị một đám Lang Nha đuổi theo, cô gái áo vàng chạy đến đâu, mắng đến đó.

Hơn nữa, cô gái áo vàng thỉnh thoảng dừng lại, nâng cung tên bên người mình lên bắn tên, nhất thời hàng loạt kĩ năng nhỏ phát sáng, ừ...thình thoảng...thoảng hiện.

Tốc độ sống lại của Lang Nha này thật là nhanh, vừa mới chết vào con, lại không hiểu sao xuất hiện vào con khác.

Thu Thiên nhìn trạng thái nhân vật của mình một chút, vừa rồi dẫn những con quái kia tới, dường như chỉ bị cào ba lần, lại là khắp người? Vậy mà mất hơn phân nửa máu, thật nguy hiểm.

Lấy ra một bọc thuốc, Thu Thiên chọn ăn loại khôi phục chậm một chút, nhìn trạng thái từng chút đầy lên, lúc này mới yên tâm ngồi xuống.

Nhưng là, nhìn người khác ở phía dưới đang bị truy đuổi, Thu Thiên vẫn không nhận được đồng tình với nàng.

Nghe nói Mị Song này là người chơi RMB, thân trang bị này nếu như bị giết, sửa chữa vũ khí phục hồi như cũ chắc cũng phải cần không ít đâu? Trong trò chơi này hao tổn trang bị phải bị thu lệ phí theo độ hao tổn đấy.

Nói lại, nếu như nàng không dẫn quái đến đây, người bị giết sẽ là nàng.

Đổi thành thường ngày, bị giết mấy lần cũng không sao, dù sao nàng cũng không phải người chơi RMB, nhưng bây giờ không giống ngày xưa, dù sao trong trò chơi nàng và Tây Hồ cũng là quan hệ vợ chồng.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, những câu kia vẫn có đạo lý.

Thu Thiên đang suy nghĩ, kênh trò chuyện riêng lại gửi đến một câu: “Thu Thiên, xuống.”

Hả? Tây Hồ để nàng xuống? Thu Thiên nhìn xung quanh một chút, không có ai a! Nhưng nàng không tự giác nghe lời...từ trên nhảy xuống.

Mị Song nào có thể bỏ qua cơ hội này!

Nàng vừa giải quyết xong một con Lang Nha, mảnh liệt nuốt một giỏ thuốc, liền giơ tên về phía Thu Thiên, bắn hai cái.

Coi như nàng treo, cùng lắm thì ăn nhiều viên hồn phách sống lại lập tức sống lại, nhất định phải hung hăng giết Thu Thiên mấy lần!!

Thu Thiên giật mình, nhảy xuống liền hối hận, đây không phải là đưa đao về phía mình?

Quả nhiên, chỉ thấy mũi tên trong tay Mị Song sáng lên, người màu tím nhỏ xíu trên màn hình lập tức gục tại chỗ.

“Ha ha ha ha ha! Chết chết!” Trong gian tiệm Internet, một thiếu nữ kích động liền có chút vượn vẹo.

Nàng nhìn chăm chăm bóng dáng màu tím té xuống đất trên màn ảnh, vui mừng đập tay, cũng không đoái hoài bên cạnh có người công kích mình.

Đầu tiên Thu Thiên sững sờ, sau đó nhú mày một cái, Tây Hồ này, đột nhiên nói một câu như vậy, nàng liền nhảy xuống. Đây không, cắt.

Nàng uống công dẫn nhiều quái tới như vậy, sớm biết như thế, vừa rồi trực tiếp không chạy, để cô gái này giết còn chưa tính.

Thu Thiên đang buồn bực nghĩ, lại đột nhiên mở to mắt.

Bởi vì, nàng thấy một nam tử áo xanh điều khiển ngựa trắng đột nhiên nhảy ra từ trong bụi rậm, tựa như khoác vô tận hào quang, từ trên trời giáng xuống.

Sau đó, hệ thống ra khung nhỏ nhắc nhở nàng chấp nhận sống lại hay không. Thu Thiên vội vàng nhấn chấp nhận, nhìn thấy một vầng sáng màu bạc vẩy trên người mình, người màu tím nhỏ xíu đứng lên.

Đồng thời, hân lập tức tiêu sái tung người nhảy lên, phe phẩy cây quạt, đi đến thẳng hướng Mị Song!

Sức lực Mị Song vừa ăn thuốc đã phát kĩ năng, loay hoay đầu đầy mồ hôi, căn bản không phát hiện ra Tây Hồ, nhưng đội nàng phát hiện cũng đã muộn.

Bởi vì một hào quang màu trắng bạc cực kì nhanh chóng và bén nhọn phát ra từ cây quạt trên tay Tây Hồ, đâm thẳng vào Mị Song, một giây sau, tia sáng xuyên qua lồng ngực nàng ta, xa xa vẫn còn vài tia sáng.

Thu lại ánh sáng, hoàng y nữ tử theo tiếng ngã xuống đất, cùng ngã với nàng còn có vài con Lang Nha gần nàng nhất.

Mà để cho Thu Thiên cảm thấy khiếp sợ là, bên người Mị Song vẫn còn vài phần trang bị còn lại tỏa sáng lấp lánh???

Chẳng lẽ... Đây chính là người chơi bị cướp trang bị trong truyền thuyết?

Thần kì a... Nàng chơi trò chơi tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy người chơi bị giết tuôn ra trang bị. Hợp với hình ảnh hấn ra sân kia, cảm giác này, nên nói thế nào đây? Đường như... có chút đẹp trai a...

Mặt Thu Thiên không khỏi nóng lên.

Tây Hồ: “Thu Thiên, tới nhặt tảng bị.”

Tây Hồ lại thúc giục nàng: “Mau!”

Thu Thiên hồi hồn, vội vàng nhảy đến bên cạnh Mị Song, dùng sức ấn vào tự động nhặt, lập tức thấy trên màn hình nhắc nhở:

[Chúc mừng bạn nhặt được một dây chuyền Bích ngọc tuyệt ảnh la sa trụy]

Lại là dây chuyền!! Liếc nhìn thuộc tính thật nhanh, thêm 10% tốc độ di chuyển! Còn thêm 5% đòn nghiêm trọng! Đồ tốt, tuyệt đối là đồ tốt!

Nam tử áo xanh làm một kĩ năng quạt gió màu bạc, lại đánh ngã không ít sói. Hấn quay đầu nhìn Thu Thiên, hỏi nàng: “Nhặt xong chưa?”

Thu Thiên gật đầu với Tây Hồ một cái, sau đó Tây Hồ phát ra lời mời nàng cùng cười.

Ấn đồng ý, thiếu nữ áo tím ngồi lên ngựa trắng, hai người ngồi trên lưng ngựa đi mất.

Rốt cuộc để lại Mị Song nhìn bóng dáng xứng đôi của hai người kia, giận đến nỗi không nói nên lời.

Hấn vậy mà giết nàng! Hơn nữa còn để nàng bị cướp trang bị!

Để cho nàng tức giận là con hồ ly tinh đó cư nhiên lấy đi dây chuyền mình tốn không ít tiền mua được!!

Giọng điệu này, nàng thế nào cũng nuốt không trôi!

“Tây Hồ, ngươi sẽ phải hối hận!” Thiếu nữ vừa rồi còn đập tay ăn mừng trong tiệm nét, trên mặt vì căm hận mà vằn vẹo, rõ ràng là cô gái như hoa lại làm cho người ta không nở nhìn.

Đã kích nhất vẫn còn ở phía sau, vì nàng vừa định giúp bang phái khiến bang chúng lại không nể tình dùng sức giết lại thấy có người nói trên kênh thế giới:

“Người bang Tử Thần cũng rút lui rồi. La Hán đường và Lưu Quang thắng!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thắng lợi hoàn hảo!

Chết, Tử Thần rút lui? Tên Xích Long biến thái kia sao vậy? Người bang Tử Thần cư nhiên rút lui? Vậy ai giúp nàng giết người của La Hán Đường?

Chỉ thấy trong kênh bang phái, có người vội vàng ngăn lại: “Các người chờ rồi bang a! chờ Song tỷ trở lại hãy nói!”

Mới vừa ngăn lại, chỉ thấy trên bang hiện ra hàng loạt thông báo của Hệ thống: XXX rời khỏi bang phái! YYY rời khỏi bang phái!...

Chuyện gì xảy ra? Cuối cùng là thế nào? Trong lòng Mị Song kêu gào, những người đang giúp này trước đó nàng đều cho nguyên báo và trang bị đó!! Không phải nói bang chiến tốt sẽ ở lại bang K của nàng sao? Sao lại đi hết!!

“Không cho đi, nếu ai dám đi về sau bang K chúng ta sẽ đuổi giết đến cùng!”

Suy nghĩ một chút, lại nói thêm: “Nguoi Xoa, nguoi ngu à? Nhanh dẫn người đi giết những người vừa rời đi!”

Nàng vừa đưa ra những lời này, những người kia vốn không xác định nên đi hay ở có vài giây do dự.

Người bị Mị Song mắng tên là Dạ thượng nguoi xoa đầu, hần vốn không đồng ý nàng tạm thời gọi những người này vào, lúc này càng thêm tức giận không nhịn được.

Dạ thượng nguoi xoa đầu: “Miệng nguoi sạch sẽ chút!”

Mị Song: “Nguoi còn dám mạnh miệng? Nguoi đừng quên là ai cho nguoi thân trang bị này!”

Dạ thượng nguoi xoa đầu: “Không phải cho ta một cái mũ trụ và một đôi giày lính thôi sao? Đừng nói như nguoi là tổ tông ta vậy!” Cùng lắm thì hần không cần vật này! Ông nội, ai sợ ai!

Cho là có mấy đồng tiền dơ bẩn thì ngon lắm sao? Nếu không phải nữ nhân này nói phát nguyên bảo và trang bị Thương Thành RMB, ai thêm tới chứ?

Có lẽ là hần thật sự là cởi trang bị ra, có lẽ là giao dịch bên cạnh một bang chúng, bang chúng kia vội gọi hần trên kênh bang phái: “Nguoi xoa GG! Sao nguoi lại cho ta nón trụ...A, còn có giày lính!”

Mọi người xôn xao, nếu như người thao tác trâu nhất, lợi hại nhất trong bang K cũng muốn đi, vậy sau này khi BOSS tới ai dụ quái gánh máu đây?

Dường như Dạ thượng nguoi xoa đầu đối với sắc mặt những người này đã sớm thấy nhưng không thể trách, vung tay lên, khí phách nói một câu: “Trang bị của ai trả cho người đó, từ nay về sau ta và bang K nhất đao lưỡng đoạn!”

Hần đã sớm chịu đủ không khí ngột ngạt trong bang này rồi, bình thường tổ chức đánh BOSS, người trong bang phải tính toán lẫn nhau, quá TMD mệt mỏi!

Thủ lĩnh Cuồng Long: “Nguoi xoa, nguoi đùa à? Mang theo anh em cùng nhau

đi chứ!

Dạ thượng nguoi xoa đầu: “Thật hơn trên châu. Các huynh đệ, đừng nói Nguoi xoa ta không coi nghĩa khí ra gì, này bây giờ ai trâu nhất, mọi người thấy rất rõ ràng. Về sau, tất cả tuân theo quy củ. Chỉ cần các huynh đệ bang K không trêu chọc ta, ta tuyệt đối không kiếm chuyện với các nguoi!” Nói xong, gửi một cái phát tay và nét mặt hèn gấp lại: “Ca đi, đừng ai giữ ta lại!”

Ngay sau đó bang phái lại xuất hiện thông báo: [Dạ thượng nguoi xoa đầu rời khỏi bang phái! Thủ lĩnh Cuồng Long rời khỏi bang phái!]

Lần này rất tốt, hai người họ coi như nguyên lão bang K, nguyên lão đã rời khỏi, những người mới gia nhập, bị Mị Song lấy nguyên bảo làm điều kiện dụ dỗ vào bang phái đều rời rít rời bang.

Không tới thời gian năm phút, vốn bang K có hơn 80 người chỉ còn không đến 15 người.

Mị Song bối rối nhìn trong bang phái không ngừng thông báo tin tức bang chúng rời bang, trong lòng gấp như kiến bò chảo nóng, lại chỉ nổi giận trong bang, dùng ngôn ngữ đe dọa.

Mà vừa nghe những lời nói của Nguoi xoa, không ai để ý tới nàng ta, Hệ thống liên tục thông báo, lời nói trong bang của nàng cũng không ngăn nổi nữa rồi.

Trên kênh nói chuyện riêng, một người đi rất gần nàng tên là Thiên nữ thanh

thuần không ngừng gửi tin nhắn đến.

“Song tỷ, những người đó vừa thấy tỷ chạy, Xích Long lại bị treo, lập tức liền đổi trạng thái thành hình thức bảo vệ!”

“Bọn họ vừa chạy, người Từ Thần cũng không đánh! Hơn nữa bang chúng của Xích Long bọn họ cũng có người muốn rút lui!”

“Song tỷ, bây giờ nên làm sao đây?” Trong bang K, mặc dù Mị Song là Phó bang chủ, nhưng Bang chủ cũng nằm trong tay nàng, nàng lại là người RMB, cho nên cần bản những người đó đều nghe nàng.

Vốn Mị Song đã cố gắng không chế tâm tình của mình, thấy Thanh thuần nói những lời này, đôi tay khẽ run, thật vất vả mới đánh được ba chữ: “Ta bị treo.”

Quả nhiên, Thanh thuần thốt lên một hơi: “Song tỷ, sao tỷ lại bị treo?”

Rõ ràng nàng thấy Song tỷ đuổi theo Thu Thiên đó mà, còn giết vài MM Luru Quang, ai không biết Thu Thiên còn chưa tới cấp 60, nàng cũng không tin Thu Thiên có thể giết được Song tỷ.

Mị Song cắn răng nghiêng lợi, thế nào cũng không nói được mình bị Tây Hồ giết.

Nếu như bị người khác biết nàng bị Tây Hồ giết, làm sao nàng có thể hô mưa gọi gió trong bang phái nữa?

Bây giờ mặc dù trong bang không còn dư lại bao nhiêu người, nhưng nàng không tin, có tiền không thể kéo người tới!

“Ta bị bao vây, sau đó mất NET!” Cuối cùng nàng tìm được lý do thích hợp, giải thích tại sao mình lại treo máy.

Thiếu nữ thanh thuần gạt đầu một cái, hóa ra là như vậy, nàng đã nói rồi, trang bị tốt như vậy cũng bị giết, vậy thì thật là... Hi hi, thật đáng thương rồi.

Mị Song giật giật khóe miệng, miễn cưỡng cười cười.

Thật ra thì trong lòng nàng đau vô cùng, mình tốn mấy trăm nguyên bảo mua dây chuyền cũng bị cướp đi, mặc dù lúc mau được tiện nghi, nhưng bây giờ dây chuyền kia không sản xuất nữa rồi!!

Giá trị ít nhất hơn một ngàn đi! Nghĩ tới nàng liền hận!

Nhưng nàng không hận mất trang bị giá trị hơn một ngàn, mà là hận Thu Thiên, thế nhưng lại nhất trang bị của nàng!

Nhưng nàng không thể nói ra được, có khổ chỉ có thể tự mình nuốt xuống.

“Thu XX, hồ ly tinh! Nhất định ta sẽ tìm cơ hội chính chết ngươi!”

Trên kênh thể giới, các người chơi đã sớm hướng về tứ đại bang phái vừa trở về từ đại mạc, hai bên đối lập thảo luận khí thế ngất trời.

Thật đúng là mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn, trên chiến trường nhất định sẽ có người thắng người thua. Thắng được dĩ nhiên là đại biểu chính phái quần chúng ủng hộ: “La Hán đường và Lưu Quang! Về phần thua, chính là bang Tử Thần bỏ đi và bang K âm hiểm.

Lòng người đều hướng đến cùng một nơi nha! Mọi người vui vẻ thảo luận Xích Long và Tử Thần bị Tây Hồ tiêu diệt hết như thế nào.

Có người nói trận đấu kia có thể so với siêu nhân tái thế, ao Terman lại xuất hiện, Tây Hồ có sẵn thần dũng Avarta, lại có khí chất khiến người ta mê luyến của Tiểu lý đao.

Có người nói Tây Hồ muốn giết Xích Long, quả thật là đơn giản như bóp chết một con kiến, chỉ thấy một lượt kỹ năng sáng lên nhanh chóng, Xích Long sẽ chết một trăm lần.

Còn có người nói Tây Hồ vốn không muốn giết chết Xích Long, bởi vì loại tiểu nhân vật như Xích Long, căn bản không cần Tây Hồ cao thủ phải ra tay, Tây Hồ chỉ liếc Xích Long một cái, Xích Long liền choáng váng.

Lại có người nói Tử Thần và bang K lúc này thật xấu mặt, mình tuyên chiến với người khác, ngược lại bị đánh thảm như vậy, thật mất mặt!

Lời này được mọi người nhất trí tán thành.

Không phải sao. Nhìn bang K đi, nghe nói toàn bộ rời khỏi bang rồi, một người cũng không còn! Tôn thất nương a (thật thê lương)~~~~~

Vì nguyệt MM: “Oa, không phải đâu? Bang K chơi bang chiến một lần, kết quả bang chúng đi hết sạch?”

Cô nàng Tracy: “Có a có a, thất nương bang K a~~~ (che miệng cười trộm)”

Yêu tinh MOON: “Ô ô ô, tin tức thật xúc động! (Lệ hình sợi mỹ)”

Sói ca anh tuấn: “Ô ô ô, ta thấy ba vị mỹ nữ trên lầu cũng thật kích động! (chảy nước miếng)”

Sáu lượng cá viên: “Ta đây cũng có tin tức bất ngờ, Tử Thần cũng có người lui bang á!”

Năm lượng mì chay: “Vì sao lại lui bang? (Làm bộ nghi ngờ)”

Sáu lượng cá viên: “Ta nghĩ, hoặc là có lẽ, bởi vì lão đại của bọn hắn bị Tây Hồ anh dũng vô cùng vĩ đại giết một trăm lần đi?”

Chắc chắc, Tây Hồ vĩ đại, người thật uy mãnh nha.

Quần chúng thảo luận cực kì vui vẻ, đáng giận là bang chúng Tử Thần.

Khai chiến không tới ba phút, lão đại liền bị Tây Hồ giết, trong mắt bang chúng xem ra không ngóc đầu lên được. Dầu gì ngài cũng phải chống đỡ thêm một chút a! Mới ba phút, mới ba phút a, ngài đã bị giết rồi.

Lãnh đạo bị treo máy, một đám binh tôm tước tôm ở đó tiền liều mạng, hơn nữa không có thầy thuốc nhanh chóng tới thêm máu, một chữ thảm không

thể hình dung được.

Vốn là có vài bang chúng muốn ăn thua đủ với La Hán Đường, kịch chiến được một nửa, lại phát hiện bang chúng bang K vốn nên mở đồ, không biết từ lúc nào tên trên đầu lại đổi về hình thức bảo vệ, này là chơi cá tháng tư à?

Quả thật, trong bang chiến trù chiến thuật ăn ý, còn có một điểm rất quan trọng: đoàn kết!

Đột nhiên bị bang phái đồng minh phản bội, so với lão đại bị giết đầu tiên còn đánh vào tinh thần của họ hơn, xem như các bang chúng nhiệt huyết, nhiều người đối mặt với tình huống này, anh đứng nữa cũng không còn ý nghĩa gì.

Bây giờ kênh thể giới lại bàn luận như vậy, về sau huynh đệ bang tử thân làm sao xông pha nữa đây?

Mà không, những người chơi cấp 50+ mới vào bang không lâu, vừa nghe nói bọn họ bị La Hán đường đánh bại, đã lập tức rời bang rồi.

Xích Long bị Tây Hồ giết chết trong chốc lát, mất nóng này, hơn nữa trong bang có người rời đi, tâm tình càng khó chịu tới cực điểm. Nhưng hấn trừ mắng to trong bang cũng không có biện pháp gì.

Bang bọn họ vốn hơn mười người trên cả 70+, bình thường ra ngoài đều dựa vào nhiều người, là lực lượng huynh đệ!

Giống như năm người cấp 40, đi theo người khác cấp 46 “chào hỏi”... hay ba người cấp 50 đi đến “thăm hỏi” một người chơi cấp 53 của bang Lạc Đan khác. Chỉ cần vừa ra tay, tuyệt đối bắt đối phương lại! Tôn chỉ của bang Tử Thần bọn họ là lấy nhiều đánh ít, bọn họ nhiều, người khác ít! Tới bây giờ còn chưa có lúc nhân số tương đối đầu chính diện với La Hán đường, chứ đừng nói là PK đơn độc với Tây Hồ.

Được rồi, tiểu tử Tây Hồ kia, không cùng đẳng cấp, nhưng nếu đó là nữ nhân, thì khác rồi.

Mị Song đó, không phải nói đã cho huynh đệ bọn hấn bên này mấy thầy thuốc sao? Nếu không phải không có thầy thuốc, bang Tử Thần bọn họ cũng sẽ không là đi gần mười lăm người, chỉ hai người không bị out. Hơn nữa hai người kia là vì thấy bang K đột nhiên đổi sang hình thức an toàn, đi sau bọn họ lén lút rút lui mới không bị La Hán đường và Lưu Quang giết.

“Lão đại!” Một người hầu cầm giận bất bình tiến lên trước: “Nếu không phải bang K chơi xấu chúng ta, chúng ta tuyệt đối có thể bắt được Tây Hồ!”

Một người hầu khác cũng nịnh nọt phụ họa: “Đúng vậy lão đại, cái này gọi là bị người phản bội! Không ngờ lão đại huynh đối với Mị tỷ một tấm chân tình, nằng lại biến thật tâm của huynh thành câu tâm a!”

“Đúng vậy đúng vậy.” Mọi người gật đầu: “Bang K quá âm hiểm, không trách được cùng nhau ở bang K!” Thật là đáng xấu hổ.

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu, nói bang K đến vắng nước miếng, hoàn toàn quên thật ra mình chẳng khác gì bang K, đều giống nhau.

“CAO!” Xích Long bị mọi người kích động, xông lên dùng sức nhỏ nước miếng, cầm tay áo thô lỗ lau miệng: “Mị Song, tiện nhân ngươi xem lão tử thu thập ngươi thế nào!”

“Ừng hộ lão đại!~”

“Lão đại uy vũ! Lão đại ngươi là ngu X nhất đấy!”

Không thể không nói, người của cái bang chết tiệt này rất am hiểu YD.

Đang lúc bọn họ YD thuận buồm xuôi gió, không ai chú ý, trên danh sách online trong bang có một nick đăng lạng lẽ đăng kí tại logout.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Trang sức ngọc bích

Sau khi rút lui về từ đại mạc, một mình Tây Hồ tổ đội, lúc đầu Tiêu Sái còn tưởng rằng tứ ca thân ái muốn chia sẻ vui sướng thắng lợi với bọn họ đấy.

Nào biết lời nói của tứ ca còn kích thích hơn lúc đánh bại Tử Thần.

“À? Cái gì cái gì? Lão tứ ngươi lặp lại lần nữa?” Thanh Sơn Bạch Lang tùy tiện tiện hô.

“Đúng vậy, tứ ca, cầu xin chân tướng, cầu xin chi tiết a ~~~” Tiêu Sái mong đợi nhìn Tây Hồ

Ngay cả lão đại và lão tam đều cảm thấy không thể tin.

“Lão tứ, ngươi vừa nói, chúng ta không nghe lầm chứ?”

Dường như lão tứ vừa nói, Thu Thiên nhặt được dây chuyền ngọc bích? Hơn nữa, còn muốn chiếc nhẫn ngọc bích của lão tam?

Tây Hồ: “Không có nghe lầm.”

Tây Hồ: “Lão tam, lát nữa đưa chiếc nhẫn ngọc bích cho ta.”

“Chiếc nhẫn ngọc bích...” Lão tam vội đồng ý: “Được, lát nữa ta lấy trong kho ra.”

Sau khi cập nhật trò chơi, nhà mạng có một hoạt động, ở Thương Thành ra mắt bộ ngọc bích.

Tổng cộng một bộ có ba món: một là nhẫn, hai là thắt lưng, còn một cái là dây chuyền.

Bởi vì vẻ ngoài cực đẹp, lại không giới hạn, được người chơi RMB yêu thích thời phong theo đuổi.

Cái duy nhất không được hoàn mỹ là, mặc dù bộ ngọc bích này tốt, nhưng phải gom được đủ bộ, nếu tách ra riêng, chỉ có dây chuyền là tốt nhất, thuộc tính của nhẫn và thắt lưng chỉ là trung đẳng mà thôi.

Huống chi, trang sức ngọc bích cũng không phải có thể trực tiếp mua được ở Thương Thành, mà phải mua hộp gấm trong Thương Thành, sau đó mở ra.

Lúc ấy, Tiêu Sái thấy mới mẻ, la hét muốn mở mấy hộp. Lão đại và lão tam không ngăn được hắn, không thể làm gì khác hơn là mua hộp gấm trong bảo khố.

Vốn là không ôm hi vọng gì, bởi vì bộ ngọc bích là ngẫu nhiên, xác suất mở được vô cùng nhỏ.

Nhưng nhỏ thì nhỏ, tóm lại vẫn có, giống như rất nhiều người biết trúng năm trăm vạn là chuyện bánh bao lớn trên trời rơi xuống, nhưng thỉnh thoảng trong lòng vẫn có chút cầu may, đi mua hơn mấy vé xổ số. Cho dù không có năm trăm vạn, có thể trúng được 50 nguyên cũng cảm giác mình có một chút may mắn.

Tiêu Sái chấp tay trước ngực cầu xin GM phù hộ ba hộp gấm của hắn ra trang sức, Thanh Sơn chế cười hắn si tâm vọng tưởng.

Trùng hợp lúc này Tây Hồ login, lão đại liền đưa cho hắn hai cái hộp: “Lão tứ, ngươi tới đây mở hai cái cuối cùng thôi.”

Tây Hồ cười cười nhận lấy, Thanh Sơn Bạch Lang cũng nói: “Lão tứ à, muốn đi tìm nơi phong thủy bảo địa mở không?” Đá phục sinh không tệ, tam thức mỹ nữ NPC trong thành cũng được nha!

Tiêu Sái lại gần, liếc Thanh Sơn một cái: “Lão Nhị, sao ngươi lại có dạng này?”

Ngươi cho rằng tứ ca sẽ mê tín như vậy sao?”

Thanh Sơn Bạch Lang: “Thì sao chứ!”

Tiêu Sái: “Lão nhị, không nên làm như vậy, chúng ta là thanh niên tốt thời đại mới, không thể qua mặt đại thần.” Cái tên trẻ con này, thật dọa người a.

Hai người tranh cãi, Tây Hồ đã thành thói quen, lấy hộp gấm liền thuận tay mở ra.

Tiêu Sái và Thanh Sơn Bạch Lang tranh cãi nửa ngày mới nhớ tới hai hộp gấm trên tay Tây Hồ, vì vậy lại gần, nháy nháy mắt hỏi: “Mở ra gì vậy?” Đoán chừng là một phù tăng công, nếu không là một trang bị nhỏ gì đó.

Tây Hồ mở hai món đồ đó trên kênh đội ngũ, hai người lập tức hóa đá!

Lại là chiếc nhẫn ngọc bích và thắt lưng!!!

Trên đời có từ gọi là may mắn, thế giới lại có loại người gọi là người may mắn.

“Tứ ca, ta yêu ngươi!~~~~”

“Lão tứ, ngươi thật giỏi!”

Lời của hai người khiến mí mắt Tây Hồ giật giật, nhưng ngay lập tức hắn ho nhẹ nói: “Ai muốn?”

Mấy người đồng loạt khoác tay: “Ta không muốn.”

Mấy người bọn họ chơi trò chơi, mặc dù không coi là người chơi RMB, nhưng thỉnh thoảng sẽ nạp nguyên bảo, mỗi người một lần nạp một hai trăm, năm người thay phiên nhau dùng.

Cộng với bọn họ đánh phỏ bản, kiếm được không ít trang bị, cho dù không nạp RMB cũng có thể chơi ở trò chơi này. Cho nên trong kho hàng của họ cũng có chút đồ tốt.

Vốn là bộ trang sức ngọc bích phải có đầy đủ ba cái mới có ý tứ, hoặc cũng có thể là độc một dây chuyền, chỉ có chiếc nhẫn và thất lưng thì kém hơn một chút.

Hơn nữa, bọn học mở hộp gấm này cũng là vì thỏa mãn lòng hiếu li của lão ngũ Tiêu Sái, coi như mở ra, đoán chừng Tiêu Sái sẽ cầm khoe khoang trên kênh thể giới, sau đó ném vào kho hàng, cũng sẽ không bán trao tay.

Vì vậy bọn họ cũng không để chuyện này trong lòng, giống như mọi ngày, ném vào kho hàng, xem như làm kỉ niệm. Dù sao về sau ai muốn thì tới lấy là được.

Nói tới cũng đã hơn mấy tháng rồi, còn tưởng hai món đồ đó chỉ có thể để phủ bụi trong kho, không ngờ lại có thể tập hợp đủ bộ.

Nhưng việc làm bọn người lão tam kinh ngạc không phải là Tây Hồ muốn chiếc nhẫn ngọc bích, mà là sợi dây chuyền ngọc bích này.

Nếu như nhớ không lầm, dường như chỉ có bốn người có dây chuyền này? Hai người hình như không còn chơi nữa, một người khác không có giao tình, mà thường xuyên online nhất là... Mị Song?!

Lão tam hơi sững sờ, lập tức hỏi: “Cái dây chuyền ngọc bích này là của Mị Song à?”

Lão đại cũng sững sờ: “Nàng chịu bán?”

Bán? Vừa rồi bọn họ trở về từ trận đánh ở đại mạc được coi là khí thế ngất trời, ngay cả thời gian nói chuyện cũng không có, đến tột cùng là lão tứ dùng phương pháp gì khiến cho nữ nhân không bình thường đó bán dây chuyền cho hắn?

“À!” Tiêu Sái vỗ tay: “Ta biết rồi, nhất định là cô nương đó muốn lấy lòng tứ ca, nên liền cời dây chuyền ra, dâng cho tứ ca.” Khẳng định còn vừa cời vừa vút mị nhãn cho tứ ca, PeiPei~ khinh bỉ!

“Ngươi nha, trong đầu chứa gì vậy, đó là dây chuyền, có thể gọi là cời sao?” Đoán chừng là thấy bang K và Từ Thần toàn bộ bị diệt, cho nên muốn cầm dây chuyền hối lộ lão tứ thôi.

Lão tứ là ai chứ! Thanh niên chính trực của một bang, làm sao có thể bị một sợi dây chuyền của nàng đã động?

Nhưng là... Thanh Sơn Bạch Lang lại cảm thấy không nói được, rốt cuộc là có gì không đúng?

Quả thật không nhìn được mấy huynh đệ thân như tay chân suy đoán như thể thiên mã hành không, không thể làm gì khác là gọi ý: “Điểm ác danh của nàng.”

Điểm ác danh trong trò chơi là giết người hành hung. Nếu như giết một người chơi vô tội, là điểm ác danh sẽ gia tăng, giết đến số lượng người nhất định sẽ lên bảng ác nhân. Mà người chơi trên bảng ác danh, một khi bị giết, sẽ bị rơi trang bị. Hơn nữa sẽ rơi ra món đồ thuộc tính tốt nhất.

Mị Song hoàn toàn là khách quen của bảng ác nhân.

Trong ngày thường, trong trò chơi không thể không có người đuổi giết những người chơi trên bảng ác nhân, nhất là những người chơi RMB trên bảng kia, càng thu hút không ít người chơi toàn lực đuổi giết.

Mặc dù ai cũng muốn tuôn ra trang bị, nhưng có vài người không ai dám động, tỷ như Xích Long, tỷ như Mị Song.

Không ai có thể vì trang bị bỏ đi trong serve mà trở thành kẻ địch với hai kẻ đứng đầu hai đại bang phái, thêm nữa hầu như bên cạnh Mị Song lúc nào cũng có vài hộ vệ. Dĩ nhiên, điều này có liên quan đến việc thao tác của nàng không tốt, bởi vì coi như không bị ai đuổi giết, khi đáng quái cũng dễ dàng bị giết. Có thể thấy được nàng ta có bao nhiêu chốt dạ với thao tác của mình.

Dường như lão đại nghĩ đến điều gì, tay đang lau đại đao cũng dừng lại, chỉ chốc lát sau mới không xác định hỏi: “Nàng làm rơi đồ hả?”

Lão tam kinh ngạc: “Người nào giết?” Chẳng lẽ là thừa dịp hỗn chiến ra tay với nàng ta rồi hả?

Thế nhưng ngọc bích phải tập hợp đủ một bộ mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất mà. Trong serve này, ai có can đảm này, ai có thể gom đủ một bộ?

Hai người ta nhìn người, người nhìn ta, nửa ngày mới thốt lên: “Sẽ không phải là... lão tứ ngươi...”

Tây Hồ không nói, chỉ là cười nhạt, gạt đầu cam chịu.

Được mổ nam xác nhận, mọi người xôn xao.

Tiêu Sái che mặt hoảng sợ: “Tứ ca, ngươi luân Mị Song!!”

Thanh Sơn đập Tiêu Sái một cước: “Ngươi đó, có biết nói chuyện không?” Cái gì gọi là lão tứ luân nàng ta, nàng ta là gì, lão tứ để mắt sao? Còn luân cái

P!

“Lão nhĩ~ sao lại đập chân ta?” Tiêu Sái la lớn, hít sâu, làm cho không ít người trong quán Internet nhìn sang.

Thanh Sơn trừng mắt nhìn hắn, sau đó hạ thấp giọng: “Này không gọi là luân!”

“À? Vậy gọi là gì?”

“Cái này gọi là thay vợ báo thù!” Nam nhân thì phải như vậy, dám động đến người của mình, ai quản là nam hay nữ, trực tiếp diệt nha.

Lão tam trầm ngâm hồi lâu, vẫn có chút nghi vấn: “Nàng ta giết mấy người?” Cục diện hôm nay, tất cả mọi người đều có thể lên bảng ác nhân.

Dù sao qui định của trò chơi là như vậy, trong vòng một giờ giết năm người chơi vô tội, trên đầu lập tức biến thành màu đỏ hoặc đen, là trong vòng một giờ mở đỏ, chỉ cần đối phương cũng trong trạng thái mở đỏ, tùy tiện giết hai người là có trạng thái “Ác nhân”. Ở trạng thái ác nhân, chỉ cần tiếp tục hành hung, dù là chỉ giết một người cũng lập tức có thể bị bạo trang bị.

Mỗ nam đáp: “Cộng thêm Thu Thiên, vừa đủ ba người.”

“A a a~ tứ ca, chị dâu thân ái của ta bị giết?”

Chị dâu Thu Thiên thân ái của Tiêu Sái hử, cư nhiên bị giết!

Ách, không đúng, vì sao đáng về tứ ca lại bình tĩnh vậy? Không phải hử vẫn dặn dò bọn họ phải chăm sóc Thu Thiên kĩ lưỡng sao?

Không phải là vì dây chuyền kia đi, chết một lần tổn thất 2% kinh nghiệm, mặc dù Thu Thiên cấp 58, 2% cũng không khó để luyện lại. Chỉ là giả thiết này làm cho bọn họ cảm thấy rất kích thích nha.

“Đúng vậy, lão tứ, rõ ràng ta để Thu Thiên tìm nơi an toàn ngay ngõ, sao lại bị nữ nhân đó giết!”

Tiêu Sái đột nhiên vỗ đùi: “A, ta biết rồi ta biết rồi!”

Nhất định là chị dâu Thu Thiên chạy a chạy, chạy đến một góc hẻm lách, sau đó không có chỗ để trốn, mới bị nữ nhân đó có cơ hội giết! Chị dâu đáng thương~~~ thật là yếu ớt~~~

“Cũng có thể.” Lão đại gật đầu: “Trong đội ngũ phía sau có mấy MM Lưu Quang, thao tác đều không đến nỗi nào, hình như cũng bị Mị Song đó giết rồi.”

Thì ra là như vậy.

Nhưng nghi ngờ khác lại tới, nếu như lúc đó Mị Song đã giết người, vậy cũng rơi trang bị, sao lại không có ai giết nàng? Coi như bọn người La Hán đường không phát hiện, người của bang Lưu Quang cũng nên phát hiện chứ.

Trừ phi... Trừ phi người Lưu Quang không ai biết, trừ phi... Mị Song không nhận ra.

Thu Thiên không nhận ra, Mị Song cũng không nhận ra.

Chẳng lẽ Thu Thiên là “con mồi lớn” cuối cùng Tây Hồ ném cho Mị Song?

Tây Hồ khiêu mi: “Các người muốn nghĩ như vậy, vậy thì coi như thế đi.”

Mấy người đều bị suy nghĩ này kích động.

Không ngờ a không ngờ.

Không trách được lão tứ sẽ để Thu Thiên trở về đại mạc, bọn họ cũng không để ý, lão tứ làm việc lão luyện sao lại để Thu Thiên đi. Thì ra tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

An bài lão tam và hai GG khác, trước tiên bảo vệ Thu Thiên không bị thương tổn, tất nhiên Mị Song sẽ gọi người đến đặc biệt công kích bọn họ, trong lúc hỗn loạn, nhất định lão tam sẽ bảo Thu Thiên tìm nơi ẩn nấp, mà đội ngũ phía sau là để trở lại ốc đảo nhỏ trên đại mạc.

Nơi đó trong địa đồ, đại thể có chút phức tạp, yêu cầu người chơi phải có thao tác tốt, nhảy là một loại trong đó. Tây Hồ hiển nhiên là hiểu rõ địa hình nơi đó như lòng bàn tay, mà hơn hết là hắn hiểu rõ thực lực của Thu Thiên và Mị Song vô cùng.

Cô nàng Mị Song đó thao tác không được, không ít người chơi già dặn kinh nghiệm cũng biết, nhưng thao tác của Thu Thiên cư nhiên có chút tài năng, vậy có phải nói rõ là, lão tứ đối với Thu Thiên... cái này cái đó cái này... hahaha.

Vì để Thu Thiên lấy được trang bị này, không tiếc mạo hiểm để Thu Thiên tham dự trong đó, cũng có Tây Hồ dám làm như thế. Thậm chí ngay cả Mị Song sẽ giết mấy người cũng đoán được, đại não lão tứ càng ngày càng hơn người a!!

Tiêu Sái rơi lệ rồi, nhưng đó là nước mắt sùng bái: “Từ ca, ta nguyện ý vì ngươi~~ta nguyện ý vì ngươi~~ a ~ a~nha ~ a!!”

Phía sau là tiếng kêu thảm thiết, là vị Thanh Sơn hung hăng đập một cước.

Lão đại và lão tam thì vì kế hoạch kín đáo của Tây Hồ cảm thấy vô cùng vui mừng, đứa bé đã lớn rồi a, rốt cuộc biết sử dụng thủ đoạn nhỏ để bảo vệ nữ nhân của mình, bọn họ chính là thích nghe ngóng.

Tây Hồ lấy được hai thứ trang sức bích ngọc khác, liền rời khỏi đội ngũ, để cho bọn họ tiếp tục suy đoán đi.

Giờ phút này, không có chuyện gì quan trọng hơn là để nàng đeo bộ trang sức bích ngọc này.

Mà Thu Thiên không khỏi nhảy mũi liên tục mấy cái, đến tột cùng là có người nói về nàng hay là mẹ đang suy nghĩ về nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40-1: Loạn thế tìm bích ngọc (1)

“Nước soi nghiêng bóng mai gầy, dưới trăng hương nhẹ thoảng bay trong chiều.”

Sau khi Tây Hồ giao dịch cho Thu Thiên chiếc nhẫn và thắt lưng, nàng nâng cằm nhìn tới nhìn lui, mới phát hiện trên ba món đồ Thượng Đô có khắc hàng chữ như vậy.

Đây không phải là do Đại Đường Lâm Hòa Tĩnh sáng tác sao, một câu thơ trong Vịnh Mai a, tại sao lại khắc trên này.

Nghĩ một chút, nàng lại lắc đầu, xem ra người thiết kế trò chơi này cũng yêu học đòi văn vẻ, đoán chừng là nhớ tới dễ nghe nên để lại đây thôi.

Chỉ là, thuộc tính của bích ngọc này quả thật là cực tốt, những thuộc tính khác căn bản cũng không tăng bao nhiêu điểm, chỉ là tăng thêm 200% tốc độ di động, đối với nghề nghiệp của nàng mà nói thì thật thích hợp.

Trong trò chơi, tất cả các nghề nghiệp đều có nhân vật nữ, trừ ngọc thiên thư sinh, bởi vì đây là nghề nghiệp thuần nam tính.

Trùng hợp nghề nghiệp trong trò chơi của Thu Thiên cũng là nghề nghiệp chỉ dành cho phái nữ: thất âm cô nương.

Các nữ nhân vật trong trò chơi đều thiết kế rất đẹp, bảy phần cao quý, ba phần xinh đẹp. Duy chỉ có thiếu nữ áo tím là lịch sự tao nhã nhất.

Nghề nghiệp thất âm cảm nhận kiểm vừa tay, bản lĩnh nhẹ nhàng, chiêu thức xinh đẹp, cộng thêm toát ra hiểu biết, mang theo ba trang sức ngọc bích, nhất thời cảm thấy tốc độ di chuyển nhanh hơn rất nhiều.

Thu Thiên không khỏi mỉm cười, có lúc hần...thật đúng là tâm tư cẩn thận.

Mặc dù bình thường hần không hỏi nhiều, cũng không giống như vài người, luôn vỗ ngực mở ngân phiếu khổng lồ, nhưng nàng phát hiện lúc mình cần nhất thứ gì đó, hần sẽ lo lắng nhắc tới.

Tỷ như khi đi qua gian hàng thì nếu mắt cô nhìn lâu hơn, suy nghĩ trong lòng mấy ngày nữa dùng hết sẽ trở lại mua thuốc thì ngày thứ hai, hần sẽ yêu cầu giao dịch, cho nàng một đồng thuốc bổ xanh đỏ.

“Sao lại cho ta nhiều vậy?” Đưa một lần là 300 viên, khiến Thu Thiên có chút kinh ngạc.

Thế nhưng hần lại trầm mặc vài giây, cười nhạt một tiếng: “Sợ nàng dâu không đủ ăn.”

Được rồi, nàng thừa nhận, mình không quen tự dung nhận đồ của người khác, dù là người kết hôn trong trò chơi cũng vậy.

Mặc dù bọn Tiêu Sái và lão tam thường hỏi nàng có thiếu cái gì không, nàng đều khoát tay cười một tiếng. Ngược lại hần chưa bao giờ hỏi nàng thiếu cái gì, thỉnh thoảng xem xét trang bị của nàng cũng chỉ nói một câu: nên đổi. Nàng còn khoát tay: như vậy còn dùng được.

Không ngờ hần đều nhớ.

Như vậy nghĩ kỹ lại, phát hiện hần thật đúng là đối với mình không tệ.

Ngay cả trang sức ngọc bích này cũng vậy, phải nói là, đúng dịp làm Mị Song rơi đồ, lại vừa lúc nàng nhặt được, quả thật có chút kì lạ.

Vốn nàng đã có suy nghĩ mấy phần, cộng thêm Tiêu Sái lại hào hứng nói trong kênh nói chuyện riêng nói chuyện mở quà nhiều như vậy. Nàng...tả thông minh chỉ nhìn những từ then chốt, sau đó lão cười với Tiêu Sái, Tiêu Sái mới bỏ qua.

Sau đó, nàng vẫn suy nghĩ, Tây Hồ thật đúng là có điểm phức tạp trong truyền thuyết.

Nhưng là vậy...nàng lại rất đồng ý với câu nói kia của Tây Hồ, không được nhân từ với tiểu nhân.

Thu Thiên đang nhìn trang sức ngọc bích này, hoàn toàn không phát hiện gương mặt mình bất tri bất giác lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Thật ra, một tên con trai nào đó cũng đang mỉm cười, nhưng vì hắn thấy Thu Thiên thất thần đứng tại chỗ, trong lòng liền hiểu rõ, dựa vào thành ghế, yên lặng chờ nàng.

Chờ Thu Thiên hồi phục tinh thần, mới phát hiện hắn đứng bên cạnh, mà mình cứ nhiên cứ suy nghĩ lung tung hơn mười phút, gương mặt không khỏi khẽ nóng lên.

“Cái đó...” Nàng đắn đo câu chữ, vừa muốn nói hai chữ cảm ơn, lại thấy mỡ nam yêu cầu giao dịch.

Còn có đồ cho nàng?

Tây Hồ dịu dàng cười một tiếng: “Tiếp nhận giao dịch.”

Vật hắn đưa ra là một trang bị màu lam, giày Cẩm tú khinh vân, giá tăng tấn công.

Trong trò chơi phạm là nghề nghiệp kiếm khách, phần lớn lấy tổn thương nhiều làm chủ, giày này rất thích hợp cho nghề nghiệp của Thu Thiên, hơn nữa nàng có trang sức ngọc bích, phòng bị và tốc độ di chuyển tăng cao, đoán chừng xem như để dụ quái cũng sẽ rất dễ dàng.

Nàng đang muốn từ chối, Tây Hồ lại nói: “Nó vẫn ở trong kho.”

Tên con trai nào đó cũng là nói thật, bọn họ có được thứ gì cũng ném cho lão tam, quả thật không ít đồ, huống chi giày lam này chỉ là thuộc tính đặc biệt thích hợp mà thôi, còn chưa thể gọi là cực phẩm.

Nhìn nàng im lặng, hắn không nhịn được cảm ly lên, vuốt vuốt, nhưng ánh mắt lại nhìn bóng dáng màu tím nhỏ nhắn trên màn hình, chưa từng rời đi.

Nàng đã cấp 57, trang bị vẫn còn dừng lại ở cấp 30, mặc dù hắn từng có ý định tặng trang bị cho nàng, dựa vào tính tình nha đầu này, nhất định là không muốn.

Nhưng điểm này của nàng lại cố tình làm hắn thật thương thức.

Không phải vì nàng không muốn đồ của mình, mà là vì nàng có kiêu ngạo của mình. Một loại không giống với tự ái, tự trọng và tự tin của những cô gái khác.

Nhưng chính vì nàng không muốn dễ dàng nhận đồ, mỗi lần hắn đều lấy cớ, không dấu vết cho nàng.

Lúc này, bóng người màu tím giật giật, hắn vội vã đưa ra giao dịch lần nữa.

Giống như thường ngày, nhận lấy đồ thì rất nghiêm túc nói cảm ơn với hắn, nhưng lần này lại ngoài dự đoán, lại nói thêm một câu.

Sau khi Thu Thiên nhận lấy giày, suy nghĩ một chút, nói với hắn: “Ta cũng có đồ cho ngươi.” Sau đó lục lọi, lấy trong bao một áo khoác cho nam.

Đây là một cái trường sam màu xanh nhạt, lại xen lẫn tơ trắng, vẻ ngoài rất đẹp, chỉ nhìn qua là có thể tưởng tượng mặc vào là sẽ khí vũ hiên ngang đến cỡ nào.

Nàng đem áo này ra giao dịch, thì một tên con trai mở to mắt.

“Đây là ta làm.” Thu Thiên trang thủ thời gian giải thích, chỉ sợ hắn cự tuyệt không cần.

Mặc dù sau đó nàng suy nghĩ rất lâu cũng không nhớ tại sao mình sợ hắn không cần.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-2: Loạn thế tìm bích ngọc (2)

Edít Thanh Thanh Mạn

Nhưng thật may, Tây Hồ chỉ trầm mặc vài giây, liền nhận lấy trường sam của cô.

Trong kỹ năng sinh hoạt của trò chơi có chế thuốc, lấy quặng, vũ khí, đầu bếp, may vá năm loại, đại đa số người chọn bốn loại trước, nhưng cô chọn may vá.

Lúc ban đầu là do Thỏ Con giựt dây, nói là quần áo có thể bán được, sau khi làm mới phát hiện, may quần áo cần quá nhiều nguyên liệu, hơn nữa điểm kỹ năng đến trình độ nhất định rất khó đột phá.

Cũng thật khéo, lúc lo lắng nhất, đang khổ não nhất vì loại vải vóc đặc biệt nào đó, cô lại trùng hợp vô tình gặp được Tây Hồ, hai người nói chuyện với nhau vài câu, lúc Thu Thiên vừa tức vừa buồn cười chuẩn bị rút lui, lại nghe anh nói vừa hái một ít ở một chỗ nào đó. Chẳng qua lúc đó có quá nhiều người, cô cũng không rõ là anh nói với ai. Chỉ là sau này, cô cố ý đi tìm một lần, quả nhiên phát hiện một ít vải bông có thể hái được, mà người đến hái lại rất ít.

Sau đó Thu Thiên trò chuyện với Thỏ Con, Thỏ Con còn nói, Thu Thiên có thể làm ra quần áo, thật đúng là phải cảm ơn Tây Hồ thật nhiều.

Lúc đó Thu Thiên còn chưa kết hôn với Tây Hồ đâu, đương nhiên phản đối cách nói này của Thỏ Con.

“Thỏ, tớ BS cậu, rốt cuộc cũng đã làm được quần áo, lại còn nhắc đến anh!” Muốn làm ra quần áo rất khó, có thể trong một tháng gần ngủi đã làm ra một sản phẩm tốt, tiêu tốn không ít thời gian của cô. Cũng chính vì bỏ ra rất nhiều thời gian trong kỹ năng sinh hoạt, cấp bậc vẫn lẩn quẩn ở cấp 40.

Lại nói, mặc dù làm ra quần áo, nhưng cô chưa từng bán ra lần nào, người duy nhất dùng quần áo của cô là Thỏ Con.

Mà cô cũng chưa từng có ý tưởng đưa quần áo của mình cho ai cả.

Ngày ấy, tình cờ đi ngang qua khu vực bày quầy ở Vọng Nguyệt thành, trùng hợp thấy có người đang rao bán phá giá vải vóc, cô liền dừng lại. Mua vài khối vải, lại mua thuốc nhuộm, tiêu tốn hơn phân nửa vàng trong trò chơi của mình.

Đợi đến sau khi làm ra sản phẩm, mới phát hiện ra mình bắt tri bắt giác làm thành nam trang, hơn nữa còn không chút do dự làm đến giai đoạn nhuộm màu, lúc hệ thống thông báo lựa chọn màu muốn nhuộm thì chọn màu xanh.

Lúc ấy không nghĩ quá nhiều, sau đó Tây Hồ ở trên YY nói muốn hát thay mình, tự dưng cô lại nhớ đến mình có làm bộ nam trang đó.

Trong thời gian ngắn, có chút quần đối với việc mình làm

Bán, không bỏ được; dù sao bán cũng không được giá, hơn nữa cũng không có ai thích loại màu sắc quân tử thanh nhã.

Đưa cho anh, lại xấu hổ, dường như có chút giống như thiếu nữ hoài xuân.

Rối rắm như vậy một lúc, hôm nay mới quyết định đưa cho anh, đây là lần đầu tiên cô tặng đồ cho một người con trai, mặc dù chỉ là trong trò chơi.

Ngón tay thon dài gõ nhẹ mặt bàn, đôi mắt đen sâu nhìn bóng hình xinh đẹp kia.

Nha đầu này, xem ra thật sự đã bỏ rất nhiều công sức trong kỹ năng may, thêm vài ngày nữa, sợ rằng vải vóc cần dùng lại ít đi rồi?

Vải vóc cũng không tính là khó tìm, chỉ cần khi đi qua tám mươi bán đồ để ý một chút, sẽ tìm được những loại vải vóc như vậy.

Chỉ là... Cô dùng màu xanh nhạt này, phải dùng đến thuốc nhuộm trong Thương Thành, cô lại không có nạp tiền, có thể thấy cô tích góp không ít trong trò chơi.

Chẳng lẽ là cô đặc biệt làm cho anh bộ nam trang này?

Đột nhiên nghĩ tới khả năng đó, hơi thở của anh có chút không yên.

Anh vội vã cầm lấy ly nước, uống vài hớp, lúc này mới bình tĩnh lại.

Thu Thiên ở bên này nóng nảy gặm móng tay, nhìn anh từ nãy đến giờ không nói gì, nghĩ thầm: “Không phải là anh không thích cái áo này chứ?”

Dù sao thì loại áo này không có thuộc tính gì, cũng không có trong Thương Thành nơi bán đồ hoa lệ, nhưng mà, cô cảm thấy cái áo này rất có phong cách quân tử, hẳn là anh sẽ thích mới đúng.

Trong lúc đang nghĩ đông nghĩ tây, khi cô nhìn thấy anh đang mặc cái áo khoác kia thì sững sờ tại chỗ.

Thì ra là, kiện nam trang đó sau khi mặc vào đẹp mắt như vậy, vải màu xanh nhạt nhìn như mộc mạc, dưới ánh mặt trời lại sáng bóng nhàn nhạt, giống như vải vóc thượng hạng, đường viền màu trắng càng như dệt hoa trên gấm, nhiều thêm vài phần ý vị tiêu sái.

Mặc trên người anh phiêu dật không tả được.

Có một loại không khí gọi là mập mờ, có một loại cảm giác gọi là tình cảm, khi mập mờ gặp phải tình cảm thì giữa nam và nữ sẽ đột nhiên hóa đá.

Giống như Tây Hồ và Thu Thiên, tầm mắt cứ dây dưa ngưng kết lại như vậy.

Nếu như không phải lão tam gửi lời mời tổ đội cho hai người, sợ rằng vẫn sẽ tiếp tục như vậy.

Cửa sổ lời mời tổ đội vừa hiện ra, Thu Thiên nhanh chóng tỉnh táo lại, háng giọng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé đã nóng bừng, nhân đồng ý.

Một đôi mắt đen khác nhanh chóng biến đổi nhiều cảm xúc, khép hờ mắt, cũng nhanh chóng tiến vào đội ngũ.

Tây Hồ: “Sao vậy lão tam?”

Thu Thiên gửi một khuôn mặt tươi cười.

Lão tam: “A, lão tứ, Thu Thiên, hai người nhìn xuống cập nhật tin tức đi.”

Tin tức? Hai người cùng nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ tới bang chiến,

Tây Hồ: “Có liên quan tới bang chiến?”

Lão tam mỉm cười lắc đầu: “Không phải, là bộ trang sức bích ngọc.” Mới vừa vòng quanh diễn đàn vừa định đóng trang web thì phát hiện trên tin tức đang xuất hiện có tin này: “Loạn thế tìm bích ngọc.”

Nhấn vào xem, mới phát hiện có liên quan đến bộ trang sức bích ngọc.

Nội dung đại khái dường như đến một NPC trong trò chơi để nhận lấy một vật dụng gì đó; vật dụng này có thể dùng đến trong một Nhiệm vụ ẩn tàng nào đó. Nhưng giới thiệu rất mơ hồ, vừa không có tên của NPC, lại không nói là Nhiệm vụ ẩn tàng gì.

Có trọn bộ trang sức này chỉ có Thu Thiên, nên trước tiên lão tam gọi bọn họ vào đội ngũ, nói cho bọn họ biết.

“Nhiệm vụ ẩn tàng?” Thu Thiên và Tây Hồ trầm miệng một lời, hai người lại một lần nữa cùng liên tưởng tới nhiệm vụ Tình duyên ngàn năm ở Vọng Tịch Nhai.

“Đúng vậy.” Lão tam gật đầu: “Đáng tiếc giới thiệu quá đơn giản ngắn gọn, những cái khác hai người nên đi hỏi GM một chút đi?”

Anh cũng có xem qua chiếc nhẫn ngọc bích và thất lung, nhưng không nghĩ ra gì.

Tây Hồ trầm ngâm trong chốc lát, nếu thật là như vậy, đây có thể nói là một niềm vui bất ngờ nếu nhận được Nhiệm vụ ẩn tàng.

Dù sao anh chỉ muốn có đủ bộ cho cô, căn bản không ngờ tới nhà mạng lại đột nhiên nhớ đến bộ trang sức ngọc bích này.

Hơn nữa, nhìn thời gian thông báo tin tức, có lẽ là nửa giờ trước, thật là đúng dịp.

Lão tam đồng ý: “Tớ nói trước với hai người, nếu cần đến nguyên bảo cứ đến lấy trực tiếp ở chỗ tớ.”

Theo như lệ thường, loại bộ vật dụng thế này, bình thường cũng có thể tăng cường thêm, có cần thêm nguyên bảo, nhưng thứ có thể lấy được tuyệt đối là đồ tốt. Vì thế nên lão tam mới đồng thời nói với hai người.

Tây Hồ và Thu Thiên đáp một tiếng, lão tam liền rời khỏi đội.

Thu Thiên vội vàng mở trang bị của nhân vật ra, một lần nữa cẩn thận kiểm tra ba loại trang sức bích ngọc này, nhưng trừ câu thơ ở ngoài, không hề nhìn ra đầu mối gì.

“Nước soi nghiêng bóng mai gầy, dưới trăng hương nhẹ thoảng bay trong chiều.”

Hai người nghiêm túc đọc tới đọc lui câu thơ, đột nhiên linh quang hiện ra!

“Tiểu Mai.”

“Tiểu Mai?”

Hai người đồng thời nghĩ đến một NPC

Câu Vịnh Mai này, nếu như họ nhớ không lầm, trong tên của đứa bé chơi bòn ở Vụ Tây thôn có một chữ là Mai!

“Đi, đi Vụ Tây thôn!” Nói xong Tây Hồ lập tức gọi ngựa cỡi, thiếu nữ áo tím linh hoạt nhảy lên ngựa, giục ngựa chạy đến hướng Vụ Tây thôn.

Chương 41: Một chút thay đổi

Edit: rinnina

Beta: Peiria

Hai người lại đi tới Thôn Vụ Tây một lần nữa, cũng không biết có phải là bởi vì trang bị ngọc bích này hay không, phía nhà sản xuất cập nhật, tóm lại mấy NPC ở cửa thôn trước kia gần như không còn, chỉ có NPC bán bánh quai chèo vẫn còn đang đứng về mặt thô bỉ xoa xoa khối bột.

“Có cần nói chuyện với ông ta trước không?” Thu Thiên nhìn dấu chấm hỏi trên đầu ông ta, nghiêng đầu hỏi Tây Hồ.

“Cần.” Tây Hồ nghĩ giống như Thu Thiên, lần trước tìm Vương Ngũ phải lượn một vòng quanh bọn họ, lần này khó tránh khỏi không phải như vậy.

Vì vậy hai người đi về phía Vương Ma Thúc.

Vương Ma Thúc: “Hoan nghênh đi tới Thôn Vụ Tây! Khách quan muốn mua bánh quai chèo không? Bánh quai chèo nhà họ Lý chúng tôi mọi người trong thôn rất thích ăn, trưởng thôn còn viết lưu niệm cho tôi nữa!” Nói xong chỉ một tấm bảng lớn sau lưng, trên đó có năm chữ to rõ ràng: Càng ăn càng khỏe mạnh!”

Tây Hồ và Thu Thiên nhìn nhau, lời thoại vẫn là như vậy, không hề thay đổi...

Chẳng lẽ phải trực tiếp đi tìm Tiểu Đồng? Hai người không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi vào trong thôn.

Lại là hàng rào mọc đầy cây bìm bìm xuất hiện, xa xa thấy được một thiếu nữ xinh đẹp mặc cũng không tệ, đang đắm chiều đứng ngoài sân nhìn vào trong. Nhưng lại không thấy Tiểu Đồng ngày đó.

Thấy Tây Hồ và Thu Thiên dắt ngựa đi tới, cô gái kia đi lập tức tới đây, về mặt khăn trương xua tay với bọn họ.

“Không được không được, ngàn vạn lần không được nói cho sư phụ biết tôi ở đây!”

Đây là tình huống gì?

Thiếu nữ lăm lét nhìn trái phải, giống như là đang quan sát tình huống chung quanh, Thu Thiên không nhịn được nhấp vào cô nàng, tình hình thay đổi.

Chỉ thấy cô ta đột nhiên khẽ cúi người với Thu Thiên và Tây Hồ: “Thì ra là hai vị là ân công và ân mẫu, cuối cùng Tiểu Mai cũng gặp được hai vị rồi.”

Ân công... Ân mẫu, Thu Thiên im lặng, tìm từ còn có thể lòi (*) một chút nữa không?

(*) lòi ở đây có nghĩa là sấm sét, ý chỉ kinh hãi.

Sau đó, thiếu nữ nói một tràng, nội dung đại khái như sau: cô là đồ đệ nhỏ của Nguyên Sơn Tiên Quân, hơn 900 năm trước từng sống trong thôn với cha, lúc ấy đột nhiên trong thôn xuất hiện rất nhiều yêu quái, nhiễu loạn cuộc sống yên tĩnh của thôn dân. Phụ thân bèn đi xin hai vị đại hiệp giúp đỡ, mà hai vị đại hiệp kia sau khi ra tay giúp đỡ xong thì nhanh chóng rời đi.

Sau cô lại được Nguyên Sơn Tiên Quân đi ngang qua nơi này thu làm đồ đệ, bắt tri bắt giác, đã đi theo sư phụ tu tiên hơn 900 năm.

Chín trăm năm thời gian, chỉ trong chớp mắt, trong trần thế lung tung kia lại bởi vì thường có yêu ma tác quái, khiến dân chúng không cách nào an cư lạc nghiệp giống như trước kia nữa.

Tiên Tông nói với sư phụ, chỉ người nào có trang bị ngọc bích kia, mới có thể giúp dân chúng giải quyết khó khăn này, cứu dân chúng trong nước lửa.

Mấy ngày trước đó, cô nhận mệnh lệnh của sư phụ đến nước Vọng Nguyệt tìm kiếm người có trang bị ngọc bích, nhưng bởi vì nhớ nhung thôn trưởng phụ thân của mình, lạng lẹ thì triển pháp thuật về tới đây, cũng chính là Thôn Vụ Tây hơn 900 năm trước.

Thiếu nữ nói tới chỗ này, Tây Hồ và Thu Thiên nhất thời rõ ràng: hóa ra thiếu nữ này chính là Tiểu Đồng chơi bòn ngày đó!

Chẳng trách một tuần trước Tiểu Đồng vẫn còn ở đây, nay đã biến mất, thì ra là bởi vì bị Nguyên Sơn Tiên Quân gì đó thu làm đệ tử.

Thu Thiên đang suy nghĩ, đột nhiên thiếu nữ mừng rỡ, không dám tin che miệng, lui về phía sau mấy bước, sau đó lại quan sát đánh giá Tây Hồ và Thu Thiên từ trên xuống dưới, lúc này mới vui vẻ ra mặt.

“Thì ra ân công và ân mẫu chính là người Tiên Tông từng nói, người có trang bị ngọc bích! Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!! Cuối cùng tôi cũng có thể đi về báo cáo với sư phụ rồi.”

Nói xong câu này, trên đầu cô gái đột nhiên hiện ra dấu chấm hỏi lớn màu đỏ, tiếp tục đối thoại, chính là bảo hộ giao trang bị ngọc bích cho cô ta.

Xem ra không khác dự đoán của anh lắm, Tây Hồ gật đầu một cái, ý bảo Thu Thiên tiếp tục.

Thu Thiên tháo trang bị ngọc bích xuống, đặt trong thanh giao dịch, lại đối thoại. Kinh ngạc phát hiện ngay cả tên của thiếu nữ cũng thay đổi.

Tiểu Mai tiểu tiên: “Không sai không sai! Quả nhiên là ngọc bích tam linh theo như lời Tiên Tông! Ngọc bích tam linh là một trong tam bảo của trời đất, chỉ có người tu tiên đắc đạo mới có được, hai vị thế nhưng có thể sở hữu, nhất định là có duyên với tiên gia.”

Nói xong, lấy ra một cái hộp phát ra ánh sáng bảy màu, cồi lòng đầy cảm kích nhìn hai người bọn họ: “Hai vị nhớ tiểu tiên tôi không? Năm đó hai người được phụ thân nhờ vả đi Thôn Vụ Tây diệt yêu. Mà nay, trên đời xuất hiện yêu quái còn hung mãnh tàn bạo hơn, cần hai vị đồng tâm hiệp lực tiêu diệt, vì dân trừ hại. Đồ bên trong hộp, là sư phụ bảo tôi giao cho hai vị, trên đường trăm yêu trừ ma, cũng có thể phát huy tác dụng.”

Sau đó là nhắc nhở của hệ thống: [Chúc mừng ngài đối trang bị thành công!]. Trong túi của Tây Hồ và Thu Thiên đồng thời có thêm một cái hộp.

Rồi sau đó, dấu hỏi lớn trên đầu cô gái không thấy nữa, nhấp vào cô, vẫn là câu kia: “Không được không được, ngàn vạn lần không được nói cho sư phụ biết tôi ở đây.”

“Xem trong hộp là cái gì trước.”

Lời của Tây Hồ đã nhắc nhở Thu Thiên, cô nhanh chóng mở ra.

Hai người vừa mở ra, đồng thời ngơ ngẩn. Bọn họ lại nhận được một bộ trang bị ngọc bích! Trừ thứ đó ra, còn có một hạt châu màu xanh lục rất giống dạ minh châu.

Thu Thiên nhìn tới nhìn lui, buồn buồn nói: “Trên hạt châu không viết gì cả.” Trang bị ngọc bích này cũng không tăng bất kỳ thuộc tính nào, ngược lại, còn khóa nữa!

Mỗ nam trầm ngâm hồi lâu, mới nói với Thu Thiên: “Em xem thanh nhiệm vụ đi.”

Mở thanh nhiệm vụ ra, quả nhiên dưới nhiệm vụ giúp thôn trưởng diệt yêu, trừ trạng thái hoàn thành, còn có thêm một hàng chữ bổ sung:

[Đồng ý với Tiểu Mai tiểu tiên vì dân trừ yêu: rất nhiều yêu quái chiếm dụng thân thể thôn dân hóa thành hình người, đánh tan yêu hồn, cứu thôn dân về. Cũng giúp Tiểu Mai tiểu tiên thăm hỏi phụ thân, để bày tỏ lòng hiếu thảo.]

Hơn nữa còn có mấy chữ màu xanh ghi chú: hoàn thành yêu cầu này, mới có thể tiếp tục nhận nhiệm vụ ẩn Tinh Duyên Ngàn Năm.

“Cái này...” Thu Thiên suy nghĩ một chút, “Lần trước diệt yêu xong, còn chưa có giao nhiệm vụ nữa.”

“Làm xong nhiệm vụ này rồi đi giao.” Mỗ nam liếc nhìn danh sách nhiệm vụ, trong đầu tự hỏi thật nhanh, trong nháy mắt đã suy nghĩ ra đại khái.

Nếu Tiểu Mai tiểu tiên này đề xuất phải tiêu diệt yêu quái, nhất định là có liên quan với nhiệm vụ ẩn, hơn nữa, muốn hỏi thăm tung tích người có tình, đã lãng phí không ít thời gian với Vương Ngũ. Xem ra lần này, sẽ phải xâm nhập vào trung tâm.

“Sợ rằng người thiết kế trò chơi này, bản thân cũng không biết rõ đấy.” Thu Thiên nhìn màn hình lẩm bẫm.

Quả thật là thế, một hồi để cho bọn họ tìm người, một hồi lại Diệt Yêu, cũng không nói ra làm thế nào tìm kiếm người có tình đi chung với người vô duyên.

Tây Hồ cười, lập tổ đội với cô, nói một câu: “Đi, mang bà xã đi giết quái.”

Đã qua nhiều ngày, Tây Hồ cũng không đề cập tới từ ‘bà xã’ này, ban đầu, Thu Thiên còn có chút không thích ứng, sao tên này trở nên văn nhả như vậy.

Sau đó, lại phát hiện, dường như anh vẫn rất văn nhả, chỉ là da mặt dày không hiện ra trước mặt mọi người thôi.

Bây giờ vừa nghe anh nói như thế, đột nhiên có cảm giác quay ngược thời gian, trở lại hai tháng trước.

Lập tức, Thu Thiên khôi phục lại rằng nanh sắc bén: “Công tử ngài là muốn dẫn ta đi sao?”

Tây Hồ chau mày, vô cùng phối hợp phe phẩy cây quạt, giống như cột nhà hỏi “Tiểu nương tử sợ?”

Thu Thiên làm bộ nhìn kiếm trong tay của mình: “Mấy ngày trước vừa mới mài đao, giết mấy con trâu cũng không thành vấn đề.”

Tây Hồ vội vàng bái lạy: “Hóa ra nương tử chính là nữ trung hào kiệt?”

Thu Thiên khoát tay: “Thế nào, muốn cầu xin ta bảo vệ?”

Lúc này mỡ nam hơi dừng lại, ngay sau đó cười lên.

Thật là không nghĩ tới, cô lại biết nói lời như vậy, cầu xin bảo vệ? Ủ... Có cơ hội nhất định phải thử cảm giác nữ chủ ở ngoài nam chủ ở trong.

Tây Hồ cười đến rất sáng khoái, hai cái đầu lạng lẹ tiến tới bên khe cửa.

“Cậu nói, rốt cuộc Tứ ca đang cười gì chứ?” Chẳng lẽ là anh ấy giết Xích Long rất happy? Tiêu Sái dùng môi ngữ hỏi Thanh Sơn.

“Cậu lại dám nhìn coi lão Tứ!” Đây cũng là dùng môi ngữ trả lời, chỉ là còn kèm theo một cái nheo rất độc địa trên cánh tay Tiêu Sái.

“Lão Nhị! Không phải là người!” Cẩn chặt môi dưới, yên lặng khổ sở chịu đựng.

“Ta là thần!” Hà hê giật giật cơ ngực, hài lòng nhìn em trai Tiêu Sái run rẩy.

Đột nhiên nghe trong phòng lại phát ra một tràng cười, hai người lập tức dừng đối địch, dùng sức trừng to mắt nhìn bóng dáng đẹp trai trong phòng.

“Cậu nói, vì sao Tứ ca cười vui vẻ vậy?” Từ khi bọn họ logout cho tới bây giờ, “Lơ đãng” nhìn rất nhiều rất nhiều lần, phát hiện anh vẫn cứ mỉm cười.

Thanh Sơn Bạch Lang cau mày, giống như đang suy tư vấn đề khoa học khó khăn gì.

Đáng tiếc không đợi anh ta ngẫm nghĩ xong, hai mắt đen nhánh như đầm sâu của người nào đó, quay đầu lại thần nhiên liếc nhìn bọn họ.

Giống như bọn họ chỉ là hoa nhỏ cỏ nhỏ nắm nhỏ đột nhiên mọc ra trên cánh cửa, cứ như vậy thần nhiên nhìn một cái, sau đó quay đầu lại chuyên tâm nhìn màn hình.

Hai người vĩnh viễn nằm ở cửa, liếc nhau một cái, yên lặng rơi lệ, Tri Viễn thân ái đã khinh thường phản ứng bọn họ.

So với hai tên có yêu thích nhìn coi này, đối với Kỳ Tri Viễn mà nói, giờ phút này, hiển nhiên cô bé đang dí dỏm đầu khẩu với anh quan trọng hơn.

Không chỉ có trong đầu Thu Thiên hiện lên một mẫu chuyện ngắn đã qua, ngay cả anh cũng hồi tưởng lại một chút ý nghĩ ban đầu.

Một cô gái coi như bị anh cố ý mặt dày trêu chọc, lại tự nhiên trấn định cười đáp: “Chúng ta không quen, cảm ơn.”

Thế nào nhỉ, có chút đáng yêu.

Lúc đầu, anh đúng là không nghĩ quá nhiều, chẳng qua chỉ cảm thấy cô thú vị.

Sự kiện tám ảnh chụp kia lại càng là trùng hợp. Mới nhìn thấy ảnh thì hơi kinh ngạc, sau sự kiện đó, ngược lại càng cảm thấy cô rất thẳng thắn hơn. Từ đó có một chút suy nghĩ từng chút rút ngắn khoảng cách.

Chỉ là cô đồng ý dứt khoát như vậy, mình cũng bất ngờ.

Vì vậy, lần đầu đối với một người lại còn là cô gái xa lạ, nổi lên hứng thú trêu ghẹo, bầu không khí không lạnh mạnh anh chưa từng thể hiện trước mặt người ngoài, hoàn toàn bại lộ trước mặt cô.

Nhìn đoạn đối thoại có qua có lại trên màn hình, trên khóe mắt anh đều là ý cười, anh đúng là thích đáng vẻ lúc này.

Khóe mắt Thu Thiên cũng cong cong, cười nghĩ, quan hệ giữa cô và Tây Hồ rất giống bạn bè.

Tâm trạng hai người vô cùng vui vẻ, đi diệt yêu giúp Tiểu Mai tiểu tiên.

Không giống với lúc trước, lúc này, rõ ràng hai người đã bồi dưỡng được một chút ăn ý, nhìn như đá kích lẫn nhau, nhưng không có một chút cảm giác đối chọi gay gắt. Càng giống như là oan gia vui vẻ đang cãi nhau.

Một nam đã phát hiện sự chuyển biến vi diệu trong đó, chỉ là không biết, cô gái kia có phát hiện hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trùng hợp trong truyền thuyết

Edit: rinnina

Beta: Peiria

Trong trò chơi này cái gì cũng có, chỉ bí mật là không có.

Ngọc bích có thể tập hợp đủ, còn có thể đổi trang bị, tuyệt đối là chủ đề mới nhất.

Sau bang chiến, hưng phấn của quần chúng vậy xem vốn đã đạt tới một cao trào; bất ngờ nghe tin người đẹp Thu Thiên lại có bộ trang bị ngọc bích duy nhất của cả server, lại càng giống một viên đá tạo ra ngàn tầng sóng, lớp sóng sau mãnh liệt hơn lớp sóng trước.

Quan trọng là những người chơi cũ hiểu rõ đây chuyện ngọc bích không có mấy người có, ánh mắt lại một lần nữa quay về trên người Mị Song KC.

Chẳng lẽ, bởi vì thua trận, cho nên ngay cả cái này cũng chủ động cống hiến cho tình địch? Chắc chắn, nhất định là không cam lòng rồi?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trang bị ngọc bích này mặc trên người người đẹp Thu Thiên đúng là rất hợp. Ai bảo người đẹp Thu Thiên vừa xinh đẹp, danh tiếng lại tốt đây?

Quần chúng hoàn toàn có khuynh hướng thiên về một bên, không ai chú ý làm thế nào mà đây chuyện ngọc bích của Mị Song lại đến trên người Thu Thiên, tất cả đều tự cho cho rằng là Mị Song hai tay dâng lên.

Bởi vì bang chiến đại thắng, thêm vào đó Thu Thiên còn tập hợp đủ bộ trang bị ngọc bích duy nhất, những người đó kiên trì cho là Tây Hồ là nam thần may mắn, Thu Thiên là nữ thần may mắn. Vì vậy, vô số người xin vào bang.

Đối với suy nghĩ của một số người, Thu Thiên cảm thấy rất quái, nhưng dĩ nhiên cô và Tây Hồ cũng sẽ không cố ý đi sửa chữa những người đó.

Về phần một người nào đẩy mất trang bị lại không dám nói ra, sớm bị mọi người vớt ra sau gáy.

Thu Thiên và Tây Hồ đang làm nhiệm vụ giết yêu quái, bang La Hán Môn vô cùng kích động.

“Rất nhiều người đẹp xin vào bang chúng ta đó!”

“Tinh lực ông đây tích góp nhiều năm cuối cùng có chỗ phát tiết rồi!”

Mọi người im lặng, Nam Sơn giật mình biết mình nói sai, ho khan vài tiếng, bổ sung: “Ý ông đây là, người đẹp tới, hình tượng huy hoàng của bang chúng ta lại trở lại lần nữa.” Về sau, cái từ nhân yêu này, sẽ không còn ai nhớ tới!

Tuyết Nhi: “Nam Sơn đại thúc, trước kia là nhân yêu?”

Tiểu Hoa Hoa: “(◕◦◕) nhân yêu?”

Trung tính thường không đổi giới tính, vừa là nam vừa là nữ?

Tuyết Nhi MM không ngừng lắc đầu, bởi vì sau bang chiến cô vô cùng sùng bái Nam Sơn đại thúc mới gia nhập Thu Ý Nùng, tại sao Nam Sơn đại thúc lại là nhân yêu?

Thanh Sơn Bạch Lang: “Nhân yêu? Cái này không phải đại danh của Tiểu Sái sao!”

Gia Là Truyền Thuyết bên cạnh nhe răng lóe sáng: “Cậu ta cũng đã từng là đàn ông, chỉ là bị bẻ cong rồi.”

Tiểu Sái tức giận bất bình: “Của các người đã sớm đứt!” Thế nào, còn ngoan độc hơn cong chứ.

Tuyết Nhi vẫn còn ở trong góc đau thương thủ thủ: “Nam Sơn đại thúc, 55555.”

“Tuyết Nhi, ông đây.... what, vừa nhìn thấy em đã trở thành đàn ông chân chính rồi!” Thật vất vả mới có tiểu MM mới vào bang, anh đâu dễ dàng bỏ qua.

Ca Là Tịch Mịch: “Tôi cũng muốn người đẹp!”

Lão Tam kêu la trong bang: “Lão Tứ?”

Thu Thiên trước màn hình gửi một icon ngơ ngác, sau đó Tây Hồ mới học theo Thu Thiên hỏi: “Sao vậy lão Tam?”

Lão Tam tổ đội với bọn họ xong, nói trong đội ngũ: “Có rất nhiều người xin vào bang, Phi Thiên Hảo Từ đã không ứng phó được nữa rồi.” Phi Thiên Hảo Từ là một vị nguyên lão của bang La Hán bọn họ, đặc biệt phụ trách nhận người “Hơn nữa xin nhập bang, MM nhiều hơn GG (*).”

(*) MM: muối muối, GG: ca ca.

Ánh mắt Tây Hồ sát qua người bên cạnh mình, cười nói: “Thêm MM cũng tốt.” Tránh cho bọn họ rảnh rỗi, vừa nhìn thấy Thu Thiên, mặc kệ là đang online YY hay là đang online QQ, toàn bộ đều vây quanh cô.

Lão Tam lắc đầu: “Có mấy người, rất khó quyết định.”

Oh? Nhìn dáng vẻ lão Tam đau khổ, chỗ của mấy người này, nhất định có chút chuyện xưa.

Quả nhiên, lão Tam nói: “Bang KC thì có Dạ Thượng Ngưu Xoa Đầu và Cuồng Long Thủ Lĩnh, còn có một người chơi nữ là Bất Châm Ái Ái.”

Trông mặt đen của mỗi nam nhanh chóng lóe sáng một cái, Ngưu Xoa và Cuồng Long bang KC?

“Bọn họ chủ động tìm Phi Thiên?” Hai người là người giỏi thao tác, hơn nữa, trước kia gặp qua trong phó bản mấy lần, hành sự coi như chính phái.

Lão Tam: “Không đúng không đúng. Là người chơi nữ kia tìm bọn họ.”

Vạn Niên nói, ở KC trước kia có một bang chúng mở biệt hiệu ra, quan hệ không tệ với một MM, ngay cả lần bang chiến đó, nói cho bọn họ biết chuyện Xích Long muốn tìm mấy người bao vây Tây Hồ, cũng là MM này mạo hiểm tới nói cho bọn họ biết.

Nghe nói, từ khi MM đó rút khỏi KC, bang chúng KC đó cũng vừa lúc quen với Phi Thiên tại bang chiến, nhắc tới chuyện này với Phi Thiên, Phi Thiên vừa nghe, cảm thấy nên đưa MM này vào bang, tìm người đi nói. Sau thì nghe nói, hai người Ngưu Xoa và Cuồng Long vẫn còn ở bên ngoài rảnh rỗi chưa vào bang nào, mới nghĩ để cho MM này đi nói một chút. Không ngờ, lại còn nói thành công, mới vui vẻ chạy tới nói cho lão Tam.

“Nếu không, từ chối vậy?” Lão Tam hơi bận tâm, vốn là hai phe đối lập, bọn họ đột nhiên phản bội, coi như bọn họ thao tác khá hơn nữa, cũng có chút lo lắng. Nhưng, nếu như buông tha Ngưu Xoa và Cuồng Long, quả thật rất đáng tiếc.

Ngay cả Tần Tần của bang Lưu Quang muốn mời, hai người kia cũng không gật đầu đồng ý.

Tây Hồ trầm ngâm, cười nhạt: “Thêm vào cũng không sao.” Hai người mà thôi, nếu bọn họ có thể tới, tất nhiên là thành phần có thương thức tồn tại trong bang.

Mặc dù nhân phẩm bang KC không quá làm người ta vừa lòng, nhưng cũng không cần thiết trông gà hoá cuốc.

Lão Tam suy nghĩ một chút, gật đầu: “Tôi sẽ thêm bọn họ.” Xoay người thoát đội, chạy đi tìm người nói.

Thu Thiên vẫn trong đội ngũ an tĩnh nhìn, lúc này mới phun bong bóng, phát im lặng tuyệt đối.

Thu Thiên: “...”

Tây Hồ: “Sao vậy?”

Thu Thiên: “Không có gì.”

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy thật ra không ổn.

Ngộ nhờ người KC vào trong bang, nếu như bang KC xảy ra xung đột gì với bang, không biết hai người kia sẽ giúp bên nào? Hơn nữa, cứ có cảm giác là lạ, nói chuyện cũng không dễ dàng.

Thu Thiên còn chưa nói lo lắng của mình ra, Tây Hồ đã cười cười, gửi icon xoa đầu.

“Không có chuyện gì, đừng lo lắng.”

Được rồi, Thu Thiên không tiếp tục nói nữa. Hai người rõ ràng nói cũng chưa nói ra, lại cứ giống như biết trong lòng đối phương nghĩ gì. Việc này, ai cũng không phát giác.

Nhìn nam tử áo xanh trước mắt này, dáng vẻ thong dong tự đắc, Thu Thiên không làm gì nâng cằm lên nhìn bóng dáng anh tuấn của anh.

Nếu như, hai người kia thật lòng đến giúp thì tốt rồi, mong rằng, hai người kia không làm cho cô và Tây Hồ, còn có hi vọng của mọi người đối với bọn họ trôi theo nước chảy.

“Reng —! Reng ——!” Điện thoại đột ngột vang lên, quấy rầy suy nghĩ của Thu Thiên.

Mẹ Giang gọi điện tới, nói muốn đi Thượng Hải, ba ngày nữa sẽ về, sau đó dặn dò Thu Thiên một phen, hơn nữa nói cho cô biết trong thẻ có tiền, bảo Thu Thiên tự đi mua đồ ăn. Thu Thiên khéo léo hỏi thăm mẹ mấy câu, điện thoại vừa cúp, lại vang lên. Không ngờ. Lại là Lâm Tố Tố điện tới.

Thu Thiên bắt đầu dĩ nhiên, nhấn nút trả lời: “Sao vậy?”

“Thu Thu ~~ cậu có nhà không?” Mỗ Lâm vô cùng hưng phấn “Ở nhà thì mau mở máy tính lên YY đi!!”

Thu Thiên quả quyết cự tuyệt: “Không đi, đang chơi trò chơi.”

Lâm Tổ Tổ sững sờ, ngay sau đó cười khúc khích: “Thu Thu, có phải trong trò chơi có trai đẹp không?”

Trai đẹp? Thu Thiên mất hồn một lát, bởi vì lúc Tổ Tổ nói đến từ trai đẹp này thì lại nghĩ đến mỡ nam.

Khụ khụ khụ, Thu Thiên bị suy nghĩ này của mình hù dọa, mắt hạnh của cô hơi mở, chớp chớp lông mi dày, cười tự giễu. Giang Thu Thiên, mày đừng đùa, đáng đáp anh ta thế nào mày cũng chưa từng thấy qua. Không cần nghĩ nhiều, bình tĩnh, bình tĩnh.

“Trai đẹp gì, nghe không hiểu.”

Lâm Tổ Tổ ở bên kia chờ hồi lâu, bất đắc dĩ đành phải dùng thủ đoạn ăn vạ: “Thu thu, Thu Thu tốt bụng, lên YY đi, có được không? Minh hi vọng bạn đến rồi.”

Lẽ ra từ nhỏ đến lớn, đối với chiều này của Lâm Tổ Tổ Thu Thiên sớm đã nên bách độc bất xâm rồi, nhưng mỗi lần vẫn là mềm lòng.

“Được rồi, số kênh là bao nhiêu? Ngày mai mình đi.”

“Oa! Thu thu cậu thật tốt ~~ mình yêu cậu Thu Thu ~~”

“Ngừng. Đưa số kênh đây, nếu không mình không đi.”

Thu Thiên vừa nói như thế, Tổ Tổ lập tức ở đầu kia điện thoại không tự chủ được mà làm động tác chào: “Dạ! Số kênh là 1314!” Hô, Thu Thu à, sau khi ghé thăm nhất định sẽ có bất ngờ, hắc hắc.

Sáng thứ hai, quét dọn vệ sinh trong nhà xong đã gần mười giờ, Thu Thiên mở máy vi tính ra, nhập mật mã YY, online.

Tìm ra kênh 1314, Thu Thiên mới nhớ ra, chẳng trách nghe Tổ Tổ nói 1314 thì cảm thấy quen thuộc như vậy. Không phải là kênh Internet chủ trì Thỏ Con vô cùng si mê sao?

“Nhóc con, mình yêu anh ấy, giọng nói của anh ấy khiến mình rất kích động.” dường như lần đó Thỏ Con đã nói như vậy, sau đó cái gì muốn cùng cô chia sẻ thần tượng của mình, nhất định bắt cô sang kênh 1314 cùng tặng hoa.

Thu Thiên vốn đồng ý với Thỏ Con chuẩn bị lên kênh đưa mấy đóa hoa cho thần tượng của cô ấy, kết quả mẹ già lại gọi cô đi mua bịch muối, trở lại, thì quên mất.

Không ngờ người Thỏ Con và Tổ Tổ theo dõi ở cùng một kênh, thật đúng là trùng hợp.

Mất nhìn bộ tự động đếm người của gian phòng này, online lại có 2 hơn ngàn người? Thật đúng là không ít.

Đeo ống nghe lên, thì nghe một giọng nam rất dịu dàng nói: “Nơi này là kênh 1314, tôi là chủ gánh hát đương nhiệm: A Hiên.”

Giọng nói, dễ nghe thì dễ nghe, nhưng thiếu hụt chút khí chất dương cương, chắc là kiểu thư sinh nho nhã yếu đuối? Trắng trẻo nõn nà, luôn luôn mỉm cười.

Cũng không phải trắng trẻo nõn nà thì không tốt, chỉ là, không phải kiểu Giang Thu thích.

Cô thích, là kiểu... mạnh mẽ hiên ngang, hiểu rõ tương lai mình nên lựa chọn con đường nào, tin tưởng cô tôn trọng cô, lại che chở cho cô.

Nhưng mà... Giọng nói này, tại sao nghe có phần quen thuộc vậy?

Thu Thiên bừng nước qua bên cạnh, vừa uống vừa nghĩ, rốt cuộc mình đã nghe giọng này ở đâu, lại phát hiện cửa sổ nói chuyện riêng nhanh chóng nhảy lên, là Tổ Tổ đang nói chuyện với cô.

Tổ Tổ đáng yêu: “Thu Thu, giọng của anh ấy dễ nghe không? Dễ nghe không?”

Thu đưa tay phải ra, đánh một chữ: Ừ.

Tổ Tổ thấy Thu Thiên khẳng định năng lực thưởng thức của mình, lập tức cảm động ‘hoa lê đẫm mưa’: “Thu Thu, tăng âm lượng đi! Mình chọn ca khúc cho bạn!”

Thu Thiên im lặng cười lên, Tổ Tổ này, kêu mình tới chính là vì ca hát sao? Trong lòng âm áp không hiểu được, chỉnh âm lượng lớn một chút.

Nhưng một giây sau về mặt cô lập tức hóa đá.

Bởi vì trong tai rõ ràng nghe truyền người chủ trì A Hiên đó nói: “Hôm nay, sự muội của tôi cũng ở chỗ này, bài hát kế tiếp, tặng cho em ấy. Thu Thiên, em nghe chứ?”

Phụt ———!! Lần này, thật là nước rửa màn hình rồi.

“Lâm, Tổ, Tổ!” Thu Thiên tức giận gõ chữ “Tại sao cậu không nói với mình, người chủ trì kia là Văn Hiến?”

Lâm Tổ Tổ vắn vẹo uốn éo: “Thu Thu, đừng nóng giận ~”

Cô có thể không tức giận sao? Cô căn bản không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với người mà mẹ giới thiệu được không?

Nhưng Lâm Tổ Tổ cũng không biết chuyện này, cô ấy vẫn luôn thần kinh không ổn định như vậy.

Ở bên này Thu Thiên tức giận rút ra mấy tờ khăn giấy lau màn hình, lại thấy cô ấy tiếp tục nói: “Thu Thu, cậu thấy Văn sư huynh hát tặng cậu, có phải là kích động không?” Cô cảm thấy rất kích động nha, chẳng trách ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy Văn sư huynh, đã cảm thấy giọng của anh ấy rất êm tai, vô cùng thích 1314. Sau này tiếp tục tới nghe tiết mục, không ngừng tặng hoa cho anh ấy, cô ngày thật sự không có kìm nén nội tâm của mình, trong lúc người hâm mộ tụ tập trong phòng gửi một câu hỏi cho anh ta: “Hiên GG, giọng của anh thật giống sư huynh của bạn tốt em đó! ~ hơn nữa trong tên vị sư huynh kia cũng có chữ Hiên á.”

Mặc dù lúc ấy bị người hâm mộ phẫn nộ, nói cô soạn ra cái có muốn bậy bạ đến gần Hiên GG, nhưng không ngờ, thần tượng lại thêm cô làm bạn tốt.

Lâm Tổ Tổ cảm động rơi lệ đầy mặt, sau khi thêm bạn tốt, câu đầu tiên anh ta hỏi cô là: “Bạn em tên là...?”

Cô lau mặt một cái, vui vẻ gõ ra hai chữ Văn Hiến, thần tượng lại gửi một icon mặt cười cho cô: “Em là... bạn của Thu Thiên, Tổ Tổ?”

“Oa, chào thần tượng, anh biết em ư?” Quên mất tên của mình Tổ Tổ đáng yêu, Văn Hiến cũng chỉ nghe cô nói như thế, lỡ đánh bậy, đoán đúng mà thôi.

Nhưng Lâm Tổ Tổ quá kích động, thì ra là Hiên GG thật sự là sư huynh Thu Thiên! Vì vậy, quyết định kéo Thu Thiên, trước không nói cho Thu Thiên nghe, đến lúc đó cho Thu Thiên một kinh hi (kinh ngạc + vui mừng).

Quả nhiên, Thu Thiên rất kinh hi, kích động đến nỗi không nói nên lời.

Đáng tiếc, Lâm Tổ Tổ nghĩ sai rồi, Thu Thu kích động không sai, nhưng cô tức giận, tuyệt đối không phải là bởi vì Văn sư huynh mà sinh ra vui mừng.

Thu Thiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu xuất hiện đám mây đen, trút mưa xuống.

Vị Văn sư huynh kia mở mấy bài hát, lại còn thừa dịp quảng nghỉ giữa những ca khúc mà lên tiếng chào hỏi: “Thu Thiên, chào em.”

Cô chỉ cảm thấy càng đau đầu hơn, cô không tốt, rất không tốt.

Tuy nhiên Lâm Tổ Tổ lại hưng phấn, hai mắt sáng lên, tặng tim và hoa hồng: “Chào Hiên sư huynh, Chào Hiên sư huynh!”

Sợ rằng cô ấy đã quên, Văn Hiến nói là Xin chào Thu Thiên, mà không phải chào em Lâm Tổ Tổ.

Có người hâm mộ của Văn Hiến bắt đầu khe khẽ bàn luận: “Thu Thiên? Ở đâu ở đâu?”

Thu Thiên bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngoi lên, gửi một icon ngón cái tương đối vô hại. Quả nhiên, lại rước lấy một hồi nghi ngờ của nhóm người hâm mộ.

Rốt cuộc đợi đến khi tiết mục kết thúc, Thu Thiên và Tổ Tổ bị anh chuyển sang căn phòng nhỏ dành riêng cho anh.

Người ái mộ họ Lâm mắt bốc trái tim như cũ, Thu Thiên tự động loại bỏ cô; đối với cô mà nói, chuyện quan trọng nhất là nghĩ biện pháp ngăn cản anh ra quay lại trò chơi.

Nếu như chuyện bị truêu ghẹo, đã càng xào càng nóng, không biết có tính là nói láo không?

Đang suy nghĩ, lại thấy Văn Hiến: “Thu Thiên sư muội, mấy ngày không gặp.”

Lễ phép đáp bằng icon tươi cười.

Văn Hiến tiếp lời: “Em còn chơi trò chơi chứ?”

Vài giây sau Thu Thiên mới nói: “Gần đây trò chơi tương đối hỗn loạn.” Cô đã nghĩ kỹ nếu như hỏi tôi là hỗn loạn gì, vậy thì tôi nói sự kiện bị truêu ghẹo đưa tới hỗn loạn.

Văn Hiến nghe Thu Thiên vừa nói như thế, tảng đá trong lòng mới coi như rơi xuống đất.

“Em còn chơi là tốt rồi.”

Thu Thiên không lên tiếng, chỉ nhủ mày với màn hình. Mổ Văn này không phải muốn quay lại đùa giỡn chứ?

Anh đã suy xét kỹ, nếu Thu Thiên còn chơi, anh cũng có thể chơi; nếu cấp bậc thấp sẽ chọc tới nhiều phiền toái như vậy, vậy anh phải nghĩ biện pháp thôi.

“Biện pháp gì? Em thật muốn biết oh ~” Lâm Tổ Tổ đã vượt lên trước một bước, mừng rỡ hỏi anh ta.

Đột nhiên mí mắt phải Thu Thiên không ngừng nhảy loạn.

Văn Hiên gửi một icon tươi cười: “Anh chuẩn bị mua một ID cấp cao, đi theo Thu Thiên sư muội chơi đùa trần thế.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Trò chơi phỏng vấn đặc biệt

Edit: Peiria

Beta: Peiria

“Cái gì???” Thu Thiên đứng bật dậy, nhỏ giọng kêu lên, nhìn màn hình máy người hồi lâu, lúc này mới hít thở sâu, từ từ ngồi xuống.

Đương nhiên, Văn sư huynh và Lâm Tổ Tổ không nghe thấy, bởi vì cô đang nói với máy tính.

Văn sư huynh còn định mua ID trò chơi? Xem ra anh ta thật sự muốn trường kỳ chơi tiếp rồi.

Đổi lại là trước kia, cô hoặc là không đổi ID, hoặc là không chơi, nhưng mà hiện giờ...

Nhìn anh ta như vậy, có lẽ chuyện giữa mình và Tây Hồ chưa bại lộ, anh ta muốn mua ID, chứng tỏ anh ta... muốn theo đuổi mình trong trò chơi? Thu Thiên phân tích rất nhanh.

Người này đừng là kiên trì rất lâu, chỉ tiếc, dẫu anh ta kiên trì bao lâu nữa, mình cũng sẽ không thích anh ta.

Thu Thiên trầm mặc, Văn sư huynh còn tưởng rằng cô đang xấu hổ, nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Sư muội, em có hay dùng YY không?”

Lúc này, trả lời anh ta vẫn là trầm mặc, bởi vì Thu Thiên logout rồi.

Vừa nghe được hai từ cuối cùng Văn sư huynh nói ra khỏi miệng, cô quyết đoán rời khỏi kênh, kể cả Tổ Tổ mở cửa sổ tán gẫu tìm cô, cô vẫn tiếp tục giả chết, dù sao ăn cũng đồng nghĩa với không online.

Một đến một lát sau, quả nhiên Tổ Tổ lại vui vẻ chạy tới nói với Văn sư huynh: “Hình như Thu Thiên rút mạng rồi.”

Mồ Văn ngăn người, trùng hợp như vậy? Thôi đi, không thể quá sốt ruột.

Có một đạo lý mang tên ‘dục tốc bất đạt’, huống chi còn có di Giang và mẹ anh ủng hộ, anh tin tưởng, lấy đầu óc thông minh của Thu Thiên sư muội, sẽ không nghiêm túc trong trò chơi.

Thu Thiên cắn nhẹ môi dưới, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên mở miệng nói với mẹ già, nếu không thì dù một Văn sư huynh đi rồi, cũng sẽ có một vị X sư huynh trở lại.

Bất tri bất giác, Thu Thiên lại mở kênh bang phái, muốn nhìn Tây Hồ còn ở phòng anh hay không, nhưng chưa nhìn rõ đã bị người kéo vào phòng khác.

“Chị dâu! Chị dâu!” Đứng là Tiêu Sái.

“Chị dâu, tại sao hôm qua chị logout sớm thế, có tin tức tốt muốn nói cho chị dâu đây, hô hô!”

Tin tức tốt? Thu Thiên nháy mắt mấy cái, lập tức cười rộ lên, chỉ sợ chuyện Tiêu Sái muốn nói là KC và Tử Thần bởi vì bang chiến thất bại, hơn nữa trong lúc chiến đấu KC lại phản bội đồng minh, giao tình giữa hai bang tan vỡ đi?

Tiêu Sái vung tay lên, mới không phải là việc đó đâu.

Mặc dù quan hệ giữa KC và Tử Thần tan vỡ khiến lòng người rất vui vẻ, nhưng đó vẫn chỉ là CASE nhỏ.

“Chị dâu, em muốn nói đây là tin mới nhất.” So với mới cứng còn mới hơn, anh ta vừa đi ngang qua trước cửa phòng Tử ca, đúng lúc Tử ca nhận điện thoại, anh ta liền nghe được ha ha.

Vừa đi ngang qua... =. =

Thu Thiên không vạch trần “Đi ngang qua” của anh ta, rất phối hợp hỏi anh ta: “Vậy là tin gì?”

Ha ha, rốt cuộc chị dâu vẫn muốn biết mà.

Tiêu Sái nuốt nước miếng, nói: “Là công ty Trần Thế muốn tìm người tới phỏng vấn Tứ ca.”

Công ty Trần Thế, Thu Thiên lặp lại một lần, đột nhiên hiểu ra, đúng rồi, công ty phát hành trò chơi này đúng là Trần Thế.

Tại sao? Người ở công ty trò chơi nhân muốn phỏng vấn Tây Hồ?

“Là tới phỏng vấn game Tứ ca tâm đắc.” Thêm nữa, bởi vì bang chiến, Tứ ca đã trở thành thanh niên người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Tuy rằng Tứ ca vốn đã rất được hoan nghênh.

Năng lực thao tác của Tây Hồ, không cần Tiêu Sái nói, cô cũng rất rõ ràng; chỉ có điều, chuyện bang chiến của họ có thể nổi danh ư?

“Đúng vậy!” Hiện tại trên diễn đàn trò chơi có mười chủ đề hot thì đến bảy cái nói bang chiến lần này, trước kia Tây Hồ từng nằm trong bảng cao thủ trên trang web chính thức. Cộng thêm một số người phỏng đại trên diễn đàn, Tây Hồ lại càng trở nên thần kỳ. Không tăng bốc Tây Hồ là Tôn đại thánh tái thế đã xem như khiêm tốn rồi.

Tứ ca thân ái của anh ta, thật sự rất mạnh mẽ nha.

Đúng, chính là như thế này.

Thu Thiên bắt giác nhếch khóe miệng, hai mắt sáng lấp lánh. Vương mặc Văn sư huynh mang đến ban này cũng trở thành hư không, ngay cả chính cô cũng chưa phát hiện, trong ánh mắt mang theo đồng ý và tán thành.

Bang chiến lần này, quả thật rất đặc sắc, hơn nữa lúc trước anh và Vạn Niên dễ dàng giết chết bảy người Xích Long, động tác lưu loát rõ ràng, không chút ướt át bẩn thỉu.

“Anh ấy đồng ý tiếp nhận phỏng vấn sao?” Thu Thiên cảm thấy hứng thú hỏi Tiêu Sái.

“Đương nhiên là đồng ý!” Ngoài ra anh ta còn nghe Tứ ca nói cái gì mà xếp hạng bang phái, đoán chừng công ty trò chơi công ty còn cho bang phái tiến hành giới thiệu gì gì đó.

Nếu quả thật là như thế, vậy La Hán Đường cũng thật nổi danh rồi.

Tuy hiện tại La Hán Đường đã đổi tên thành Vi Thu Ý Nùng, nhưng Tây Hồ và bọn lão Tam, còn có nhóm bang chúng GG, đã từng vì La Hán Đường mà trả giá không ít.

Thành lập bang từ nửa năm nay, cho tới bây giờ cũng không ai rời bang, ngoại trừ đã từng có mấy MM vào rồi lại rút khỏi bang, nhưng đều không lung lay được tình hữu nghị giữa các nam thanh niên. Bọn họ bảo vệ bang phái bằng cả tấm lòng, đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau, vì vậy không ít GG nhờ trò chơi này đã trở thành bạn tốt trong cuộc sống.

Linh hồn của game online, không hoàn toàn chỉ là trò chơi cá nhân, còn là tình bạn chân chính.

Mặc dù bọn họ không muốn tranh đoạt danh lợi, nhưng nhìn chính mình thật tâm bảo vệ bang phái có thể đạt thành tích như bây giờ, trong lòng thật sự vui vẻ và tự hào.

Cũng không trách được Tiêu Sái sẽ kích động tóm Thu Thiên vào phòng nhỏ của anh ta như vậy, đoán chừng là người thứ nhất biết được đi?

Thu Thiên hiểu rõ, mỉm cười, lại nhìn YY xem bạn bè online, avatar của Tây Hồ đen xì, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Nếu anh là người đầu tiên chia sẻ tin tức này với mình thì thật tốt...

Tiêu Sái ở bên kia vẫn còn kích động lắm lắm: “Chị dâu chị dâu, có nghe thấy em nói không?”

Ừm? Thu Thiên hoàn hồn, có phần xấu hổ gửi một icon tươi cười gượng gạo.

Vừa rồi cô thất thần, không chú ý Tiêu Sái nói gì. Nhưng có lẽ nếu bạn học Tiêu Sái lặp lại, cũng là cái gì mà anh ta yêu Tứ ca, anh ta sùng bái Tứ ca các loại.

Tiêu Sái chớp mắt vài cái, ai oán.

Vừa rồi anh ta nói nhiều như vậy, chị dâu hoàn toàn không nghe ư?

Trước kia, nếu như Thu Thiên vẫn có chút sợ hãi với hành vi cừ chỉ của Tiêu Sái thì hiện tại đã sớm thành thói quen. Còn trấn định gửi đi một icon xoa đầu.

“Ngoan nào, ngoan nào.” Tiêu Sái này, có đôi khi lớn rồi còn muốn ăn kẹo đường của trẻ con.

Tiêu Sái lập tức vẫy vẫy cái đuôi: “Chị dâu, chị thật tốt ~” Quả nhiên là chị dâu rất gần gũi anh ta, hết như Tứ ca.

Từ từ! Giống... Giống Tứ ca?!

Cũng không hẳn vậy, Tây Hồ thường dùng động tác: Ngoắc ngoắc ngón tay thon dài, ý bảo Tiêu Sái qua đi, sau đó đặt bàn tay trên đầu Tiêu Sái, xoa hai cái.

Oh my god, chẳng lẽ, chị dâu Thu Thiên và Tứ ca ~~~ bọn họ ~~~ bọn họ ~~~ bọn họ đã gặp mặt nhau??

Suy nghĩ này giống như một tiếng sấm sét ầm vang đánh vào đỉnh đầu Tiêu Sái, ngũ quan lập tức khoa trương bày ra rất nhiều biểu cảm với màn hình máy tính: Kinh ngạc, hoảng sợ, chấn kinh, tóm lại là kinh hãi quá độ.

Chẳng trách vừa rồi khi anh ta hỏi nhà chị dâu ở đâu, muốn cùng Tứ ca tham gia buổi gặp gỡ do công ty trò chơi tổ chức, tận mắt nhìn hiện trường phỏng vấn Tứ ca hay không, chị dâu lại không quan tâm anh ta!

Ra là vậy, hóa ra chị dâu Thu Thiên và Tứ ca đã sớm lén lút hẹn hò, thông đồng xã giao, thông đồng buôn bán, thông đồng... Ặc, tóm lại là bọn họ đã gặp mặt rồi!

Không được không được, anh ta không thể bị Tứ ca và chị vứt bỏ, anh ta muốn cùng Tứ ca và chị dâu đi trên con đường hạnh phúc thênh thang.

Thu Thiên còn có vấn đề muốn hỏi Tiêu Sái, lại phát hiện sau một số tiếng động không biết tên, anh ta đột nhiên tắt YY.

Đứa nhỏ này sao vậy?

Nhắc tới cũng thật kéo, Tiêu Sái vừa mới vừa logout, gần như là đồng thời, Thỏ Con lên YY.

“Nhóc con, cậu vậy mà đang online, ha ha ha ha!” Vị này login cũng cực kỳ kích động, một chuỗi ha ha ha liên tiếp, cộng thêm icon tươi cười bí ổi.

Thu Thiên không khỏi xoa xoa mi tâm của chính mình: “Thỏ Con, có thể bình tĩnh được không?” Mỗi ngày các cô đều gặp nhau trong game, cũng không phải N năm không gặp.

Thỏ Con kích động bẻ tay: “Nhóc con, không có biện pháp bình tĩnh mà!”

Được rồi, bây giờ là sao đây? Chắc không phải giống như Lâm Tố Tố, trên YY tình cờ gặp Văn sư huynh gì gì đó đi?

“Mới không phải đâu, nhóc con cậu hãy nghe cho kỹ đây, mình, ngày kia sẽ đi Bắc Kinh!”

Thu Thiên không dám tin, nhìn lại lời của Thỏ Con trên cửa sổ trò chuyện YY hai lần, lúc này mới cười rộ lên: “Cậu sắp tới Bắc Kinh?”

Thỏ Con đắc ý: “Đúng vậy, kích động không, kích động không?”

Cô và Thu Thiên là bạn tri kỷ đã lâu, tuy thành phố hai người ở cũng không xa, nhưng luôn luôn không cơ hội đến thăm; vừa lúc, chị họ ở Bắc Kinh muốn kết hôn, bởi vì là nghi đồng, mẹ già của Thỏ Con mới phê chuẩn cho cô tới Bắc Kinh ngay ngốc vài ngày.

Rốt cuộc Thu Thiên lý giải được tại sao Thỏ Con lại kích động, bởi vì cô cũng rất vui vẻ.

Mặc dù vẫn luôn trò chuyện trên mạng cùng Thỏ Con nhưng không hề có cảm giác xa lạ, ngược lại giống như hai chị em thật sự, hiểu nhau không cần nói.

Có lúc cô từng nghĩ, nếu để cô gặp Thỏ Con, cô nhất định sẽ gờ hai tay đồng ý không chút do dự. Cái gì gặp bạn trên mạng không tốt, cái gì mực nước chênh lệch giữa lòng sông mặt biển rất lớn, những thứ này, có thể phát sinh với bất kỳ ai, nhưng sẽ không phát sinh trên người cô và Thỏ Con. Hiện tại, cô ấy định làm thế nào.

Vì vậy Thu Thiên trả lời Thỏ Con bằng một icon ôm ấp: “Ngồi xe khách tới hả? Tới nơi mình đón nhé.”

“Nhóc con, cậu thật tốt!” Thật hy vọng có thể gặp Thu Thiên sớm một chút, đáng tiếc vẫn phải đợi thêm vài ngày.

“Đến lúc đó, hai chúng ta có thể đi dạo phố, chụp ảnh, còn có thể cùng nhau tham gia buổi gặp gỡ của game thủ nữa!” Thỏ Con đã thích thú tưởng tượng ra viễn cảnh sau khi gặp mặt nhau.

Thu Thiên lại sững sờ, buổi gặp gỡ của game thủ? Buổi gặp gỡ của game thủ nào?

“A, nhóc con cậu không biết sao?” Thỏ Con chia sẻ một địa chỉ, “Trang web chính thức vừa phát thư mời, lần trước Trần Thế tham gia trò chơi của

được yêu thích nhất do game thủ bỏ phiếu, giành được số phiếu tối đa, công ty trò chơi có ý tổ chức một buổi gặp gỡ làm quà tặng game thủ.”

Nghe nói, hiện trường còn có chương trình tặng quà, rút thưởng trang bị cực phẩm trang bị, đúng rồi, còn có game thủ thần bí tham dự!

Game thủ thần bí... Thu Thiên bỗng vội vàng mở ra link Thỏ Con gửi đến.

Nội dung trong thư mời đại khái giống như lời Thỏ Con nói, nhưng còn có một câu hấp dẫn sự chú ý Thu Thiên hơn.

“Buổi gặp gỡ lần này sẽ có vài game thủ đích thân tới hiện trường, nhận phỏng vấn trước truyền thông do công ty Trần Thế sắp xếp.” Game thủ thần bí, truyền thông phỏng vấn, Thu Thiên lập tức hiểu rõ, đây là buổi gặp gỡ để tuyên truyền cho trò chơi.

Hóa ra, Tây Hồ muốn tham gia buổi gặp gỡ game thủ để nhận phỏng vấn, còn tưởng rằng... Chỉ là phỏng vấn vài câu trên QQ hay là trong trò chơi.

Không nghĩ tới, sẽ chính thức như vậy.

Lại nhìn thời gian phát thư mời, mới có mười lăm phút trước, bình luận đã vượt quá ba trăm lâu rồi.

Buổi gặp gỡ của game thủ... Thu Thiên mím môi, chẳng lẽ vừa rồi Tiêu Sái nói hồi lâu chính là điều này?

Thỏ Con muốn tham gia buổi gặp gỡ, Tây Hồ muốn đến hiện trường tiếp nhận phỏng vấn, nếu như cô đi... không phải là gián tiếp gặp mặt anh sao!!

Thu Thiên đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Muốn nhận phỏng vấn sao?

Edit: Lệ Hy

Beta: Peiria

“Tứ ca, em đã nói với chị dâu là anh muốn nhận phỏng vấn.” Rốt cuộc khi thấy Tây Hồ, Tiêu Sái lập tức bày ra vẻ mặt nịnh hót vầy vầy cái đuôi với Tây Hồ.

Lông mày anh tuấn không nhịn được nhăn lại, Tiêu Sái chạy theo anh đến tận bên ngoài nhà cũ họ Kỷ, run cầm cập ngồi xổm hồi lâu, chính là để nói cho anh biết chuyện này?

Nếu như không phải bị lão mẹ mới từ siêu thị trở về phát hiện kịp thời, chỉ sợ anh ta không thể không bị cảm.

“Cậu nói cho Thu Thiên rồi?” Anh uống một ngụm trà, nhìn về phía tên con trai đang kể lại với nét mặt hạnh phúc.

Tiêu Sái đang rất kích động, đây là lần đầu tiên anh ta đến nhà cũ của Tứ ca, đây chính là lần đầu tiên anh tiếp xúc gần gũi với mẹ của Tứ ca thân ái, mẹ của Tứ ca thật hòa nhã, thật xinh đẹp, thật có khí chất...

“Tiểu Ngũ, không khí bên ngoài rất mát mẻ, tôi không ngại để cậu ra ngoài ngồi xổm lần nữa.” Nếu như cậu ta còn dùng vẻ mặt cười ngây ngô nhìn chăm chăm vào cách bài trí trong nhà anh.

Mồ nam nói lời này xong, Tiêu Sái lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường.

“Báo cáo Tứ ca! Ban nãy em chỉ vô tình nghe thấy anh nói chuyện điện thoại, vừa nghe công ty trò chơi muốn phỏng vấn anh, vì vậy em rất kích động, chính là rất kích động rất kích động, thấy chị dâu trên YY, cho nên em liền chia sẻ với chị dâu.”

Nói xong, còn tiến lại gần, ra sức nháy mắt, giống như đang nói, Tứ ca em làm tốt không?

Mồ nam bắt đầu đi nhắm mắt, đặt cái ly xuống.

Không sai, anh đồng ý tiếp nhận phỏng vấn, nhưng chỉ đồng ý nhận phỏng vấn viết trên QQ. Về phần đến hiện trường buổi gặp gỡ, quả thật bên công ty Trần Thế cố gắng mời anh tham dự, nhưng anh vẫn chưa trả lời, chỉ nói cần suy nghĩ thêm.

Không phải là do anh lưỡng lự, chẳng qua loại chuyện khoe khoang này, anh vốn không quá yêu thích, nhưng bên kia đưa ra điều kiện, nói chỉ cần game thủ đặc biệt được mời tham dự, thì bang phái có thể lấy được phần thưởng.

Cũng không biết Tiêu Sái nghe thế nào, đoán chừng là lựa chọn tiếp nhận.

Thôi được, nói đã nói rồi, đúng lúc để cô ấy có thời gian tiêu hóa một chút.

Nghĩ vậy, chân mày mới vừa nhíu lại giãn ra. Chỉ là không biết, nếu cô ấy nghe thấy mình nói như vậy, sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?

Mỗ nam cong môi, anh không thể chờ đợi được nữa rồi.

Thu Thiên trò chuyện với Thỏ Con xong, chạy vào trò chơi, chú ý nội dung tán gẫu trong bang phái.

Có chút kinh ngạc chính là, nội dung mọi người thảo luận đều là muốn rút được phần thưởng là trang bị nào, quà tặng gì trong buổi gặp gỡ. Thành thạo có mấy người đoán game thủ thần bí sẽ là ai, lúc này lão Tam mới nói một câu: Có lẽ là cao thủ RMB đi.

Tây Hồ tuyệt đối không được tính là cao thủ RMB, anh dựa vào thực lực của mình lấy được trang bị, sao thế nhỉ, bọn lão Tam cũng không biết chuyện Tây Hồ sẽ được phỏng vấn?

Thu Thiên chống cằm, nghi hoặc, hay là... Tây Hồ còn chưa đồng ý nhận phỏng vấn? Nhưng Tiêu Sái rõ ràng khẳng định Tây Hồ đồng ý nhận phỏng vấn mà.

Đang suy nghĩ, nghe thấy tiếng ‘ting’ nhắc nhở login, Tây Hồ quan nhân login.

Trong nháy mắt, một nam tử mặc thanh sam (áo xanh) phong độ nhanh nhẹn xuất hiện bên người cô.

Thu Thiên lập tức ngồi ngay ngắn lại, lịch cách gõ chữ: “Anh đến rồi.”

Thật ra thì cô rất muốn hỏi, có phải anh muốn nhận phỏng vấn linh tinh hay không, nhưng mà... không thể không biết xấu hổ mà hỏi.

Bởi vì dù sao cũng là chuyện cá nhân của Tây Hồ, cho dù kết hôn với anh trong trò chơi, đường đột hỏi anh như vậy, hình như cũng không ổn. Vì vậy, cô mới nhanh tay xóa một câu vừa gõ kia, sau đó lúng túng.

Chẳng qua là Thu Thiên không biết, cô không gửi câu nói kia, lại khiến mỗ nam suy nghĩ nhiều hơn.

Nếu Tiêu Sái đã nói với cô, mấy tiếng kia cũng đủ để cô ấy tiêu hóa rồi chứ?

Trong mắt mỗ nam thoáng hiện lên một loại cảm xúc không rõ.

Thu Thiên còn đang lúng túng, đột nhiên thấy anh nói chuyện.

Tây Hồ: “Thu Thiên, lên YY đi.”

Thu Thiên vội vàng làm theo, thu nhỏ trò chơi, đăng nhập YY. Tây Hồ, hẳn là muốn nói với cô chuyện phỏng vấn nhỉ?

Thật ra Thu Thiên vẫn cho là mình rất bình tĩnh, nếu vừa rồi cô cầm cái gương thì sẽ biết, khi Tây Hồ bảo cô lên YY, nét mặt của cô không có bao nhiêu không bình tĩnh.

Không nói đến mừng rỡ như điên, nhưng nhất định là mỉm cười.

Cho nên khi cô đăng nhập YY, rất tự nhiên đeo tai nghe, ngoan ngoãn tự mình nhảy vào trong phòng nhỏ của riêng Tây Hồ.

Bên Tây Hồ có lẽ đang thử điều chỉnh âm thanh nhỉ, đèn chớp chớp tắt tắt.

Thu Thiên cẩn thận lắng nghe, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười, tiếng TV, còn có người đang gọi hẳn là Tứ ca? Chẳng lẽ mình nghe nhầm?

Cô chớp chớp lông mi, bên tai rõ ràng vang lên giọng nói dễ nghe giống như nước suối của anh.

“Thu Thiên, có chuyện muốn bàn bạc với em.”

Bàn bạc? Thu Thiên bất giác ngồi thẳng người, tay cũng vô thức ấn giữ phím F2 (phím nói chuyện), nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Ấn xong mới phát hiện mình phạm sai lầm, sững sốt hai giây, ngay sau đó lắc đầu cười xòa, Tây Hồ cũng không phải là chưa từng nghe qua giọng nói của mình, thay vì ngưng ngừng không bằng tự nhiên một chút.

Vì vậy, cô hắng giọng một cái, điều chỉnh hô hấp, lúc này mới ghé sát vào Microphone nói: “Ừ, anh muốn bàn bạc chuyện gì?”

Có lẽ Tây Hồ không ngờ cô sẽ trực tiếp nói chuyện đi.

Có chút hoảng hốt, còn có một chút kinh ngạc.

Mặc dù hôm đó nghe được giọng cô, cảm thấy rất thấm lòng người, hôm nay nghe thấy rõ ràng như vậy, vẫn là... lần đầu.

Nếu như có thể, thật sự hy vọng cô ấy cứ nói tiếp như vậy, nhưng mà, anh vẫn không quên chuyện chính hôm nay.

“Thu Thiên, Tiêu Sái nói với em rồi chứ.”

Thu Thiên gật đầu, gửi icon tán thành.

Mỗ nam tiếp tục nói: “Anh được họ mời với tư cách người chơi thần bí mời, cũng tiếp nhận phỏng vấn.” Hóa ra anh ấy thật sự đồng ý nhận phỏng vấn, vậy anh, sẽ tham dự buổi gặp gỡ đó.

“Chúc mừng anh!” Thu Thiên tặng một bông hoa.

“Cảm ơn...” Dừng một chút, hình như đằng sau hai chữ cảm ơn kia đã bị anh cắt bớt, Thu Thiên suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra anh cảm ơn cái gì.

“Bên Trần Thế sẽ cho bang phái chúng ta một phần thưởng xứng đáng.”

“Phần thưởng?” Điều này cũng làm cho Thu Thiên có chút ngoài ý muốn, chỉ nghe Tiêu Sái nói muốn giới thiệu bang phái trên trang web chính thức, không nghe nói là có phần thưởng mà?

“Ừ, giống phần thưởng cho bang phái đứng đầu, hơn nữa, còn là bốn giờ.”

Bang phái trong trò chơi có bảng xếp hạng, Trần Thế vì hấp dẫn người chơi, mỗi tháng bang phái đứng thứ nhất cũng có thể đạt được phần thưởng phong phú, còn có một giờ x3 kinh nghiệm. Trần Thế lại có thể đề xuất cho bốn giờ x3 kinh nghiệm, nếu như người mạnh luyện cấp có bốn giờ x3, cho dù đã qua level 70+, muốn thăng một cấp cũng không phải là việc gì khó.

Thu Thiên lú lờ: “Nhiều như vậy!” Hẳn là phần thưởng cho bang chủ và nguyên lão nhỉ?

Tây Hồ cười cười: “Mỗi người trong bang đều có, hơn nữa, còn là ba ngày liên tục.” Mạnh tay như vậy? Hiện tại nhân số trong bang đại khái có hơn sáu mươi người đi, nếu như không tính ID nhỏ, có phải là quá khoa trương hay không?

“Bởi vì muốn phỏng vấn anh, cho nên đưa ra phần thưởng? Chắc không phải vì bọn họ đánh bại Từ Thần và KC, vì dân trừ hại các loại, nên trò chơi thưởng cho bọn họ chứ? Điều này cô tuyệt đối không tin.

Giờ phút này đôi mắt đen thâm thúy của mỗ nam càng sâu không thấy đáy, anh cười quyền rũ: “Em cảm thấy anh có bản lĩnh này?”

Rõ ràng là câu hỏi ngược, nhưng nghe lại giống như dụ dỗ lỗ tai của cô, Thu Thiên mím môi, không nói đúng, cũng không nói là sai.

Chỉ nghe thấy bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, còn có giọng nói của anh: “Có điều kiện.”

Cô biết ngay mà, công ty trò chơi đâu thể dễ dàng vứt bánh nhân thịt cho game thủ như vậy, năm thẻ x3 kinh nghiệm, nếu như bốn giờ sẽ có 20, 60 người phải trên một ngàn cái.

Quả nhiên, Tây Hồ thấp giọng nói: “Bọn họ yêu cầu anh và em cùng tham dự.”

“Cái gì?!!” Lúc này Thu Thiên đứng bật dậy, hoàn toàn không nhớ mình còn mang tai nghe.

Cô vừa mạnh mẽ đứng dậy, dây tai nghe bị kéo căng, không nói đến lỗ tai hơi đau, còn đụng phải bàn phím, bàn phím lại va vào cái ly bên cạnh, nước trong ly lại đổ ra bàn.

Thật là hồng bét!

Vội vàng rút khăn giấy ra lau, nhưng vô cùng ảo não, biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng rất nghiêm túc.

Nghĩ ngàn vạn lần, không nghĩ đến công ty Trần Thế lại đưa ra chủ ý này.

Lần đó sau khi Tổ Tổ đăng ảnh lên, nàng gửi bưu phẩm đến bộ phận chăm sóc khách hàng của trò chơi, yêu cầu gỡ ảnh xuống. Không ngờ gửi đi mấy ngày cũng không có ai ngó đến, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể gọi điện thoại qua, nói cho bọn họ biết tấm ảnh kia không phải là bản thân, để bọn họ gỡ hết ảnh.

Không nghĩ tới, bọn họ thế nhưng lại nói không phải là người thật cũng không sao, cứ để như vậy đi.

Lúc ấy Thu Thiên nổi giận, từ chối đề nghị dùng phần thưởng trao đổi để tiếp tục giữ lại ảnh trên bài đăng của công ty Trần Thế, kiên quyết yêu cầu gỡ bỏ bức ảnh. Thấy thái độ của cô kiên quyết như vậy, cuối cùng Trần Thế không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là gỡ bỏ.

Nhưng Thu Thiên nổi danh cũng đã nổi danh, cho tới bây giờ, thường xuyên vẫn có game thủ gửi thư cho cô.

Công ty Trần Thế biết rất rõ người trong ảnh kia không phải là mình, vẫn đưa ra điều kiện như vậy với Tây Hồ, là có dụng ý gì?

Hơn nữa Tây Hồ, chẳng lẽ anh đáp ứng rồi?

Còn công ty Trần Thế kia, tại sao không trung cầu ý kiến của cô, mà chạy đi hỏi Tây Hồ?

“Trần Thế nói, toàn bộ phương thức liên lạc em để lại đều không có kết quả.” Ngay cả số QQ, dường như cũng không phải là của cô.

Tây Hồ vừa nói như thế, Thu Thiên mới nhớ ra, cô vì sợ mình tiết lộ tin tức, cho nên lúc đăng kí đều điền bừa.

Mấy ngày nay, cô cũng không thường xuyên online, thảo nào bọn họ sẽ trực tiếp tìm Tây Hồ.

Hiện tại, trong trò chơi mọi người nói bọn họ là đôi vợ chồng ân ái, trên thực tế thì sao, cô từng gián tiếp ám chỉ những lời đồn đại đang hoành hành với anh, anh chỉ bình thản nói câu: “Không cần để ý.”

Bây giờ ngẫm lại, hay là nên giải thích một chút, bởi vì không giải thích, người khác đều coi như hai người bọn họ im lặng là chấp nhận, cho nên bị hiểu lầm như vậy cũng là bình thường.

Chẳng qua là...

“Người của công ty Trần Thế yêu cầu như vậy? Vậy anh...” Cô dừng một chút, câu kế tiếp lại nói thầm trong lòng, vậy anh đồng ý sao? Chưa nói với em đã tự mình đồng ý sao?

Bốn giờ x3, không thể nghi ngờ là rất có sức hấp dẫn, anh không chống cự được hấp dẫn này? Chính là như thế này phải không?

Mặc dù cô không nói ra, nhưng mỗi nam lại cảm giác được do dự của cô.

Thoạt nhìn anh giống như người như vậy? Lòng mày anh tuần không nhìn được nhú lại, ngón tay thon dài gõ nhẹ bàn phím, sau đó, giữ phím F2.

“Anh từ chối.”

Cái gì? Thu Thiên không phản ứng kịp.

“Anh từ chối.” Trong giọng nói của hắn phảng phất mang ý cười, “Anh chỉ đồng ý viết bài phỏng vấn.”

Hồi lâu, Thu Thiên mới hiểu được ý của anh. Anh từ chối rồi? Anh... Anh lại có thể...

“Bốn giờ x3...” Lắm lắm nói.

Mỗi nam nhếch lông mày anh tuần: “Thì sao?” Chỉ vì bốn giờ x3, chẳng lẽ bảo anh mang cô đi đến chỗ nhiều người không quen biết, lần đầu tiên gặp mặt lại ở tình huống đó?

Nhận ra trong giọng nói của Tây Hồ thoáng không vui, trong lòng Thu Thiên đột nhiên có cảm giác kỳ quái.

Chẳng lẽ anh là vì mình sao?

Đối với anh mà nói, coi như bốn giờ x3 có thể dễ dàng luyện được, nhưng phần lớn bang chúng bên trong giúp vẫn cần tiêu tốn không ít tinh lực, mà ngay cả mình, có bốn giờ x3, thật có không ít tác dụng.

Cho dù không cần, cũng không phải là chuyện của hai người bọn họ, mà là quan hệ đến quyền lợi bản thân của cả các bang chúng trong bang phái.

Nói như vậy, làm bang chủ không phải nên suy tính lợi ích bang chúng trước sao?

Hay là, anh lo lắng cho mình?

Tất cả cảm xúc trong đầu Thu Thiên chạy tới chạy lui.

Mỗi nam lại nói một câu: “Mặc dù chưa đồng ý cho bọn họ phỏng vấn trực tiếp, nhưng anh không ngại đi cùng em tới buổi gặp gỡ.”

Thu Thiên còn chưa tiêu hóa hết những lời này của anh, đã nghe anh chậm rãi nói: “Thu Thiên, chúng ta gặp mặt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thỏ đầu năm đáng yêu

Edit: --Tứ Minh--

Beta: Trang Lyn + linglink

Gặp mặt? Gặp mặt? Cô sắp gặp mặt Tây Hồ?

Thu Thiên ôm gối đầu lăn lộn ở trên giường, rồi mới đột nhiên ngồi dậy, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên.

Vừa rồi ở trên YY, Tây Hồ nói muốn gặp mặt.

Mà cô, lại đồng ý?

Cô nghiêng đầu ngẫm lại, hình như đúng là như vậy.

Anh nói rất tự nhiên, giống như mỗi ngày anh và cô đều gặp nhau vậy, giọng điệu thoải mái giống như bạn bè đã quen biết nhiều năm.

Mà cô, vốn không giỏi từ chối, ghi lại số điện thoại anh gửi đến, còn xác định thời gian và địa điểm gặp mặt. Đến lúc tất cả mọi chuyện đã được quyết định, cô mới phát hiện từ đầu đến cuối cô hầu như bị anh nắm mũi dắt đi.

Nhưng kì lạ là, cô lại không có thái độ từ chối gặp mặt.

Chẳng lẽ do ở trong bang thường nhìn thấy bọn lão tam trung cầu ý kiến của Tây Hồ, dần dần cô cũng thành thói quen nghe theo ý kiến của anh sao?

Bỏ gối đầu sang một bên, kéo gấu bông nhỏ vẫn ngồi im trên giường qua, Thu Thiên hỏi nó: “Vì sao mày lại muốn gặp mặt?” Đương nhiên gấu bông nhỏ sẽ không trả lời cô.

Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là cất gấu bông nhỏ đi, lại lật người thêm vài cái ở trên giường, sau đó mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Gặp mặt bạn trên mạng cần phải chú ý điều gì?

Về mặt? Quần áo? Âm hiệu? Một chút kinh nghiệm Thu Thiên cũng không có.

Thỏ Con lại cho rằng những biểu hiện khác thường rất nhỏ của Thu Thiên là do Thu Thiên căng thẳng vì cô ấy.

“Nhóc con, cậu mặc gì tớ cũng đều yêu cậu cả.” Bikini cũng được, Eskimo cũng được, ngay cả khi cậu mặc thành Tiểu Trầm Dương* cô cũng yêu nha.

(*)Tiểu Trầm Dương là một ca sĩ, diễn viên, nghệ sĩ hài nổi tiếng Trung Quốc. Nghệ sĩ này đã từng mặc một bộ váy kẻ sọc carotheo kiểu quốc phục của Scotland trong một chương trình, cho nên khi nhìn thấy người nào mặc như vậy thì người ta thường liên tưởng ngay đến Tiểu Trầm Dương và dùng câu nói như vậy.

Thu Thiên lặng lẽ lau mồ hôi: “Tớ sẽ mặc rất bình thường, cảm ơn.”

Thỏ Con vẫn đang mơ mộng đủ thứ: “Nhóc con, đến lúc đó cậu cài một đóa hoa đỏ, tớ cài một đóa hoa xanh, chúng ta lấy hoa làm ký hiệu.” Ở trong đám đông, hoa gặp hoa.

Thu Thiên im lặng một lúc, yên lặng đi đến góc phòng tự kiểm điểm lại.

Xem ra, cô không nên đặt quá nhiều hy vọng vào Thỏ Con, rõ ràng Thỏ Con cũng không đưa ra được ý kiến nào.

Thu Thiên nhớ lại tình cảnh nói chuyện cùng với anh ở trên YY một lần nữa.

Lúc chơi trò chơi khác, cũng không phải là không có người chơi nói muốn gặp mặt cô. Từng có mấy người cùng tổ đội với cô cũng như vậy, lướt qua GG vài lần, đột nhiên nói với cô: “Người đẹp, chúng ta chatvideo, sau đó ra ngoài gặp mặt nhé?”

Cô đều từ chối tất cả. Lý do cũng rất đơn giản, cô không quen biết bọn họ.

Nhưng mà nói đi nói lại, như thế nào mới được gọi là quen đây? Vốn dĩ trong trò chơi được ngăn cách bởi Internet, khuôn mặt thể hiện ra chưa hẳn là khuôn mặt chân thật của bản thân. Nếu gặp mặt rồi thất vọng, chẳng thà cứ giữ nguyên tình trạng hoàn mỹ như hiện nay.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, lúc Tây Hồ nói muốn gặp mặt, những kiên trì và nguyên tắc trước kia của cô đều lặng lẽ bốc hơi mất.

Sau đó, cô mới bắt đầu bối rối, dễ dàng đồng ý như vậy liệu có làm cho anh hiểu lầm cô vốn là người tùy ý như vậy hay không? Nhưng rõ ràng là lần đầu tiên... Cô đồng ý gặp mặt một người con trai, hơn nữa người con trai này còn là chồng trong trò chơi.

Với một cô gái không hề hiểu biết về chuyện tình yêu mà nói, đi gặp một người khác giới có quan hệ mập mờ, sẽ có một chút bối rối là chuyện bình

thường?

Cho nên cô chạy tới hỏi Thỏ Con, thế nhưng Thỏ Con lại tưởng rằng là do ngày mai hai người bọn họ gặp mặt nhau nên cô mới bị căng thẳng.

Cô lại không thể nói ra là mình đang bối rối vì chuyện phải đi gặp mặt Tây Hồ. Không phải là không tin tưởng Thỏ Con, mà là bởi vì, cô hơi xấu hổ.

Thu Thiên khẽ thở dài, cắt đứt ảo tưởng của Thỏ Con: “Ngày mai, tớ mặc một chiếc áo lông màu vàng nhạt, cùng với giày màu vàng nhạt.”

Thỏ Con đang suy nghĩ đến cảnh tượng hai người rung rung gặp nhau với đóa hoa lớn ở trước ngực, nghe Thu Thiên nói như vậy, lập tức gật đầu: “Được được, ngày mai tớ mặc một chiếc áo lông màu đen, rất dễ nhận ra, cái đầu rất giống cây nấm của cửa tớ!” Hơn nữa, còn đeo chiếc ba lô lớn hình con thỏ!

Thỏ Con nói không sai, quả nhiên rất dễ nhận ra.

Khoảng 9 giờ sáng ngày hôm sau, Thu Thiên viết một tờ giấy để lại cho mẹ Giang nói đi ra ngoài đến buổi chiều mới trở về, rồi đi ra khỏi cửa.

Thu Thiên đứng chờ tàu rời ga khoảng chừng mười phút, thì trông thấy một cô gái có cái đầu nấm vô cùng nổi bật, đeo chiếc ba lô lớn hình con thỏ, đang hết nhìn trái lại nhìn phải, dường như đang tìm ai đó.

Trong đầu của Thu Thiên đột nhiên nổi hứng muốn trêu chọc, cô lặng lẽ đi vòng qua đám đông, đi ra phía sau lưng Thỏ Con đang lấy điện thoại di động.

“Thỏ Con!” Thu Thiên vỗ nhẹ lên chiếc ba lô hình con thỏ, cười gọi cô ấy.

Đầu tiên là Thỏ Con sững sờ, sau đó vội vàng quay đầu lại, cuối cùng là há hốc mồm

“Cậu cậu cậu cậu cậu ~~~~~ “

“Tớ tớ tớ tớ tớ, tớ cái gì?” Thu Thiên dí dõm cười, hoàn toàn không để ý đến đám trai trẻ bên cạnh đang nhìn về phía này.

“Cậu cậu!” Lúc này Thỏ Con khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, lắc lắc cái đầu nấm đáng yêu: “Nhóc con? Cậu là nhóc con?” Oh my god, mau nói cho cô biết là không phải, không phải.

Thu Thiên gật đầu: “Không thể giả được, Giang, Thu, Thiên.”

“A aaaa.” Thỏ Con mới phản ứng kịp, đưa tay nắm chặt tay của Thu Thiên, lay mạnh.

“Nhóc con, đáng vẽ của cậu lại có thể như vậy! Quá bất ngờ, quá miếu sát*, quá dữ dội, quá thần kỳ, quá xinh đẹp!”

(*) Miếu sát: từ trong bản gốc là miếu nhân, ngôn ngữ mạng, bắt nguồn từ trong game online, chiều thức nhân vật có thể giết chết đối thủ chỉ trong vòng vài giây, có thể hiểu là một phát chết ngay.

Trán Thu Thiên nhanh chóng xuất hiện ba vạch đen, khuôn mặt của cô, mặc dù không đẹp như Lâm Tố Tố, nhưng cũng không thể làm cho Thỏ Con thất vọng như vậy chứ.

Thỏ Con không ngừng lắc đầu: “Không đúng không đúng, nhóc con, ý của tớ không phải như vậy!” Mà là... Thu Thiên xinh đẹp, không chỉ đẹp, mà còn có khí chất nữa! Nhất là lúc Thu Thiên cười, chắc chắn...

Thực sự Thu Thiên còn đẹp hơn rất nhiều so với người bạn trong hình kia! Dáng vẽ của cô em gái ở trong hình kia rất xinh đẹp, nhưng dù sao vẫn làm cho người ta cảm thấy, ngoại trừ ngũ quan hoàn mỹ ra thì vẫn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Thế nhưng Thu Thiên lại không giống, nhìn sơ qua, là một tiểu mỹ nhân duyên dáng, nhìn thêm một cái nữa, ánh mắt của cô ấy giống như biết nói, nói tóm lại, cô ấy giống như là đóa hoa thủy tiên thanh khiết, mang theo linh khí làm cho người ta say mê.

Nếu như đăng ảnh chụp của Thu Thiên lên diễn đàn game, có lẽ hiệu quả sẽ càng điên cuồng hơn so với tấm hình của người bạn được đăng lên kia.

“Nhóc con, cậu quả thật là một mỹ nhân!” Trong nháy mắt cô còn nghĩ đến Tiểu Long Nữ.

Thu Thiên lại cúi đầu nhìn quần áo của mình, sau đó nhìn Thỏ Con: “Tớ mặc quần áo màu vàng nhạt, còn Tiểu Long Nữ là màu trắng, mắt của Thỏ Con không tốt sao?”

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, bây giờ lại đổi thành Thỏ Con bịt mắt: “Cậu đang nói đùa gì đấy? Chị đây cảm thấy không buồn cười chút nào đâu.”

Dường như là nghĩ đến điều gì đó, Thỏ Con đột nhiên nói nhỏ xuống, dí sát vào tai Thu Thiên: “Nhóc con, đại thần Tây Hồ đã gặp mặt cậu chưa?”

Câu này làm cho Thu Thiên giật mình đứng ngây tại chỗ, dường như cô có một chút căng thẳng, lông mi thật dài hơi rung động, nhẹ nhàng nâng mi mắt nhìn về phía Thỏ Con.

Nhưng trong lòng cô lại nghĩ là: Làm sao Thỏ Con biết được mình sắp đi gặp mặt Tây Hồ? Chẳng lẽ mình không cẩn thận đã để lộ ra?

Hiếm khi mới thấy được biểu tình hoảng sợ như thế này của Thu Thiên. Thỏ Con đắc ý ưỡn bộ ngực nhỏ, nhún vai cười nói: “Oh ho ho, tớ đoán, chắc chắn đại thần Tây Hồ chưa gặp cậu!”

Thu Thiên chậm rãi gạt đầu, trong đầu đang nhanh chóng sắp xếp lại những lời nói trước và sau của Thỏ Con.

Nhưng Thỏ Con đã vội lấy điện thoại di động từ trong túi ra, ôm chăm lấy vai của Thu Thiên, vừa giơ cao tay cầm điện thoại vừa nói: “1, 2, 3... Chụp nào.”

Không đợi Thu Thiên lấy lại tinh thần, Thỏ Con cực kỳ vui vẻ ngắm nhìn bức ảnh vừa mới chụp xong của hai người trên điện thoại, hạnh phúc không gì sánh được.

Nếu như, đại thần Tây Hồ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Thu Thiên, đại thần Tây Hồ có kích động đến mức tỏ tình trong kênh thể giới hay không?

Thu Thiên, anh thích em! Chúng ta gặp mặt đi!

Thu Thiên, anh phát hiện anh đã thích em đến mức không còn thuốc cứu nữa rồi! Chúng ta hôn một cái đi!

Thu Thiên, chúng ta cùng nhau kẻ vai sát cánh, vợ chồng cùng nhau quản lý việc nhà!

Sau đó cô sẽ ở một bên, cảm động nhìn, vỗ tay chúc phúc cho Thu Thiên, người bạn thân của cô.

Đây là hình ảnh cảm động đến nhường nào! Oa oa oa, cô thật cảm động.

Lúc Thỏ Con vẫn đang kích động, bị Thu Thiên kéo đến cửa hàng KFC gần đó rồi ngồi xuống, thì cô vẫn còn đang cảm động.

“Nhóc con này, cậu có từng nghĩ muốn gặp mặt đại thần Tây Hồ hay không?” Tính đi tính lại, đại thần Tây Hồ và Thu Thiên quen nhau ở trong game cũng sắp được 3 tháng rồi. Ba tháng, đã đủ cho nam sinh của lớp cô yêu được hai lần và chia tay hai lần rồi.

Thu Thiên cầm một miếng cánh gà nướng Orleans, đưa tới trước cái miệng nhỏ nhắn của Thỏ Con: “Nhân lúc còn nóng, ăn đi.”

Thỏ Con không thể làm gì khác hơn là cầm lấy, gặm bừa hai miếng.

“Nhóc con à, nói thật, cậu thật sự không muốn gặp mặt đại thần Tây Hồ sao?”

Nghe nói đại thần Tây Hồ đang ở Bắc Kinh, hơn nữa hình như còn học ở trường học rất lớn. Lần bang chiến trước đây, cô quen biết Tiêu Sái, còn nói chuyện vài câu về chuyện của đại thần Tây Hồ nữa.

Nào ngờ, cái người tên Tiêu Sái kia cũng giống cô, đều rất ngưỡng mộ đại thần Tây Hồ!

Thu Thiên cầm lấy đồ uống, yên lặng uống.

Tiêu Sái nào chỉ có ngưỡng mộ Tây Hồ, phải nói là say đắm điên cuồng có được không.

“Nhóc con, lẽ nào cậu không cảm thấy hiếu kỳ về đại thần Tây Hồ à?” Nhiều em gái theo đuôi anh ấy như vậy, thao tác lại mạnh mẽ, nhân duyên lại tốt như thế, cô tin rằng đại thần Tây Hồ ở ngoài đời cũng không kém chút nào.

“Có hiếu kỳ, thế nhưng giữa trò chơi và hiện thực sẽ có chênh lệch.” Thu Thiên ngẫm lại, nghiêm túc nói.

Nếu mà nói là không hiếu kỳ, trừ phi người đó là người đầu gỗ, mới có thể không nhìn thấy sự xuất sắc của anh.

Nhưng chính là bởi vì phát hiện mình đã nhận thấy được sự xuất sắc của anh, cho nên mới cố gắng không để cho mình cảm thấy hiếu kỳ.

Chẳng phải tiểu thuyết ngôn tình đều viết như vậy sao? Ban đầu cảm thấy hiếu kỳ đối với một người con trai, lúc muốn biết càng nhiều chuyện về người đó hơn, thì tám chín phần mười là đã yêu mất rồi.

Đương nhiên, Giang Thu Thiên chắc chắn sẽ không yêu một cách đơn giản như vậy.

Thu Thiên đột nhiên hóa đá.

Vừa rồi, cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Yêu đương? Có liên quan gì đến cô đâu? Tại sao phải nghĩ đến cái từ này!

Thỏ Con ở một bên vẫn đang không ngừng thuyết phục Thu Thiên, thỉnh thoảng còn lắc lắc cái đầu nầm của mình.

“Nói như vậy cũng không sai, nhưng cậu phải xem người đó là ai.”

Chắc chắn đại thần Tây Hồ sẽ không thuộc về kiểu có chênh lệch như thế.

Có một kiểu người từ khi sinh ra đã như nam châm hấp dẫn người khác, kiểu người này cho dù đi đến đâu cũng có thể tồn tại. Đại thần Tây Hồ chính là một người như vậy ~~~

“Ưm ưm ~ ưm”

Thu Thiên lấy một miếng đùi gà nhét thẳng vào trong miệng Thỏ Con: “Ăn đùi gà đi.”

Thỏ Con vốn còn muốn phản đối, tiếp tục thuyết phục Thu Thiên đi gặp mặt Tây Hồ, nhưng vô tình phát hiện trên mặt Thu Thiên có hơi ửng đỏ.

Oa, cô không nhìn lầm chứ? Lẽ nào Thu Thiên đang xấu hổ?

Chuyện này, chuyện này, khi một cô gái nghe được tên của một người con trai mà xấu hổ, như vậy chứng tỏ điều gì?

Chẳng lẽ là... Thu Thiên nghĩ đến hình ảnh gì sao?

“Nhóc con này, ngày mai hai chúng ta đi dạo Tây Đôn nhé?” Nghe nói bên kia có bán rất nhiều vật nhỏ nhỏ xinh xinh. Đột nhiên bên cạnh có hai người đi qua, Thỏ Con lập tức dời sự chú ý.

Thu Thiên sững sờ, lắc đầu: “SORRY, ngày mai không được rồi.”

A! Vì sao lại không được? Về mặt Thỏ Con rất ai oán.

Bởi vì... Thu Thiên mím mím môi, hàm súc cười một cái: “Bởi vì tớ có chút chuyện.”

Thỏ Con chỉ gật đầu, có việc thì cũng không còn cách nào khác, như vậy để nói sau đi.

Suy nghĩ của Thu Thiên không khỏi bay xa, chuyện này... Ngày mai, vào đúng thời gian hẹn gặp mặt với người con trai kia.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Như vậy là gặp mặt?

Edit: --Tứ Minh--

Beta: Trang Lyn + linglink

Sáng sớm, Thu Thiên đã thức dậy, mở tủ rachọn quần áo.

Mẹ Giang đi vào trong phòng của cô, lúc nhìn thấy trên giường bày ra n bộ quần áo, bà rất bình tĩnh hỏi: “Nhóc con, muốn làm gì thế?”

Chẳng lẽ là chuẩn bị tay nắm tay đi hẹn hò cùng với đứa cháu trai lớn Tiểu Văn Hiên mà bà thích?

Thu Thiên hoàn toàn không chú ý đến mẹ vừa mới đi vào, cô đang bối rối không biết nên mặc quần áo gì để đi gặp mặt Tây Hồ.

Cô vốn còn cho là mình sẽ không giống mấy nữ chính trong phim truyền hình, dù sao điều cô chú trọng là vẻ đẹp bên trong con người. Thật không ngờ được cô mở tủ quần áo ra thì hoàn toàn mù tịt.

Chuyện này, đại nã hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của cô, khiến thâm nỷ trong ngày thường cũng biến mất không còn một chút tung tích trong nháy mắt.

Nhìn khuôn mặt rối rắm của Thu Thiên, trong lòng mẹ Giang mừng thầm, giả vờ lơ đãng chỉ tay vào một bộ quần áo trong số đó: “Bộ này cũng không tệ.”

“Dạ? Bộ này?” Bàn tay nhỏ vội vàng cầm bộ quần áo kia lên, cô mang ra phía trước gươngướm thử.

Áo len màu trắng tinh, cổ áo còn có một con bướm lớn, nhìn rất ngọt ngào, thuần khiết, càng làm nổi bật khí chất sạch sẽ không dính một hạt bụi của Thu Thiên.

Một chiếc quần dài bó sát màu xanh nhạt, càng làm nổi bật lên đôi chân thon dài của Thu Thiên cùng với thân hình hoàn mỹ.

Áo khoác thì mặc chiếc áo lúc ba Giang đi công tác, cổ ý mua cho cô chiếc áo phao ngắn màu trắng với một cái mũ lớn, càng làm tăng thêm vẻ hoạt bát, đáng yêu.

Mẹ Giang trông thấy lập tức gạt đầu: “Không tệ, không tệ, bán sẽ rất đắt hàng.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?” Thu Thiên hoài nghi có phải là mình nghe nhầm rồi không. Hình như vừa rồi nghe được một chữ bán.

Mẹ Giang khoa trương phát tay một cái, che miệng cười không ngừng: “Không có không có, nhóc con nghe nhầm rồi. Mẹ nói bộ quần áo này thật là đẹp!” Hoàn toàn có sức hấp dẫn của sự thuần khiết, quả thực là phiên bản thu nhỏ của bà lúc trẻ!

“Mẹ, có thể chiều con mới về.”

“Không sao, về trước khi trời tối là được.” Ở cùng với cháu trai Văn, bà tuyệt đối yên tâm 120%.

Thu Thiên hoàn toàn không để ý tới điều gì khác, nhìn đồng hồ thấy thời gian không còn sớm nữa, có lẽ cô nên nhanh chóng lên đường thôi.

Dưới sự tiễn đưa nhiệt tình của mẹ, Thu Thiên đi ra khỏi nhà.

Kết quả là, vừa đi xuống lầu thì đụng phải mấy bác gái, nhìn thấy Thu Thiên, tất cả các con mắt đều lướt nhanh về phía cô.

“Cô gái nhỏ, cháu ở căn hộ nào, ở lầu mấy thế?” Dáng đáp thực sự là rất khiến người ta yêu thích, vừa vận xúng đôi với con trai mới tốt nghiệp đại học của mình!

“Cô gái nhỏ, cháu vẫn là học sinh đúng không?” Học trường nào, để con trai chuyển sang trường đó học.

“Chao ôi, hai người các bà đừng có dọa con gái nhà người khác thế chứ.” Một bác gái vẻ mặt bình tĩnh hơn một chút lại gần, nhỏ giọng nói: “Có muốn đến nhà đi chơi hay không?”

Thu Thiên lúng túng, trả lời cũng không được mà không trả lời cũng không phải.

Thu Thiên yên lặng làm cho các bác gái nghĩ rằng cô đang suy tư nên chọn con trai nhà ai. Vì vậy các bác gái xảy ra nội chiến.

“Với bộ dạng của con trai bà mà cũng dám nghĩ đến thiên thần nhỏ này sao?” Cũng không nhìn thử xem dáng vẻ của con nhà mình như thế nào, đôi mắt kia, cái miệng kia, hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của loài người.

“Tôi nhỏ vào! Thằng nhóc kia nhà bà cũng không tốt đẹp hơn, hôm qua tôi còn nhìn thấy nó thân mật với cô gái có bóng lưng tựa phù dung ở cổng khu xóm đấy.”

“Cô gái thật đáng yêu, thật muốn nhận nó về làm con gái nuôi.”

Thừa dịp các bác gái vẫn còn đang hỗn chiến, Thu Thiên im lặng, đồng thời nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Đi dọc theo con đường này, tại sao cô vẫn có cảm giác luôn có người đang nhìn mình chằm chằm vậy?

Kỳ thực đó đều là ánh mắt như radar của đám đông sau khi nhìn thấy người đẹp, vô cùng nhiệt tình gọi cô, hy vọng người đẹp có thể liếc mắt nhìn mình một cái.

Đáng tiếc Thu Thiên đều coi những ánh mắt thế này giống như là không khí, thật vất vả nhìn lại một lần, cô còn tưởng rằng quần áo của mình có vấn đề gì nữa chứ.

Thu Thiên không nhịn được sửa sang lại quần áo một chút, cũng không có vấn đề gì mà?

Giống như Thỏ Con nói, đi gặp Tây Hồ, chỉ cần duy trì dáng vẻ bình tĩnh như lúc trước để đi gặp mặt là được rồi. Nghĩ đến Thỏ Con, Thu Thiên lại xấu hổ, xin lỗi, Thỏ Con, vì đã nói dối cậu.

Thế nhưng, cũng phải cảm ơn Thỏ Con, cho dù ngày hôm qua cô ấy đã nói rất nhiều thứ, thế nhưng đã làm đủ công tác chuẩn bị tâm lý cho cô.

Giang Thu Thiên, cứ coi như là đang đi gặp một người bình thường, không có việc gì phải căng thẳng cả, OK?

Nhưng mà cô, thực sự có chút, có chút căng thẳng, lần đầu tiên một mình đi gặp một người con trai...

Hít thở sâu một hơi, Thu Thiên đi ra trạm xe điện ngầm, đi tới toà nhà thư viện Tây Đơn.

Có lẽ vì đang trong thời gian nghỉ đông, người bên trong Tây Hồ* nhiều người hơn bình thường, ngay cả quảng trường nhỏ bên ngoài Tây Hồ, cũng có thể trông thấy được một đám thiếu nam thiếu nữ dáng vẻ học sinh đi qua lại khắp nơi.

(*) Toà nhà thư viện Tây Đơn.

Gió tháng một ở Bắc Kinh rất lạnh, Thu Thiên rút cổ lại, hôm nay lại không mang theo khăn quàng cổ, đương nhiên chủ yếu là vì phối đồ cho đẹp mắt, mà phải bỏ qua khăn quàng cổ ắp ắp. = = Được rồi, là vì muốn để lại ấn tượng tốt cho Tây Hồ.

Cô lấy điện thoại đi động ra nhìn, còn nửa giờ nữa mới đến thời gian đã hẹn.

Ngẫm lại, Thu Thiên đi về phía tòa nhà thư viện.

Tầng một là sách vở thuộc về khoa xã hội và nhân văn, Thu Thiên vô tình đã đi đến khu vực ít người đi tới này, lấy một quyển sách từ trên kệ xuống lật ra xem.

Đúng lúc nghe thấy ở bên cách có hai cô bé đang nhỏ giọng nói chuyện.

“XXX, cậu nhìn chàng trai kia kìa, rất đẹp trai đúng không!”

“Ồ đâu ở đâu? OMG! Không xong rồi, tớ bị mê hoặc mất rồi.” Cô gái khoa trương ôm ngực uốn éo, và phải Thu Thiên rất nhiều lần.

Thực sự không phải là do Thu Thiên nhiều chuyện, mà là hai cô bé này lú lú không ngừng, Thu Thiên không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn.

Có lẽ cái người được gọi là soái kìa đã đi rồi, nên hai cô bé kia cũng nhanh chóng rời đi.

Lúc này Thu Thiên mới trả sách lại vị trí cũ, tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Đột nhiên, đôi mắt của Thu Thiên sáng rực lên!

Nhìn thấy cuốn sách làm cho mình cảm thấy hứng thú! Quyển sách nói về văn hóa triều nhà Tống.

Trong lúc phấn khích, Thu Thiên đưa tay ra để lấy, lại không để ý đến người bên cạnh.

Sau đó, sau đó cô nhìn thấy có một cánh tay thon dài đã vươn đến chỗ quyển sách kia trước cô, sau đó, cứ như vậy tay của cô thật đúng lúc vươn đến để lên phía trên cái tay kia.

Phản ứng đầu tiên của cô là, rõ ràng là mình nhìn thấy quyển sách này trước, tại sao đột nhiên lại xuất hiện một cái tay khác nhanh hơn tay của cô!

Vì vậy, Thu Thiên có chút tức giận ngược mắt nhìn về phía người vừa đến, lại lơ đãng nhìn vào trong đôi con ngươi màu đen thâm thúy mà xinh đẹp kia.

Ngũ quan anh tuấn như được điêu khắc, quanh thân tỏa ra một loại khí chất thanh nhã, anh tuấn, một chàng trai vừa có khí chất đẹp trai lại vừa xinh đẹp!!

Mà người kia, dường như khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Thiên, trong mắt cũng hiện lên một chút ngạc nhiên.

Cùng người kia kinh ngạc nhìn nhau vài giây, Thu Thiên mới ý thức được là bây giờ mình đang nhìn một người khác phái, hơn nữa... tay của cô đang đang đang... đang cầm bàn tay của một người khác phái xa lạ!

Chỉ thấy khóe miệng của chàng trai kia hơi hơi cong lên, trong con ngươi màu đen tựa như còn chứa đựng ý cười?

Giống như giặt mình tỉnh mộng, Thu Thiên vội vã thu bàn tay lại.

“Xin lỗi.”

Nói xong cô bèn lặng lẽ rơi nước mắt, tại sao cô lại phải nói lời xin lỗi với người này chứ?

Lẽ nào là vì cô đã sờ tay của anh ta?

Việc này thật xấu hổ mà...

Nếu không, tranh thủ thời gian rời đi? Vẫn nên đi ra bên ngoài đợi Tây Hồ thì hơn.

Đang định xoay người rời đi, thì cô nghe thấy một giọng nói dễ nghe lại có chút quen thuộc nhẹ nhàng cất lên: “Ưu tiên cho con gái.”

Sau đó, quyển sách kia bị anh rút ra, đưa tới trước mặt cô. Lúc này Thu Thiên mới phát hiện, thì ra người này có một đôi tay đẹp như vậy, ngón tay thon dài hơn nữa lại rất sạch sẽ.

Hơn nữa, anh lại còn đưa sách cho cô? Phong độ như vậy sao?

Thu Thiên ngượng ngùng xua tay: “Không cần đâu, anh cứ xem đi. Tôi đang chuẩn bị đi rồi.”

Mặc dù là đang nói chuyện với người khác, nhưng đôi mắt của Thu Thiên vẫn luôn nhìn xuống sàn.

Cho nên cô không phát hiện ra, khi cô ngưng ngừng nói hết những lời này, bóng dáng anh tuần kia lại hơi căng thẳng, con ngươi màu đen nhìn về phía cô như có điều suy nghĩ.

Người trẻ thì nên biết điều, Thu Thiên xoay người rời đi.

Nhưng mà vừa mới bước đi được mấy bước, điện thoại di động liền vang lên những tiếng đing tingting trong vút.

Điện thoại hiển thị cuộc gọi đến: Tây Hồ.

A... Tây Hồ đến rồi, Tây Hồ đến rồi!!

Thu Thiên cầm điện thoại di động, nhìn vào cái tên nhấp nháy trên màn hình điện thoại, lúc này mới có cảm giác chân thực khi sắp gặp mặt.

Chỉ là vừa nghĩ tới, thực sự phải chạy tới gặp mặt Tây Hồ, đột nhiên cô lại cảm thấy căng thẳng. Lát nữa khi lần đầu tiên gặp Tây Hồ, câu đầu tiên nên nói cái gì?

Xin chào Tây Hồ, tôi là Thu Thiên. Hình như không được, như vậy hình như hơi có chút cứng nhắc.

Tây Hồ, anh đến rồi?... Không được, như thế thì quá mập mờ.

Tây Hồ, ngưỡng mộ đã lâu. Như thế này thì có vẻ hơi ra vẻ một chút, tối hôm qua còn làm nhiệm vụ bí mật cùng anh kia mà, còn làm đến vòng thứ sáu nữa. Mỗi ngày đều gặp nhau trong trò chơi, tại sao lại giống như mấy trăm năm không gặp vậy chứ?

Nói đi nói lại, sau khi gặp mặt anh thì phải làm thế nào?

Hiện giờ chạy trốn liệu có còn kịp hay không? Cứ nói là đi đến nửa đường nhưng có chút chuyện nên bị người nhà gọi về được không?

Nếu như thật sự nói như vậy, chẳng phải Tây Hồ bị cho leo cây, đi một chuyến tay không à.

Đang trong lúc rối rắm, một nhân viên nhanh chóng đi tới: “Chào cô, xin mời cô để điện thoại di động ở chế độ im...” Chữ lặng còn chưa kịp nói ra, chuông điện thoại di động đã tự động ngừng lại.

Người nhân viên sờ mũi một cái, xám xịt nhìn Thu Thiên thêm vài lần rồi mới rời đi.

Lúc này Thu Thiên mới hoàn hồn, phát hiện ánh mắt tò mò của mọi người chung quanh đang nhìn vào mình.

Ôi, xấu hổ quá đi mất, Giang Thu Thiên cô, lại có lúc không thể bình tĩnh như thế này.

Nhanh chóng đổi chỗ, cô hít sâu, khẽ cắn môi dưới nghĩ lại xem phải nói như thế nào, lúc này mới mở cuộc gọi nhớ ra, chuẩn bị gọi lại.

“Cô gái mặc quần áo trắng này, xin mời nhường đường một chút được không?” Một người có giọng nói hơi the the đẩy một chiếc xe đẩy, đang đi về phía chỗ Thu Thiên đang đứng.

Vốn dĩ Thu Thiên đang đứng ở lối đi nhỏ, không gian cũng không lớn, bị cô ấy đột nhiên đẩy xe đi qua như vậy, Thu Thiên lão đạo phải đi lùi về phía sau mấy bước.

Ngay trong lúc cô nghĩ mình sẽ bị ngã vì đứng không vững, thì được một đôi bàn tay to có lực nhẹ nhàng kéo cánh tay của cô sang bên cạnh, kéo vào khoảng không giữa hai kệ sách.

Thu Thiên ngẩng đầu, lại là chàng trai vừa mới gặp lúc này!

Anh hơi cúi người, bàn tay to vẫn chưa buông cánh tay của cô ra, mà đang quan sát cô từ dưới lên trên: “Có bị va vào không?”

Tại sao lại có người, khi an ủi một người xa lạ, về mặt lại dịu dàng tự nhiên như vậy chứ? Giọng nói cũng nhẹ nhàng như vậy?

Lẽ nào trước đây bọn họ đã từng gặp nhau?

Thu Thiên mãi nghĩ đến nỗi có chút xuất thần: Hình như là không có đúng không, hình như là cô không hề quen biết một chàng trai có khí chất hơn người như thế này.

Nhìn thấy đôi mắt lấp lánh ánh sáng của anh đang nhìn mình, Thu Thiên không khỏi rung động, hai gò má ửng đỏ: “Tôi không sao... Cảm ơn anh.”

Anh mỉm cười buông tay cô ra, Thu Thiên lập tức chuẩn bị bỏ đi lần thứ hai.

Làm cho mọi người bất ngờ chính là, anh đột nhiên duỗi tay ra ngăn cô lại ở trước kệ sách, thân thể áp sát một chút, đưa cái trán lại gần phía cô.

Ở giữa nơi công cộng như thế này, anh, muốn làm cái gì vậy?

Nhất thời cả người Thu Thiên cứng ngắc đứng yên đó, chỉ cảm thấy mùi nam tính đặc biệt nhẹ nhàng dễ chịu đang áp sát mình ngày càng gần.

Sau đó bên tai nghe thấy một câu nói rất rõ ràng: “Thu Thiên.”

Thu Thiên? Thu Thiên? Anh gọi cô là Thu Thiên?

Người con gái nào đó chợt ngẩng đầu lên, linh hồn như thể rời khỏi xác nhìn chăm chăm vào anh.

“Thu Thiên” Đôi môi xinh đẹp quyến rũ của anh khẽ mấp máy, tiếp tục nói: “Em đến sớm.”

Nếu như bạn cho rằng mình là một người bình tĩnh, như vậy chắc chắn là vì bạn chưa gặp phải một người sẽ làm cho bạn trở thành một người không bình tĩnh.

Khi người đó xuất hiện, cho dù bạn đã từng rất bình tĩnh, thì lúc này bình tĩnh cũng biến thành mây trôi, bị gió kêu lên một tiếng xoạt rồi điên cuồng thổi đi.

Đây là lời Thỏ Con nói, Thu Thiên tổng kết cho cô ấy là, đoạn văn này có logic rất đặc biệt, sử dụng từ ngữ cũng rất mới mẻ.

Hiện giờ, cô thừa nhận, Thỏ Con nói đúng.

Bởi vì hiện tại, một Giang Thu Thiên bình tĩnh, đã sớm hóa thành hư không khi anh dựa vào càng gần, chạy trốn đến chín tầng trời.

Bình tĩnh là cái gì? Tạm thời cô quên rồi...

“Anh...” Đấu tranh một hồi lâu rồi cô mới mở miệng nói ra được một chữ.

“Anh là... Tây Hồ?”

Anh cười quyến rũ: “Là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật

Edit: Erica Klausee

Beta: linglink

Ba giây đồng hồ chậm rãi trôi qua, trong lòng Thu Thiên không ngừng tự thôi miên chính mình, anh ta nói anh ta là... Anh ta là Tây Hồ.

Chuyện này... Rõ ràng một phút trước Tây Hồ mới gọi điện thoại cho cô, lẽ nào không phải là đầu tiên cô sẽ đi ra trước cửa kiểm tra một chút, sau đó sẽ có một chàng trai vẫy tay chào cô, sau đó mỉm cười nói: Tôi là Tây Hồ. Lẽ nào không phải là nên như vậy sao?

Nếu như anh là Tây Hồ, vậy rốt cuộc anh đã đến đây từ khi nào? Phát hiện ra cô chính là Thu Thiên từ lúc nào?

Rất nhiều nghi vấn, bỗng nhiên tất cả cùng xuất hiện.

Thu Thiên ngược mắt nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn mình.

Ánh mắt chuyên chú của anh khiến cho cô chỉ dám nhìn thẳng vào anh mấy giây, có lẽ do không quen nhìn thẳng vào mắt người khác phải, chỉ sau mấy giây ngẩn ngui, Thu Thiên bèn di chuyển tầm mắt.

Con ngươi của anh trong suốt sáng ngời, cho dù bây giờ cô đã rù mi mắt xuống, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng từ nãy đến giờ chưa từng rời đi của anh.

Tại sao tim của cô lại đập nhanh như vậy?

À, chắc là bởi vì khoảng cách giữa bọn họ quá gần, tư thế quá khó xử.

Thu Thiên lặng lẽ liếc nhìn xung quanh, đúng lúc phát hiện có vài người đang dùng vẻ mặt nghiên cứu nhìn hai người bọn họ.

Thu Thiên cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

Thật ra là vì tổ hợp hai người tuấn nam mỹ nữ kết hợp quá chói mắt, quá đẹp mắt, mọi người ở xung quanh cũng không nhịn được muốn nhìn thêm mấy lần.

Thậm chí còn có người quay đầu tìm máy quay phim, không phải là đang quay phim thần tượng chứ?

Dường như nhận ra sự lúng túng của cô, anh nhún mày, trong mắt cũng hiện lên những cảm xúc khác lạ.

Anh đánh thu bàn tay đang đặt trên giá sách lại, rồi đứng thẳng người.

Đột nhiên khôi phục lại khoảng cách an toàn, Thu Thiên có chút hoài niệm hít một hơi thật sâu, cũng nhân cơ hội này chỉnh lại mái tóc bị rối.

Được rồi, cuối cùng quân sư bình tĩnh cũng thuận lợi trở về trong người Giang Thu Thiên.

“Anh đến từ lâu rồi sao?” Cô hỏi anh.

Bên môi anh xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt: “Không hẳn.” Chỉ là trước giờ hẹn mà thôi.

Vậy thì thật là trùng hợp, hai người đều đến trước giờ hẹn.

Nhưng mà tại sao anh lại nhận ra cô? Cô chưa từng gửi hình của mình cho anh, chỉ gửi tin nhắn báo hôm nay sẽ mặc quần áo màu trắng. Cũng có rất nhiều cô gái mặc áo khoác trắng, không những vậy, mới vừa rồi cũng có vài người đi ngang qua.

“Giọng nói của em.”

“Hả?”

Thu Thiên không hiểu nhìn anh.

“Giọng nói của em so với lúc nghe được trong YY, còn êm tai hơn.” Anh chậm rãi nói, vẻ mặt trầm tĩnh.

Nhưng Thu Thiên lại cảm thấy như anh đang cười, hơn nữa trong mắt anh còn có ánh sáng chột lóe lên rồi biến mất.

Cô không khỏi cảm thấy nơi nào đó trong lòng run lên, anh đang khen cô sao?

Hai người nhìn nhau, ánh mắt của anh vô cùng chân thành tha thiết, bạn học Thu Thiên lại lúng túng một lần nữa...

Anh chỉ mới nghe một câu nói vừa rồi của cô là đã có thể nhận ra cô, còn cô chỉ cảm thấy, giọng nói của anh rất êm tai, rất quen thuộc mà thôi.

Anh lẳng lặng cúi xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Thu Thiên, lông mi của cô thật dài, hơi cong lên, ở dưới mắt có quầng thâm mờ mờ, có đôi lúc khẽ rung động, giống như giọt sương trên đoá hoa vào sáng sớm, lại trông giống như đôi cánh xinh đẹp của bướm bướm.

Cô có ngũ quan* cân đối xinh đẹp, toàn bộ khí chất của cô rất dễ hấp dẫn người khác.

(*) Gồm mắt, mũi, miệng, tai và lông mày.

Đột nhiên hai tiếng leng keng trong trẻo vang lên, điện thoại của Tây Hồ đổ chuông.

Anh lấy điện thoại di động ra xem, chuyển chế độ chuông thành rung, ngay sau đó chăm chú nhìn cô.

“Là để xác nhận thân phận?”

Thu Thiên bị câu hỏi bất ngờ của anh làm cho mơ màng không rõ đầu đuôi câu chuyện.

Anh khẽ hất cằm lên, ý bảo cô xem điện thoại di động của mình.

Lúc này Thu Thiên mới phát hiện, có thể vừa rồi do cô sơ ý, không cẩn thận ấn vào bàn phím.

Trên màn hình điện thoại di động đang hiển thị: Đang kết nối với Tây Hồ.

Vội vàng kết thúc cuộc gọi, Thu Thiên xấu hổ nói: “Không cẩn thận ấn nhầm.”

Anh mỉm cười: “Đi thôi, chúng ta đi tìm nơi nào đó ngồi một chút.”

Một câu này đã cứu lại ba lần lúng túng của Thu Thiên, cô vội vàng gật đầu.

Thế là, anh đi ở phía trước, cô đi theo phía sau.

Lúc này cô mới phát hiện ra, thì ra dáng người của Tây Hồ rất cao, khoảng một mét tám ba. Mặc dù cô luôn cảm thấy dáng người một mét sáu của mình không được coi là thấp, nhưng đi theo phía sau anh, lại giống như một người hầu nhỏ.

Hơn nữa khi nhìn từ sau lưng, anh có vai rộng eo hẹp, điển hình của dáng người hình tam giác ngược. Cộng thêm phong cách của anh, khiến cho anh vốn đã có dáng người cao gầy lại càng thêm xuất chúng.

Ngay cả Thu Thiên, cô gái chưa bao giờ chú ý đến dáng người của người khác phái, cũng không thể không khen ngợi dáng người của anh.

Đi tới một khu thương mại dành cho giới trẻ gần thư viện, Tây Hồ dẫn cô tới phía trước một cửa hàng nhỏ có tám biển hiệu lớn đáng yêu ở tầng hầm.

Thu Thiên sững sốt, cửa hàng này có rất nhiều loại bánh ngọt ngon và các loại thức uống giải khát.

Cô và bạn cùng lớp đã từng tới đây, Lâm Tố Tố cũng đã từng tới, nơi này hoàn toàn không xa lạ đối với cô, nhưng điều quan trọng là, anh là một nam sinh, tại sao lại biết chỗ này?

Có vẻ như, chỉ có nam sinh đang yêu mới đi theo bạn gái mình đến đây.....

“Cửa hàng này được không?” Anh quay đầu lại, chu đáo hỏi cô.

Thu Thiên lấy lại bình tĩnh, ném hết những suy nghĩ hỗn loạn vừa rồi ra khỏi đầu, mỉm cười với anh: “Có thể.”

Có lẽ vì nghỉ đông, trong cửa hàng có không ít người, cũng có các đôi tình nhân, nhưng nhiều hơn hẳn là nhóm hai ba cô gái trẻ, thỉnh thoảng còn nhìn qua chỗ bọn họ.

Anh cởi áo khoác ra, nhưng khi nhìn thấy Thu Thiên cởi áo khoác, trong đôi mắt đen lại cháy lên một ngọn lửa nhỏ.

Thu Thiên cũng đang lặng lẽ quan sát anh.

Thì ra, bên trong anh mặc một chiếc áo len dệt kim màu trắng, kiểu dáng đơn giản, nhưng mặc ở trên người anh lại cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng mà, áo len màu trắng... Màu trắng... Màu trắng...

Như vậy thì... Thu Thiên cúi đầu nhìn chiếc áo len đính nơ bướm màu trắng trên người mình, hai người bọn họ mặc như vậy, rất giống... Áo đôi!

Áo đôi, Thu Thiên bị suy nghĩ này làm cho chần chừ.

Sau đó, cô gọi một ly đồ uống lạnh, quả nhiên uống vào là cảm thấy mát lạnh, cả người cũng cảm thấy phấn chấn hơn rất nhiều.

Cô còn gọi cả bánh ngọt vị trà xanh mới, cũng rất ngon, ăn một miếng nhỏ, mà hương vị vẫn lưu lại trên môi.

“Ăn rất ngon sao?” Anh nhìn biểu cảm khi ăn bánh ngọt của cô, chỉ cảm thấy cái bánh ngọt đó thật hạnh phúc.

Thu Thiên vội vàng cười gật đầu: “Rất ngon.” Phần lớn con gái đều rất dễ bị đồ ngọt hấp dẫn, cô là một thành viên của phần lớn đó.

Nhưng khi nói xong, cô lại cảm thấy ánh mắt sáng rực của anh đang nhìn mình, dường như trên mặt còn có một chút cung chiêu, đột nhiên cô cảm thấy xấu hổ.

“Này... Anh không ăn bánh ngọt sao?” Chiếc bánh ngọt trước mặt anh vẫn không thay đổi.

Anh nhướn mày: “Đàn ông đều có cảm giác bình thường đối với đồ ngọt.”

Vậy tại sao còn dẫn người ta tới ăn bánh ngọt.

Lời này Thu Thiên chỉ nghĩ ở trong lòng, không hề nói ra.

Nhưng ngược lại chính anh tự mở miệng: “Đây là lần đầu tiên tới nơi này.” Anh do dự một chút, có lẽ là đang suy nghĩ nên dùng từ như thế nào: “Ừm, nơi dành cho nữ giới.”

Nhìn anh có chút lúng túng làm động tác tay, Thu Thiên không khỏi nở nụ cười.

Con gái đến cửa hàng này chiếm đa số, cho nên mặt tường trong cửa hàng đều sơn màu lam nhạt, còn trang trí thêm các họa tiết đáng yêu.

Chàng trai cao một mét tám ba ngồi trên chiếc ghế dựa đáng yêu, quả thật có chút cao.

Nhưng mà, nếu như là lần đầu tiên anh tới đây, vậy làm sao anh biết được nơi này?

Tây Hồ ho nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, thân nhiên nói: “Tìm trên Bách Độ*, vừa khéo phát hiện ra cửa hàng này.” Chắc hẳn con gái hay thích kiểu này?

(*) Hay còn được gọi là Baidu: là công ty cung cấp dịch vụ tìm kiếm dữ liệu trên mạng lớn nhất Trung Quốc đại lục.

Thật ra thì anh không dám chắc là cô sẽ thích, chỉ là anh cảm thấy, có rất nhiều cô gái giới thiệu nơi này lên trên mạng như vậy, hẳn là không quá tệ.

Đối với sở thích của con gái, anh không biết quá nhiều, nhưng lại không muốn khiến cho lần gặp mặt này trở nên qua loa.

Thu Thiên hơi rù rì mắt xuống, nhưng mà trong lòng không ngừng sinh ra cảm giác không thể nói rõ.

Nói như vậy, vì lần gặp mặt này mà anh đặc biệt tìm kiếm trên Bách Độ?

“Chứ Bách Độ vẫn rất chuyên nghiệp.” Sau một lúc lâu, cô nói ra một câu như vậy.

“Ồ?” Trong mắt anh dần dần hiện lên ý cười: “Nói như vậy, em rất hài lòng với lần gặp mặt này?”

“Hài lòng.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tay Thu Thiên bỗng nhiên cứng lại.

Hài lòng với lần gặp mặt này, vậy thì chẳng khác nào cô hài lòng với anh sao?

Bàn tay cầm nĩa siết thật chặt, Giang Thu Thiên, mảy nghĩ nhiều rồi, ý của anh ấy là, rất hài lòng với cửa hàng này. Đúng, cửa hàng này không tệ, cô rất thích.

Cũng may anh tìm được cửa hàng này, mà không phải là một tiệm mì, hay quán lẩu, bởi vì cô thật sự nghi ngờ chính bản thân mình, liệu cô có thể tự nhiên ăn mì sợi hay là mò hôi nhế nhại ngồi ăn lẩu ở trước mặt một người con trai hay không.

Người con gái nào đó điều chỉnh cảm xúc xong, khôi phục lại sự tự nhiên.

Sau khi ăn bánh ngọt xong, kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ.

“Có muốn đi dạo xung quanh hay không?” Anh nhìn nhóm các cô gái cầm túi mua hàng xinh xắn đi ngang qua, bộ dáng vui vẻ chia sẻ với bạn bè, đột nhiên hỏi cô.

“Ồ, được ạ.”

Đi chưa được mấy bước, đã có vài bác gái xông tới, vây quanh bọn họ.

“Chụp hình chân dung không? Mười đồng một bức.”

“Chụp hình chân dung, chụp hình chân dung đây, tuần nam mỹ nữ, chụp một bức chứ?”

“Về ngoài cửa hai vị thật sự rất đẹp, thẳng thắn đáng hoàng, gương mặt xinh đẹp như vậy mà không chụp hình chân dung thì rất đáng tiếc đó!”

Các bác gái cực kỳ nhiệt tình, tất nhiên vì đó là nghề của họ, muốn kéo người đến gian hàng của mình chụp hình dán.

Ngoài ra, thật sự là do bộ dáng của Kỳ Tri Viễn quá xuất sắc.

Nhân cơ hội quảng cáo, tay các bác gái không nhịn được sờ soạng cánh tay của anh.

Chao ôi, cánh tay này, phải gọi là rất rắn chắc, cơ thể của người trẻ tuổi đúng là rất tốt.

Trước kia Thu Thiên và Lâm Tổ Tổ tới đây, cũng từng bị vây quanh như vậy, nhưng mà ít nhất các bác gái không động tay động chân.

Vì vậy cô nổi giận, đột nhiên chỉ về phía một chàng trai trẻ đang lặng lẽ phát tờ rơi: “Chúng ta đến chụp hình ở chỗ anh ta!”

Gi? Mối làm ăn đã bị cướp mất?

Các bác gái hóa đá ngay tại chỗ, còn Thu Thiên hơi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với anh: “Chúng ta đi chụp hình chứ?”

Khóe miệng anh cong lên: “Được.”

Sau đó, hai người ngồi trên ghế dài trong tiệm chụp hình chân dung, chàng trai trẻ đưa cho bọn họ hai cuốn khung hình thật dày, còn có một cây bút, một mẫu giấy nhỏ màu trắng.

“Viết số hiệu của khung hình lên giấy là được.”

Thu Thiên gật đầu với chàng trai trẻ, nhưng lại gặp phải khó khăn. Hai cuốn khung hình dày như vậy, phải chọn tới khi nào?

Hon nữa, tất cả khung hình để chọn trong tiệm này đều dành cho các cặp tình nhân.

Đều do trong lúc nhất thời mình bị ám đầu, Thu Thiên hơi phiền não nghĩ, sau đó cô mở một trong hai cuốn ra, sột soạt viết xuống mấy con số.

Viết xong mới phát hiện hình như mình đã quên mất sự tồn tại của người con trai nào đó, cô ngẩng đầu lên, thì trông thấy anh đang chăm chú nhìn mình.

Vốn nhìn vào đôi mắt đen tuyền kia đã thấy đẹp, nhìn gần như vậy càng thêm mê hoặc lòng người.

Thấy Thu Thiên ngược mắt nhìn mình, anh khẽ cười: “Chọn được khung hình gì rồi?”

Chỉ cần một nụ cười tươi như vậy, đã đủ khiến cho người khác cảm thấy như có một luồng gió xuân thổi qua mặt, tràn đầy sức sống; nhưng rõ ràng anh là đàn ông, gương mặt lại tuấn tú bức người như vậy.

Kỳ lạ, hai loại cảm giác không hề mâu thuẫn nhau cùng xuất hiện trên người anh.

“Tôi xem thử.” Người con trai nào đó khẽ nghiêng người đến gần, bình tĩnh nhìn qua mấy số hiệu của khung nền được cô ghi lại.

Tất cả khung nền Thu Thiên chọn đều là dạng vuông dùng trên tạp chí.

Cơ bản đều chọn những kiểu dáng mà các cặp tình nhân không chọn.

Thấy anh hơi nhíu mày lại, Thu Thiên chợt dạ mím môi: “Không thì anh chọn đi?” Thật sự không biết nên chọn như thế nào, mới có thể phù hợp với khiếu thẩm mỹ của anh, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là chọn những kiểu bảo thủ nhất.

Anh cười cười: “Cũng được, tôi chọn mấy khung hình chụp chung.”

Nhanh chóng liếc nhìn trang đang mở ra ở trước mặt Thu Thiên, anh viết xuống một dãy số.

Thu Thiên cầm bút lên, ghi nhớ kỹ, thuận tiện nhìn xuống đối chiếu xem là khung hình nào.

Vừa nhìn thấy, cô lập tức sùng sốt, một trái tim lớn màu hồng nhạt.

Đột nhiên Thu Thiên cảm thấy có một luồng khí nóng bắt đầu từ ngón chân, chạy thẳng lên trên.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô ổn định hơi thở rồi xóa đi hai dãy số, đổi thành hai dãy số khác.

Sau đó cô nhanh chóng đứng lên đưa cho chàng trai trẻ: “Chúng tôi đã chọn xong.”

Khách đến cửa hàng chụp hình chân dung này cũng không nhiều, xếp hàng một lát đã đến lượt Thu Thiên và Tây Hồ.

Lúc hai người chui vào bên trong tấm rèm nhỏ che nửa người, Thu Thiên nói: “Trước tiên, mỗi người chụp một tấm, rồi chụp chung.”

Khóe miệng của anh giật giật, nhưng không nói gì.

Vì thế mỗi người chụp một tấm, dường như gương mặt của hai người cũng không có nhiều biểu cảm, rốt cuộc cũng đến lượt trái tim lớn kia.

Bởi vì khung nền trái tim chiếm diện tích hơi lớn, nên vị trí hiện gương mặt của hai người rất nhỏ.

Nói cách khác... Đó là... Phải đứng rất gần.

Người con trai nào đó đã sớm đứng vào vị trí, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt còn mang theo ý cười, cực kì quyến rũ.

Thu Thiên hít sâu, lại hít sâu, được rồi, chụp thì chụp.

Lúc này, chàng trai trẻ đột nhiên vén rèm nhìn vào bên trong, sau đó kêu chao ôi một tiếng: “Vị trí để chụp của tấm này rất nhỏ, hai người phải đứng gần hơn nữa, tôi sẽ giúp hai người nhấn nút chụp hình.”

Người con trai nào đó bất động, cô đành phải di chuyển, nhưng mỗi lần chỉ di chuyển được một centimet, đã cảm thấy hơi thở của anh càng ngày càng nặng.

“Vẫn chưa đủ gần, gần chút nữa gần chút nữa.” Trong khi nói, chàng trai trẻ đẩy nhẹ Thu Thiên đến gần Tây Hồ.

Lực đẩy rất nhẹ, nhưng vì Thu Thiên đột nhiên bị anh ta đẩy, chưa chuẩn bị tâm lý, vì thế cô hoa lệ ngã vào trong ngực người con trai nào đó.

Bốp bốp bốp mấy tiếng, chàng trai trẻ hài lòng vỗ tay: “Hình chụp rất đẹp! Hoàn toàn không giống hình chân dung!”

Trên màn hình máy chụp ảnh, cô gái dịu dàng đang tựa vào ngực chàng trai, mà trên gương mặt của chàng trai anh tuấn hiện lên vẻ quan tâm với nụ cười mỉm.

Thân mật, quá thân mật!

Tại sao đầu của anh lại thấp như vậy, cằm gần như có thể chạm vào trán của cô.

Còn nữa, tại sao bản thân mình có thể có biểu cảm như vậy! Nhìn thế nào cũng giống cảm giác lười biếng?

Trong khi từng trận sấm chớp đánh, cô nghe thấy anh nói với chàng trai trẻ: “Phóng to tấm này, chụp thêm hai tấm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tham dự với thân phận gì?

Edit: Erica Klausee

Beta:linglink

Cho dù có hài lòng với góc độ hình chụp của mình, tại sao còn muốn phóng lớn.

Cho dù muốn phóng lớn, tại sao còn phải chụp thêm hai tấm?

Thu Thiên hơi phiền muộn lờ mờ anh, nhưng đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cô hắng giọng một cái rồi nói: “Còn hai tấm cuối này, anh đặc biệt chọn khung hình cá nhân cho mình.”

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “Đặc biệt”.

Mắt Kỳ Tri Viễn sáng lên nhìn về phía cô, sau đó chậm rãi gật đầu: “Đúng, tôi sẽ chụp thật nghiêm túc.”

Chẳng trách anh muốn đặc biệt chọn riêng hai khung hình.

Khi anh nhìn thấy trên máy hiện lên hình đầu heo và đầu con báo, không nhịn được mỉm cười.

Sư tử nhỏ đã thức dậy chưa?

Thu Thiên lại giả vờ như không trông thấy ánh mắt của anh, cô xoay người vén rèm che nhỏ lên rồi chạy đến chỗ ghế dài ngồi xuống.

Nhưng trong lòng lại mừng thầm, cô ngấm lại, gương mặt đẹp mắt quá mức kia của anh, xuất hiện bên trong khung hình đầu heo, sẽ thành bộ dạng như thế nào đây?

Đôi mắt sáng long lanh, biểu cảm của cô đều lọt vào trong mắt người con trai nào đó.

Trêu chọc mình, lại khiến cho cô ấy vui vẻ như vậy sao?

Rõ ràng là bị Thu Thiên trêu chọc, nhưng tâm trạng của anh vẫn rất tốt.

Ngay cả chính bản thân anh cũng không nhận ra, sau khi gặp cô, nụ cười vẫn luôn hiện trên mặt anh.

Đưa mấy tấm hình lớn cỡ bàn tay vừa được in ra tới trước mặt cô, anh phát hiện ý cười rõ ràng trên mặt cô.

Khụ, anh biết tấm hình đầu heo và đầu báo kia, gắn lên mặt anh thì cực kỳ không phù hợp, thậm chí có chút buồn cười.

Nhưng mà... Cô ấy cười rồi, thì có sao đâu.

Thu Thiên cắn môi cười: “Ừm, tấm này, rất hợp với anh.” Thật ra nếu nhìn một cách nghiêm túc, thì cũng không buồn cười lắm, ngược lại anh có vẻ đáng yêu giống trẻ con.

Đôi mắt đen của Kỳ Tri Viễn tối sầm lại, nhẹ nhàng lấy đi tấm hình trong tay cô.

Hành động này, khiến cho Thu Thiên không thể không nhìn anh.

Trong lúc nhất thời, cô đã bị hút vào bên trong đôi mắt đen của anh, cô cảm thấy xung quanh đột nhiên tối lại, chỉ còn nơi anh đang đứng tỏa ra ánh sáng.

“Thu Thiên.” Anh khẽ cười một tiếng, đường nét sắc lạnh trên gương mặt anh tuấn cũng trở nên mềm mại.

Thu Thiên chỉ yên lặng nhìn anh, nhưng trong lòng cô đang cuộn sóng mãnh liệt.

Dù sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với một người con trai ở khoảng cách gần như vậy, huống chi, cô cũng mong đợi những lời nói tiếp theo của anh.

Nhưng khi đôi môi gọi cảm của anh vừa động, đột nhiên điện thoại di động của anh lại vang lên.

Phá vỡ bầu không khí đã trở nên kì lạ giữa hai người.

“Tôi phải nhận điện thoại.” Anh khôi phục lại hơi thở đang bị rối loạn cực nhanh, lấy điện thoại di động ra.

Nhân lúc này, Thu Thiên cũng làm bộ lơ đãng nhìn sang bên cạnh, lặng lẽ hít vào thở ra.

Sau khi anh nói mấy câu thì cúp điện thoại, nhìn Thu Thiên với vẻ hơi áy náy.

“Có việc gấp?” Thu Thiên hỏi.

Anh gạt đầu, đôi con ngươi xinh đẹp vẫn không ngừng lưu luyến nhìn cô.

Cho đến khi quân sự bình tĩnh thiếu chút nữa lại bỏ Thu Thiên mà chạy lên chín tầng mây, thì anh mới thu ánh mắt lại.

Trong phút chốc, anh chậm rãi đứng lên rồi nói: “Tiễn em đến trạm tàu điện ngầm.”

Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là gạt đầu, ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh.

Kỳ lạ chính là, hình như lúc này anh đi hơi chậm, vì vậy đi tới đi lui, vô tình hai người đã sóng vai nhau.

Cũng không biết nên nói chuyện gì, Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là tìm chuyện để nói.

“Cuộc phỏng vấn của Trần Thế, anh quyết định không đi sao?”

“Không đi.” Giọng điệu rất kiên định, chân thật đáng tin.

“Vậy thì bên Trần Thế sẽ rất thất vọng.” Bên kinh doanh trò chơi muốn phỏng vấn anh, đương nhiên là vì mượn cơ hội quảng bá, nếu anh không tham dự, hẳn là bên kinh doanh trò chơi sẽ cảm thấy rất không HẠP-PY.

Kỷ Tri Viễn đột nhiên đứng lại, liếc nhìn cô bé bên cạnh mình, anh nói: “Thu Thiên, em hi vọng tôi tham dự sao?”

Thu Thiên sững sờ.

Không đợi cô trả lời, người con trai nào đó đột nhiên hé môi cười một tiếng: “Hay là... Muốn đi cùng anh.”

Choáng váng! Em nói muốn đi cùng anh lúc nào chứ?

Thu Thiên lườm anh, thế nhưng anh càng cười vui vẻ hơn.

“Có lẽ đi chung cũng không tệ.” Anh cố ý dừng lại hai giây, sau đó đón nhận ánh mắt của cô: “Với quan hệ là vợ chồng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Thiên đang cố gắng duy trì biểu cảm bình tĩnh, đột nhiên đỏ lên, sau đó đáp lại anh một câu theo phản xạ có điều kiện: “Anh nghĩ hay quá nhỉ!”

Giọng nói trong trẻo, lại giống như mang theo một chút làm nũng và xấu hổ.

Mặc dù trông biểu cảm có vẻ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng cô lại âm thầm trách cứ anh.

Tên hư hỏng này, lại có thể đùa giỡn mình!

Kỷ Tri Viễn của giờ phút này, nụ cười có vài phần trêu chọc, lại có mấy phần vô lại.

Giống như để cho Thu Thiên nhìn thấy Tây Hồ của hơn hai tháng trước.

Mà biểu cảm rất nhỏ trên mặt Thu Thiên, người con trai nào đó đều không hề bỏ qua.

Mặc dù hai người đều có suy nghĩ riêng, nhưng bầu không khí không hề vì vậy mà trở nên gượng gạo.

Những người cũng đang chờ tàu điện ngầm ở bên cạnh, không khỏi hâm mộ nhìn hai người bọn họ, nghĩ thầm: Bộ đáng khi cãi nhau của đôi tình nhân nhỏ này thật là đáng yêu.

“Tàu điện ngầm đến rồi!” Thu Thiên khẽ hô một tiếng, cũng không quan tâm đến sự trêu chọc của anh, cô vội vàng vẫy tay chào anh, rồi nhanh nhẹn đi vào trong tàu điện ngầm.

Cho đến khi cửa tàu đóng lại, tàu rời đi, anh vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, có vẻ đắm chiêu nhìn ảnh chụp vừa mới lấy từ trong túi áo khoác ra.

Trong ảnh chụp cô khẽ mỉm cười, mặc dù không chút phấn son, lại dễ dàng khiến cho trái tim người khác rung động.

Xong rồi, gặp phải cô, phần tà ác trong cơ thể anh không chịu bị trói buộc đã chạy ra ngoài rồi.

Trở lại nhà cha mẹ, cha Kỳ đang xem tài liệu ở trong phòng khách.

Thấy con trai trở về, cha Kỳ buông tài liệu trong tay xuống, rồi đưa một túi tài liệu cho anh: “Xem kỹ một chút, trong vòng năm ngày thiết kế ra bản vẽ phác thảo.”

Từ nhỏ cha Kỳ đã nghiêm khắc với anh, mặc dù gương mặt rất hiền lành, nhưng trong giọng nói vẫn có phần uy nghiêm.

Mỗi khi cha Kỳ nhận được một hạng mục, chắc chắn sẽ cố ý làm như vô tình để cho con trai của mình tham gia vào phần thiết kế, vừa để kiểm tra đánh giá vừa cho con trai mình thêm cơ hội tiếp xúc thực hành.

Thời gian năm ngày, thực sự có hơi gấp một chút. Chẳng trách lại gọi điện thoại báo anh lập tức trở về.

Kỷ Tri Viễn nhíu mày, mở tài liệu ra xem, sau đó gạt đầu một cái.

“Đứng rồi! Tri Viễn, vừa rồi có cậu con trai gọi điện thoại tới.” Mẹ Kỷ đi vào phòng sách, nhìn anh: “Chính là cậu bé đáng yêu lần trước tới nhà chúng ta ăn cơm.”

Giữa mùa đông, ngồi xôm một lúc lâu ở ngoài cổng chính, nước mũi cũng đã chảy ra; sau đó còn liên tục gọi Tứ ca Tri Viễn.

Đứng ở ngoài cửa nhà anh... Kỷ Tri Viễn không cần suy nghĩ, cũng biết là ai.

Ngoại trừ người luôn tự nhiên chiếm lấy phòng khách nhà anh, còn ai vào đây.

Kỷ Tri Viễn cười cười: “Cậu ấy đã nói gì ạ.”

“Không nói gì nhiều, chỉ nói không thể kết nối được với điện thoại di động của con.” Mẹ Kỷ dịu dàng cười nói.

Không thể kết nối được, vậy hẳn là lúc anh và người nào đó đang chờ tàu điện ngầm.

Nghĩ đến người nào đó, khóe môi anh không tự chủ hiện lên ý cười, trong mắt lại có ánh sáng lóe lên.

Sau khi Thu Thiên về đến nhà, mới phát hiện cô lại có thể... Lại có thể quên lấy ảnh chụp!

Cô còn nghĩ sẽ dùng di động chụp lại hình chân dung đầu heo và đầu báo của người nào đó, sau đó lưu thành biểu tượng cảm xúc trên QQ, để thuận tiện thỉnh thoảng trêu chọc người con trai nào đó.

Không có ảnh chụp trên tay, làm sao chụp lại được?

Còn nhớ rõ ràng mới vừa rồi, cô đang xem, sau đó anh vô cùng tự nhiên lấy đi.

Sau đó, sau đó...

Sau đó hình như tàu điện ngầm tới rồi cô đi cực kỳ nhanh vào trong tàu điện ngầm, sau đó thì về nhà.

Cho nên, hẳn là ảnh chụp còn ở trên tay anh.

Cô mím môi, hơi nán lòng đi vào trong phòng của mình, ôm gấu bông nhỏ lẩn lộn.

Lúc gấu bông nhỏ vô tội bị bạn học Giang Thu Thiên ôm lấn qua lộn lại đến hỗn loạn, thì điện thoại di động của cô vang lên tiếng chuông trong trẻo.

Tây Hồ??

Thu Thiên chậm rãi buông gấu bông nhỏ ra, cầm điện thoại di động lên, do dự một lúc lâu mới ấn nút trả lời.

Không phải là không muốn trò chuyện cùng anh, chỉ là vừa mới gặp mặt xong, trong lòng vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, lại phải trò chuyện cùng anh, khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung.

Người ở đầu bên kia của điện thoại rất kiên nhẫn chờ đợi, một tiếng rồi lại một tiếng vang lên, cho đến khi giọng nói của cô nhẹ nhàng cất lên.

“Tây Hồ?”

Giọng nói của anh có chút trầm thấp, nhưng vẫn dễ nghe như cũ: “Thu Thiên, em quên lấy ảnh chụp.”

Nói đến ảnh chụp, Thu Thiên im lặng lần nữa.

Sau đó lại nghe thấy người con trai nào đó cười rộ lên: “Nếu hai ngày nữa có rảnh thì ra ngoài nhé, tôi đưa ảnh chụp cho em.”

“Được...”

Có chút ngẩn ngơ cúp điện thoại, Thu Thiên mới kịp phản ứng.

Nếu cô đi lấy ảnh chụp, chẳng phải là muốn gặp anh sao?

Cuộc gặp mặt hôm nay cũng không khác sáo giống suy nghĩ trước đó của cô, cũng không có bất kỳ sự lúng túng giữa những người xa lạ, mặc dù mới ba giờ ngán ngủ, mặc dù không nói gì nhiều.

Nhưng mà rất kỳ lạ, loại cảm giác này không hề làm cho người ta chán ghét.

Dĩ nhiên, chỉ cần anh không đột nhiên mặt dày nói những lời làm cho người ta phải đỏ mặt là được.

Nhất là khi nghĩ đến vẻ mặt của anh lúc nói hai chữ vợ chồng, bây giờ trái tim của cô vẫn không ngừng đập nhanh.

Cô có chút ngẩn ngơ mở máy vì tính ra, vào trò chơi.

Lại phát hiện trong bang rất âm ỉ, hình như, đang tranh cãi chuyện gì đó.

Tuyết Nhi: “Tất cả mọi người đừng tranh cãi nữa có được không?”

Vĩ Nguyệt: “9494*.”

(*) Đúng vậy, đúng vậy.

Mục Mã Nam Sơn: “Ai dám ăn hiếp Tuyết Nhi, ông đây sẽ không để yên cho gã!”

Ca chơi vì tịch mịch: “Đình Nam Sơn.”

Lúc này lại có người từ bang khác tham gia góp vui, cố ý nói một câu.

“Ngưu Xoa, cũng thiệt là, đều đã vào Thu Ý Nồng rồi, còn phải giải quyết mấy chuyện kia sao?”

Lại thêm một người từ bang khác vào phụ họa: “Vây sao, người nào đó trong bang, là giang sơn để đổi, bản tính khó dời.”

Dạ thượng ngưu xoa đầu: “Mẹ nó, ông đây nói không làm là không làm.”

Thủ lĩnh Cuồng Long: “Ai dám vu oan Ngưu Xoa, là con mẹ nó chẳng khác nào lừa gạt!”

Lão Tam: “Trước tiên bình tĩnh đã.”

Miêu Miêu: “Ồ Ồ Làm sao vậy...”

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ trước đến giờ trong bang luôn hoà thuận vui vẻ, chưa lúc nào giống như bây giờ, rõ ràng vì chuyện gì đó mà nổ ra tranh chấp.

Thu Thiên lập tức thu cảm xúc lại, hỏi Lão Tam trong kênh nói chuyện riêng: “Làm sao vậy?”

Lão Tam trả lời cực nhanh: “Tuyết Nhi bị người khác cố ý đoạt quái thú PK.”

Từ sau khi bang chiến, trong mắt người chơi đã quá rõ thực lực của bang, ngay cả KC và Tử Thần cũng bớt làm loạn đi rất nhiều, còn có người dám động đến người trong bang?

“Nghe nói là người trong bang làm.” Lão Tam có vẻ hơi nhức đầu.

Hả? Không phải chứ.

Thu Thiên: “Là ai?”

Lão Tam: “Nguru Xoa.”

Dạ thượng nguru xoa đầu? Tối qua trước khi logout, cô còn nhìn thấy anh ta ở trước nhà kho của bang phái, có lên tiếng chào hỏi, dường như là đang tự tính chi phí cho bang phái.

Nhìn qua là một người rất khiêm tốn, làm sao có thể động thủ với con gái?

Thu Thiên đang suy nghĩ, thì thấy hệ thống thông báo: Tây Hồ quan nhân login!

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tây Hồ Tin tưởng bạn bè

Editor: Cẩm Tú

Beta: Heisall

Tây Hồ vừa lên mạng, mọi người trong bang phái giống như người chết đuối vớ được cọc, rồi rít vui mừng hô lên.

“Tây Hồ đến rồi!”

“Tây à, rốt cuộc người cũng đến rồi.”

“Thật tốt quá, Tây Hồ quan nhân rốt cuộc cũng đã tới!”

Trước khi Tây Hồ xuất hiện, cũng đã nghe được đại khái câu chuyện qua điện thoại. Nhiều lời càng thêm vô nghĩa, cô bèn trực tiếp gọi mấy người trong cuộc ở trong kênh của bang: “Nam Sơn, Tuyết Nhi, Nguru Xoa, truy cập YY.”

Sau đó lại dặn dò mọi người: “Trước khi chưa có kết luận, ta hi vọng các vị hãy bình tĩnh lại, chớ náo loạn.”

Dù sao đây cũng là xung đột nhỏ của các thành viên trong bang, trước tiên mặc kệ là ai có lỗi với người nào, nếu như xử lý không tốt, rất dễ dàng khiến người trong bang sinh ra chất vấn đối với sự đoàn kết trong bang.

Huống chi, bây giờ “La Hán Đường” đã không phải là bang phái chỉ có đàn ông như trước nữa, mà đã thu nạp thêm rất nhiều thành viên mới.

Sự kiện lần này nếu như xử lý tốt, sẽ làm cho những người này tâm phục khẩu phục đi theo đám bọn anh hơn, cũng sẽ an tâm để cho bọn họ ở trong bang phái.

Tây Hồ vừa đưa ra những lời này, lão Tam lập tức đi theo bổ sung: “Đúng vậy, chờ sau khi đưa ra kết luận, sẽ cho mọi người một câu trả lời hợp lý.”

Cho dù người trong cuộc chỉ có ba người, nhưng tất cả mọi người trong bang đang online đều chú ý đến chuyện này.

Bị người trong bang ác ý PK, cũng không phải là chuyện nhỏ.

Tây Hồ không nói nữa, mà là trực tiếp đổ bộ tới YY.

Các thành viên mới trong bang vẫn không quên sùng bái: “Đây là lần thứ hai ta thấy được Tây Hồ quan nhân, thật đúng là kích động mà.”

“Giống lâu trên, Tây Hồ quan nhân a, một lát nữa xử lý xong chuyện, chúng ta có thể tới YY không?” Thật sự là rất nhớ giọng nói của Tây Hồ quan nhân.

“Giọng nói của Tây Hồ quan nhân? (Ánh mắt lấp lánh vô hạn)”

Nhìn mọi người đột nhiên dòi tằm mắt đi, lão Tam như trút được gánh nặng: “Có thể, trước tiên các người cứ tán gẫu trong phòng lớn đi, chờ Tây Hồ xử lý xong chuyện sẽ đi qua.”

Oa, dân chúng trong bang nuốt nước miếng.

Lúc đó Thu Thiên cũng đang ở YY thì thấy avatar của Tây Hồ cứ nhấp nháy không ngừng.

“Đến đây đi, cùng nhau nghe chuyện đã xảy ra.”

Cô cũng tham dự? Thu Thiên vừa nghĩ vừa đi chuyển vào trong gian phòng có gắn mật mã kia.

Trong phòng trừ ba người trong cuộc, thì chỉ có Tây Hồ và lão Tam, Thu Thiên yên tĩnh đi vào, yên tĩnh nghe.

Một giọng nam nghe có chút ồm ồm nói: “Ngươi để cho hắn nói đi.”

Một giọng nam khác có chút gấp gáp nói: “Nói thì nói! Ông đây hành động ngay thẳng! Không sợ bị người khác đổ oan!”

“Ngươi nói ai đó?”

“Người nào đổ oan cho ông đây, ông đây đã nói người nào đâu!”

Tại sao lại cãi vã, Thu Thiên nhú mày, như vậy có thể giải quyết vấn đề sao?

“Ta cho các ngươi mười giây để cãi nhau, sau mười giây thì hãy im lặng.” Giọng nói dễ nghe là này là Tây Hồ, nhưng giờ phút này trong giọng nói của hắn mang nhiều uy nghiêm hơn.

Quả nhiên, lời kia của anh vừa thốt ra, làm cho cả Nam Sơn lẫn Ngưu Xoa đều im lặng.

Từ trước đến giờ Nam Sơn và Tây Hồ quan nhân cùng đứng đầu bang phái, còn Ngưu Xoa thì sau này mới vào bang, đã sớm cảm nhận được địa vị của Tây Hồ ở trong lòng mọi người, giờ phút này cũng đều không nói một lời.

Trong nháy mắt, trong YY cực kỳ yên tĩnh.

“Tuyệt Nhi” một tên con trai tiếp tục mở miệng: “Em nói đi.”

Chỉ thấy đèn của Tuyệt Nhi sáng lên, lúc này Thu Thiên mới nghe được một giọng nữ khá ái khê nói.

“Cái đó, Tây Hồ quan nhân, ta đang đi đánh quái, đang đánh rất chăm chỉ.... Sau đó có người tới đoạt quái... Sau đó ta liền bị giết.”

Thu Thiên nghe xong hồi lâu, rốt cuộc cũng đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Cô ấy đang đi đánh quái, đã dẫn được mấy con tới sau khối đá giết rất hăng say, đột nhiên phát hiện Internet bị rối loạn, đợi đến khôi phục lại bình thường thì mình đã nằm trên mặt đất, trong trạng thái tử vong.

Vì vậy cô ấy liền vào trong bang khóc lóc: “555, bị treo máy.”

Cô ấy vốn cho rằng mình là quái giết chết, nghĩ thầm đúng là xui xẻo, vừa định trở về thành đánh lại, thì lại phát hiện Ngưu Xoa đứng ở cách đó không xa.

Sau đó, theo bản năng, khi người trong bang hỏi sao lại chết, bị treo từ lúc nào; cô ấy nói một câu: “Ta cũng không biết, ta chỉ thấy Ngưu Xoa.”

Thật ra thì chuyện này vốn là chuyện rất nhỏ, trong trò chơi đánh quái vật, có người nào mà không bị treo máy chứ.

Nhưng mấu chốt là cô ấy nói cô ấy thấy Ngưu Xoa, vừa hay Ngưu Xoa lại là phó bang chủ của KC trước kia.

Lúc hắn vừa mới vào bang thì đã dẫn tới một trận tranh cãi nhỏ, cho là không nên thu nhận rác rưởi của bang khác.

Nhưng Tây Hồ đã thay hắn nói một câu: “Bang chúng ta không nhìn vấn đề một cách phiến diện.” Đã thành công khiến mọi người đón nhận Ngưu Xoa và Cuồng Long.

Tuyệt Nhi là một MM* tương đối đáng yêu, gần đây rất hay ở cạnh Nam Sơn, hơn nữa nhìn dáng vẻ hai người cũng có thể phát triển ra chút gì. Sau khi Nam Sơn nghe được tin người yêu quý bị giết từ miệng người trong bang, vậy không được, hắn vẫn còn ở trên đường đang vội đôi xe buýt, liền vội vàng tìm được một tiệm net để lên mạng. Đầu tiên, liền đi hỏi tội Ngưu Xoa.

*MM: muội muội

Nam Sơn là nguyên lão, danh tiếng trong giới cũng không tồi, cho nên mọi người đều về phe hắn, cũng không nghe Ngưu Xoa giải thích.

Cứ như vậy, càng tranh cãi càng kịch liệt, Ngưu Xoa tức giận đến thiếu chút nữa là rời bang.

Nhưng nghĩ lại, nếu rời bang thì ngược lại có vẻ như là mình đang làm chuyện trái với lương tâm, vì vậy cố nén lại ở đó ngơ ngác một lúc, ta một câu với Nam Sơn.

“Cho dù sau khi Tuyết Nhi bị treo máy, phát hiện Nguru Xoa xuất hiện bên cạnh mình, cũng không thể chứng minh được là Nguru Xoa giết nàng ta.”

Thu Thiên không nhận được mà gửi tin nhắn riêng cho Tây Hồ.

Tây Hồ ừ một tiếng, lại nói một câu khiến Thu Thiên có chút kinh ngạc.

“Không phải bị giết.”

Không phải bị giết hay sao???

“Anh chắc chắn?”

“Ừ.” Người con trai trầm trầm đáp lời.

Thu Thiên sững sờ nói: “Vậy sao không nói rõ ràng ở trong bang?”

“Có chút lý do.”

Tây Hồ nói một câu thâm sâu, làm cho cô có chút nghi ngờ.

Có chút lý do... Chẳng lẽ có lý do gì, không thể nói với cô sao?

Trong phòng, Nguru Xoa vẫn còn đầy cảm phần giải thích với Tây Hồ và Lão Tam tại sao mình lại đi qua chỗ đó, có thể thấy được, hắn rất cấp thiết hi vọng có người có thể lấy lại trong sạch cho hắn.

“Thật sự ông đây chỉ là vô tình đi ngang qua, nếu không phải là cô ta ở trong bang nói gặp lão tử, ông đây cũng không nhìn thấy cô ta!” Buồn bực quá đi, đi ngang qua cũng có thể bị người làm đồ tể, hắn thật là ta khinh!

Hắn đã xem ghi chép sự kiện của Tuyết gì đó, nếu như hắn thật sự giết cô ta, trong ghi chép nhất định là có! Kết quả Tuyết gì đó đã logout rồi lại login, ghi chép đương nhiên đã trống rỗng!

Tuyết Nhi nhỏ giọng nói: “Úm~~ Nam Sơn đại thúc~~” đã làm Nam Sơn khó xử rồi.

Hình như Nam Sơn cũng có chút dao động, trong khoảng thời gian này cho tới nay, hắn và Nguru Xoa luôn chung đội đi đánh quái, không nói thích người này, nhưng cũng tìm không ra điểm làm cho người kia chán ghét.

Nhưng muốn hắn chấp nhận việc Nguru Xoa không có giết Tuyết Nhi, vậy Tuyết Nhi nhà hắn sẽ phải gánh tội danh vu oan trên lưng.

Một bên là tình nghĩa huynh đệ với Tây Hồ, bên kia là MM của mình, hai mặt làm khó nhau.

Lão Tam thức thời hòa giải: “Nếu không như vậy đi, mỗi người lùi một bước, xem như giữ lại mặt mũi cho nhau, Nam Sơn và Nguru Xoa, các người coi như chuyện chưa từng xảy ra, coi như là hiểu lầm, được không?”

Dù sao vẫn còn ở chung trong một bang phái, chưa tới nửa giờ, hai người này còn phải chung đội đi đánh Boss ấy chứ.

Hai người này là chiến đấu chủ lực trong bang, thiếu ai cũng không thể, nếu như cứ cứng rắn cãi nhau, cũng không có lợi gì cả.

Nam Sơn và Nguru Xoa không nói một lời, hiển nhiên hai người đều có chút buồn bực.

Lúc này Tây Hồ mới sáng đèn, chậm rãi nói: “Lão Tam nói rất đúng, huynh đệ với nhau không cần thiết so đo một chút tiểu tiết này.”

Nhất là trong thời điểm này, những người mới gia nhập bang, cũng chờ đợi nghe kết quả.

Mà trong trò chơi có rất nhiều chuyện, lớn hay nhỏ hoàn toàn quyết định bởi việc người làm thế nào; khi người không thèm để ý đến việc lớn không chỉ có thể hóa nhỏ, thậm chí còn có thể tan thành mây khói.

Anh khẽ gõ xuống mặt bàn, tiếp tục nói: “Huống chi, chuyện này rất có thể chỉ là một hiểu lầm.”

Cần gì khiến một sự hiểu lầm, lại phá hỏng sự ăn ý giữa các huynh đệ với nhau.

Trước kia, Thu Thiên cảm thấy, trong trò chơi có vài người không yên phận, mỗi khi làm ra những thứ yêu thù thân gì thì khi người khác tìm tới cửa, chỉ biết dùng hai chữ “Hiểu lầm” để chống đỡ.

Làm cho cô có cảm giác rất không có thành ý.

Thế nhưng, khi người đàn ông đó nói như vậy thì không có cảm giác như thế, hơn nữa còn hết sức chân thành.

Hơn nữa anh không nhanh không chậm, giọng nói tự nhiên như thế, khoan dung mà lại không để cho người khác gạt bỏ.

Ngay cả cô nghe, đều cảm thấy, nếu như cô là người trong cuộc, nếu đây đưa tiếp nữa, không chỉ có bất nhã, hơn nữa còn có cảm giác cô phụ sự tin tưởng của anh.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là thôi miên trong tiềm thức?

Thu Thiên không khỏi đỏ mặt, âm thầm tự kiểm điểm chính mình lúc này khi thấy hẳn có phải cũng bị thôi miên không vậy.

Sau khi Tây Hồ nói xong, lão Tam nói với Tuyết Nhi: “Tuyết Nhi, mạng nhà ngươi lag thế rất dễ bị treo máy. Vừa hay ta có một tài khoản gia tốc, còn có hơn mười ngày mới đến hạn, nếu không thì ngươi dùng thử trước xem sao.”

Tuyết Nhi vừa nghe, lập tức khoát tay: “Không cần đâu..., không cần đâu.”

Nam Sơn lập tức nghiêm túc hét to lên một tiếng: “Lão Tam, không đưa như vậy ah, có liên quan gì tới ông đây!” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: “Chuyện này, ông đây tuyệt đối không nhắc lại!”

Chỉ cần Tây Hồ và lão Tam nói một tiếng, chuyện này hẳn hoàn toàn có thể coi như chưa từng xảy ra!

Tuyết Nhi liền vội vàng gạt đầu: “Người ta nghe theo Nam Sơn đại thúc.”

Rất tốt, một bên đã giải quyết xong, còn lại Nguru Xoa nghĩ như thế nào.

Mặc dù Nguru Xoa rất buồn bực, nhưng cuối cùng hẳn có thể nghe ra ý tứ của Tây Hồ, hẳn không thiên vị, lại càng không truy cứu, hơn nữa hẳn cảm thấy, Tây Hồ tin tưởng hẳn.

Ho khan vài tiếng, hẳn cũng ồm ồm nói: “Tây Hồ nói rất đúng! Giữa đàn ông với nhau không cần phải náo loạn vì chuyện này, chuyện ngày hôm nay, ông đây cũng sẽ không nhắc lại!”

Nếu Nam Sơn và Tuyết gì đó đã nói như vậy, Tây Hồ vừa hy vọng bọn họ biến chiến tranh thành tơ lụa (dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp), đương nhiên hẳn phải để lại mặt mũi cho Tây Hồ.

Có thể như vậy, cũng là kết quả hoàn mỹ nhất mà cả Tây Hồ và lão Tam đều hy vọng có được.

Trong bang, mọi người đang nói chuyện trong kênh của bang phải, thấy hai người Nguru Xoa và Nam Sơn gọi nhau huynh đệ thì tất cả đều thở phào.

Xem ra, La Hán Đường quả thật rất mạnh mẽ, để đối khác còn có thể bắt tay giảng hòa, trực tiếp vùng lên.

Chuyện có thể xử lý trơn vẹn như vậy, Thu Thiên không khỏi khẽ thở dài một hơi, nếu như không phải là Tây Hồ ở đây, thật không biết sẽ như thế nào.

Sau khi mọi người đã rút lui khỏi YY, Thu Thiên và Tây Hồ vẫn ở trong phòng.

Chỉ là không biết anh đang vội cái gì, nick trong trò chơi vẫn đang treo.

Đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi anh có chút lý do, không khỏi mím môi một cái, sẽ là lý do gì đây.

Không biết anh có phải là có Thuật Độc Tâm hay không, cô vừa nghĩ xong, anh liền sáng đèn.

Sau đó là giọng nói có chút mệt mỏi: “Thu Thiên.”

“Vâng.” Cô phản ứng quá nhanh, âm thanh rất trong trẻo, làm người đàn ông ngờ ngẩn trong chốc lát, ngay sau đó lập tức cười trầm thấp với màn hình.

Kỳ quái, nhìn tài liệu, rõ ràng có chút mệt mỏi; nghe được giọng nói của cô như có một cơn gió mát thấm vào nội tâm.

Ừ, cảm giác cũng không tệ lắm.

Thu Thiên tức giận úp mặt xuống, anh đang cười cái gì?

Trong lòng nghĩ như thế, cũng đã bật thốt lên.

“Anh cười cái gì?”

Anh cười đến hơn phong tình vạn chủng (quyến rũ, đa tình), ánh mắt di chuyển, dời đến trên màn hình.

Thu Thiên trầm mặc sau mấy giây, liền buông tha việc tra hỏi vì sao anh lại cười, mà đổi sang hỏi anh vấn đề vẫn còn nghi hoặc lúc này.

“Tại sao có thể xác định Tuyết Nhi không phải bị giết?”

Nếu như Tuyết Nhi không phải bị giết, đây chẳng phải là nói rõ Tuyết Nhi và Nam Sơn đang nói dối hay sao?

Nam Sơn tuyệt đối không phải là người như vậy, chẳng lẽ là Tuyết Nhi? Cô gái khá ái đó?

Cô không muốn nghĩ như vậy.

Tây Hồ trầm ngâm hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Bọn họ cũng không nói dối.”

Tuyết Nhi do bị lag, nếu không phải bị người giết, thì là bị quái giết, bởi vì cô ấy logout, nên mục ghi chép trống không.

Về phần Ngu Xoa...

Giọng nói của anh vang ở bên tai cô vô cùng rõ ràng: “Anh tin tưởng cậu ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tiếp xúc với hình ảnh chim!

Editor: Cẩm Tú

Beta: Heisall

Chỉ là... Bởi vì anh tin tưởng?

Anh cười cười: “Dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người; nếu anh đã có thể để cho cậu ta gia nhập bang, dĩ nhiên là đã nắm chắc về cậu ta.”

Mặc dù thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng người có hành động không đứng đắn, sẽ khiến người ta cảm thấy ra ngoài.

Thời điểm bang chiến, có không ít người của KC dùng thủ đoạn thâm độc để chiến thắng đối phương; duy chỉ có Ngu Xoa, chỉ đánh nhau với người chơi nam, hơn nữa, chỉ đánh nhau bằng đao.

Chỉ từ điểm này, anh liền kết luận, người này tuyệt đối không phải là hạng người bất lương.

“Chuyện này, hiểu lầm chiếm đa số.”

Nếu như chỉ bởi vì sự trùng hợp này, mà rất nhiều người hoài nghi Ngu Xoa, vậy về sau làm sao hẳn có thể ở lại trong bang tiếp nữa?

Thu Thiên không nói một lời, nhưng đột nhiên lại có cảm giác cảm động không thể kiềm chế được.

Vì anh nhìn xa trông rộng, càng làm cho anh thêm điềm tĩnh.

“Tại sao không nói ở trong bang?” Mọi Người trong bang phải đều rất sùng bái anh, nếu là anh nói, chắc hẳn mọi nghi ngờ cũng sẽ tan thành mây khói. Đối với chuyện này cô có chút không hiểu.

Đúng vậy, tại sao lại không nói ở trong bang?

Tất nhiên là anh có lý do của anh.

Nếu như anh tùy tiện phát biểu ý nghĩ của mình, thì với nhiều cặp mắt như vậy, Nam Sơn nên tự xử như thế nào.

Cho dù xử lý bất cứ chuyện gì, cũng nên cân nhắc có chừng mực.

Thu Thiên an tĩnh đặt hai chân vào trên ghế, gác cằm ở trên đầu gối, suy nghĩ dần bay xa.

Rất lâu trước kia, lần đầu tiên cô tiếp xúc với game online thì đã từng đọc qua một tấm thiệp.

Nội dung bên trong đại khái là như vậy: “Trò chơi chỉ là trò chơi, rời khỏi máy vi tính đi, nó cũng chỉ là đồng số liệu. Xem trò chơi thành thử nghiệm, cho dù rời đi, nó cũng còn tồn tại.”

Khi đó, cô đã suy nghĩ rất nhiều về đoạn văn này.

Trò chơi vốn là để tiêu khiển giải trí, chẳng lẽ phải toàn tâm toàn ý với nó, mới gọi là trò chơi?

Nếu như trong trò chơi giống như cuộc sống bên ngoài, vậy việc sắm vai nhân vật chẳng phải không cần thiết phải tồn tại hay sao?

Cô từng cười mình lại lo lắng không đâu.

Đây là lần đầu tiên, bởi vì một trò chơi, cô suy nghĩ nhiều như vậy.

Có lẽ là bởi vì anh xử lý chuyện này, chu toàn như vậy, giảm độ lung tung của mỗi người đến mức thấp nhất.

Phải biết, trên cõi đời này, rất nhiều người khi hành động chính nghĩa, đều xuất hiện với phong thái kiên cường bất khuất.

Đột nhiên cảm thấy, một người nguyện ý suy nghĩ thay người khác như vậy, có vẻ rất tốt.

Cho dù chỉ là một trò chơi, anh cũng sẽ thăm lắng tôn trọng người khác.

Cô đột nhiên hiểu ra, nguyên nhân bọn họ sùng bái anh.

Thì ra là người này, lại kín kẽ như vậy.

Nhắc tới cũng kỳ quái, một người rất dễ dàng làm người khác có cảm tình như anh, tại sao lúc đầu lại hay chế nhạo cô như vậy?

Phải biết, hơn hai tháng trước, khi Thỏ sùng bái Tây Hồ thì cô vẫn chỉ coi bốn chữ Tây Hồ quan nhân như một cái ID bình thường thôi.

Công bằng mà nói, lúc đầu liên tiếp xuất hiện, lúc mà hai người thường xuyên cãi vã, thì cô cũng không có ghét anh lắm.

Chẳng qua là cảm thấy không thể bại trên đầu lưỡi của người này, vì vậy quanh đi quẩn lại, ngược lại những trận cãi nhau đã pha chút tình cảm.

Có lẽ là vì thật sự có cảm tình với anh, cho nên mới đáp ứng kết hôn với anh.

Thu Thiên không khỏi thấy buồn cười.

Suy nghĩ của con người thật là một thứ kì quái, lại có thể bất tri bất giác thay đổi.

Ban đầu kết hôn ở trong trò chơi, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ tự chạy đi gặp anh.

Không ngờ, lại có thể gặp mặt như vậy, hơn nữa, dường như sẽ còn có lần thứ hai.

Thu Thiên đang có chút thất thần, đột nhiên nghe thấy mẹ đang ở trong phòng khách gọi cô.

Vậy nên cô vội giờ mic lên nói một câu: “Mẹ em gọi em, em phải rời đi một lúc.”

Anh còn chưa kịp đáp một tiếng, chỉ nghe thấy bên kia hình như vang lên âm thanh khe khẽ, sau đó còn vang lên tiếng dép loạt quẹt.

Cô bé này, chẳng lẽ lại chạy ra ngoài?

Lắc đầu cười một tiếng, tiếp tục lật xem tài liệu mà cha giao cho.

Mới vừa đọc được mấy hàng, cánh cửa vốn đang khép hờ, chậm rãi mở ra.

Đầu anh cũng không ngẩng lên: “Vào đi.”

Tiêu Sái đang định nhẹ nhàng bước tới sau lưng Tứ ca, rõ ràng hẳn không hề phát ra bất kỳ âm thanh gì, làm sao Tứ ca biết hẳn đang đứng ở cửa?

Chẳng lẽ Tứ ca có gắn mắt sau gáy, có ánh mắt cắt thấu trong đêm đen để tìm kiếm ánh sáng?

Người đàn ông bất đắc dĩ day day huyết thái dương: “Không bằng cậu nói trên bàn của tôi có đặt kính chiếu yêu đi.”

Cũng không nha, bên máy tính có đặt đèn bàn, trên đèn bàn có gắn một tấm gương nhỏ, gương tuy nhỏ, nhưng vừa hay có thể thu hết mọi động tĩnh ở cửa vào trong gương.

Tiêu Sái ha ha vui vẻ đẩy cửa đi vào: “Tứ ca, gương của anh thật là thần kì.” Tóm lại, vật có liên quan tới Tứ Ca đều có thần khí hết.

Bạn Tiêu Sái đã quên mất, thật ra thì cho dù Kỳ Tri Viễn không đặt đèn bàn có gắn gương trên bàn, thì khi mở cửa cũng có âm thanh chống trộm vang lên, còn có tiếng huyệt gió nữa, lầu trên hay lầu dưới đều có thể nghe được.

Huống chi là Kỳ Tri Viễn đang im lặng đọc tài liệu trong phòng.

“Tứ ca, trở lại chuyện lúc sáng. Em đã gọi điện thoại cho lão Tam, cậu ta nói anh đã giải quyết xong chuyện trong bang!” Lúc hẳn gọi điện cho Tứ ca,

trong bang vẫn còn hỗn loạn.

Nếu không phải là đột nhiên trong có khách tới muốn tới khách sạn ăn cơm, không phải hẳn đã có thể nhìn thấy bộ dáng uy mãnh của Tứ ca trong trò chơi rồi sao!

“Tứ ca, mới vừa rồi Tịch Mịch có nhắn tin cho em, nói rằng tất cả mọi người trong bang đều sùng bái anh!” Gì kia, chỉ cần gầy gầy ngón tay, tất cả mọi chuyện từ nhỏ đến lớn đều được giải quyết.

Người đàn ông lạnh nhạt nói: “Không có gì, vốn chỉ là một màn hiểu lầm mà thôi.”

Tiêu Sái che ngực lại, về mặt sùng bái, nhìn một chút, chính là đệ nhất soái ca tài hoa phong độ của Thanh Hoa, vẫn rất bình tĩnh!

Ah?

Cánh tay đang ôm ngực đột nhiên run rẩy, con ngươi cũng dời đi.

Sau đó hẳn đột nhiên đưa tay thật nhanh, chớp lấy tấm hình trên bàn, gần như áp mặt vào nó.

Cái này cái này cái này... Trong hình là một đôi nam thanh nữ tú!!!

“Tứ ca, đây là người nào?”

Tiêu Sái cầm hình trong tay, kinh ngạc hỏi người đàn ông

Kỳ quái, hình như lưng Tứ Ca vừa mới cứng nhắc một cái?

Chẳng lẽ, tấm hình này có ẩn chứa ẩn tình gì đó?

Tiêu Sái đưa tấm hình lại gần, ngửi ngửi mấy cái, rồi lại giơ tấm hình ra xa, con ngươi không ngừng đảo tới đảo lui nhìn người đàn ông trong tấm hình.

Người trong hình này, rất anh tuấn, tại sao hẳn cảm thấy quen quen nhỉ?

Kỷ Tri Viễn cảm thấy huyết thái dương chấn động mãnh liệt, im lặng lấy tay khẽ xoa xoa.

Một giây... Hai giây... Ba giây...

“A a a a a! Tứ ca, người đàn ông này rất giống anh!!!” Thế giới này đúng là kì diệu, lại có thể xuất hiện người thứ hai có dung nhan như hoa hệt như Tứ ca!

Xin hãy hiểu cho bạn Tiêu Sái trong lúc bất chợt não đã bị mất cân đối, không tìm từ được.

Đang lúc Tiêu Sái chuẩn bị tỉ mỉ xem xét cô gái đẹp trong tấm ảnh kia thì bất chợt, một đôi tay thon dài nhẹ nhàng rút đi tấm hình trong tay hắn.

Mở ngăn kéo ra, đặt tấm hình vào, sau đó đóng ngăn kéo, khóa lại.

Làm liền một mạch, động tác vô cùng đẹp trai.

Tiêu Sái nhìn đôi tay trống không, sau đó ngơ ngác nhìn về phía Kỷ Tri Viễn đang ưu nhã dựa vào thành ghế.

“Tứ ca, mới vừa rồi anh nói cái gì?” Mới vừa rồi, lúc Tứ ca dùng tốc độ tia chớp lấy đi tấm hình trong tay hắn thì hẳn rõ ràng nghe được Tứ ca nói một câu gì đó. Nói gì vậy?

Người đàn ông hạ mi xuống, lạnh nhạt nói: “Đó chính là tôi.”

Ầm——!

Câu nói này, giống như thiên lôi, đột nhiên đánh bên tai.

Hắn chớp mắt, nửa ngày mới nặn ra được một câu: “A a a, cô gái kia là?” Bằng ấn tượng mới vừa rồi của hắn, cô gái kia có làn da cực kỳ đẹp, lại có đôi mắt y hệt Tiêu Thiên, còn có khí chất của Tiểu Long.

Chẳng lẽ là hoa hậu giảng đường đại học S vẫn luôn ngưỡng mộ Tứ ca trong truyền thuyết đó?

Hay là mỹ nữ ngực lớn của đại học R, thường xuyên đi bộ tới Thanh Hoa?

“Muốn biết?”

“À?” Tiêu Sái nhất thời không nghe rõ, sừng sốt hai giây, mới gắng sức mà gật đầu như gà mổ thóc: “Muốn muốn, Tứ ca, em rất muốn rất muốn đó!”

.....

Người đàn ông ngoắc ngoắc ngón tay thon dài, bạn Tiêu Sái lập tức khom lưng đi tới gần.

Thật khả trương, không biết, cô gái kia rốt cuộc là người nào đây?

Sau đó, người đàn ông chậm rãi nói ba chữ: “Nữ, bạn, gái.”

Tiêu Sái gật đầu, oh, thì ra là bạn gái.

Đội đã nào...! Nữ Nữ nữ, bạn gái?

Người đàn ông khẽ nhếch môi, bày tỏ sự ngậm thừa nhận.

Sau đó, đột nhiên hóa đá.

Từ ca lại có bạn gái!!!

Kỷ Tri Viễn anh tuần tiêu sái lại có tài không độc thân nữa a a a a.

Lại nói, rốt cuộc là từ khi nào mà Từ ca lại dụ dỗ được mỹ nữ với khí chất tuyệt hảo thế kia?

“Từ ca!” Hắn hít mũi một cái, nín lấy cánh tay Tây Hồ mà ra sức lắc: “Cầu xin chân tướng, cầu xin chi tiết, cầu xin Từ địa chỉ gia đình bạn gái!”

Ánh mắt của người đàn ông đột nhiên trở nên âm u, Tiêu Sái lập tức thức thối lác đầu: “A không đúng không đúng, em không cầu địa chỉ gia đình!” Ánh mắt này của Từ ca, mỗi lần hắn thấy, trán sẽ đổ một trận mồ hôi lạnh.

“Từ ca, em muốn biết chi tiết!! Em muốn nhìn hình người đẹp!!” Mới vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua, chưa đã ghiền ~

“Từ ca, em muốn nhìn, em muốn em muốn em muốn!!! ~~~~~”

Thu Thiên trở lại trước máy vi tính, cầm tai nghe lên thì nghe được câu nói kinh thiên động địa kia của Tiêu Sái.

Em muốn em muốn em muốn?

Thu Thiên im lặng, giọng nam này, hình như là Tiêu Sái thì phải?

Tuy nói Tiêu Sái rất sùng bái Tây Hồ, điều này cô đã sớm biết, nhưng mà lại để cho cô nghe được lời “Thỏ lộ” tha thiết như vậy của hắn.

Cái này... Nói như thế nào đây, vẫn hoa lệ bị sét cháy sém rồi.

Mới vừa rồi mẹ gọi xuống, lại nói vừa thông suốt cái gì cháu ngoại văn đại, cái này cái kia, rõ ràng còn cho rằng hôm nay cô phải đi gặp Văn gì gì đó.

Cô đâu có nhàn nhã như vậy, chạy đi gặp người kia.

Cô rất bận rộn đấy!

Hơn nữa mẹ vẫn còn cho là Văn gì gì đó sẽ có hành động, ví dụ như tặng hoa, ca hát gì đó....

Thu Thiên không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, cũng may gần như lần nào đi với tên Văn gì đó đều sẽ không sấm lớn thì sẽ mưa nhỏ.

Lần trước nói muốn mua số, từ đó cũng không còn gặp người nữa.

Chỉ là vừa hay, hắn không đến, mình rất vui vẻ.

Phát hiện Tây Hồ bên kia hoàn toàn yên tĩnh, cô mới gõ Microphone một cái: “A lô? A lô? Có ai không?”

Trong lúc bất chợt, trong đầu tia chớp lóe lên, xuất hiện vô số hình ảnh kích thích!

Chẳng lẽ... Tiêu Sái và Tây Hồ!!

Trong nháy mắt đôi mắt sáng tròn to, Thu Thiên lộ ra vẻ mặt có chút tà ác, hắc hắc he he, tại sao cô lại thấy buồn cười quá vậy?

Thu Thiên thực sự nghĩ sai rồi, bên Tây Hồ yên tĩnh, thật ra là bởi vì, ánh mắt của Tây Hồ làm cho Tiêu Sái kinh hoàng đơ ngay tại chỗ.

Hai người đều không ai nói gì, cũng không có động tác gì; cho nên Thu Thiên mới không nghe được gì.

Mặc dù không hề nói một chữ, nhưng bạn Tiêu Sái vẫn không quên mở to mắt nhìn Tây Hồ đẹp trai.

Hắn hỏi hận, nếu như mà biết cô gái trong hình là bạn gái mà Tứ ca nói, hẳn nhất định phải cẩn thận nhìn lâu tới mấy trăm lần!

Người đàn ông lại chau chau mày, ý là: Biết thì như thế nào? Bạn gái của tôi, cậu nhìn cái gì?

Tiêu Sái ra sức lách người, ánh mắt nhìn về phía bạn gái của Tứ ca.

Nhưng đáng tiếc, người đàn ông kia không nhúc nhích chút nào.

Mặc dù biết cô có thể dễ dàng thu hút bất cứ người nào, mặc dù cái người mang vẻ mặt nịnh nọt trước mắt này là anh em của anh, nhưng anh vẫn: không, đồng ý.

Hai ánh mắt, nhìn qua nhìn lại.

Sau đó, cánh tay của Tiêu Sái đột nhiên đưa về phía ngăn kéo, còn tay của Kỳ Tri Viễn thì ung dung chặn hắn lại.

Vì vậy Tiêu Sái hô to một tiếng: “Tứ ca, van cầu anh cho em đi!”

“Không cho.” Giọng điệu kiên định.

“Cho đi cho đi, em sẽ thương yêu thật tốt mà.” Giọng nói dụ dỗ còn có chút bi ôi.

“Không cho!” Từ chối tới cùng.

“Ai da!” Một tiếng kêu khe khẽ vang lên, còn có âm thanh thứ gì đó vừa rơi xuống, bay tới trong lỗ tai hai người.

Hai người đàn ông kinh động đứng yên, sau đó nhìn về phía tai nghe bởi vì hành động vừa rồi mà vô ý rơi xuống.

Âm thanh này, đến từ Laptop!

Tiêu Sái lập tức há to mồm, chẳng lẽ Tứ ca đang nói chuyện phiếm với mỹ nữ?

Người đàn ông hơi nhú mày, vẻ mặt này vừa đúng lúc bị Tiêu Sái thu vào trong tầm mắt.

Chắc chắn chắc, bị hắn đoán trúng rồi, mới vừa rồi trong máy vi tính phát ra giọng nữ, nhất định là bạn gái yêu quý của Tứ ca.

Lúc này, hắn cơ trí, ngược cổ lên hô to một tiếng: “Mỹ nữ, cầu xin chân tướng, cầu xin chi tiết, cầu xin địa chỉ gia đình, cầu xin ô ô ô.”

Âm thanh phía sau dần dần biến mất không nghe thấy nữa, đó là bởi vì anh đã nhanh chóng đẩy hắn ra ngoài, đóng cửa lại, không chút do dự khóa trái lại.

TRước cửa còn loáng thoáng truyền đến tiếng cào cửa, con người đen nhìn về phía màn hình, ánh mắt đột nhiên trở nên âm u.

Thu Thiên nhàm chán gác xuống bàn, vừa hồi tưởng lại chuyện vừa gặp hôm nay, vừa chờ người đàn ông nói chuyện.

Đang lúc cô đã bắt đầu nghĩ đến, ừm... Tấm hình chụp khi đó thì giọng nói trầm thấp của anh mới vang lên.

“Thu Thiên, trở lại rồi à?”

Thu Thiên vội vàng đáp lời: “Đúng vậy.”

Anh hỏi xong câu này, lại không nói gì nữa, dường như anh đang xoay người lấy thứ gì đó, có tiếng mở ngăn kéo, còn có âm thanh sắp xếp lại giấy tờ.

Trầm mặc dường như có chút gượng gạo? Thu Thiên quyết định chủ động xuất kích.

“Cái đó” Thu Thiên hạ giọng nói, tiếp tục nói: “Mới vừa rồi là Tiêu Sái ở trong phòng?”

Đôi tay đang sắp xếp lại tài liệu trên bàn của người đàn ông đột nhiên khựng lại, sau đó từ từ để xuống, ừ một tiếng.

A, trong lòng Thu Thiên đột nhiên giật mình, trừng mắt nhìn tiếp tục hỏi: “Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

Mới vừa rồi âm thanh kịch liệt như vậy, khiến cô không thể không hiếu kỳ.

Lần này anh nhanh chóng hiểu ý tứ của Thu Thiên, đầu tiên là bắt đầu dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

“Mới vừa rồi cậu ta muốn xem hình, anh không đồng ý.”

Hình?

“Hình chụp chung của chúng ta.” Anh tốt bụng nhắc nhở cô.

Thu Thiên trừng mắt nhìn, hình chụp chung của cô với anh, đó không phải là... Tấm ảnh chân dung vô cùng thân mật đó chứ!!!

Thu Thiên khẽ a một tiếng, sau đó có chút kích động hỏi ngược lại: “Tiêu Sái thấy được rồi?”

“Thấy được.” Anh nói “Nhưng anh lấy lại rồi.”

Không trách được mới vừa rồi giọng của Tiêu Sái lại thô tục như thế, giọng của anh lại kiên quyết như vậy! Nhất định là bởi vì không thấy rõ phải không?

“Tiêu Sái chưa thấy rõ chứ?”

Nghe ra trong lời nói của cô có vẻ khản trương, anh nhỏ giọng nói: “Đại khái thôi.”

Thu Thiên lập tức thở phào nhẹ nhõm, khẽ vuốt ngực, cũng may, Tiêu Sái không thấy rõ.

Cô thật sự chưa có chuẩn bị tâm lý.

Kỷ Tri Viễn ở đầu bên kia, cũng không đáp lại cô nữa, chỉ trầm mặc lắng nghe tiếng động khe khẽ bên phía cô.

Người bên kia thì vẫn đang còn thâm vui mừng vì mình vẫn chưa bị lộ ra ánh sáng, con ngươi của anh càng trở nên thâm trầm.

Anh tự nhận thức được mình không phải là người dễ bị kích thích, nhưng sau khi gặp được người này, càng ngày càng không kìm chế được cảm xúc của chính mình.

Ban đầu chỉ là đùa giỡn, đơn thuần cảm thấy cô gái kia có chút đáng yêu mà thôi, không ngờ, càng tiếp cận càng bị hấp dẫn.

Càng làm cho hắn sử dụng không kịp dũa, khi anh phát hiện thời gian anh chú ý đến cô bé kia càng ngày càng nhiều thì cũng đã không thể ngừng lại được nữa.

Nhớ ngày đó, trong đám bạn học có một cậu bạn nam từng nói giỡn với anh: “Kỷ Tri Viễn, thật không biết cô gái nào mới có thể khiến cho cậu cúi đầu phục tùng đây.”

Quả thật, bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu các cô gái đối tốt với mình, nhưng anh vẫn chưa từng động tới tâm tư của phương diện này. Cho dù là cùng giao tiếp với người khác phái trong trường, cũng chỉ là bởi vì cần chuyện của hội học sinh.

Lão Tam hỏi anh, có thích mẫu hình nào không thì anh cũng chỉ cười nhạt, đáp: “Phải chờ tôi gặp mới biết.”

Còn người nào đó, giống như là một đóa hoa nhỏ nở rộ sớm nhất đầu mùa xuân, còn chưa có phát hiện sự tồn tại của nó thì nó liền yên tĩnh mọc rễ nảy mầm ở trong lòng.

Đợi đến phát hiện đóa hoa kia, khi bị bộ dáng mềm mại tươi mát kia hấp dẫn, thì nó đã sớm chờ đợi.

Giờ phút này con ngươi đen ấn chứa chút động tĩnh, vẻ mặt tập trung giống như đang suy tư điều gì đó, làm tăng thêm mấy phần anh tuấn.

Nếu như, anh bước nhanh, có thể làm cho con sư tử bé nhỏ dễ thương đó bị giật mình hay không?

Thu Thiên rất an tĩnh, vô cùng an tĩnh.

Không phải là bởi vì anh nói với cô Tiêu Sái chưa thấy rõ tấm ảnh chụp chung của hai người làm cô yên tâm, cho nên cô im lặng.

Mà là bởi vì, đột nhiên phát hiện trong kênh nói chuyện YY, mục nhắn tin riêng tư đột nhiên nhảy lên.

Mở ra, là Tiêu Sái gửi tới cho cô.

Tiêu Sái: “Ha ha, chị dâu a.”

Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là trở về với vẻ mặt tươi cười.

Tiêu Sái tiếp tục cười: “Ha ha he he, chị dâu a.”

Thu Thiên tiếp tục trở về với khuôn mặt tươi cười.

Thu Thiên vẫn còn đang cười: “Ha ha he he ha, chị dâu à.”

Vì vậy, sự kiên nhẫn của Thu Thiên đã hoàn toàn cạn kiệt.

Thu Thiên: “Muốn gì thế?” (Mặt mang quầng thâm mắt)

Tiêu Sái: “Chị dâu, mới vừa rồi chị nói chuyện với Tứ ca sao?”

Thu Thiên: “Ừ, đúng vậy.”

Oa ~~~ Tiêu Sái dùng răng cắn tay áo, yên lặng gào thét trong lòng, Tứ ca lại có thể, lại có thể một chân đạp hai thuyền!!!

Tại sao có thể! Thu Thiên thuần khiết như vậy, một lòng chỉ hướng về Tứ ca.

Thu Thiên thật sự không chịu được bạn Tiêu Sái, đột nhiên động kinh đứt quãng như vậy.

Vì vậy quyết định mở miệng nói chuyện.

Than thở một cái, lại gần Microphone, nói một câu rõ ràng: “Tiêu Sái, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

Bạn Tiêu Sái hóa đá, ngón tay anh đang gõ nhẹ trên mặt bàn cũng dừng lại một chút.

“Thu thu thu thu ~~~” đây là chị dâu Thu Thiên đang nói chuyện sao?

[kỳ] Thu Thiên kiên nhẫn ừ một tiếng: “Là tôi đang nói chuyện.”

[sách] “À!” Tiêu Sái hít thở thật sâu “Giọng nói êm tai tuyệt mỹ biết bao, giống như có làn gió mát thổi qua gương mặt của ta, hoặc như là ánh trăng chiếu rọi vào đôi mắt của ta.”

[lười] gì kia, vô số loại cảm giác lũ lượt tràn về, chỉ cảm thấy cả người cũng thoải mái cực kỳ.

“Chị dâu à! Thì ra là giọng nói của chị dễ nghe như vậy!”

“Chị dâu à, sao chị không nói lời nào?” Nếu là nói chuyện, đoán chừng sẽ làm mê đảo ngàn vạn đàn ông à!

“Chị dâu? Chị dâu?”

Tiêu Sái kêu lên mấy tiếng, lại phát hiện không ai trả lời hắn.

Sau đó, hắn bị ai phát hiện có một hàng chữ nhắc nhở: [người quản lý Tây Hồ đã điều bạn đến kênh Tiểu Hắc Ốc.]

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thì ra đây cũng gọi là hẹn hò

Editor: loveyoumore3112

Beta: Heisall

Thế nào là phúc hắc, Tây Hồ như vậy hoàn toàn có thể xứng với danh hiệu phúc hắc.

Sau khi đá Tiêu Sái ra khỏi phòng, vẫn có thể nhàn nhã ngồi trước máy vi tính, tiếp tục nói chuyện với Thu Thiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Khi Thu Thiên phát hiện ra Tiêu Sái vẫn ở trong phòng YY giờ lại đột nhiên biến mất, Tây Hồ mới ung dung nói cho cô biết: “Cậu ta có chuyện, phải ra ngoài.”

Thu Thiên nửa tin nửa ngờ một lúc lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Tây Hồ. Chỉ thăm nghĩ Tiêu Sái lời đang nói dở lại đột nhiên bỏ đi, thật là có cá tính.

Anh gật đầu: “Cậu ta luôn như vậy, sau này cứ coi cậu ta như người vô hình là được rồi.”

Người của anh, anh có thể chăm sóc rất tốt, nhưng nếu là người khác, sợ rằng anh không có chút kiên nhẫn nào, cho dù người đó là anh em của anh.

Quả thật, anh trở nên nóng nảy.

Tiêu Sái bị anh coi là người vô hình, giờ phút này đang buồn bực ngồi trước máy vi tính kéo kéo tóc.

Đừng đùa như vậy chứ, Tứ ca, đã không cho mình xem hình, còn không để mình nói thêm vài câu với Thu Thiên, lại đá mình đến phòng khác.

Chẳng lẽ Tứ ca muốn tận diệt?

Tại sao cậu lại không gặp được mỹ nữ chứ?

Ông trời cũng quá không công bằng, cậu đây thanh niên thời đại mới ngũ giảng tứ mỹ* có dung khí dám hiển dáng, mỹ nữ lại không gặp được mấy người, lại gặp phải kẻ cơ bắp dung tục như lão Nhị.

(* ‘Ngũ giảng’: Nói văn minh, nói lễ phép, nói vệ sinh, nói trật tự, giảng đạo đức

‘Tứ mỹ’: Tâm linh mỹ, tiếng nói mỹ, hành động mỹ, hoàn cảnh mỹ)

Càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng kích động.

“Mỹ nữ Thu Thiên...” Cậu ta ở phòng khác lặng lẽ nhắn tin mật với cô.

Ồ? Tiêu Sái đã trở lại rồi? Không phải nói có chuyện gì sao?

Tiêu Sái gửi về mặt đầm lệ: “Anh bị Tứ ca đá ra khỏi phòng!”

Thu: “...”

Sợ Thu Thiên không tin, Tiêu Sái lại thề: “Thật đó! Tứ ca không muốn để anh nghe giọng của em!” Cậu ta giả vờ tắt kênh, sau đó lại lặng lẽ đi vào.

“A! Đúng rồi!” Dường như nhớ tới điều gì, Tiêu Sái vội vàng bổ sung một câu “Ngần vạn lần đừng cho Tứ ca biết anh nhắn tin mật với em” Tránh cho Tứ ca lại đá anh đi lần nữa. Ha ha, mình thật là thông minh!

Thu Thiên toát mồ hôi gỗ chữ: “Em nói với anh ấy rồi.”

A a a a! Không phải chứ!

Sau đó, bị kịch xảy ra; hệ thống nhắc nhở [quản lý Tây Hồ đá Tiêu Sái ra khỏi kênh.]

Lần này, Thu Thiên thấy được, đồng thời cũng toát mồ hôi.

Thu Thiên hỏi Tây Hồ: “Tiêu Sái, vừa nãy là anh đá anh ấy ra à.” Không phải lúc trước còn nói Tiêu Sái có việc sao.

Anh không hề phủ nhận, bình thản ừ một tiếng: “Đỡ cậu ta ầm ỉ.”

“Thật ra thì, ba người cũng được mà.” Chắc là anh sợ cô cảm thấy Tiêu Sái phiền?

Anh lại vô cùng kiên quyết: “Không được!”

Có chút không ngờ anh sẽ nói như vậy, trong ấn tượng của Thu Thiên, anh vẫn luôn rất khoan dung rất sẵn sàng cho Tiêu Sái, chẳng lẽ là vì giữa hai người có gì mâu thuẫn sao?

Thu Thiên lại bật cười lắc đầu, không thể nào.

Anh khiêm tốn lễ độ với tất cả mọi người bên cạnh, cô biết; anh ôn hòa, rộng lượng với người khác, cô cũng biết.

Ngay cả lão Tam cũng nói: “Sự kiên nhẫn và độ lượng của lão Tứ thể hiện rõ nét qua cách đối xử vs Tiểu Ngũ.” Nhiều lần, khi ngay cả cô cũng bị Tiêu Sái trêu chọc đến mức buồn bực không chịu nổi, anh lại vẫn có thể trầm tĩnh đáp lời như cũ.

Vậy giờ là vì điều gì đây?

Lẽ nào! Thật sự giống như lời Tiêu Sái sao, anh không muốn Tiêu Sái nghe được giọng của cô? Giọng của cô rất khó nghe sao?

Đang lúc suy nghĩ trong đầu cô thay đổi liên tục, tâm trí rối bời, lại nghe anh chậm rãi nói: “Hai chúng ta hẹn hò trên YY, cậu ta tới làm gì.”

Hẹn hò...

Thu Thiên phải dùng sức lực thật lớn mới tiêu hóa hết được hàm nghĩa thực sự của hai chữ này.

Hẹn hò, đây gọi là hẹn hò sao? Không phải chỉ là hai người ở trong một gian phòng nhỏ cùng nói chuyện thôi sao?

Hơn nữa, nội dung nói chuyện của bọn họ rất lành mạnh rất trong sáng, hoàn toàn không có chút mập mờ!

Những chuyện như vậy, cũng thuộc trong nội dung hẹn hò sao sao?

Hít sâu hít sâu, Giang Thu Thiên, bình tĩnh!

Hẹn hò trong lời anh hẳn là nghĩa rộng, không phải là loại hẹn hò mà cô nghĩ đến, chắc hẳn là như vậy.

Vì vậy, cô cảm thấy mình bình tĩnh hơn, vì vậy, cô cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ rất bình thản.

“Không sao đâu, dù sao người trong bang cũng thường hẹn nhau trên YY mà.”

Nói xong, Thu Thiên nhìn về phía màn hình nhấp chuột vài cái, ừm, những lời này biến từ hẹn hò thành từ đồng nghĩa hài hòa nhất phổ biến nhất, nghe vào giống như cùng một ý nghĩa.

Được rồi, Thu Thiên không còn cách nào dập nhẹ trán vào mặt bàn, thừa nhận, cô đang tự lừa gạt chính mình.

Lúc chờ đợi anh trả lời, Thu Thiên trong vô thức bắt đầu ngắm nghía ngón tay của mình.

Không biết anh sẽ nói gì.

Thời gian từng giây từng giây một trôi qua, ngón tay thon dài cầm tài liệu buông lỏng lại nắm chặt.

Một giọng nam nhàn nhạt, không nghe ra tâm trạng: “Nhiều người em không thấy ngại?”

Thu Thiên lập tức đơn thuần đáp lời: “Không sao đâu.” Nhiều người sẽ sôi nổi hơn một chút... Mặc dù cô cũng không phải là người thích tham gia náo nhiệt, nhưng nhiều người dù sao cũng đỡ lúng túng hơn. Nhất là khi cùng anh hai người một chỗ, dường như, cô có chút không tự nhiên nổi.

“Không thích hai người ngồi ngẩn ngơ với anh hả?”

“Không phải vậy...”

.....

Người phản ứng theo bản năng thật là một chuyện đáng sợ, nghe được hai chữ không thích, phản ứng đầu tiên chính là phủ nhận, vì thế mà không đề ý đến nội dung quan trọng thực sự của câu nói phía sau.

Nói cho nhanh vào, tự mạng tảng đá đập vào chân mình rồi.

Vốn còn muốn gạt bỏ không khí mập mờ vừa rồi, kết quả không nghĩ tới lại càng mập mờ, bầu không khí này ngày càng dày đặc.

Thu Thiên quyết định không nói lời nào, cô quyết định tắt máy tính đi úp mặt vào tường tự kiểm điểm.

Kiểm điểm một chút, tại sao vừa chạm phải anh ấy, sự bình tĩnh của cô sẽ luôn biến mất không thấy đâu.

Quả nhiên, một giọng nam mơ hồ mang chút vui vẻ: “Nói như vậy, là thích ngồi ngẩn ngơ với anh. Hửm?”

Âm cuối của anh, hơi cao lên, còn mang theo chút kiên trì mê hoặc.

Đột nhiên khiến cô nhớ đến anh trong tòa nhà Tây Đò, lúc cúi đầu đến gần cô, trên mặt hiện lên một nụ cười mê hoặc.

Mặt Thu Thiên bắt giác nóng lên.

Thấy cô không lên tiếng, anh lại tiếp tục: “Không nói lời nào anh xem như em đồng ý nhé.”

Đâu phải như vậy!

Thu Thiên cắn cắn môi, phản bác lại không tốt, vì vậy ngập ngừng nói: “Không có...” Nhưng mà ngay cả bản thân cô cũng không biết, không có gì.

Là không có thừa nhận, hay là không có không thích.

Thời gian quen biết trong game không dài cũng không ngắn, mấy ngày nay thường xuyên tiếp xúc, nếu nói không có thiện cảm với anh, đó là gạt người.

Nhưng muốn cô nói ra thích anh hay ghét anh, dù sao vẫn cảm thấy... Thật không được tự nhiên!

Anh lại cố tình không vì vậy mà bỏ qua: “Thích cùng ngồi ngẩn ngơ với anh sao?”

Ban đêm mùa đông, cảm giác không khí lưu thông rất chậm, khi giọng nói của anh dịu dàng vang lên bên tai, phảng phất tựa như đóa hoa mai nở vào

mùa đông lạnh giá, chợt mang đến căn phòng hương mai mát lạnh lại làm lòng người mê say.

Từng chữ từng chữ anh nói vô cùng rõ ràng, khiến cô ngay cả cơ hội giả ngu cũng không có.

Anh đây, có thể coi là đang trêu chọc cô không?

Nếu như lúc này còn chỉ là có dự cảm, nói chuyện có một chút mập mờ như vậy, vậy thì bây giờ, cô vô cùng chắc chắn, đối thoại giữa hai người đã đạt tới mức ‘hạn chế’.

Dường như nhất định phải biết được câu trả lời của cô, cô không lên tiếng, anh cũng không nói gì.

Yên lặng chờ đợi, chờ cô trả lời.

Chỉ có lồng ngực hơi phập phồng và đôi mắt đen càng ngày càng sâu để lộ tâm tư của anh.

Lại sau đó, Thu Thiên làm một động tác vô cùng thần kỳ: Cô, trực tiếp nhấn nút tắt máy.

Chờ tới khi nhận ra, ngón tay cô đã ấn xuống nút shutdown, màn hình máy tính đã là một mảnh đen như mực.

Thu Thiên quần bách, liền trực tiếp tắt máy! Giang Thu Thiên, lại có thể chạy trời chết.

Đi tới đi lui trong phòng, vô tình nhìn thấy bản thân mình trong gương trên bàn trang điểm, môi hồng răng trắng, mặt phỉm hồng, đặc biệt là đôi mắt sáng ngời giờ phút này càng giống như sương sớm tháng ba, ngập nước trong veo.

Lúc người nào đó trong phòng YY bỗng dưng biến mất, bên môi Kỷ Tri Viễn cong lên một nụ cười.

Sư Tử nhỏ của anh xấu hổ rồi.

Điều này có phải nói rõ, thật ra cô cũng có thể cảm nhận rõ ràng được cảm giác giữa hai người.

Ngay sau đó, anh liền cầm điện thoại lên, không chút do dự bấm dãy số tuy mới chỉ gọi một lần, nhưng lại đã thuộc lòng từ lâu.

“A lô?” Rầu rĩ, giống như là tiếng phát ra từ trong gối đầu.

Anh chậm rãi mở miệng: “Thu Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Anh nói: “Không thể được!”

Editor: loveyoumore3112

Beta: Heisall

Thu Thiên đang nằm lý trên giường, vùi mặt vào trong gối mà buồn bực.

Điện thoại di động vang lên, dọa cô giật mình.

Sờ lấy điện thoại di động bên đầu giường, rầu rĩ đáp một tiếng: “A lô?”

“Thu Thiên, em đang làm gì vậy.”

Thu Thiên trầm suy nghĩ, giọng nói người con trai này hình như là Tây Hồ.

Chờ chút... Tây Hồ?!

Cô lập tức ngồi bật dậy, cầm điện thoại đưa đến trước mặt nhìn nhìn, quả đúng là Tây Hồ!

Cô mới hậm hực đưa điện thoại trở về kề bên tai, lúng túng cười cười: “Nhà em bị cúp điện.”

Đèn điện đại thúc vô tội trên trần nhà trong phòng sáng rực rất có tinh thần chiếu sáng cả gian phòng.

Giang Thu Thiên, lần đầu tiên trong đời nói dối mà không hề căng thẳng như vậy.

Đề tăng tính thuyết phục, Thu Thiên lại tiếp tục bổ sung một câu: “Bên ngoài thật tối!”

Tây Hồ ở bên kia im lặng mấy giây, sau đó cười cười.

“Vây anh giúp em mở tài khoản đi làm nhiệm vụ bang phái nhé.”

Trong trò chơi sau mấy lần cập nhật, mới tăng thêm nhiệm vụ bang phái, đơn giản là chạy bộ một chút, mua đồ từ NPC đã định, rồi giao lại cho một NPC khác. Tiêu tốn gần một tiếng đồng hồ chạy qua chạy lại như vậy mấy vòng, sau đó sẽ nhận được không ít điểm kinh nghiệm EXP.

Anh luôn muốn giúp cô thăng cấp, bởi vì Nhiệm vụ Ẩn tàng khi làm đến vòng thứ sáu, từ đầu đến cuối đều là đánh một vài quái đưa tin đường đi đơn giản, vốn còn tưởng rằng sẽ có thể lập tức tìm tới người hữu tình; nào biết đã làm xong vòng thứ sáu, vẫn đối với người hữu tình ôm phách tỳ bà che khuất nửa gương mặt**.

(** được lấy trong bài thơ Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị, ý nói vẫn chưa gặp được người hữu tình)

Thời gian này cũng gọi điện thoại tới cho GM***, muốn tư vấn có phải có BUG*** hay không, GM đại ca cũng rất kiêu ngạo hỏi âm Nhiệm vụ Ẩn tàng không có BUG, đến thời điểm nên xuất hiện, tự nhiên sẽ xuất hiện.

(***BUG: những lỗi tiềm ẩn trong khi lập trình mà chỉ khi bắt đầu chơi Game thủ mới gặp phải, tạo nên những trạng thái “khác thường”.

GM là viết tắt của từ Game Master - tức là quản lý game.)

Được rồi, nếu bên phía game đã kiên trì, bọn họ đành chơi như bình thường, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục an ổn vui vẻ trong game tiếp tục ngày ngộ vậy.

Cho nên, hai người mỗi lần login ngoài đi phó bản đánh quái, chính là làm nhiệm vụ bang phái.

Thu Thiên ừm một tiếng: “Vâng.”

Vì vậy, lại im lặng.

Nhưng lần này không phải là im lặng vì không có lời nào để nói, mà là loại im lặng mang hơi thở mập mờ đang âm thầm lưu chuyển.

Giống như dòng điện cũng biết nói chuyện, ngay cả tiếng hít thở khê khằng cũng trở nên rõ ràng vô cùng.

Anh đang lắng lắng nghe cô, cô cũng đang lắng lắng không nói một lời.

Chỉ có điều khác biệt là anh đang muốn bắt lấy hơi thở của cô, còn cô lại đang hồi hộp.

Cuối cùng vẫn là anh phá vỡ im lặng trước.

“Nếu bị cúp điện, vậy thì nghỉ ngơi sớm chút đi.” Thời gian cũng không còn sớm, đã 10 giờ rưỡi tối.

“Vâng...” Sao anh vẫn chưa cúp điện thoại?

Anh cười khê: “Em cúp trước đi.”

Thu Thiên không thể làm gì khác hơn là “Ồ” một tiếng, quyết định cúp máy trước.

Nhưng một giây trước khi ngón tay cô ấn xuống phím ngắt cuộc gọi, bỗng nhiên cô lại cảm điện thoại ghé đến bên tai, thần xui quỷ khiến mà nói thêm một câu: “Ngủ ngon!”

Tiếp đó, anh sùng sốt, ngay sau đó đôi con ngươi đen sâu thẳm hiện lên ảm áp vô hạn.

Thu Thiên nghe anh nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Ngủ ngon.”

Sau đó, bỗng nhiên cảm thấy trong phòng nở đầy những đóa hoa vô hình, dù không nhìn thấy, lại ngửi được hương thơm ngọt ngào.

Thật lâu sau đêm đó, Thu Thiên mới hiểu được, thì ra trong lòng chảy qua hương vị ngọt ngào như vậy, không phải là điều gì khác, mà chính là tình yêu.

Sau khi cúp điện thoại, Thu Thiên thử tắt đèn, nằm lỳ ở trên giường ép mình ngủ.

Nhưng bởi vì đang trong kỳ nghỉ, nhiều lần quá 12 giờ cô mới ngủ, đồng hồ sinh học đã quen với quy luật mới, dưới tình huống không ngủ được như vậy thì có vẻ càng thêm buồn bực.

Vì vậy cô cũng học Tiêu Sái, “buồn bã”, tại sao mình lại nói là bị cúp điện! Lúc này hoàn toàn có thể nói là do chết máy, hoặc là rớt mạng mà.

Thu Thiên buồn bực đang muốn tiếp tục ngược đãi Tiểu Hùng ngây thơ lương thiện nhà cô, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Không lẽ lại là anh gọi tới?

Thu Thiên cầm điện thoại, ngay cả màn hình hiển thị cũng không nhìn, đã nhẹ nhàng a lô một tiếng.

Nhưng mà... Giọng nói truyền tới từ đầu kia điện thoại, lại là...

“Con gái! Con đang làm gì vậy? Sao không vào game?”

“Chuyện này... Con đi ngủ.”

“Ngủ?” Thỏ nghe lời Thu Thiên, rất không nể tình nói “Con đang nói đùa phải không? Thực sự buồn cười lắm đó, oh hô hô oa ha ha”

Thu Thiên im lặng, oh hô hô oa ha ha là kiểu cười của nước nào vậy.

Cũng khó trách Thỏ không tin, ngay cả khi không có ngày nghỉ, cũng phải nói chuyện phiếm tán gẫu với Thỏ tới hơn 11 giờ đêm

Nhưng cô quả thực... Đã rất cố gắng để khiến bản thân đi ngủ...

Chỉ là cô càng muốn ngủ, đôi mắt cô lại càng như vậy: ◯ __ ◯.

Thỏ hét nói nôi: “Con gái, không ngủ được thì đừng ngủ nữa, con vào game đi!”

“Ừ.” Thu Thiên trở mình “Có chuyện gì à?”

“Con đó, Văn GG****, là Văn sư huynh của con vào game.”

(**** ca ca, nghĩa là anh, anh trai)

“Gì cơ?” Thu Thiên không yên lòng đáp “Anh ấy vào game sao?” Phòng chừng lại là bị hai mẹ già xui khiến, chạy đến bên ngoài thôn Tân Thủ đi dạo rồi.

Được rồi, liền xoay chuyển đi theo anh ấy thôi, dù cho anh ấy có đi nữa, mình vẫn không có chút cảm giác nào với anh ấy.

“Con, con biết anh ấy mua tài khoản rồi?”

Mua tài khoản? Anh thật sự mua tài khoản sao? Thu Thiên cau mày lắc đầu: “Con không biết.”

Xem đi xem đi, cô cũng biết, Thu Thiên chắc chắn không biết Văn sư huynh vào game.

Thỏ liền tỉnh táo tinh thần, hai mắt lóe lên còn sáng hơn so với ánh sáng bảo thạch bát quái: “Biết anh ấy mua tài khoản của người nào không?”

Không đợi Thu Thiên nói không biết, Thỏ tiếp tục cười khà khà mấy tiếng, mới hạ thấp giọng nói: “Anh ấy mua... tài khoản của Xích Long.”

“Khụ khụ khụ khụ khụ ——!”

Bạn học Giang Thu Thiên, thật bất hạnh bị không khí làm cho bị sặc.

Còn tưởng rằng anh ấy chỉ tùy tiện nói thôi, không ngờ thật sự không có động tĩnh gì mà mua tài khoản, mua tài khoản cũng không tính, trong game nhiều tài khoản như vậy mua của ai không được, sao cứ phải mua của tên Xích Long thôi tha đó chứ!

Văn sư huynh, không phải anh từ ngoài hành tinh tới chứ?

Thỏ vì hiệu ứng chấn động mà mình mang đến cảm thấy vô cùng hài lòng: “Con gái, con cũng kích động đúng không? Lúc vừa mới nghe được tin này, ta cũng kích động lắm!”

Không ngờ chuyển đi tới Bắc Kinh, không chỉ gặp được Thu mà cô yêu quý, giờ ngay cả Văn GG cũng mua tài khoản vào game!

Ngẫm lại xem, Xích Long xấu xa bị người ta ghét như vậy, tài khoản bán cho Văn GG dẫu rằng đây chẳng phải là từ nay về sau Xích Long sẽ thành người tốt sao? Ha ha! Cô cảm thấy cuộc sống thật kịch tính thật tốt đẹp làm sao!

Thỏ cảm thấy tốt đẹp, nhưng Thu Thiên lại không nghĩ vậy.

Cô cảm thấy, cô hoàn toàn bị Văn sư huynh làm cho kinh ngạc. Không! Là chết lặng luôn rồi.

“A a a a!” Thỏ đột nhiên hét chói tai một trận, đến mức lỗ tai Thu Thiên cũng ong ong.

“Kích động thế nào cũng không đến nổi thét lên trong điện thoại chứ!” Thu Thiên khẽ xoa lỗ tai.

Thò ra sức cầm điện thoại di động lắc đầu: “Không đúng không đúng... Cái gì kia... Gì kia... Cái đó”

Hít sâu, cái đầu rối rắm của Thỏ rốt cục lấy lại bình tĩnh.

“Con gái! Nhanh vào game đi!!”

“Hả?” Cô quả thực không muốn chạm mặt Văn sư huynh trong trò chơi đâu.

“Không phải đâu con gái!” Thỏ muốn khóc luôn rồi “Con tới nhanh đi, Văn GG và Tây Hồ Thật To đang nói chuyện bí mật trong thế giới đó!”

“Gì cơ?!”

Lúc này Thu Thiên ngồi thẳng người dậy: “Ai nói chuyện với ai?”

“Văn GG và Tây Hồ Thật To, nói chuyện trên thế giới đó!” Dùng từ thật thần bí, làm sao một câu cô cũng không hiểu vậy?

Ngất! Văn sư huynh sẽ không làm loạn gì với Tây Hồ chứ?

Không suy nghĩ nhiều nữa, Thu Thiên dứt khoát cúp điện thoại, chạy thẳng tới máy tính.

Cô vô cùng chắc chắn, bây giờ nhà cô có điện!!

Vì vậy, lúc báo Thu Thiên mở máy tính, QQ tự động hiện lên, hình Thỏ nhấp nháy tới đầu tiên: “Nhà con vừa nãy bị cúp điện?”

Thu gõ một hàng dấu chấm lửng: “Làm sao cậu biết?”

“Tây Hồ Thật To vừa mới nói.” Thảo nào không vào game, còn nói gì mà ngủ chứ, gào, cậu nói đi!

Ếc...

Thu Thiên toát mồ hôi, bây giờ là tình huống gì vậy?

Tại sao anh lại nói với Thỏ nhà cô “bị cúp điện”, không để ý tới câu tiếp theo của Thỏ, nhanh chóng mở game, gõ mật khẩu, enter.

Gần như là login trong nháy mắt, thấy hệ thống có dòng nhắc nhở: [Bạn tốt của bạn: Văn sư huynh logout.]

Ngất, cô tới, người đi; chẳng lẽ là bị người khác coi là Xích Long đuổi giết sao?

Đang choáng ù ù, xoay người mới phát hiện, nam tử áo xanh đang ở một bên dùng tư thế lẩn vẻ mặt quen thuộc nhìn cô chăm chú.

Sau đó, anh từ từ mở miệng: “Có điện rồi?”

Khóe mắt Thu Thiên không khỏi co rút, sau đó nhắm mắt gõ ra ba chữ: “Có điện rồi.”

“Nếu đã login, vậy theo anh cùng đi hái thuốc đi. Nhiệm vụ bang phái làm xong rồi.”

Kỹ năng sinh hoạt của Tây Hồ trong trò chơi là luyện đan, thỉnh thoảng khi hai người làm xong nhiệm vụ, thực ra cũng sẽ cùng đi hái thảo dược gì đó.

Nhưng mà, điều quan trọng bây giờ, là hái thuốc sao?

Cô muốn biết... Anh và Văn sư huynh đã nói gì...

Nhìn nam tử áo xanh kia xoay người triệu hồi Bạch Câu, Thu Thiên vẫn là ngoan ngoãn nhảy lên.

Không mất bao lâu, đã đến cây cầu nhỏ nước chảy, hoa Diên Vũ nở cả một vùng, có nét xinh đẹp kỳ lạ, rồi lại khiến người khác cảm thấy thư thái.

“Bên kia cũng có vài bông hái được.”

Nói xong, anh liền vén vạt áo trường bào, ngồi xổm tại chỗ hái thuốc.

Không biết vì sao, Thu Thiên luôn cảm giác có gì đó không đúng.

Nghĩ tới nghĩ lui, thế nào cũng không tránh khỏi có liên quan đến Văn sư huynh.

Chẳng lẽ anh ấy thật sự đã nói điều gì không nên nói?

Chung quy vẫn không thể nào có thể kiềm chế nội tâm đang không ngừng xao động, mười ngón tay mảnh khảnh của Thu Thiên lướt thật nhanh trên bàn phím.

Trên màn hình liền xuất hiện một hàng chữ: “Văn sư huynh đã nói gì với anh vậy?”

Chỉ chớp lát, nam tử áo xanh nhìn cô tràn đầy ý vị, chậm rãi đứng dậy: “Anh ta nói, hi vọng em cho anh ta một cơ hội.”

“Không phải chứ!” Thu Thiên buồn bực đưa tay đỡ trán.

Người kia sao có thể nói lời như thế với Tây Hồ! Khiến cô nên giải thích thế nào mới được đây!

“Sau đó thì sao...” Cảm giác nếu như mình không có dũng khí tiếp tục hỏi, tình huống lúng túng như vậy...

Sau đó, anh đi về phía cô, con ngươi đen sáng rực: “Anh nói, không thể được.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gặp lại Văn sư huynh

Editor: Hangbaobinh

Beta: Shin-sama, Serena Nguyen

Không thể nào, không thể nào, không thể nào...

Sao anh có thể nói với người kia như vậy.

Cô rất bất ngờ.

Không ngờ anh sẽ nói với người kia như vậy, nhưng ngoài ý muốn hơn nữa là sau khi nghe anh nói như vậy cô lại không tức giận mà ngược lại còn đồng ý.

Nếu như đương sự không phải Giang Thu Thiên cô thì sợ rằng cô sẽ nở với anh một nụ cười, sau đó sẽ tán dương: “Anh làm như vậy rất là tốt.”

Nhưng lời nói này hình như cô không nên nói mà thôi..

Giờ phút này, chuyện cô hy vọng nhất là có thể làm cho thời gian quay ngược trở lại, sau đó tạm ngừng để ngăn bản thân mình hỏi anh như thế.

Yên lặng hồi lâu..

Hình như anh nhìn thấu sự lúng túng và bối rối không biết làm sao của Thu Thiên, dịu giọng điệu nói một câu: “Trước tiên em thu dọn một chút, anh off một lúc đã.”

Sau đó Kỷ Tri Viễn dựa vào ghế sofa, ngón tay khẽ vuốt qua bên môi, trong lòng mắt đen là các loại cảm xúc đang thay đổi.

Cũng tốt, trước hết để cho cô ở một mình, tự kiểm điểm mình thật tốt một thời gian.

Thu Thiên nhìn thấy anh viết chữ thì buông lỏng, đích thực là tạm thời buông lỏng.

Rốt cuộc thì vừa mới xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao Văn sư huynh lại biết mà tìm Tây Hồ?

Đang suy nghĩ xem có thể có chuyện gì xảy ra thì Thỏ Con và Sói Trắng Thanh Sơn lần lượt nhấn đến trên kênh nói chuyện riêng.

Thỏ Con: “Tây Hồ, nhà Thu Thiên đã có điện, tôi báo cô ấy vào trò chơi rồi.”

Thu Thiên im lặng gõ từng chữ trả lời: “Thỏ, là tớ đây.”

“A!” Thỏ ha ha hai tiếng: “Cậu đã lên cấp rồi sao?”

Thu Thiên gật đầu: “Cho tớ hỏi, mới vừa rồi rốt cuộc Văn sư huynh... Ừm, Văn sư huynh đã nói gì với Tây Hồ vậy?”

“Không biết. Đều là những lời khó hiểu, cái gì mà nàng dâu nhà tôi đã nghỉ ngơi rồi.” Ồ, cái này có thể hiểu là nhà của cô đã bị cúp điện rồi.

“Tôi với học muội đều cho rằng Pizza Hut không tệ, nàng dâu nhà tôi rất ăn ảnh đó.” Đây quả thực nghe rất là khó hiểu, ăn ảnh là gì? Chẳng nhẽ “ăn ảnh” không được dùng cho ngoại hình khi chụp hình à.

Trong đầu Thỏ Con tràn đầy nghi ngờ, làm cho Thu Thiên khó khăn hít một hơi thật sâu.

Bình tĩnh, việc cô cần làm bây giờ là phải bình tĩnh lại.

Chưa bình tĩnh được một phút, lại một người nữa nhấn tin.

Sói Trắng Thanh Sơn: “Lão Tứ à, anh rất được nha! Chiều vừa mới vừa rồi cũng quá trâu bò rồi!”

Nhất là lúc cái thằng Văn XX đó nói anh ta và Thu Thiên là bạn thân giao, xem xem, lão Tứ nói nghệ thuật biết bao nhiêu!

Một lần nữa Thu Thiên lại im lặng gõ chữ trả lời: “Lão Nhị, là em, Thu Thiên.”

Sói Trắng Thanh Sơn ồ lên một tiếng, sau đó cười ha ha vui mừng: “Là Thu Thiên à, em đã đến rồi haaa...!” Nếu tới sớm hơn mấy phút là có thể nhìn thấy hình tượng đầy mạnh mẽ cùng phóng khoáng của lão Tứ rồi.

“Hình tượng?” Bây giờ đi vòng đến đâu mất rồi.

Sói Trắng Thanh Sơn chắc chắn mấy lần, sau đó mới vỗ bập đui: “Em dâu Thu Thiên, để anh nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra.”

Thời gian phải lui lại về trước đó nửa giờ.

Đại não của Thu Thiên ở trạng thái không ổn định rời khỏi mạng, vì vậy một lần nữa cô mở tài khoản của Tây Hồ ra, online để làm nhiệm vụ của bang phái.

Đang chuẩn bị truyền tổng đến NPC cuối cùng của nhiệm vụ này để giao trả nhiệm vụ thì đột nhiên có người trong bang phái hét lớn một tiếng.

“BMN (Chửi thề một tiếng)! Xích Long này sao lại xuất hiện rồi!”

Sau đó là một đồng comment như măng mọc sau mưa của đám người trong bang phái.

Cúc Hoa Phách Lôi: “Thằng đó còn dám xuất hiện à?” Không phải nghe nói không thể nào online được nữa sao.

Trên Thế Giới đồn đãi rằng bởi vì anh ta đã thua một trận thật lớn bởi Tây Hồ, hơn nữa bang đồng minh KC phản bội làm cho Xích Long nản lòng thoái chí, cúp đuôi thoát ra khỏi chơi.

Chẳng lẽ sau khi anh bị Tây Hồ anh tuấn ngược đãi, lại còn hi vọng bị ngược một lần nữa sao?

Trên Thế Giới còn có lời đồn đãi: Xích Long chết bởi thao tác tự nhiên và mạnh mẽ của Tây Hồ Đại Đại, cho nên sinh ra lòng ngưỡng mộ Tây Hồ Đại Đại vô hạn, nhưng anh ta lại là nam, mà Tây Hồ thì tuyệt đối không thích con trai! Cho nên anh ta rất đau lòng, nhìn thấu hồng trần rồi cho nên tính tình thay đổi 360 độ, không những chẳng còn hứng thú với việc chém chém giết giết mà còn bị bẻ cong triệt để!

Nếu như Tây Hồ thật sự có một người vợ xinh đẹp như hoa là Thu Thiên thì anh ta không còn hi vọng gì, vì vậy Xích Long đau lòng không còn từ nào để diễn tả, trực tiếp thoát ra khỏi trò chơi.

Dĩ nhiên, đa số sự thật phía sau lời đồn không khoa trương đến thế, nhưng vẫn bị mọi người thổi phồng ra bốn phía.

Dù sao thì thắng làm vua thua làm giặc. Huống hồ kẻ xấu vẫn thích hợp làm những điều xấu như vậy.

Nhưng tại sao lại xuất hiện vào lúc này vậy?

Quần Cộc Uy Phong: “Chẳng lẽ chết chưa đủ sao? Muốn bị Tây Hồ của chúng ta giết một trăm tám mươi lần à?”

Nại Hà Kiều Đang Khóc: “Phong GG cứ nói đùa, muốn được Tây Hồ giết thì còn phải xem anh có đủ tư cách hay không.”

Kinh Bạch: “Ủng hộ Nại Hà MM.”

Quần Cộc Uy Phong: “Người quá hèn mọn tất sẽ vô địch, Xích Long muốn bị giết, tôi không thể không giết.”

Chim Bò Câu Tiên Nhân: “Thỉnh thoảng cũng nên tin rằng, có Tây Hồ ở đây thì Xích Long nhất định sẽ bị đánh thành đầu heo!”

Đất Đất: “Anh ta trở lại để làm gì vậy?”

Tuyết Nhi: “Cùng câu hỏi, không phải tên Xích Long xấu xa đó lại muốn cùng với KC bắt nạt chúng ta đó chứ? 5555, rất đáng sợ đó.”

Ca Chối Chính Là Tịch Mịch: “Tuyệt Nhi không cần sợ, tôi sẽ thay thế Nam Sơn chăm sóc cho cô!”

Tiểu Người Hầu Đường La Hán: “Thúc thúc thật lợi hại, người có biết vì sao Xích Long trở lại không?”

Đêm Thương Lợi Hại Đầu: “Lão tử cùng với anh ta không có giao tình gì, cảm ơn.”

Đường La Hán Tiểu Người Hầu: “Đó.”

Tuyệt Nhi: “Tịch Mịch, không được như vậy. Đại thúc Nam Sơn sẽ nổi giận đó. Tiểu Ban, không nên cố chấp hỏi những chuyện nữa..., rõ ràng không tin những người cố chấp, như vậy sẽ không tốt đâu.”

Đêm Thương Lợi Hại Đầu: “.....”

Thủ Lĩnh Cuồng Long: “Đừng nói về tên kia và KC nữa được không? Nói đến thì KC cũng đã giải tán rồi, đừng chơi kiểu chỉ cây dâu mắng cây hòe!”

Bang Chúng Khinh Thường Cát Thanh: “Cây này không sợ chết đứng, không làm việc trái lương tâm thì sợ gì việc chỉ cây dâu mắng cây hòe.”

Khác Bang Chúng Cũng Đầu: “Đồng ý với lâu trên.”

Thủ Lĩnh Rất Lợi Hại muốn nhin cũng không thể nhin được khi bị người khác nói như vậy.

Dường như nếu bọn họ tiếp tục ngây ngốc ở KC sẽ bị mang trên lưng tiếng xấu là kẻ tiểu nhân mãi mãi, nói như vậy, về sau nếu trong bang có chuyện gì thì có phải cũng đổ lên đầu của bọn họ không?

Đường đường là những người đàn ông tràn đầy nhiệt huyết, một khi bị chọc giận sẽ không nhẫn nhịn nữa.

Hai người vừa muốn phản kháng lại mấy người trong bang phái, thì đột nhiên lại có người ở trong kênh hét lên một tiếng.

“A —————!”

Mọi người rất là tức giận với người bạn vừa hét lên một tiếng chói tai kia, còn có cả xem thường: “Kêu cái lông gì vậy!”

Thét Chối Tai Quân cực kỳ kích động, Tâm Nhi Cuồng Loạn, run run đánh mũi tên chỉ về phía trước: “Mau, mau nhìn đi! Xích, Xích Long, nói chuyện trên kênh Thế Giới!”

“Cái gì?” Lúc này thì tất cả mọi người đều không hên mà ảm ỉm, ngay cả Thủ Lĩnh Rất Lợi Hại cũng quên luôn chuyện mới xảy ra vừa rồi.

Thét Chối Tai Quân kích động che trái tim nhỏ, gõ chữ: “Anh ta nói ——— chào mọi người!”

Mọi người im lặng một hồi lâu.

Rốt cuộc cũng có người mở miệng đầu tiên: “Đầu óc Xích Long bị lừa đá rồi hả?”

Lúc Văn Hiến đến thành Vọng Nguyệt đã làm cho không ít người phải liếc mắt.

Anh không khỏi có chút tò mò tìm hiểu trang phục, trạng thái của nhân vật của mình.

Trang bị đầy đủ, cấp bậc cũng cao, ngay cả sát thương cũng là +13, hơn nữa anh mới vừa vào tuyến, tại sao lại có nhiều người nhìn anh chằm chằm vậy?

Nghĩ một lát liền bừng tỉnh vừa cười vừa lắc đầu; không trách được người bán cho anh nói rằng tên này rất nổi danh.

Cứ xem xét như vậy, quả nhiên không phải là giả.

Anh đi từ kho hàng tới chỗ của NPC, cũng chỉ đi chuyển vài cm thôi mà chung quanh đã có một nhóm người nhìn anh từ phía xa, giống như là đang xem khi trong vườn thú vậy.

Ồ không, như vậy có hơi kỳ quái, giống như là... Đi thăm anh vậy?

Làm thế nào mà lại kỳ cục như vậy...

Bất luận là như thế nào thì anh cũng đã mua được một nick cao cấp trong cùng một trò chơi với Giang Thu Thiên.

Mấy ngày trước nhờ một người bạn lên Taobao mua một nick trò chơi cấp cao, người bạn đó nói không dễ lắm, trừ phi thật sự lặn lội trong trò chơi không nổi mới bán nick đi.

Thật sự không thể tin được, vừa nói gửi tin nhắn muốn mua nick thì người đó đã chủ động liên lạc muốn bán nick cho anh, hơn nữa người đó còn nói trong nick này có một cây đao có độ tồn thương là 13, chém một nhát mất 100 máu cũng không có vấn đề gì, giết người rất đơn giản.

Văn Hiến nghe được cũng rất sững sờ, vốn định suy nghĩ thêm một chút nữa, không nghĩ tới người này lại nói một câu: “Đao này của tôi, cả bộ trang phục này nữa cũng được người đẹp Thu Thiên nói là tốt! Nếu không có cái người Tây Hồ đó ở đây thì tôi cũng sẽ cấp cho cô ấy dùng một vũ khí có sát thương là 13.”

Nếu dùng chung, đoán chừng sẽ không có Thu Thiên thứ hai đâu.

Thu Thiên này nhất định là Giang Thu Thiên- người mà mẹ anh muốn anh theo đuổi, Giang Thu Thiên còn trẻ đã đoạt giải trong cuộc thi thiết kế ở đại học, cô gái mà thậm chí ngay cả ông con cưng của trời nào đó kia cũng phải khen ngợi.

Nếu đến cả cô cũng nói tốt, vậy thì anh còn do dự cái gì nữa?

Vì vậy trực tiếp hỏi giá, tốn hơn hai ngàn, mặc dù chỉ mua được một đồng dữ liệu, nhưng nếu như có thể đến gần cô hơn thì cũng xem như lời.

Người đàn ông kia nhận được một khoản hậu hĩnh còn nói thêm: “Rất nhiều người đều biết tôi, tôi là nhân vật thuần gia môn tiêu biểu!”

Bây giờ khi anh đăng nhập, rốt cuộc cũng có thể lý giải được những lời nói ấy không phải là giả.

Xem ra cái tên Xích Long này nổi tiếng thật.

Vào lúc người có tiếng tăm xuất hiện thì dĩ nhiên phải chào hỏi với mọi người chứ?

Vì vậy, Văn Hiến rất lịch sự mà nói một câu trên kênh Thế Giới: “Chào mọi người!”

Bởi vì trong trò chơi, có người chào hỏi trên kênh Thế Giới chắc chắn sẽ được đáp lại.

Coi như không có bạn bè ở đây, người lướt trên kênh Thế Giới sẽ rảnh rỗi mà trả lời lại vài câu

Nhưng sau khi Văn Hiến chào hỏi thì kênh Thế Giới thì lại như thế này...

ZHU3455: “- Xích Long, đầu bị nước vào à...”

Lưu Quang * Thương Quân: “Anh có còn não không?”

Quần Cộc Uy Phong: “Chớ có xem đầu heo thành đĩa không có não!”

Hoa -3- Người: “Không sao chứ? Uy Phong đúng là không nể mặt mũi Xích Long.”

Đại thẩm: “Đầu heo các kiểu này, Xích Long không hợp đầu, nên đổi sang biệt danh khác thôi.”

Trước kia mấy người trong bang thường bị Tử Thần đánh lén lúc đang chơi, bây giờ mới rồi rít ngoi lên khỏi mặt nước: “Tử thần SB! Tử thần SB! Tử thần SB! (bởi vì có vô vụn lời bình luận bị cấm nói ra)”

Tiểu Ninh Ninh: “Xích Long như vậy đúng làm cho người ta không quen.”

Ca Chơi Chính Là Tịch Mịch: “Ninh đại muội tử. Không quen là được rồi, muội tới quen với ca đi, ca dẫn muội đi tìm cuộc sống hạnh phúc.”

Lưu Quang * Tiểu Bảo Bối: “Đi từ từ nha Bang chủ!”

Vạn Năm: “Ha ha.”

Cô bé 美少: “Xong rồi xong rồi, kẻ đáng ghét nhất lại xuất hiện, đóng cửa kênh Thế Giới lại! Cầu xin mọi người hợp thành tổ đội đi đánh quái!”

Văn Hiến kinh ngạc nhìn màn hình, phản ứng của quần chúng trên kênh Thế Giới không phải giống như rất hoan nghênh anh.

Thấy thế nào cũng giống như đang chèn ép anh.

Có lẽ người trong khu này chính là như vậy? Không phải người bán đã nói rồi sao, anh là đại biểu của thuần gia môn, có lẽ tác phong luôn phóng túng như vậy đó.

Lắc đầu một cái, anh quyết định phải tìm Thu Thiên trước đã.

Vì vậy bạn học Văn lại làm một thao tác, anh ở trên thế giới hơn hờ kêu gọi: “Thu Thiên, anh tới rồi, em đang ở đâu vậy?”

Sau đó... lời thăm hỏi giống như măng mọc sau cơn mưa, sóng động xuất hiện trên kênh Thế Giới...

“Xích Long, Ta XX cả nhà người XXX”

“Xích Long, có phải lần trước người bị La Hán Đường X chưa đủ phải không, lại còn muốn bị XX thêm mấy lần hả?”

“Chắc chắn, chắc là bị bạo cú đến nghiện rồi, Xích X người là người thứ nhất đó, người thứ nhất đó.”

Đối mặt với những lời thăm hỏi cha và mẹ anh, thậm chí nhiệt tình đến mức hỏi thăm cả tám đời tổ tông nhà anh kia, anh không biết nên làm như thế nào cho phải.

Coi như nói là đây là nick tôi vừa mới mua, tôi là người mới.

Hai câu này cũng nhanh chóng bị nước miếng của mọi người bao phủ.

Thật ra thì Văn học trường muốn tìm Thu Thiên là không sai. Nhưng sai là sai ở chỗ tại sao anh lại mua nick của Xích Long chứ, mà lại còn nhất định phải tìm ở trên kênh Thế Giới nữa? Anh tìm còn chưa có tính, sao lại còn gọi cả tên của vợ của Tây Hồ nữa chứ?

Lại dám khinh nhờn Thu Thiên, quần chúng tự nhiên là phải tức giận rồi, quần chúng tức giận, Văn Hiến không biết phải làm sao.

Vừa lúc đó, Tây Hồ đẩy bản lĩnh phóng khoáng xuất hiện trên kênh Thế Giới!

.....

“Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?” Thu Thiên gấp gấp hỏi.

Sói Trắng Thanh Sơn lắc đầu, giống như đang hồi tưởng bản lĩnh lúc ấy của Tây Hồ, sau đó vừa chắc chắn mấy tiếng vừa than thở.

Thu Thiên bắt đầu đi lại phải chờ anh tiếp tục, Thanh Sơn cảm thán, đại khái hơn một phút đồng hồ sau mới tiếp tục nói.

Khi Tây Hồ xuất hiện trên kênh Thế Giới thì mọi người đột nhiên yên tĩnh lại, không ai đánh một chữ, đoán chừng những người ở đây đang ngồi trước máy tính đợi xem Tây Hồ sẽ làm gì tiếp.

Mà Tây Hồ chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Mua nick này lúc nào?”

Văn Hiến lập tức cảm kích đến rơi lệ, cũng không thèm đoán hoài xem người này có phải là tình địch của mình hay không, nhanh chóng đánh chữ: “Hôm nay, buổi trưa hôm nay vừa mới mua! Lúc 11 giờ tiến hành giao dịch trên taobao!”

Nói xong thậm chí còn copy cái trang web đó ra, có rất nhiều người sao chép để xem, lúc này mới có người chậm rãi thay đổi giọng điệu.

“Hình như đúng thật là mua nick.”

“Đúng vậy, hơn hai ngàn, không có mắc đâu, cây quang đao kia bán cũng phải bảy tám trăm rồi.”

“Thôi đi, tặng không cũng không ai muốn! Hơn nữa, đao kia đừng nói là 13+, coi như 130+ thì vẫn không có bằng Tây Hồ đâu. “Đây là vấn đề kỹ thuật, nghiêm trọng hơn là vấn đề nhân phẩm.”

“Thật đáng thương vì đã mua nick của Xích Long.”

Văn Hiến có chút nghi ngờ hỏi: “Nick của anh ta không có tốt sao? Anh ấy nói với tôi là anh ấy rất nổi tiếng ở khu này mà.”

Nổi danh? Đúng thật là nổi danh, nổi danh tiếng xấu!

Xác định anh thật sự là người vừa mới mua nick này, thì mọi người cũng từ từ nói sang chuyện khác.

Bởi vì mới vừa rồi anh có kêu một câu, Thu Thiên, anh tới rồi, em đang ở đâu?

Anh là người mới mua nick, hơn nữa còn biết cả người đẹp Thu Thiên nữa?

So với đồ bỏ đi bán nick thì cái chuyện bát quái này bất ngờ hơn nhiều, chẳng lẽ người này với người đẹp Thu Thiên có JQ gì đó?

Trong trò chơi, trong nháy mắt đã dấy lên ngọn lửa bát quái, hơn nữa còn bùng nổ, không biết Tây Hồ sẽ có hành động gì đây? Thật tốt, làm cho người ta thật mong đợi.

Một mới tham gia bang phái cũng mang chuyện xôn xao mới phát sinh này vào bên trong kênh nói chuyện phiếm của bang phái để có cái nhìn thật cẩn thận.

Nhưng Tây Hồ lại không nói lời nào, giống như đang suy tư cái gì đó.

Đợi đến lúc người ta hô to Xích Long xuất hiện, anh cũng chỉ nhàn nhạt quét mắt trên kênh Thế Giới thì đột nhiên xuất hiện tên một người.

Nhưng trong nháy mắt, anh liền kết luận người này không phải là Xích Long, cho đến khi thấy “Xích Long” run rẩy nói mình là vừa mới mua nick thì anh mới ra mặt.

Nhưng khi thấy có người trong bang phải nói: “Username trên taobao của người này là Văn Đại Sư Huynh”, trong mắt của anh thoáng hiện lên một tia sáng.

Văn Đại Sư Huynh? Còn tới tìm nha đầu? Hơn nữa còn công khai như vậy trước mặt anh.

Từ trước tới giờ Kỷ Trí Viễn có bản lĩnh đã nhìn qua một lần thì sẽ không quên, chỉ thoáng nhớ lại trong trí nhớ thì tìm được người này.

Xem ra bỏ ra một số tiền để mua một nick cao cấp là có dụng ý muốn tìm được cơ hội để có thể đến gần nha đầu, cơ hội này anh sẽ không cho nó xuất hiện.

Trông mặt đen khề neo lại, khoé môi cũng nở một nụ cười mang chút dụ dỗ người khác, lại có chút tà ác, giống như một hoàng tử của bóng tối, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên là có thể làm cho đối thủ dễ dàng thất bại.

Đáng tiếc là Văn sư huynh vẫn là người thật sự thiếu hụt giác quan thứ sáu, không chút nào phát giác tình cảnh của mình.

Còn ở trên kênh Thế Giới vô tư chào hỏi với Tây Hồ: “Xin chào, chúng ta đã từng gặp nhau, cậu còn nhớ không?”

Quần chúng khe khẽ bàn luận: oh oh oh, thì ra đã từng gặp mặt Tây Hồ, chẳng lẽ thật sự có nội tình gì sao?

Tây Hồ đơn giản lên tiếng: “Quên.”

Văn Hiến cảm giác rất là lúng túng, không thể làm gì khác là đành phải giả bộ tươi cười: “Tôi có quen biết với Tiểu Thu.” Suy nghĩ một chút, thấy không có đủ sức thuyết phục, vì vậy lại bổ sung thêm một câu: “Quan hệ của tôi với cô ấy rất là tốt.”

Nhưng thật ra thì là mẹ tôi và mẹ cô ấy quan hệ rất tốt...

Chuyện này thật tốt, đã quen biết mà lại còn quan hệ tốt, một nam một nữ, thấy thế nào cũng không được bình thường đó!

Chẳng lẽ Thu Thiên với Tây Hồ đã sớm bằng mặt nhưng không có bằng lòng? Vậy có phải đại biểu như mình cũng có hi vọng rồi phải không?

Lập tức Độc Thân MM Hoà Thượng lại còn Độc Thân GG Cửa ánh mắt cũng lấp lánh liên tục chú ý trên kênh Thế Giới.

Một người con trai ung dung gõ chữ: “Thật sao? Chưa từng nghe thấy cô ấy nói tới.”

Mọi người không khỏi tò ra khinh bỉ “Xích Long” gào lên, đến cùng có phải là thật hay không, nghe thế nào cũng cảm thấy hình như là Xích Long đang nói láo.

Có câu nói thế nào nhỉ? Chó gấp nhảy tường.

Chó nóng nảy cũng nhảy, huống chi là là việc Văn sư huynh theo đuổi một cô gái mà theo đến tận vào trong trò chơi đây.

Vì vậy anh nóng nảy: “Lần sau có cơ hội thì cậu đi cùng sư muội đi, tôi mời hai người đến Pizza Hut. Bạn của sư muội thì cũng là bạn của tôi, ha ha.”

Trong giọng nói của người con trai nào đó không thấy cảm xúc có một chút thay đổi nào: “Cám ơn, nhưng cô ấy thích ăn bánh ngọt.”

“Chuyện đó, ở gần nhà sư muội không có tiệm bánh ngọt nào.”

“Không sao, hai chúng tôi biết chỗ là được.”

Rất rõ ràng là Tây Hồ đã chiếm hết thượng phong.

Cuối cùng thì Văn Hiến cũng đã hết chuyện để nói, cái người Tây Hồ này, còn tưởng cô gái kia ở trong trò chơi nhất thời tò mò nên mới kết hôn với người ta, không nghĩ tới, trong lúc anh chuẩn bị mua lại nick của người khác thì hai người họ đã nhích tới gần nhau sao?

Anh buồn bực bới loạn tóc của chính mình, muốn nói cái gì đó, cũng không biết nói cái gì, cuối cùng quyết định chính sách dụ dỗ.

“Cậu và cô ấy quen biết nhau trong trò chơi lâu chưa?” Anh đổi thành nói chuyện riêng.

“Cái này thì có liên quan gì đến anh chứ?” Giọng nói của người con trai nào đó vẫn nhàn nhạt, nhưng trong lời nói lại mang theo mấy phần sắc sảo.

Văn Hiến không khỏi run lên một cái, kỳ quái, tại sao anh lại có ảo giác nhìn thấy một người con trai đầy ưu tú nào đó nhỉ?

Người đó vốn đã như vậy, ở thời khắc mấu chốt này tất cả tài năng đều được vận dụng để được phát huy, nhưng về mặt vốn yên tĩnh cùng lạnh lẽo lại không làm cho người ta có cảm giác xa cách. Cho nên dù sao cũng có thể nói đã mạnh hơn anh, cuối cùng thì cũng thắng anh được phần lớn...

Anh lắc lắc đầu, ý muốn lắc đi những suy nghĩ bậy bạ trong đầu, lấy lại bình tĩnh: “Dì, cũng là mẹ của học muội không ủng hộ cô ấy chơi game, dĩ nhiên là càng không thể tiếp nhận chuyện cô ấy kết hôn trong trò chơi. Chỉ là trong trò chơi thì cũng chỉ là chơi, cậu thấy có đúng hay không? Về sau không chơi

trò chơi nữa thì cũng coi như bản thân mình có một kỷ ức đẹp, đúng không? Ha ha.”

Chỗ dựa của anh có lẽ chính là mẹ Giang rồi, chẳng lẽ có hai người lớn ủng hộ, anh còn không thể so sánh với Tây Hồ đang chơi trò chơi này hay sao? Dù sao thì bọn họ cũng chỉ quen biết nhau trong game, một cô gái thông minh thì chắc cũng chỉ muốn như vậy thôi.

Kỷ Trí Viễn thấy câu nói cuối cùng của Văn Hiến thì khoé miệng cũng chỉ cong lên, nhưng nụ cười lại không có xuất hiện ở trong mắt.

“Nếu như anh muốn nhắc nhở tôi sau này khi nhìn thấy cha mẹ vợ nên chú ý công việc của mình, vậy thì cảm ơn anh. Nhưng về phần tôi cùng Thu Thiên sau này như thế nào thì cũng là chuyện của hai chúng tôi, không cần đến phiên anh phải quan tâm.”

Văn Hiến rất gấp gáp nói: “Cậu bởi vì nhìn thấy ảnh của cô ấy, thấy cô ấy là một mỹ nữ cho nên mới như vậy hả?” Cô ấy lớn lên rất xinh đẹp, rất khó có người không động lòng.

Lần này người con trai kia cười lên, theo bản năng nhìn về phía ngăn kéo, rất dịu dàng nói với anh: “Quả thật cô ấy rất ăn ảnh, nhưng đối với tôi mà nói, mặc dù cô ấy không phải mỹ nữ thì tôi cũng có thể như vậy.”

Không phải là mỹ nữ? Biến đi! Nếu như không phải mỹ nữ thì người có thể như thế nào?

Người con trai sắc mặt ngay thẳng: “Anh không phải là tôi, anh không có quyền đứng ở lập trường của tôi đưa ra bất kỳ kết luận nào.”

Người khác không phải anh, không biết nha đầu kia đã sớm âm thầm chiếm giữ lòng anh, anh chưa từng nghĩ tới phương thức nào để một người không có nết cảm giác tốt đẹp với người khác giới như anh, lần đầu tiên có cảm giác với cô. Cảm giác kia rất kỳ lạ, rõ ràng là không biết nhau, lại cảm thấy rõ ràng chưa từng quen biết mà lại không cảm thấy xa lạ.

Anh cũng không thêm để ý đến vẻ bề ngoài như thế nào, ngay cả gương mặt của mình, anh cũng chỉ nghĩ là lúc còn trẻ thì có chút thu hút người khác mà thôi.

Người đẹp anh đã thấy quá nhiều, nhưng cũng không có chút động lòng nào, mà khi nhìn thấy cô cũng có chút ngoài ý muốn, cũng có chút vui mừng, mừng không phải ngũ quan xinh đẹp của cô mà là là khí chất xuất trần của cô, tốt đẹp và tinh khiết như vậy.

Văn Hiến sừng sốt, anh cho là... Anh còn tưởng rằng...

Cười khổ lắc đầu, anh quá tự cho là đúng, mặc dù thất bại bởi một người trong trò chơi như vậy, anh cũng không biết thể diện của mình có mất hay không?

“Hy vọng hai người...” Thật sự không còn gì để nói, anh quyết định, ngay lập tức logout thôi...

Hai ngàn này coi như là mất trắng rồi...

Tây Hồ nhú mày: “Không tiền.”

Sau đó “Xích Long” đang trong trạng thái mọi người vây xem thì logout, mọi người không khỏi thôn thức, đừng có vọng tưởng đến Tây Hồ hay là mỹ nữ Thu Thiên, hai người bọn họ nên thuộc về nhau, những người khác không nên chen chân vào làm gì!

Tan cuộc, tan cuộc, nên về nhà ăn cơm thôi, nên đi ăn trộm món ăn thôi, vẫn là nên thành thành thật thật sùng bái hai vợ chồng Tây hồ thật tốt là được rồi.

Ngay tại thời điểm tan cuộc thì Thu Thiên vào trò chơi.

Có thể nói là đã bỏ lỡ cuộc nói chuyện kinh điển, cũng bỏ lỡ việc Tây Hồ cùng người khác đối diện kinh điển như thế nào.

Dĩ nhiên là Thanh Sơn cũng chỉ biết đoạn hội thoại ở trên kênh Thế Giới kia mà thôi, tất cả mọi người có thể nhìn thấy, về phần về sau hai người nói chuyện riêng thì anh cũng không biết được. Dựa theo kinh nghiệm của anh, lão tứ nhất định nói cho người đàn ông kia những lời nói rất kinh điển, dễ dàng đuổi đi một người có mộng tưởng đối với em dâu Thu Thiên! Ha ha ha, anh đã nói là lão Tứ là rất đẹp trai!

Thanh Sơn thuật lại hết quá trình, lấy một nụ cười vô cùng thô bỉ cười to lên, đóng giao diện lại bởi vì “Có chuyện rồi đi một lúc” lại quay về với Tây hồ.

Một người con trai sau khi trở lại, nhưng chỉ nói một câu: “Ta đã trở lại.” sau đó yên lặng khai thác tên thuốc.

Thu Thiên ngơ ngác nhìn bóng dáng đang làm việc của anh, một câu cũng không có nói ra ngoài.

Cứ như vậy cho đến khuya, mãi cho đến khi anh thúc giục cô nhanh đi nghỉ sớm một chút thì cô mới chậm rì rì tắt máy vi tính, rồi bò lên giường.

Cô nghĩ, có vài chuyện đã bắt đầu thay đổi, không còn giống với như trước kia.

Mà cô cũng nên đối diện.

Năm phút sau, điện thoại Tây Hồ sáng lên, anh buông tài liệu trong tay xuống, cầm lên liếc nhìn một cái, nhưng mà trên khuôn mặt dần dần trở lên dịu

dàng.

Là Thu Thiên gửi tin nhắn tới: [Không phải nhìn thấy anh ấy tới em mới logout. Còn nữa, nhìn thấy anh, em rất vui.]

Ngón tay thon dài ở trên màn hình ấn mấy cái, anh trả lời với cô: “Anh biết rõ. Tiểu nha đầu, ngủ ngon.”

Tiểu Thu ôm điện thoại di động, ở trên giường lăn mấy cái, sau đó trải chăn, ngoan ngoãn nằm vào.

Có đôi lời, cô phát hiện thấy thật có đạo lý: mùa đông đã tới rồi, mùa xuân còn xa ư?

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Nhiệm vụ thử thách Cử Trọng

Editor: Hangbaobinh

Beta: Serena Nguyen

Chuyện vui sướng nhất, đơn giản nhất của cuộc sống sinh viên là những ngày nghỉ, chơi trò chơi, cùng với nói chuyện phiếm với bạn bè.

Thu Thiên với Tây Hồ, nhìn thì giống như với trước kia nhưng lại rõ ràng có cái gì đó đã thay đổi.

Đánh quái vật, hái thuốc hái vài bông, nhiệm vụ bang phái, hai người cứ qua ngày như vậy.

Ngày thứ ba, lúc chín giờ sáng Thu Thiên dậy để online, Thỏ Con đã sớm chờ cô ở trong trò chơi.

“Vi sao cậu không gửi tin nhắn cho tớ?” Hơn nữa cô gọi qua lại còn là máy bận, vốn còn muốn nghe giọng nói dễ nghe của Thu Thiên, thật là buồn bực.

Thu Thiên sững sờ, ngay sau đó gõ nhẹ lên đầu của mình một cái. Đúng vậy nha, hai ngày nay cô quên mất Thỏ Con, còn tưởng là cô ấy đang ở Thiên Tân. Hơn nữa đường dây bận hình như là bởi vì hai tối nay có người con trai nào đó đều gọi điện thoại cho cô.

Ngần vịn lần đứng bởi vì bọn họ buổi tối nói chuyện điện thoại mà hiểu lầm đó, thật ra thì nội dung đối thoại rất trong sáng, đơn giản hơn là nói ngủ ngon.

Nào biết Thỏ Con lại trùng hợp như vậy, lại gọi điện đúng lúc anh ấy gọi điện thoại.

Vì vậy cô chột dạ lấy điện thoại di động ra: “Được rồi Thỏ Con, giờ thì thì gửi đi.”

Thỏ làm mặt quỷ: “Được rồi được rồi, nửa tháng sau chúng ta gặp mặt đi!”

“Gặp mặt?” Thu Thiên không kịp phản ứng.

Thỏ dùng sức lay động cái đầu nầm: “Cậu không được không tham gia đó! Không phải đã nói xong việc mọi người cùng nhau gặp ở ngoài đời rồi hay sao? Không được lừa gạt tình cảm của người ta đó...”

Thu Thiên suy nghĩ một chút, hình như là Thỏ đã từng đề cập đến việc mọi người cùng nhau gặp mặt, nhưng mình đã đồng ý đi lúc nào vậy?

“Không phải đã cùng hẹn là lúc đó mặc đồ đỏ, tớ cũng mặc đồ màu đỏ, cậu cài hoa lớn phía bên trái, còn tớ cài một bông ở phía bên phải sao, hai người chúng ta là song hoa nữ hiệp!” Chỉ suy nghĩ một chút đến cảnh tượng đó, Thỏ Con đã cảm thấy vô cùng kích động.

Song hoa nữ hiệp, đó là gì?

“Trước kia không phải có một hoa hồng đen cùng với hoa hồng trắng hay sao? Chúng ta là song hoa!”

Thu Thiên im lặng một hồi lâu, cái cảnh trên đầu cài một bông hoa lớn, chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng đã phải im lặng một lúc lâu rồi.

Sợ rằng cô còn chưa kịp tới nơi gặp mặt thì trên đường đã bị chú cảnh sát đưa đến hồ Tích Thủy rồi. (Ở đây có bệnh viện tâm thần BJ rất nổi tiếng.)

Vì vậy cô nghiêm túc cự tuyệt: “Không đi.”

“Vi sao vậy?” Cặp mắt của Thỏ Con loé lên một giọt nước mắt: “Tớ ngàn dặm xa xôi từ băng sông vượt núi đi tới Bắc Kinh, vì để gặp được cậu, sau đó sẽ cùng đi chung với cậu để đi gặp mặt.” Không đi đến nơi gặp mặt thì làm sao gặp được soái ca đây?

Thu Thiên cái gì cũng tốt, đối với bạn bè có lúc lại quá mềm yếu.

Cô bắt đầu đi gặt đầu: “Được, tớ đi. Nhưng đừng nói tớ là Thu Thiên.”

Thỏ Con cũng không phải là người ngốc, tự nhiên hiểu được ý của Thu Thiên, cô ấy gặt đầu: “Yên tâm đi, tớ rất hiểu chuyện đó! Đến lúc đó tùy tiện tìm một cái tên là được rồi, cứ nói đó là tên của cậu, không phải là được sao!”

Nói xong, vẫn còn vì tìm một cái tên cho Thu Thiên mà cố vấn.

Gần đến buổi trưa, Tây Hồ login, hai người bọn họ lại cùng nhau chạy đến núi Phượng Linh.

Núi Phượng Linh thật sự là rất ít người, cũng không phải là nơi có rất nhiều mảnh thú, mà thật sự bởi vì trong đó không có quái.

Cho nên đi núi Phượng Linh là bởi vì nhiệm vụ ẩn tàng.

“Đột nhiên cảm nhận được thần khí, nhớ đến việc Tiên hoa sen đã nở và, quyết định tiến về phía núi Phượng Linh, hái “Bích tiên hoa” cho Bạc Minh Tiên Quân.”

Tiểu Thu đọc lại nhắc nhở trên thanh nhiệm vụ lại một lần, nhìn về phía Tây Hồ: “Anh có ấn tượng gì với loại hoa đó không?”

Tây Hồ suy nghĩ một chút: “Có chút chút.”

Núi Phượng Linh không có quái, bởi vì phần lớn bản đồ là luyện tập kỹ năng sống, đó cũng chính là nơi thích hợp nhất để hái, đào khoáng trên bản đồ.

Nhưng bởi vì nơi này đối với kỹ năng yêu cầu cực cao, cho nên mặc dù khắp nơi đều có đồ tốt, lại như cũ không có mấy người đến chỗ này chơi.

Hoặc là cũng có thể hiểu như vậy, nơi này có ít người chơi là bởi vì không có mấy người đạt được kỹ năng mà nơi này yêu cầu. Cho nên mới không đến, chỉ có những người có kỹ thuật như Tây Hồ mới có thể thao tác được, ngay cả kỹ năng sinh hoạt hầu như đều đạt tới level cao nhất.

Cái này dùng ở đây đi, đi ngang qua núi Phượng Linh không ít người, nhưng có thể ở trên núi Phượng Linh hái thuốc thì chỉ sợ anh ta là người đầu tiên.

Thu Thiên biết được Tây Hồ đã tới cái bản đồ này thì trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nói ra một câu: “Thật thần kỳ...”

Đôi lúc là Tây Hồ nhủ mảy cười một tiếng, quay về phía cô chấp tay thờ dài: “Cám ơn vợ đã khích lệ.”

Khi nhiệm vụ ẩn tàng làm đến vòng thứ tám thì một người tên là Lăng Ba Đồng Tử làm thao tác của một con mèo, thật ra chính là bắt cho NPC một con sủng vật. Sau khi giao nhiệm vụ xong liền xuất hiện một câu nhắc nhở như vậy.

Vì vậy, hai người bọn họ liền đi đến núi Phượng Linh, chuẩn bị đi hái Bích Liên Hoa, sau đó sẽ mang đi giao cho cái người là Bạc Minh Tiên Quân.

Nơi này cô chưa từng tới bao giờ, trùng hợp là Tây Hồ đã từng đến nơi này, cho nên Thu Thiên rất tự nhiên liền giao công việc đi hái Bích Liên Hoa cho người con trai đó.

Một mình ngồi trên con ngựa trắng của anh, chỉ phụ trách chờ là được rồi, như vậy quả thật là dễ dàng.

Người con trai nào đó đang hồi tưởng lại những nơi đã từng đi qua, nhìn cảnh sắc chung quanh một lúc, sau đó cười ngựa đưa Thu Thiên đi đến một cái đường nhỏ trong núi Phượng Linh.

Dọc đường đi, lá đỏ tràn đầy khắp núi, đỉnh núi có mây trắng lượn lờ như mộng như ảo, cực giống những cảnh sắc trong những bài thơ được nhà thơ miêu tả.

“Chênh vênh núi đá lạnh đường xa,

Mây trắng lừng lơ thoáng thấy nhà.” (Trích “Sơn Hành”, bản dịch của Nguyễn Phước Hậu)

Vô tình, Thu Thiên lại đọc ra một câu.

Mà cơ hồ chỉ cách nhau có mấy giây thôi Tây Hồ liền đọc ra câu tiếp theo:

“Ngồi ngắm rừng phong, xe đỗ lại,

Tháng hai sương lá đỏ hơn hoa.”

Sau đó người con trai cúi đầu nhìn qua cô gái mặc đồ màu tím ở trong ngực thông dong nói: “Thật sự chắc hẳn Đỗ Đại Thi Nhân cười ngựa mà đi.” Nói xong thì nhếch môi lên cười, tiếp tục đi lên phía trước.

Thu Thiên vốn muốn nói gì đó, ngược lại anh lại thật nhanh, nhưng nụ cười liền dừng lại.

Đỗ Đại Thi Nhân... Lên ngựa mà đi, còn yêu cảnh rừng...

Chẳng lẽ ý tứ của anh ta là... Bên tai đột nhiên có một tiếng ong ong, cả người cảm thấy có chút hoảng hốt, sinh ra ý nghĩ mờ mịt.

Yêu cảnh rừng, yêu mùa thu...

Đột nhiên có chút chột dạ nghiêng mắt nhìn người con trai đó, thì lại phát hiện người con trai đó thật thông dong quá mức, tại sao lại có thể vừa đùa giỡn cô vừa trấn tĩnh như vậy được chứ.

Như vậy chẳng phải về sau cô luôn phải ở thế hạ phong sao.

Thu Thiên đang suy nghĩ để làm sao mình có thể chiếm thế thượng phong một lúc, hoàn toàn quên mất trọng điểm cần phải suy nghĩ đã bị thay đổi rồi.

Nghĩ đến ai có thể chiếm thế thượng phong là không sai, cô lại coi thường mình, bất tri bất giác để chuyện này từ từ rồi suy nghĩ.

Về sau như thế nào, sau này sẽ đại biểu cho việc bắt đầu từ hôm nay và rất nhiều ngày về sau.

Cái vấn đề này cô chỉ vừa mới bắt đầu suy nghĩ, lại không biết người con trai nào đó sớm đã liệt cái “về sau” là một trọng điểm trong cuộc sống tương lai.

Thật ra cũng không thể suy nghĩ nhiều, bởi vì chỉ đi một lát thì đường đi liền trở lên rộng rãi, tầm mắt càng trở lên trống trải hơn.

Giống như là đi một bước cũng có thể đến gần được đỉnh núi có những đám mây trắng đang nhân nhả trời.

Sau đó Tây Hồ đột nhiên kéo con ngựa, con ngựa nghiêng đầu vào một con đường ngay chỗ giao nhau, hình ảnh lại khôi phục thành từng mảng toàn lá đỏ.

Đi tới nơi gần nhất với vách đá thì phía trên Tây Hồ xuất ra hai chữ: “Đến rồi.”

“Đến?” Thu Thiên cùng với anh nhảy xuống ngựa, đến gần vách đá nhìn một chút, ở bên cạnh vách đá có một gốc cây khô rất lớn, phân thành ba nhánh cây khô hơi nhỏ, lấy góc độ sinh trường mà nói thì mỗi cây khô khác nhau về vị trí, mỗi đoá hoa hình như đều loé lên những tia sáng màu xanh lục, dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời, óng ánh trong suốt, trong lúc nhất thời làm cho Thu Thiên nhớ đến trong phòng khách nhà ông nội của cô có một cây hoa sen màu xanh lá là hàng mỹ nghệ cực kỳ tinh xảo.

Cô vì chính sự liên tưởng của bản thân mình mà cảm thấy có chút buồn cười lắc đầu một cái, vỗ vỗ mặt, sau đó rất nhanh viết chữ hỏi anh ta: “Chính là cái này à?”

Người con trai mặc áo xanh gật đầu: “Tám chín phần mười.”

“Vậy thì ta đi hái chứ?” Đột nhiên cảm thấy hăng hái, ở nơi nguy hiểm như vậy, ở góc độ khó như vậy thì có chút khó khăn, nhưng cây khô này có hình bậc thang, từ cái này nhảy tới cái kia thì cũng không tính là khó khăn mấy.

Nhìn màn hình thiếu nữ mặc bộ đồ màu tím chột lóe lên, trong mắt không khỏi mang theo ý cười: “Vậy thì làm phiền rồi.”

Thao tác của Thu Thiên vốn không tồi, hơn nữa cô đang luyện tập phương diện về kinh công, giống như với kỹ năng sống của người nào đó cũng đã đạt tới trình độ cao nhất.

Đầu óc thông minh, thao tác lanh lẹ, hơn nữa đổi một bộ ngọc bích công sở để nâng cao tỉ lệ né tránh, dễ dàng hái hoa trở lại.

Cô gái mặc bộ đồ màu tím linh hoạt nhảy trở lại bên cạnh người con trai mặc đồ xanh, có chút dí dỏm di chuyển thành vòng tròn xung quang anh ta.

Thu Thiên: “Nhiệm vụ cần làm của anh trạng thái như thế nào rồi?”

Từ lúc hai người làm nhiệm vụ ẩn tàng tới nay, có thể đạt được một sự ăn ý nhất định, chính là một trong hai người làm xong sẽ hỏi nhiệm vụ đối phương cần làm có trạng thái như thế nào.

Bởi vì có một lần làm nhiệm vụ giết yêu tinh cá thì anh ta phụ trách ra tay giết trong nháy mắt, không cần cô phải động thủ, chỉ cần anh ta giải quyết là được rồi, nhiệm vụ mà cô cần làm cũng hiện ở trạng thái hoàn thành.

Nhưng có thời điểm, gọi tới gọi lui nhảy lên đến đỉnh lấy đồ của một người là NPC thì của cô hiện là hoàn thành còn của anh ta thì lại là không hoàn thành.

Xét thấy từ kinh nghiệm đó trở về sau, cho nên hai người đều ăn ý hỏi lẫn nhau một chút.

Quả nhiên, Tây hồ xem thanh nhiệm vụ của bản thân: “Không hoàn thành.”

Vì vậy lại phải đợi đại khái là khoảng hai phút gì đó, hệ thống lại cho hoa xuất hiện một lần nữa thì người con trai mặc áo xanh cũng thông dong nhảy qua, gọn gàng hái ba đoá hoa trở lại.

Lúc này hái hoa thì tốt rồi, nhưng vẫn còn một vấn đề nhỏ nữa là phải tìm Bạc Minh Tiên Quân.

Cũng may hai người làm nhiệm vụ ẩn tàng, sớm đã có thói quen mỗi NPC đều lệ thuộc vào tiêu đề bày ra để tưởng hành quá trình suy nghĩ.

Như thường ngày, hai người tự suy nghĩ một hồi, giống như đồng thời trong màn hình cùng xuất hiện ba chữ.

“Chẳng lẽ là Tiên hoa sen?”

“Tiên hoa sen.”

Đúng vậy, trong trò chơi làm gì có NPC có tên gọi là Bạc Minh Tiên Quân.

Nếu quả thật là tiền họ Bạch gì đó cần hái hoa thì cần gì phải nhắc đến Tiên hoa sen?

Núi Phượng Linh không có bất kỳ một NPC nào, mấu chốt chính là cả trong trò chơi chỉ có một NPC là mặc áo màu trắng, vừa trùng hợp với tiên tử.

Người nào quy định là Tiên Quân thì không thể là nữ?

Cái gì gọi là không thể giải thích được? Cái gì gọi là vạm vỡ? Đều là lấy hình ảnh thiết kế dành riêng cho Du Hí giả.

Nếu như người chơi khác đụng phải nhiệm vụ ẩn tàng này chỉ sợ sớm đã đặt ở thanh nhiệm vụ cho đến khi mốc ra rồi ấy chứ?

Nhưng hoàn toàn ngược lại, hai người này đều có suy nghĩ linh hoạt, hơn nữa đều có kinh nghiệm nên liền nhẹ nhõm đoán ra được.

Nếu đã đoán ra là Tiên hoa sen thì hai người không nói hai lời, dứt khoát lên ngựa, giống như là chạy như bay về phía đỉnh ngấm hoàng hôn dưới sườn núi.

Từ lúc nhận được nhiệm vụ ẩn tàng này, trừ lần đầu tiên thấy trong lúc vội vàng theo Tây Hồ nhảy xuống sườn núi, còn là lần thứ hai nhảy xuống núi nữa.

Căn bản vẫn là giống như lần trước, bên hồ đầu tiên là một ánh sáng bạc khác thường, sau đó bắt đầu dao động.

Lần này không có giống như lần trước nữa, bốn phía gió lớn ào ào. Mây từ trên không của sơn cốc từ từ bay xuống, an tĩnh tụ tập lại một chỗ, sau đó là hoà lẫn vào nhau, rồi hiện ra sương mù bảy màu cực kỳ tốt lành.

Ánh sáng bảy màu chiếu thẳng đứng vào mặt hồ màu bạc, trong nháy mắt ánh sáng màu bạc không hề biến mất mà là yếu đi nhưng lại không hoàn toàn mất đi.

Nhân nhật, ánh sáng màu bạc cùng nhau ở dưới ánh sáng bảy màu, nhẹ nhàng chuyển động.

Màu xanh lá cây trên mặt hồ, cao vút hiện lên một đoá thủy tiên, mà khi hoa sen lên thì cô gái giống như tiên nhân kia xuất hiện.

Toàn thân áo trắng như tuyết, quanh người được bao phủ bởi tiên khí.

Thu Thiên cùng Tây Hồ nhìn nhau một cái, ai cũng không hề nhúc nhích, sau đó nhìn thấy trên màn hình xuất hiện hai đứa bé, hai người này rất là nghe lời Tiên hoa sen.

Mặc dù biết là đã đi vào kịch tính của trò chơi, nhưng Thu Thiên không có sự mê hoặc hơi khản trương.

Luôn cảm thấy mờ mờ ảo ảo, lần này nhiệm vụ sẽ có một đột phá rất lớn.

Dù sao nhiệm vụ cũng có tám vòng, cũng nên hoàn thành nhiệm vụ rồi chứ?

Nếu không thì bọn họ có coi như rất bình tĩnh thì cũng sẽ không nhận được mà lập tức đi tìm gặp NPC, chân chạy, giết quái, bắt sủng vật, nhảy đỉnh tháp, vì NPC mà bày quán, vì NPC mà mua đồ, hợp thành đồ giao cho NPC, hái hoa.....

Còn kém cái gì nữa? Giống như trò chơi trong hệ thống thì bọn họ đã làm hết cả rồi.

Thu Thiên âm thầm cầu nguyện, hi vọng lần này trò chơi sẽ không biến thái đến mức để cho bọn họ phải đi làm cái gì khác nữa đi.

Sau khi hình ảnh hiện ra, trong tay của Tiên hoa sen cầm ba đoá Bích Liên hoa, vui mừng cùng kích động nhìn về phía Thu Thiên cùng Tây Hồ.

“Tiểu tiên thật không có nhìn nhầm người, hai vị quả nhiên là người trời cao đã phái tới trợ giúp cho ta thoát khỏi bế khổ của người hữu duyên.”

Nói xong còn lau nước mắt: “Nhớ ngày đó, tiểu tiên chính là sinh ra và lớn lên ở Bích Liên Hoa trên núi Phượng Linh, bởi vì giống với hoa sen đến bảy phần mà Tiên Tổ liền nhận ta làm đệ tử, thu ta làm môn hạ của người, mang tiểu tiên đi tu luyện, tiểu tiên mới có thể trở thành Tiên hoa sen ung dung vui sướng trong cái đình này.” Nói xong còn khẽ nâng đầu lên nhìn khoảng không, giống như đang nhớ lại bộ dáng của năm đó.

Thu Thiên im lặng, cái này thì có liên quan gì với nhiệm vụ của bọn họ sao?

Quả nhiên khi Tiên hoa sen kể xong, trong trò chơi Thu Thiên khẽ dậm chân: “Vậy thì có tác dụng gì, ta cùng phu quân của ta trải qua gian nguy, lại không tìm thấy hai vị hữu duyên kia trong Vọng Nguyệt Thành đó giống như người nói. Muốn hoa này thì có ích lợi gì!”

Nghe thấy Thu Thiên nói thế, Tiên hoa sen lập tức tươi tỉnh trở lại cười nói: “Hai vị chó vôi, đợi tiểu tiên nói nguyên do cho hai vị biết.”

Sau đó NPC Tiên hoa sen bắt đầu phi thường dài dòng giải thích.

Trải qua quá trình Thu Thiên nhanh chóng phân tích, thì có kết quả như sau:

Bởi vì cô ấy tự ý giúp người phạm nên làm nhân duyên bị rối loạn, nguyệt lão buộc tội, bị phong ấn ở nơi này. Chỉ có sửa lại đoạn nhân duyên sai lầm kia mới có thể giải phong ấn.

Nhưng là vì nguyệt lão muốn trừng phạt cô ấy nên còn cố ý nói lên Thiên Đình, vì vậy Thiên Đình có lệnh không được tiết lộ họ tên của hai vị bị làm trề nải nhân duyên kia, chỉ có thể dùng phương pháp khác khiến cho người phạm trần có tình trong người đi tìm giúp cô ấy.

Cố tình hai vị kia đã sớm hoá thành tiên cùng với ma, nhưng bởi vì trần duyên chưa dứt, nên một người thì ở nhân gian chờ đợi, còn một người thì bị ma pháp không chế, nhưng vẫn tâm niệm tình lang, đang chịu vô tận khổ sở trong đau khổ.

Chuyện mà Thu Thiên cùng Tây Hồ cần làm chính là trở lại chín trăm năm trước, ngăn cản Cửu Yêu Huyền Ma không chế ma pháp đối với vị kia, đồng thời tiêu diệt Cửu Yêu Huyền Ma, cứu thoát cô gái đang ở trong tay hắn, làm cho đôi nam nữ số khổ đó có thể gặp nhau.

Vì vậy, Thu Thiên cùng với Tây Hồ mới có thể vừa nhận được nhiệm vụ ẩn tàng thì bị truyền tống về đình ngắm hoàng hôn ở sườn núi “Chín trăm năm trước”.

Bởi vì đình ngắm hoàng hôn ở sườn núi đó chính là nơi người con trai đã chờ đợi cô gái tu hành trở về đúng với ước hẹn, cũng chính là cô gái bị Cửu Yêu Huyền Ma bắt đi.

Nguyên do là như vậy, chuyện xưa như vậy không khỏi làm cho Thu Thiên cảm thấy thổn thức.

Mặc dù chuyện xưa tình tiết rơi vào phong cách cũ rích nhưng vẫn như cũ làm cho cô cảm động.

Không phải là bởi vì phải xuyên trở về “Chín trăm năm trước” cứu vớt người nào mà bởi vì Tiên hoa sen chính là cô gái trần duyên chưa dứt kia.

Trên thế gian này, tất cả tình yêu cũng tương tự như vậy, yêu nhau lúc vui vẻ cũng tương tự, nhưng nguyên nhân làm cho tiếc nuối thì lại có rất nhiều.

Coi như bởi vì hiểu lầm đôi phương mà rời đi, nhưng vẫn còn cố chấp chờ đợi.

Mặc dù có hơi ngốc, có chút mềm yếu, nhưng Thu Thiên vẫn cảm thấy sự chờ đợi như vậy đã cảm động đến cô.

Mặc dù trò chơi có những tình tiết không hoàn mỹ, mặc dù 900 năm quá dài, nhưng như vậy thì có sao đâu?

Giỏi ở đây chính là việc tìm kiếm hoàn mỹ trong cái không hoàn mỹ, đây vẫn là sở trường của cô.

Cho nên, cô cảm thấy được làm nhiệm vụ ẩn tàng ở nơi này rất hạnh phúc.

Dĩ nhiên, chỉ là hạnh phúc ở trong lòng, trên thực tế, Tiên hoa sen vẫn còn thao thao bất tuyệt (nói liên tiếp không ngừng).

Cái gì mà nguyệt lão mặc dù không muốn nói cho bọn họ biết tên tuổi của đôi nam nữ kia, nhưng lại không nhận được sự cầu khẩn của Tiên hoa sen, lại ngại vì mặt mũi của sư phụ tiểu tiên mà đồng ý với Tiên hoa sen, nếu là người có tình có thể chịu được chín khảo nghiệm dưới sự an bài của ông ấy thì ông ấy đồng ý cho Tiên hoa sen nói cho Thu Thiên cùng Tây Hồ tên tuổi của đôi nam nữ kia.

Dĩ nhiên chín khảo nghiệm kia do hai người bọn họ sau khi nhận được nhiệm vụ phải lần lượt hoàn thành.

Nhưng... Chín khảo nghiệm, hiện tại bọn họ mới làm có tám nhiệm vụ mà thôi!

Thu Thiên đột nhiên có chút buồn bực, nếu như lời Tiên hoa sen vừa nói thì cô cùng với Tây Hồ phải làm thêm một vòng nhiệm vụ nữa sao?

Đang suy nghĩ thì trong màn hình người con trai mặc đồ màu xanh vải lụa một cái: “thì ra là như vậy, kể tiếp tiểu tiên có thể thông báo cho ta biết cửa ải mà hai vị chồng chúng ta nên làm thế nào được hay không?”

Tiên hoa sen gật đầu: “Làm phiền hai vị giúp tiểu tiên diệt trừ đi Cửu Yêu Huyền Ma, giúp đỡ ta cứu cô gái ấy ra đây, nếu hai vị giúp tiểu tiên hoàn thành việc này thì cũng không uổng phí tiểu tiên ở chỗ này khổ khổ chờ đợi 900 năm.”

Nói xong còn có một hàng chữ nhỏ nhắc nhở: [vì Tiên hoa sen thu hồi nguyên thân Bích Tiên Hoa, hoàn thành khảo nghiệm Cửu trọng của nguyệt lão – vòng thứ chín].

Thì ra là như vậy, đây chính là khảo nghiệm thứ chín, cái trò này thiết kế thật đúng là... Thần kỳ, quá thần kỳ.

Ngay sau đó, Tiên hoa sen lại nói thêm đôi câu, nội dung thật đơn giản là bọn họ phải cẩn thận, nhất định phải tiêu diệt được Cửu Yêu Huyền Ma, còn nói cái gì mà đừng quên khi đối phó với Cửu Yêu Huyền Ma thì nhất định phải che yêu khí kia lại, lại vừa phải toàn thắng.

Tây Hồ cùng Thu Thiên gật đầu đồng ý, mặt hồ bắt đầu biến hoá, Tiên hoa sen từ ở giữa ánh sáng màu bạc từ từ nhạt đi, giữa hồ lại xuất hiện một vòng sáng truyền thống.

Thu Thiên cùng Tây Hồ thông thạo đi vào khe hở.

Sau mấy giây, người con trai mặc áo xanh cùng cô gái mặc áo tím cùng xuất hiện ở trên đỉnh ngắm cảnh hoàn hôn trên sườn núi.

Nhìn nhắc nhở ở thanh nhiệm vụ, nhớ tới câu nói cuối cùng của Tiên hoa sen kia, cô không hiểu là nói cái gì.

Cái gì mà che yêu khí kia đi, nhìn nhắc nhở chỉ sợ là một đại BOSS đó, không biết hai người có giết được hay không, hay là muốn tổ đội tìm thêm những người khác.

Mà người con trai kia thừa dịp cô suy nghĩ không thông nhận được một tin nhắn.

Là lão Tam gửi tới, hỏi anh ta xem ngày kia có muốn đi chơi gặp mặt hay không, hôm nay tự nhiên gọi điện thoại nói là muốn đi.

Anh không cần suy nghĩ gửi cho lão Tam một câu trả lời: “Không đi.”

Lão Tam cũng nhanh chóng gửi trở lại cho anh một tin nhắn: “Cũng tốt, nơi có nhiều người tự nhiên sẽ có nhiều thị phi.”

Người con trai cười một tiếng, lão Tam đúng là người hiểu anh ta nhất.

Ban đầu người lấy phần thưởng làm mồi nhử để cho anh cùng với Thu Thiên tham gia buổi gặp mặt cũng là lão Tam biết đầu tiên.

Anh nói mình chỉ có thể tiếp nhận phỏng vấn thì ngược lại lão Tam mỉm cười: “Như vậy thì có thể.”

Lão Tam hiểu ý của anh, anh sẽ cự tuyệt không chỉ vì không đồng ý việc dùng phương thức như vậy để trao đổi lợi ích, nhưng quan trọng hơn cả là anh tuyệt đối sẽ không bắt cô phải phối hợp với anh, làm bất kỳ chuyện gì mà cô không muốn.

Nghĩ đến Thu Thiên thì nét mặt Kỳ Trí Viễn vô tình trở lên mềm mại hơn.

Nhìn thời gian, cũng đã đến lúc ăn cơm trưa rồi, anh ta liền nhắc nhở cô: “Em chuẩn bị ăn cơm đi.”

Kể từ khi biết người lớn trong nhà cô rất bận, căn bản là chỉ ăn một chút xiu để đối phó nên anh có trách nhiệm đốc thúc cô đi ăn cơm.

Vì vậy khi anh nói xong, cô mới nhìn đồng hồ, quả nhiên đã mười hai giờ rồi, nên đi nấu mì thôi.

Bởi vì nhiệm vụ làm rất thuận lợi, tâm tình tốt, vừa hát vừa nấu mì, sau đó trở về phòng của mình nhìn thấy anh dường như còn chưa treo máy để đi ăn cơm, cô nhìn màn hình, đột nhiên như ma xui quỷ khiến đánh một câu.

“Thỏ Con rủ em đi tham gia buổi gặp mặt, em đồng ý rồi.”

Người con trai không có nói gì, nhưng lại nhìn vào màn hình trong mắt đen khẽ nheo lại.

Buổi gặp mặt...

Lúc trước bởi vì chuyện phỏng vấn, Tây Hồ từng thảo luận qua chuyện tham gia buổi gặp mặt, Tây Hồ cũng giống cô, đối với việc gặp mặt thì không cảm thấy hứng thú lắm.

Cho nên nói cho anh biết chỉ là bởi vì hai người đều biết đến, đột nhiên cô lại đồng ý với Thỏ Con là sẽ tham gia, dường như giống với nghĩ một đảng làm một lèo.

Cho nên cô nên nói với anh, không phải là giải thích, mà là... báo một tiếng.

Quả thật Tây Hồ cũng không cảm thấy gì, vì vậy buổi chiều treo máy xem phim cùng cô, sau đó buổi tối làm nhiệm vụ bang phái, hái thuốc gì đó với anh, thỉnh thoảng viết mấy câu trò chuyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tận cho tới nửa đêm, cô chuẩn bị thoát khỏi trò chơi.

Tây Hồ đứng ở phía trước đột nhiên quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, từng câu từng chữ nói: “Anh muốn mời em đi xem phim.”

Xem phim? Từ nhỏ đến lớn Thu Thiên đã xem qua vô số phim điện ảnh, ấn tượng sâu nhất chính là thời trung học năm nhất đã xem “RMS Titanic.”

Mỗi lần đi xem phim, đều là nhà trường tổ chức quan sát giáo dục lòng yêu nước, hoặc là cùng đi xem với bạn; còn việc đi xem phim một mình với một người con trai thì chưa có bao giờ.

“Đến lúc đó anh cho em xem hình.”

Đúng rồi, còn có hình! Thu Thiên nghĩ tới.

“Được... Đi đâu xem?”

Tây Hồ cười cười: “Thứ bảy, một giờ chiều.”

Sau khi Thu Thiên đồng ý xong mới nhớ tới đó không phải chính là ngày có buổi gặp mặt hay sao?

Người con trai biết nên bổ sung thêm: “Mua xong vé mới phát hiện thời gian bị trùng.”

A, vậy làm sao bây giờ.

Cũng đã đồng ý với Thỏ Con rồi, nhưng nếu như cầm vé xem phim đi đổi hình như còn mất tiền phí nữa thì phải?

Thu Thiên do dự.

“Thật ra thì, không đi cũng được,” anh nói “nếu lần sau muốn xem thì lại xếp hàng là được.”

“Còn phải xếp hàng sao?” Thu Thiên có chút kinh ngạc hạ thấp giọng xuống, rạp chiếu phim kia rất đông ư?

Nghĩ đồng đương nhiên là náo nhiệt, hơn nữa đó là phim Avatar, gần như chật kín người xem.

Tròng mắt đen láy của người con trai nào đó sáng lên, khoe môi lặng lẽ nâng lên: “Thời gian xếp hàng cũng không có lâu, chỉ hơn một giờ thôi.”

Lại còn xếp hàng hơn một giờ nữa, đã vậy còn không phải đồ miễn phí!

Trải qua giây phút ngần ngừ nhưng lại vừa kịch liệt giãy giụa trong lòng, Thu Thiên quyết định làm việc chính quan trọng nhất, dù sao anh ta cũng đã tốn tiền lại còn mất công đi xếp hàng!

Gõ nhẹ vào bàn: “Được rồi em sẽ đi.”

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

3 thành viên đã gửi lời cảm ơn trâu đầm nước về bài viết trên: Meoconsieuluoi, dinh_dang, ngưng bích

Có bài mới 12.08.2017, 20:45

Hình đại diện của thành viên

Serena Nguyen

Đại Thần Hồng Hồ Bang Cảm Thú

Đại Thần Hồng Hồ Bang Cảm Thú

Ngày tham gia: 12.11.2015, 01:16

Tuổi: 20 Nữ

Bài viết: 633

Được thanks: 1355 lần

Điểm: 8.05

Có bài mới Re: [Hiện đại - Võng du] Thu Thiên, mau đến đây - Tà Tiểu Hồ Ly - Điểm 11

Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo...

Chương 55: Chúng ta đang xem mắt

Editor: Serena Nguyen

Beta: Shin-sama

Ảo tưởng hoàn mỹ cùng Thu Thiên đến buổi offline gặp mặt người chơi của Thỏ Con cứ vậy mà tan thành mây khói.

Cô ôm điện thoại di động nước mắt nước mũi ròng ròng: “Cậu đó, không giữ lời gì hết, tởm đây còn đang mong đợi cùng cậu song hoa hợp bích, gặt hái xán lạn! Đến lúc đó ta đây trở thành một nhân vật nổi tiếng xuất hiện trên trang chủ, hấp dẫn vô số soái ca.”

Thu Thiên vốn còn đang áy náy sâu sắc với Thỏ Con, dù sao lúc trước đã đồng ý Thỏ Con rồi, sau đó lại thay đổi, tự nhiên không thể nói gì được.

Nhưng là, nghe Thỏ Con khóc lóc than vãn xong, cô cảm thấy...

Thay vì trên đầu gắn bông hoa to oành song hoa hợp bích cùng Thỏ Con, thà rằng để cho cô thất hứa một lần đi.

Ước chừng sau 1h 20" bốn mươi mấy giây, cuối cùng Thỏ Con cũng đón nhận thực tế là Thu Thiên không thể đi offline.

Nhưng đã thương lượng với Thu Thiên, trước khi cô về Tân Chi, Thu Thiên phải đi Tây Đan đạo phố với cô.

Thu Thiên cười cười, trịnh trọng đồng ý.

Cuối cùng cũng khiến Thỏ Con không quá buồn bực, nếu không cũng chẳng có tâm trạng xem phim.

Đột nhiên nhớ tới đã hẹn bạn nam nào đó đi xem phim, nhưng lại không biết ở rạp nào.

Vì vậy lại nhắn tin cho anh.

Vừa mới gửi xong, điện thoại đã tươi vui vang lên.

Giọng anh dịu dàng và từ tính, cực kỳ tự nhiên mà nói: “Thu Thiên.”

Mặc dù, mấy ngày nay, Thu Thiên đã nghe anh gọi cô như vậy vô số lần, nhưng mỗi một lần nghe, trái tim vẫn sẽ không khỏi nhảy lên mấy cái.

Hơn nữa ở trong điện thoại, khi giọng nói trầm thấp lại vô cùng nhu hòa của anh truyền tới trong tai thì chắc chắn sẽ có ảo giác, giống như người con trai đang nói chuyện bên tai không phải anh, mà là một ca sĩ nổi tiếng.

Dĩ nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, bạn học Thu vẫn hết sức bình tĩnh.

Vì vậy cô cũng tự nhiên nhẹ nhàng đáp lời: “Vâng.”

Anh đã mua vé ở rạp Vanda trên đường Trường An, cũng được coi như rạp chiếu phim khá ổn trong thành phố.

Trước kì nghỉ Thu Thiên vẫn đi xem phim cùng mẹ Giang bằng vé được công ty mẹ phát, cảm giác rất tuyệt.

Vì vậy cô nói: “Rạp chiếu này em từng đến rồi, cũng không tệ.”

Lúc này anh mới nhỏ giọng cười nói: “Vậy thì tốt.”

Không biết thế nào, Thu Thiên đột nhiên lại nhớ tới lần gặp mặt ở phố Tây Đan ngày đó, trong tiệm bánh ngọt, vẻ mặt của anh lúc nói mình tìm thông tin trên Baidu, môi hồng không khỏi khẽ nhếch.

Người này, luôn mang tới cho cô một cảm giác, dường như làm chuyện gì cũng cực kì tỉ mỉ, lại cũng không bộc lộ ra ngoài, thường bị che lấp.

Khiến cô nghĩ đến một câu ông cô thường thích nói: “Quân tử lịch sự tao nhã, không cần nhiều lời.”

Thu Thiên cảm thấy, câu nói này, có vài người quả thật rất thích hợp.

Cười mớ máy vì tính ra, mới vừa lên QQ, ông nội lại gọi điện tới.

Nói là nếu cô có thời gian thì tới nhà ông một chuyến, thăm lão già là ông.

Bình thường ông nói như vậy, đều là bởi vì có người muốn đến nhà ông “xin chỉ dạy”.

Mất Thu Thiên lập tức sáng lên, cô thích nhất nghe ông nội giảng giải thiết kế như thế nào, tựa như gỡ kén kéo tơ, từng lớp từng lớp, lộ ra bản chất của thiết kế.

Nếu như không phải là bởi vì cô cuồng nhiệt yêu thích thiết kế công trình, cũng sẽ không học chuyên ngành mặc dù hấp dẫn lại cực kỳ khó đạt được thành tựu cao này.

Mặc dù cũng biết những người có bối cảnh gia đình, thường là có người đi trước chỉ bảo, nhận được mấy giải thưởng là không thành vấn đề.

Nhưng đối với Thu Thiên mà nói, cô vẫn luôn cho rằng ông và ba làm ra thành tích xuất sắc, cô cũng không thể không có thu hoạch gì được. Nếu như cô không cố gắng, vẫn sẽ là một người bình thường.

Cô chưa bao giờ cho là mình có năng khiếu, chỉ là cố gắng hơn mấy lần so với người khác.

Những điều này, đều là suy nghĩ của Thu Thiên, cô cũng không biết, thật ra thì, cô thật sự có thể được coi là mầm non có năng khiếu, chỉ là thật sự quá khiêm tốn, cho nên mới không tự biết mà thôi.

Thu Thiên một sách vừa vui vẻ đánh quai ở trong trò chơi, lại đang tưởng tượng về buổi xem phim cuối tuần.

Khi nhận được điện thoại ông bảo cô qua “học tập” thì vô cùng ngoan ngoãn hăng giọng đồng ý, tắt máy vì tính, thay quần áo.

Vừa đúng, có thể thoát khỏi lời cầu nhau liên miên bất tuyệt dặn dò cô không nên cắm đầu vào học không chịu suy tính đến cuộc sống của mẹ, ví dụ là thỉnh thoảng cũng phải yêu đương một chút.

Ngày ấy, sau khi anh Văn rời khỏi trò chơi, có lẽ là bị thất bại thảm hại vì Tây Hồ, ngày hôm sau dì Văn đó gọi điện thoại cho mẹ Giang, nói đại loại hai đứa bé cũng không có ý tiến tới, hay là chớ miễn cưỡng.

Khiến cho mẹ Giang tức giận ngồi trong phòng khách cảm gối ôm trên ghế salon ầm ĩ một phen, giận dữ nhỏ giọng chỉ trích tên họ Văn kia không hiểu được điểm tốt của con gái rệu nhà bà.

Nói rằng muốn họ Văn đó 30 tuổi đầu sẽ biến thành Địa Trung Hải (hói đó), tìm bạn gái giống như Phù Dung, đội đó, đội đó.

Mặc dù biết mẹ bất bình vì mình, nhưng Thu Thiên vẫn không nhận được đồ mớ hôi lạnh.

Cũng may mẹ không biết nguyên nhân anh Văn bỏ cuộc, nếu như bị mẹ biết, chẳng phải là cô cũng sẽ bị mẹ ruột của mình nguyên rủa hói đầu sao?

Thu Thiên không khỏi âm thầm xấu hổ.

Nhưng, chuyện này cũng chưa kết thúc.

Bởi vì mẹ thân yêu của Giang Thu Thiên thật sự quá quan tâm đời sống tình cảm của con gái bà, sợ con gái thích học quá mà đánh mất cuộc sống đại học bình thường.

Cho nên kết quả chính là, anh Văn vừa đi, nhưng mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định, tìm anh X.

“Con gái à, con xem mẹ trẻ trung không?”

“Trẻ ạ.”

“Biết tại sao mẹ đã 40 còn nhìn giống như hơn 20 không?”

“... Tại sao?”

“Bởi vì mẹ con, kết hôn với ba con sớm! Chúng ta quen biết trong hội trường ở trường, trong tích tắc gặp mặt đó, cũng cảm nhận được tâm ý của đôi phương, dường như trong trời đất chỉ còn lại hai người chúng ta...”

Dưới tình huống như vậy, dù cô muốn ở nhà yên lặng chơi trò chơi cũng không chơi được.

Hành động sáng suốt vẫn là đến nhà ông!

Vì vậy, Thu Thiên nhanh chóng thay quần áo, áo lông kiểu baby màu vàng nhạt, quần bò màu đen, bốt màu vàng nhạt.

Sau khi ra cửa, lên xe điện ngắm nhìn thấy bóng mình trong cửa sổ thì mới đột nhiên nhớ ra...

Hình như lần trước cô tới nhà ông cũng mặc y hệt như vậy. Thật đúng là... trùng hợp.

Thu Thiên không khỏi có chút xấu hổ, mấy ngày này, thời gian tiêu tốn trong trò chơi càng ngày càng nhiều, trừ ra ngoài gặp Thỏ Con và anh ra, cô gần như đã thành trạch nữ điển hình.

Chẳng lẽ là bởi vì cô quá chuyên chú làm nhiệm vụ trong trò chơi?

Sắp đến Tết âm lịch, còn mấy ngày nữa... Trước Tết đi xem phim cùng anh, lại còn xem phim Avatar...

Trong chuỗi suy nghĩ lung tung không giới hạn, cuối cùng Thu Thiên có chút hoảng hốt đã đến chung cư nơi ông ở.

Mặc dù đang là mùa đông, nhưng trước cửa nhà ông nội vẫn ngập tràn sắc xuân. Trong cửa sổ thủy tinh sát đất là rất nhiều cây xanh của ông nội, từ xa cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của người đi đường.

Cộng thêm trong phòng mơ hồ truyền tới tiếng cười sang sảng, Thu Thiên không khỏi có chút tình nghịch nhón chân đi đến giống như đứa bé.

Vừa đúng lúc đi bảo mẫu chăm sóc ông đứng ở cửa vớt rác, thấy Thu Thiên, nét mặt vui mừng, Thu Thiên vội vàng đưa ngón tay lên môi ra hiệu chớ lên tiếng, đi ấy lập tức hiểu ý gật đầu, Thu Thiên cứ như vậy lặng yên không tiếng động vào cửa.

Đi từ cửa hành lang vào trong phòng khách, đang định hô to một tiếng: “Ông, con tới rồi!” như thường ngày, không ngờ lại nghe được tiếng của một người con trai trẻ tuổi.

Giọng nói kia, giống như suối mát trong khe núi, chậm rãi chảy xuôi bên tai, dễ nghe làm cho người ta nhin không được suy đoán gương mặt người con trai này.

Cười rộ lên giống như hoa mai trong tuyết tháng hai, lộ ra ấm áp trong tiết trời lạnh giá.

Cảm giác này, đối với Thu Thiên mà nói thật rất quen thuộc, rất quen thuộc.

Cô vô thức bước chậm lại, nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy một bóng dáng thon dài áo trắng quần đen nhả nhặn đứng cạnh tủ trưng bày ở góc phòng khách.

“Thu Thu của chúng ta tới rồi!” Ông đột nhiên phát hiện Thu Thiên đứng yên bên cạnh bình hoa cao trong phòng khách, lập tức hiền lành vẫy tay.

Bóng dáng thon dài kia cũng chậm rãi xoay người.

Trông mặt đen như ngọc kia nhìn thấy Thu Thiên thì thoáng qua một cảm giác khó có thể miêu tả, gương mặt xuất chúng giống như nở rộ trong gió xuân, nhếch môi cười với cô “Xin chào, Giang Thu Thiên.” Đọc đến tên của cô thì cố ý đọc chậm lại, từng chữ từng chữ, giống như là muốn khắc ghi trong lòng.

“Tây...” Thu Thiên ngờ ngác nhìn anh, há miệng, mới chỉ hô lên một chữ, đã bị tiếng cười của ông nội chen ngang.

“Thằng nhóc thối, thấy sao? Ông Giang không lừa con chứ? Cháu gái nhà ta rất đẹp đúng không?” Ông vui mừng nhìn cháu gái nhà mình.

Dù sao Thu Thiên cũng học ban tự nhiên, nhanh chóng phản ứng lại, đầu nghiêng về phía ông, tầm mắt chưa từng dời khỏi người con trai kia.

“Ông, ông có khách ạ.”

Ông cười ha ha một tiếng, chỉ vào ông chủ trung niên anh tuấn nào đó ở bên cạnh mà Thu Thiên cảm thấy có hơi quen quen: “Bác Kỳ, lần trước con gặp rồi đó, “sau đó hất cằm về phía cậu con trai trẻ tuổi: “Còn đây, chính là con trai của bác Kỳ.”

Con trai của bác Kỳ? Là anh.....

Anh mặt mày sáng quắc nhìn cô, bên môi luôn có ý cười nhàn nhạt.

Anh tới gần cô, rõ ràng trong phòng khách anh cách cô chỉ có mấy thước, lại cảm thấy khi anh đi về phía cô, sau lưng như cuốn theo cả phòng gió xuân.

“Thu Thiên, anh là... Kỳ Tri Viễn.”

Kỳ Tri Viễn.

Thu Thiên nhẹ chớp mí, cẩn thận đọc cái tên này trong lòng một lần, lúc này mới ngược mắt nhìn về phía anh, nhẹ nhàng gọi anh: “Kỳ Tri Viễn.”

“Chính là anh.” Anh hơi khom người, giống như muốn lại gần cô, lúc anh khom người, lông mi của Thu Thiên như cánh bướm từ từ chớp.

Hai gương mặt trẻ tuổi lại đẹp trai xinh gái, hai người trẻ tuổi vừa thường thức lẫn nhau vừa liếc mắt đưa tình.

Chiếu vào trong mắt hai người lớn tuổi, thật là tương đối đáng vui mừng.

Vẫn là ông của Thu Thiên ho nhẹ một tiếng trước, sau đó ba Kỳ lập tức giống như vừa nghĩ ra chuyện gì, nói với ông nội Thu Thiên: “Thầy Giang, không phải vừa rồi thầy muốn ném thử rượu hoa quế vợ em làm sao?”

Quả nhiên, ông nghe được những lời này của ba Kỳ, vẻ mặt lập tức ngậy ra sừng sốt một chút, ngay sau đó nói: “Đúng vậy, đúng vậy, rất muốn uống, Thu Thu à! Con đi lấy rượu hoa quế cho ông đi.”

Thu Thiên còn chưa hồi phục hoàn toàn sau vụ kinh hãi vì thấy Tây Hồ xuất hiện trong phòng khách nhà ông mình, nghe ông đột nhiên vừa nói như vậy, có chút nghi ngờ: “Rượu hoa quế?”

Ba Kỳ cười ôn hòa: “Đến nhà chúng ta lấy, để tiểu Viễn nhà ta dẫn cháu đi.”

Ông cũng vô cùng hiền lành gật đầu: “Được được, coi như rèn luyện thân thể, đi bộ đi.”

Nếu người lớn đã nói như vậy, Thu Thiên còn có thể như thế nào nữa đây.

Vì vậy, dưới ánh mắt vô cùng hiền hòa và che chở của hai người lớn, Giang Thu Thiên cùng Kỳ Tri Viễn được nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn ra tận ngoài cửa.

“Đi đi, Thu Thu, không cần phải để ý đến ông, ông nội có bác Kỳ ở cùng rồi.”

“Đúng, có bác ở đây. Tiểu Viễn à, mang Thu Thiên đi về nhà, nhớ lấy trái cây vừa được biếu ra nhé.”

Rõ ràng Mặt Kỳ Tri Viễn gật gật một cái, nhưng vẫn cười cười: “Vâng.”

Hai người đi ra khỏi mấy bước, vừa quay đầu liếc nhìn, lúc này hai người lớn một mực đưa mắt nhìn bọn họ mới lưu luyến không rời đóng cửa, trước khi đóng cửa, ông còn mạnh mẽ hét lên dặn dò: “Đi bộ đi đấy!”

“Vâng ~” Thu Thiên bắt đầu dĩ phát phát tay, ý bảo hai người nhanh vào nhà.

Rốt cuộc hai người cũng ngoan ngoãn vào nhà, Thu Thiên thờ phào nhẹ nhõm, cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh đấy.

Tỷ như, tại sao ông muốn bọn họ đi lấy rượu hoa quế, anh đến đây lúc nào, còn nữa, không phải anh đã sớm biết cô là ai rồi chứ.

Nghĩ tới đây, cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, lại phát hiện anh nhìn mình chằm chằm.

Giống như biết cô muốn hỏi điều gì, anh nhếch môi cười: “Mới vừa rồi hai người lớn nói chuyện phiếm nói tới ăn uống, vừa vặn nói tới rượu hoa quế.”

Trước khi Thu Thiên... đến, vừa lúc ba Kỳ nói đến mẹ Kỳ làm rượu hoa quế, gọi lên kí ức của ông Thu Thiên, nhớ năm đó, ông nội luôn tràn đầy tình cảm với những món ngọt như này. Nói chuyện phiếm với ba Kỳ, không ngờ mẹ Kỳ Tri Viễn cũng rất am hiểu làm món này. Vì vậy hai người đã thỏa thuận, lần sau ba Kỳ đến, phải mang theo rượu hoa quế cho ông ném thử một chút.

Đoạn đối thoại này, Kỳ Tri Viễn đã biết, nhưng mùa này hiển nhiên là không có hoa quế. Cho nên ba Kỳ vừa nói như thế, anh nháo cái đã hiểu rõ ý tứ, thật ra hai người đó muốn tạo cơ hội cho bọn anh.

Từ trước đến giờ ba anh rất nghiêm nghị với anh, nhưng lại không áp đặt bất kỳ quyết định nào lên anh, chẳng lẽ vừa rồi lúc anh nhìn thấy cô, biểu hiện rõ ràng vậy sao?

Đúng là vẫn không thể không chế được mình, anh không khỏi thấy buồn cười, khẽ lắc đầu.

Thu Thiên có chút mất hồn nhìn đường cong tuấn tú trên mặt anh, ngay sau đó khắc chế mình, nhìn về phía khác: “... Có một vấn đề muốn hỏi.”

“Được, em nói đi.” Anh nhìn lên đỉnh đầu của cô, trong mắt lại thoáng qua nét kinh ngạc.

Thu Thiên cắn cắn môi dưới, hít một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Lúc nào thì biết em là... Giang Thu Thiên?”

Anh hơi sững sờ, ngay sau đó chậm rãi cười: “Năm phút trước, lúc em bước vào.”

A, cô còn tưởng rằng.. Anh là có mưu đồ từ trước... có kế hoạch..

“Thu Thiên, nếu như sớm biết em là Giang Thu Thiên, vậy lần trước anh cũng sẽ không rời đi trước.”

Hả? Lần trước? Thu Thiên không hiểu nhìn về phía anh, thế nhưng anh lại không tiếp tục đề tài này nữa, hơi chế giễu cười một tiếng: “Đi thôi.”

“Về nhà lấy rượu hoa quế?”

“Ừm... Vậy có chút xa xôi.”

“Nhà anh rất xa?” Tại sao cô cảm giác, giọng Tây Hồ, ồ không đúng, giọng Kỳ Tri Viễn rất kỳ quái nhỉ.

“Không gần.” Anh dừng một chút, nói tiếp: “Ồ Phong Đài.”

Từ nhà ông Thu Thiên đến Phong Đài, đi xe buýt cũng đôi ba bốn tuyến, hơn 30 điểm dừng, nếu ngồi tàu điện ngầm, cũng phải đổi xe buýt, đi cũng phải hết khoảng hơn 1 tiếng.

Xa như vậy, ông lại muốn đi bộ!!!

“Chúng ta... Thật sự... Đi bộ đến sao?” Thu Thiên chỉ cảm thấy trên đầu bay tới một đống mây đen, bắt đầu kết hợp với nhau, sắp mưa gió sấm chớp.

Anh bước được hai bước, đột nhiên dừng lại quay đầu lại nhìn: “Còn chưa hiểu sao?”

Thu Thiên lẳng lẳng nhìn anh, đến tột cùng phải hiểu cái gì.

Đôi mắt đẹp trên gương mặt vẫn chứa nét cười nhàn nhạt của Kỳ Tri Viễn hơi nhú lại “Chúng ta là đang xem mắt đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chúng ta đang xem mắt

Editor: Serena Nguyen

Beta: Shin-sama

Ảo tưởng hoàn mỹ cùng Thu Thiên đến buổi offline gặp mặt người chơi của Thỏ Con cứ vậy mà tan thành mây khói.

Cô ôm điện thoại di động nước mắt nước mũi rùng rùng: "Cậu đó, không giữ lời gì hết, tớ đây còn đang mong đợi cùng cậu song hoa hợp bích, gặt hái xán lạn! Đến lúc đó ta đây trở thành một nhân vật nổi tiếng xuất hiện trên trang chủ, hấp dẫn vô số soái ca."

Thu Thiên vốn còn đang áy náy sâu sắc với Thỏ Con, dù sao lúc trước đã đồng ý Thỏ Con rồi, sau đó lại thay đổi, tự nhiên không thể nói gì được.

Nhưng là, nghe Thỏ Con khóc lóc than vãn xong, cô cảm thấy . . .

Thay vì trên đầu gắn bông hoa to oành song hoa hợp bích cùng Thỏ Con, thà rằng để cho cô thất hứa một lần đi.

Ước chừng sau 1h 20' bốn mươi mấy giây, cuối cùng Thỏ Con cũng đón nhận thực tế là Thu Thiên không thể đi offline.

Nhưng đã thương lượng với Thu Thiên, trước khi cô về Tân Chi, Thu Thiên phải đi Tây Đan dạo phố với cô.

Thu Thiên cười cười, trịnh trọng đồng ý.

Cuối cùng cũng khiến Thỏ Con không quá buồn bực, nếu không cũng chẳng có tâm trạng xem phim.

Đột nhiên nhớ tới đã hẹn bạn nam nào đó đi xem phim, nhưng lại không biết ở rạp nào.

Vì vậy lại nhắn tin cho anh.

Vừa mới gửi xong, điện thoại đã tươi vui vang lên.

Giọng anh dịu dàng và từ tính, cực kỳ tự nhiên mà nói: "Thu Thiên."

Mặc dù, mấy ngày nay, Thu Thiên đã nghe anh gọi cô như vậy vô số lần, nhưng mỗi một lần nghe, trái tim vẫn sẽ không khỏi nhảy lên mấy cái.

Hơn nữa ở trong điện thoại, khi giọng nói trầm thấp lại vô cùng nhu hòa của anh truyền tới trong tai thì chắc chắn sẽ có ảo giác, giống như người con trai đang nói chuyện bên tai không phải anh, mà là một ca sĩ nổi tiếng.

Dĩ nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, bạn học Thu vẫn hết sức bình tĩnh.

Vì vậy cô cũng tự nhiên nhẹ nhàng đáp lời: "Vâng."

Anh đã mua vé ở rạp Vanda trên đường Trường An, cũng được coi như rạp chiếu phim khá ổn trong thành phố.

Trước kì nghỉ Thu Thiên vẫn đi xem phim cùng mẹ Giang bằng vé được công ty mẹ phát, cảm giác rất tuyệt.

Vì vậy cô nói: "Rạp chiếu này em từng đến rồi, cũng không tệ."

Lúc này anh mới nhỏ giọng cười nói: "Vậy thì tốt."

Không biết thế nào, Thu Thiên đột nhiên lại nhớ tới lần gặp mặt ở phố Tây Đan ngày đó, trong tiệm bánh ngọt, vẻ mặt của anh lúc nói mình tìm thông tin trên Baidu, môi hồng không khỏi khê nhếch.

Người này, luôn mang tới cho cô một cảm giác, dường như làm chuyện gì cũng cực tí mỉ, lại cũng không bộc lộ ra ngoài, thường bị che lấp.

Khiến cô nghĩ đến một câu ông cô thường thích nói: "Quần từ lịch sự tao nhả, không cần nhiều lời."

Thu Thiên cảm thấy, câu nói này, có vài người quả thật rất thích hợp.

Cười mở máy vì tính ra, mới vừa lên QQ, ông nội lại gọi điện tới.

Nói là nếu cô có thời gian thì tới nhà ông một chuyến, thăm lão già là ông.

Bình thường ông nói như vậy, đều là bởi vì có người muốn đến nhà ông "xin chỉ dạy".

Mất Thu Thiên lập tức sáng lên, cô thích nhất nghe ông nội giảng giải thiết kế như thế nào, tựa như gỡ kén kéo tơ, từng lớp từng lớp, lộ ra bản chất của thiết kế.

Nếu như không phải là bởi vì cô cuồng nhiệt yêu thích thiết kế công trình, cũng sẽ không học chuyên ngành mặc dù hấp dẫn lại cực kỳ khó đạt được thành tựu cao này.

Mặc dù cũng biết những người có bối cảnh gia đình, thường là có người đi trước chỉ bảo, nhận được mấy giải thưởng là không thành vấn đề.

Nhưng đối với Thu Thiên mà nói, cô vẫn luôn cho rằng ông và ba làm ra thành tích xuất sắc, cô cũng không thể không có thu hoạch gì được. Nếu như cô không cố gắng, vẫn sẽ là một người bình thường.

Cô chưa bao giờ cho là mình có năng khiếu, chỉ là cố gắng hơn mấy lần so với người khác.

Những điều này, đều là suy nghĩ của Thu Thiên, cô cũng không biết, thật ra thì, cô thật sự có thể được coi là mầm non có năng khiếu, chỉ là thật sự quá khiêm tốn, cho nên mới không tự biết mà thôi.

Thu Thiên một sách vừa vui vẻ đánh quái ở trong trò chơi, lại đang tưởng tượng về buổi xem phim cuối tuần.

Khi nhận được điện thoại ông bảo cô qua "học tập" thì vô cùng ngoan ngoãn háng giọng đồng ý, tắt máy vì tính, thay quần áo.

Vừa đứng, có thể thoát khỏi lời cầu nhàu liên miên bất tuyệt dặn dò cô không nên cắm đầu vào học không chịu suy tính đến cuộc sống của mẹ, ví dụ là thỉnh thoảng cũng phải yêu đương một chút.

Ngày ấy, sau khi anh Văn rời khỏi trò chơi, có lẽ là bị thất bại thảm hại vì Tây Hồ, ngày hôm sau di Văn đó gọi điện thoại cho mẹ Giang, nói đại loại hai đứa bé cũng không có ý tiến tới, hay là chớ miễn cưỡng.

Khiến cho mẹ Giang tức giận ngồi trong phòng khách cầm gối ôm trên ghế salon ầm ỉ một phen, giận dữ nhỏ giọng chỉ trích tên họ Văn kia không hiểu được điểm tốt của con gái rệu nhà bà.

Nói rằng muốn họ Văn đó 30 tuổi đầu sẽ biến thành Địa Trung Hải (hói đó), tìm bạn gái giống như Phù Dung, đội đó, đội đó.

Mặc dù biết mẹ bất bình vì mình, nhưng Thu Thiên vẫn không nhịn được đồ mồ hôi lạnh.

Cũng may mẹ không biết nguyên nhân anh Văn bỏ cuộc, nếu như bị mẹ biết, chẳng phải là cô cũng sẽ bị mẹ ruột của mình nguyên rủa hỏi đầu sao?

Thu Thiên không khỏi âm thầm xấu hổ.

Nhưng, chuyện này cũng chưa kết thúc.

Bởi vì mẹ thân yêu của Giang Thu Thiên thật sự quá quan tâm đời sống tình cảm của con gái bà, sợ con gái thích học quá mà đánh mất cuộc sống đại học bình thường.

Cho nên kết quả chính là, anh Văn vừa đi, nhưng mẹ vẫn chưa từ bỏ ý định, tìm anh X.

"Con gái à, con xem mẹ trẻ trung không?"

"Trẻ ạ."

"Biết tại sao mẹ đã 40 còn nhìn giống như hơn 20 không?"

". . . Tại sao?"

"Bởi vì mẹ con, kết hôn với ba con sớm! Chúng ta quen biết trong hội trường ở trường, trong tích tắc gặp mặt đó, cũng cảm nhận được tâm ý của đối phương, dường như trong trời đất chỉ còn lại hai người chúng ta. . ."

Dưới tình huống như vậy, dù cô muốn ở nhà yên lặng chơi trò chơi cũng không chơi được.

Hành động sáng suốt vẫn là đến nhà ông!

Vì vậy, Thu Thiên nhanh chóng thay quần áo, áo lông kiêu baby màu vàng nhạt, quần bò màu đen, bốt màu vàng nhạt.

Sau khi ra cửa, lên xe điện ngầm nhìn thấy bóng mình trong cửa sổ thì mới đột nhiên nhớ ra...

Hình như lần trước cô tới nhà ông cũng mặc y hệt như vậy. Thật đúng là. . . trùng hợp.

Thu Thiên không khỏi có chút xấu hổ, mấy ngày này, thời gian tiêu tốn trong trò chơi càng ngày càng nhiều, trừ ra ngoài gặp Thỏ Con và anh ra, cô gần như đã thành trạch nữ điển hình.

Chẳng lẽ là bởi vì cô quá chuyên chú làm nhiệm vụ trong trò chơi?

Sắp đến Tết âm lịch, còn mấy ngày nữa. . . Trước Tết đi xem phim cùng anh, lại còn xem phim Avatar. . .

Trong chuỗi suy nghĩ lung tung không giới hạn, cuối cùng Thu Thiên có chút hoảng hốt đã đến chung cư nơi ông ở.

Mặc dù đang là mùa đông, nhưng trước cửa nhà ông nội vẫn ngập tràn sắc xuân. Trong cửa sổ thủy tinh sát đất là rất nhiều cây xanh của ông nội, từ xa cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của người đi đường.

Cộng thêm trong phòng mơ hồ truyền tới tiếng cười sang sảng, Thu Thiên không khỏi có chút tình nghịch nhón chân đi đến giống như đứa bé.

Vừa đúng lúc đi bảo mẫu chăm sóc ông đứng ở cửa vứt rác, thấy Thu Thiên, nét mặt vui mừng, Thu Thiên vội vàng đưa ngón tay lên môi ra hiệu chớ lên tiếng, di ấy lập tức hiểu ý gật đầu, Thu Thiên cứ như vậy lặng yên không tiếng động vào cửa.

Đi từ cửa hành lang vào trong phòng khách, đang định hô to một tiếng: "Ông, con tới rồi!" như thường ngày, không ngờ lại nghe được tiếng của một người con trai trẻ tuổi.

Giọng nói kia, giống như suối mát trong khe núi, chậm rãi chảy xuôi bên tai, dễ nghe làm cho người ta nhận không được suy đoán gương mặt người con trai này.

Cười rộ lên giống như hoa mai trong tuyết tháng hai, lộ ra ấm áp trong tiết trời lạnh giá.

Cảm giác này, đối với Thu Thiên mà nói thật rất quen thuộc, rất quen thuộc.

Cô vô thức bước chậm lại, nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy một bóng dáng thon dài áo trắng quần đen nhả nhện đứng cạnh tủ trưng bày ở góc phòng khách.

"Thu Thu của chúng ta tới rồi!" Ông đột nhiên phát hiện Thu Thiên đứng yên bên cạnh bình hoa cao trong phòng khách, lập tức hiền lành vẫy tay.

Bóng dáng thon dài kia cũng chậm rãi xoay người.

Tròng mắt đen như ngọc kia nhìn thấy Thu Thiên thì thoáng qua một cảm giác khó có thể miêu tả, gương mặt xuất chúng giống như nở rộ trong gió xuân, nhếch môi cười với cô "Xin chào, Giang Thu Thiên." Đọc đến tên của cô thì cô ý đọc chậm lại, từng chữ từng chữ, giống như là muốn khắc ghi trong lòng.

"Tây. . ." Thu Thiên ngờ ngác nhìn anh, há miệng, mới chỉ hô lên một chữ, đã bị tiếng cười của ông nội chen ngang.

"Thằng nhóc thôi, thấy sao? Ông Giang không lừa con chứ? Cháu gái nhà ta rất đẹp đúng không?" Ông vui mừng nhìn cháu gái nhà mình.

Dù sao Thu Thiên cũng học ban tự nhiên, nhanh chóng phản ứng lại, đầu nghiêng về phía ông, tầm mắt chưa từng dời khỏi người con trai kia.

"Ông, ông có khách ạ."

Ông cười ha ha một tiếng, chỉ vào ông chú trung niên anh tuấn nào đó ở bên cạnh mà Thu Thiên cảm thấy có hơi quen quen: "Bác Kỳ, lần trước con gặp rồi đó," sau đó hất cằm về phía cậu con trai trẻ tuổi: "Còn đây, chính là con trai của bác Kỳ."

Con trai của bác Kỳ? Là anh. . . . .

Anh mặt mày sáng quắc nhìn cô, bên môi luôn có ý cười nhàn nhạt.

Anh tới gần cô, rõ ràng trong phòng khách anh cách cô chỉ có mấy thước, lại cảm thấy khi anh đi về phía cô, sau lưng như cuốn theo cả phòng gió xuân.

"Thu Thiên, anh là. . . Kỳ Tri Viễn."

Kỳ Tri Viễn.

Thu Thiên nhẹ chớp mi, cẩn thận đọc cái tên này trong lòng một lần, lúc này mới ngược mắt nhìn về phía anh, nhẹ nhàng gọi anh: "Kỳ Tri Viễn."

"Chính là anh." Anh hơi khom người, giống như muốn lại gần cô, lúc anh khom người, lông mi của Thu Thiên như cánh bướm từ từ chớp.

Hai gương mặt trẻ tuổi lại đẹp trai xinh gái, hai người trẻ tuổi vừa thường thức lẫn nhau vừa liếc mắt đưa tình.

Chiếu vào trong mắt hai người lớn tuổi, thật là tương đối đáng vui mừng.

Vẫn là ông của Thu Thiên ho nhẹ một tiếng trước, sau đó ba Kỳ lập tức giống như vừa nghĩ ra chuyện gì, nói với ông nội Thu Thiên: "Thầy Giang, không phải vừa rồi thầy muốn ném thử rượu hoa quế vợ em làm sao?"

Quả nhiên, ông nghe được những lời này của ba Kỳ, vẻ mặt lập tức ngầy ra sùng sốt một chút, ngay sau đó nói: "Đúng vậy, đúng vậy, rất muốn uống Thu Thu à! Con đi lấy rượu hoa quế cho ông đi."

Thu Thiên còn chưa hồi phục hoàn toàn sau vụ kính hải vì thấy Tây Hồ xuất hiện trong phòng khách nhà ông mình, nghe ông đột nhiên vừa nói như vậy, có chút nghi ngờ: "Rượu hoa quế?"

Ba Kỳ cười ôn hòa: "Đến nhà chúng ta lấy, để tiểu Viễn nhà ta dẫn cháu đi."

Ông cũng vô cùng hiền lành gật đầu: "Được được, coi như rèn luyện thân thể, đi bộ đi."

Nếu người lớn đã nói như vậy, Thu Thiên còn có thể như thế nào nữa đây.

Vì vậy, dưới ánh mắt vô cùng hiền hòa và che chở của hai người lớn, Giang Thu Thiên cùng Kỳ Tri Viễn được nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn ra tận ngoài cửa.

"Đi đi, Thu Thu, không cần phải để ý đến ông, ông nội có bác Kỳ ở cùng rồi."

"Đúng, có bác ở đây. Tiểu Viễn à, mang Thu Thiên đi về nhà, nhớ lấy trái cây vừa được biếu ra nhé."

Rõ ràng Mặt Kỳ Tri Viễn giật giật một cái, nhưng vẫn cười cười: "Vâng."

Hai người đi ra khỏi mấy bước, vừa quay đầu liếc nhìn, lúc này hai người lớn một mực đưa mắt nhìn bọn họ mới lưu luyến không rời đóng cửa, trước khi đóng cửa, ông còn mạnh mẽ hét lên dặn dò: "Đi bộ đi đấy!"

"Vâng ~~~" Thu Thiên bất đắc dĩ phát phát tay, ý bảo hai người nhanh vào nhà.

Rốt cuộc hai người cũng ngoan ngoãn vào nhà, Thu Thiên thở phào nhẹ nhõm, cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh đấy.

Tỷ như, tại sao ông muốn bọn họ đi lấy rượu hoa quế, anh đến đây lúc nào, còn nữa, không phải anh đã sớm biết cô là ai rồi chứ.

Nghĩ tới đây, cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, lại phát hiện anh nhìn mình chằm chằm.

Giống như biết cô muốn hỏi điều gì, anh nhếch môi cười: "Mới vừa rồi hai người lớn nói chuyện phiếm nói tới ăn uống, vừa vặn nói tới rượu hoa quế."

Trước khi Thu Thiên... đến, vừa lúc ba Kỳ nói đến mẹ Kỳ làm rượu hoa quế, gọi lên kí ức của ông Thu Thiên, nhớ năm đó, ông nội luôn tràn đầy tình cảm với những món ngọt như này. Nói chuyện phiếm với ba Kỳ, không ngờ mẹ Kỳ Tri Viễn cũng rất am hiểu làm món này. Vì vậy hai người đã thỏa thuận, lần sau ba Kỳ đến, phải mang theo rượu hoa quế cho ông ném thử một chút.

Đoạn đối thoại này, Kỳ Tri Viễn đã biết, nhưng mùa này hiển nhiên là không có hoa quế. Cho nên ba Kỳ vừa nói như thế, anh nhaoáng cái đã hiểu rõ ý tứ, thật ra hai người đó muốn tạo cơ hội cho bọn anh.

Từ trước đến giờ ba anh rất nghiêm nghị với anh, nhưng lại không áp đặt bất kỳ quyết định nào lên anh, chẳng lẽ vừa rồi lúc anh nhìn thấy cô, biểu hiện rõ ràng vậy sao?

Đúng là vẫn không thể khống chế được mình, anh không khỏi thấy buồn cười, khẽ lắc đầu.

Thu Thiên có chút mất hồn nhìn đường cong tuấn tú trên mặt anh, ngay sau đó khắc chế mình, nhìn về phía khác: ". . . Có một vấn đề muốn hỏi."

"Được, em nói đi." Anh nhìn lên đỉnh đầu của cô, trong mắt lại thoáng qua nét kinh ngạc.

Thu Thiên cắn cắn môi dưới, hít một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Lúc nào thì biết em là. . . Giang Thu Thiên?"

Anh hơi sững sờ, ngay sau đó chậm rãi cười: "Năm phút trước, lúc em bước vào."

A, cô còn tưởng rằng. . . Anh là có mưu đồ từ trước. . . có kế hoạch. . .

"Thu Thiên, nếu như sớm biết em là Giang Thu Thiên, vậy lần trước anh cũng sẽ không rời đi trước."

Hả? Lần trước? Thu Thiên không hiểu nhìn về phía anh, thế nhưng anh lại không tiếp tục đề tài này nữa, hơi chế giễu cười một tiếng: "Đi thôi."

"Về nhà lấy rượu hoa quế?"

"Ừm . . . Vậy có chút xa xôi."

"Nhà anh rất xa?" Tại sao cô cảm giác, giọng Tây Hồ, ồ không đúng, giọng Kỳ Tri Viễn rất kỳ quái nhỉ.

"Không gần." Anh dừng một chút, nói tiếp: "Ở Phong Đài."

Từ nhà ông Thu Thiên đến Phong Đài, đi xe buýt cũng đôi ba bốn tuyến, hơn 30 điểm dừng, nếu ngồi tàu điện ngầm, cũng phải đổi xe buýt, đi cũng phải hết khoảng hơn 1 tiếng.

Xa như vậy, ông lại muốn đi bộ!!!

"Chúng ta. . . Thật sự. . . Đi bộ đến sao?" Thu Thiên chỉ cảm thấy trên đầu bay tới một đồng mây đen, bắt đầu kết hợp với nhau, sắp mưa gió sầm chớp.

Anh bước được hai bước, đột nhiên dừng lại quay đầu lại nhìn: "Còn chưa hiểu sao?"

Thu Thiên lẳng lặng nhìn anh, đến tột cùng phải hiểu cái gì.

Đôi mắt đẹp trên gương mặt vẫn chứa nét cười nhân nhật của Kỳ Tri Viễn hơi nhú lại "Chúng ta là đang xem mắt đó."

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bạn gái... bạn gái

Editor: Serena Nguyen

Beta: Shin-sama

Xem mắt?

Cô và Tây Hồ đang xem mắt?

Phản ứng đầu tiên của Thu Thiên là, lại nữa, anh lại bắt đầu hào hứng quá mức nên muốn trêu chọc mình phải không.

Vì vậy rất tự nhiên lờ anh: "Lại đang nói bậy."

Anh nhìn về phía cô, trong tròng mắt đen có sự bao dung, nhưng lại nghiêng người về phía cô, dùng hơn giọng nói càng dịu dàng mê hoặc hơn nói: "Vậy em nói xem, tháng hai lấy đầu ra hoa quế."

Tháng hai, hoa quế...

Thu Thiên lẩm nhẩm một lần, quả nhiên sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười trong mắt anh đang càng ngày càng sâu.

Thu Thiên nhanh chóng động não, thảo nào mấy ngày trước ông gọi điện thoại hỏi cô gần đây đang làm gì, cô nói nghỉ lễ không có việc gì hết. Cô còn tưởng rằng ông nội nhớ cô, hỏi ông có muốn cô sang ở với ông mấy ngày hay không. Ông lại vội vàng nói không cần không cần, đợi đến lúc ông sẽ gọi cô qua. Ban đầu cô còn tưởng rằng ý ông nói là khi nào thảo luận gì với khách, đến lúc đó sẽ gọi cô. Bây giờ suy nghĩ một chút, quả thật kỳ hoặc.

Nói như vậy... thật sự là... xem mắt trá hình?

Sự thật này khiến Thu Thiên sợ hết hồn.

Cũng không phải bởi vì bị người lớn mai mối hù dọa, mà là nghĩ đến, lại là được chính ông mình sắp đặt, hơn nữa người xem mắt lại là anh, khiến cô dờ khóc dờ cười.

Đây cũng quá quái đi, một thiếu nữ trẻ trung và một chàng trai sáng chói, ở thế kỷ 21, lại phải đi xem mắt.

Nhưng khiến cho cô khiếp sợ là, lại có sự trùng hợp như vậy, nếu như anh không hẹn cô đến Tây Đan gặp mặt, vậy cũng sẽ có ngày bọn họ biết nhau.

Không phải lấy thân phận Thu Thiên và Tây Hồ, mà là Giang Thu Thiên và Kỳ Tri Viễn.

Hình tượng này nếu là được thêm mắm dặm muối, đoán chừng có thể viết ra một quyển tiểu thuyết tình yêu vô cùng sét đánh.

Nghĩ như vậy, Thu Thiên nổi hết cả da gà.

Anh yên lặng kiên nhẫn nhìn cô, chờ cô tiêu hóa sự thật trước mắt.

Anh vốn rất cao nên để phối hợp với cô, cũng hơi nghiêng người về phía cô, hai người chỉ cách nhau có một thước.

Thu Thiên có thể thấy rõ ràng cả sợi lông tơ mềm mại trên mặt anh, dưới ánh nắng chiều, như dát lên một lớp vàng trên một bên mặt anh, giống như bức tượng điêu khắc của Hy Lạp cổ, chờ đợi đã lâu ở nơi nào đó.

Dường như cảnh tượng đẹp như vậy, cô đã từng thấy qua, có một người con trai cúi đầu nhìn, nhưng cô lại không biết phải làm sao.

Trong hoảng hốt, như có loại cảm giác “thì ra là anh”.

“Nếu như ông biết chúng ta đã sớm biết nhau... không biết sẽ thế nào.” Nghĩ như vậy, liền bật thốt lên nói ra.

“Vậy đúng ý luôn, trực tiếp đưa vào...” Anh hiểu ý tiếp lời, lại nói được một nửa rồi thôi, nhưng trong tròng mắt đen chợt lóe lên vẻ ranh mãnh, lại làm cho cô bất tri bất giác hơi nóng mặt.

Sau đó anh hẳn là định nói “động phòng” rồi...

Nhưng anh cố tình dừng ở chỗ mấu chốt nhất, rõ ràng là ý đó, lại cứ không nói rõ, vô cùng hưởng thụ nhìn mặt cô đỏ lên.

Thu Thiên khẽ chớp lông mi, đôi mắt sáng đột nhiên xuất hiện một chút ngượng ngùng, sau đó nhanh chóng nghiêng đầu.

“VẬY em đi về trước.”

Nếu không có hoa quế, cũng không thể đi bộ đến nhà anh thật.

Nếu không thể phản kích, vậy cũng không thể bị chiếm lợi trong việc đấu khẩu.

Cô thừa nhận, đã quen trêu đùa cùng anh rồi.....

Nếu người ta định bình tĩnh vứt bỏ mình lần nữa, vậy cùng lắm Giang Thu Thiên mình đây rút lui rồi khỏi hiện trường trước.

Thu Thiên nói xong, liền muốn rời đi, lại bị anh tóm lấy cổ tay thật nhanh.

Sức lực không nặng cũng không nhẹ, vừa vặn khiến cho cô không có cách nào tránh thoát.

Mặc dù đây là mùa đông, mặc dù cô mang theo cái bao tay, mặc dù tay của hai người không trực tiếp tiếp xúc, nhưng cô vẫn cảm thấy nhiệt độ, xuyên thấu qua cái bao tay truyền tới lòng bàn tay.

“Định đi đâu?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Về nhà...” Mặc dù mới vừa rồi đã nói một lần, nhưng Thu Thiên vẫn vô thức giảm âm lượng.

“Đi dạo loanh quanh với anh một chút, hoặc là... đi xem phim, đi ăn bánh ngọt?” Tốc độ nói của anh cũng bất giác chậm lại.

Thật ra thì, đi chỗ nào cũng được hết, chỉ là muốn đi thêm một lúc.

Được rồi, Thu Thiên thừa nhận, anh nói đến bánh ngọt thì chính mình nghĩ tới cảnh tượng ngày đó hai người gặp mặt ở cửa hàng bánh ngọt, có hơi bị dụ dỗ.

Nhưng mà xem phim...

Thu Thiên có chút nghi ngờ nhìn anh một cái: “Không phải ngày mai xem phim sao?” Hẹn thứ bảy xem phim, ngày mai sẽ là thứ bảy.

Chỉ là liếc mắt một cái như vậy, đã dễ dàng bị hút hồn vào tròng mắt đen trong của anh.

Bên cạnh có người đạp xe qua, thấy bọn họ đứng ở giữa đường, nhìn mấy lần; âm thầm suy nghĩ: đúng thật là một bức tranh trai đẹp gái xinh.

Một người qua đường mặc áo hình rồng không rõ giới tính, bởi vì liên tục nhìn lại nên không cẩn thận đụng vào thùng rác, phát ra một tiếng vang không lớn không nhỏ.

Thu Thiên mới đột nhiên giật mình, mình lại đang đứng trước chung cư của ông nội nắm tay một người con trai.

Con gái dù sao da mặt cũng mỏng, cô hơi giãy tay ra, nhưng anh vẫn không có ý buông tay chút nào.

“Tây...” Theo bản năng muốn gọi “tên” anh.

Bàn tay to cầm tay cô lại hơi dùng sức một chút: “Gọi anh là Tri Viễn.” Vốn là hai người đứng gần, cộng thêm anh cố ý hạ thấp giọng, nghe vào trong tai Thu Thiên, vừa dịu dàng lại thêm mấy phần kiên nhẫn.

Tri Viễn, Tri Viễn, Tri Viễn...

Thu Thiên có chút ảo não khẽ cắn môi, dưới ánh mắt sáng rực chăm chú của anh, nhẹ nhàng dờn tầm mắt, kêu tên của anh: “Tri Viễn”.

Vừa gọi tên anh, không chỉ là chính cô, cả anh đều có chốc lát giật mình.

Nhưng ngay sau đó khóe môi anh nhếch lên, nụ cười nở rộ trên môi.

“Gọi lần nữa.”

“Tri Viễn?” Thu Thiên theo bản năng kêu tên anh một lần nữa, lại không chú ý trong mắt anh chợt lóe lên sáng loáng.

“Kêu nữa một lần.”

“Tri...” Thu Thiên đột nhiên dừng lại, không đứng, rõ ràng cô kêu tên anh hai lần, bọn họ đứng gần như vậy, anh không đến nỗi nghe không rõ chứ?

Nếu có thể nghe rõ, vậy rõ ràng..... Anh đang trêu chọc cô.

Vì vậy Thu Thiên bất mãn khẽ kêu lên: “Kỳ Tri Viễn!”

Đổi lại là tiếng cười nho nhỏ của anh.

Gọi cả tên cả họ anh, dè dặt, lúng túng gì đó đều bay hết rồi.

Thu Thiên đột nhiên có loại ảo giác, dường như thời gian đảo ngược trở lại lúc mới quen anh không lâu ở trong trò chơi; anh có chút ranh mãnh trêu chọc, cô cũng không yếu thế chút nào đáp trả.

Trong đôi mắt sáng của cô mang theo ngọn lửa nho nhỏ, khuôn mặt đẹp bởi vì kích động mà có vẻ xinh đẹp rất khác.

Khiến trông mắt đen của anh vốn đã thâm thúy, càng thêm sâu không thấy đáy, tâm trạng đang gọn sóng dữ dội, nhưng anh vẫn không thể khống chế, cũng không muốn khống chế.

Một người như sư tử nhỏ xinh đẹp lạc đường trong hoàng cung, một người như Hoàng Tử bị sư tử nhỏ hấp dẫn lại đùa dai, hai người cứ như vậy nhìn đối phương.

Ban đầu, Thu Thiên chỉ là không cam lòng bị anh trêu đùa, định lừa anh một cái.

Chỉ là nhìn anh như vậy thì lại cảm thấy rõ ràng trong không khí có cái gì đó đang lưu chuyển, cả không khí cũng chậm chậm biến thành mập mờ.

Đối với Thu Thiên chưa bao giờ yêu mà nói, mặc dù tính cách của cô lạnh nhạt hơn nữa, nhưng mà giờ phút này vẫn nhượng bộ theo bản tính của con gái, chính xác mà nói, là nhượng ngừng.

Mà không biết bắt đầu từ khi nào, bàn tay vốn là nắm cổ tay cô, lại thành mười ngón tay đan xen, giữa ngón tay có thêm sự liên kết chỉ có giữa những người yêu nhau.

Thu Thiên chỉ nghe anh thở dài một tiếng khe khẽ, sau đó anh cực kỳ chậm chạp, từng chữ từng câu nói: “Thu Thiên, chẳng lẽ em không nhìn ra? Anh đang theo đuổi em.”

Theo đuổi cô?

Có chút không tin trọn to đôi mắt sáng, thế nhưng anh lại ung dung nhìn cô, không có một chút hài hước hay nhạo báng nào, chỉ có chân thành.

Một đôi mắt đen, giờ phút này như điểm đầy sao giống như bầu trời đêm, long lanh lấp lánh.

Không thể phủ nhận, với một chàng trai trẻ đẹp trai giống như anh; khi anh tập trung nhìn chăm chú vào người nào đó như vậy, dường như không có ai có thể kháng cự được sức quyến rũ của anh.

Mặc dù trong trò chơi hai người là vợ chồng, ngoài đời cũng đã gặp mặt, hơn nữa cô cũng mới vừa quyết định muốn giữ mối quan hệ với anh thật tốt.

Nhưng anh như vậy, có phải hơi quá trực tiếp hay không?

Mặc dù giờ phút này, trong lòng của cô giống như mới vừa uống xong một ly nước mật ong, ngọt ngào, rã và môi cũng tràn ngập vị ngọt.

Thu Thiên hơi nghiêng đầu, nhớ tới mới vừa rồi ở nhà ông, người tiếc lời khen như ông lần đầu tiên khen anh trước mặt cô.

Cô cũng mới giật mình biết được, anh chính là người thiết kế những bản thiết kế được thầy giáo lấy ra làm mẫu.

Nhưng cô, điều cô chú ý là nội dung,... về tên tuổi của anh, cô lại không để ý.

Đối với cô mà nói, tên cũng chỉ là một danh xưng, cô đi gặp chính là Tây Hồ, mà không phải những người khác; cho nên thấy anh thì cũng không nhớ hỏi tên của anh.

Nhưng vẫn là trùng hợp như thế, giống như vẽ một vòng tròn, bất ngờ gặp tại điểm nào đó trên đường tròn.

Thật ra thì, lần này cũng không phải lần đầu tiên anh biết đến cái tên Thu Thiên, cả lần ở thư viện Tây Đan cũng không phải. Mà đã biết cô từ sớm, chính xác mà nói, là biết bản thiết kế của Giang Thu Thiên.

Cuộc thi thiết kế giữa các trường đại học cao đẳng, giải nhất.

Anh không phải kiểu người lấy thứ hạng giải thưởng để đánh giá một người, chỉ là vừa khéo, hai năm trước, giải thưởng này vẫn do anh dễ dàng đoạt được.

Cho đến có một ngày, có lần thầy giáo khoa chính quy vô tình gặp được anh trên sân trường gần thư viện, lôi kéo anh thoải mái tán gẫu một lúc lâu.

Dĩ nhiên, trọng điểm thảo luận của bọn họ, là bản phác thảo thiết kế mà thầy giáo vừa vận mang theo.

Anh là người yêu cầu cao, mặc dù sẽ không tùy ý đánh giá người khác, nhưng cũng không dễ dàng tán thành thứ gì đó, lại còn là thiết kế ngoại thất mà anh yêu thích nhất.

Có lẽ bởi vì anh quá yêu thích, cho nên vô tình nhìn dưới góc độ chuyên nghiệp, có chút hà khắc. Nhưng thấy bản thiết kế đó thì không thể không nói, anh đã rất ngạc nhiên.

Sau này gián tiếp biết được, bản thiết kế này là của một cô gái mới năm thứ hai đại học, có lần lại tình cờ nghe thấy mấy sinh viên nam cùng chuyên ngành đang nghị luận, nói một cô gái có thể làm mẫu, đúng là may mắn.

Từ trước đến giờ anh không thích những lời coi thường phái nữ, đối với anh mà nói, chỉ cần đứng trên cùng một vạch xuất phát, thì đều bình đẳng. Huống chi đám con trai bọn họ bàn tán sau lưng cô gái đoạt giải, còn mang theo sự đố kỵ, thật sự không thuận mắt anh.

Vì vậy anh đến gần những người đó, thân nhiên nói: “Mặc dù có vài chi tiết thiết kế còn chưa đủ thuần thực, nhưng ba năm sau, những người ở đây muốn vượt qua cô ấy, sợ rằng không có mấy người.” Nói xong, bỏ lại những người hóa đá tại chỗ, về vận vẹo kia, nhanh chóng rời đi.

Những người đó nghĩ như thế nào, anh không xen vào, cũng sẽ không phí sức mà quan tâm.

Thiết kế, kiêng kỵ nhất chính là coi nhẹ người cùng ngành, so với người chỉ biết bàn tán sau lưng người khác, anh có lý do tin tưởng, cô gái kia sẽ còn có phong độ hơn.

Những thứ này, Thu Thiên dĩ nhiên là không biết.

Mà trong trí nhớ của Kỳ Tri Viễn, mặc dù từng có một đoạn ký ức như vậy, nhưng bởi vì không quá để ý, nên đã sớm quên lãng.

Anh kinh ngạc, cũng không phải là do nhìn thấy cô ở nhà ông Giang.

Mà là, lúc trước, buổi trưa mùa đông đó, cô gái có chút ngượng ngùng đắm vào trong ngực anh.

Trong giây phút nhìn thấy cô xuất hiện, trí nhớ về ngày đó lập tức hiện ra rõ mồn một.

Thì ra là cô...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt vốn đã đẹp của anh càng thêm anh tuấn, ánh mắt nhìn cô cũng biến thành dịu dàng hơn.

“Thu Thiên.” anh rất kiên nhẫn, nhẹ nhàng nắm chặt tay của cô: “Đi thôi.”

Anh bước đi, cô thì bị anh lôi kéo đi.

Thu Thiên vẫn hơi hoảng hốt nhìn hai người nắm tay nhau, nhìn đến ngây người, anh lại đột nhiên dừng lại, giờ cao bàn tay hai người đang nắm tay nhau, cười một tiếng phong tình vạn chủng với cô, ngay sau đó lại tiếp tục xoay người lôi kéo cô từ từ đi.

Biểu cảm kia, có chút tà ác lại có chút đặc ý như đứa bé đạt được mong muốn.

Thu Thiên vốn định nghiêm mặt trừng mắt nhìn anh, nhưng mà trên mặt lại từ từ hiện lên nụ cười.

Hai người đi dạo rất lâu, lúc phải chia tay, đột nhiên nhận được điện thoại, chỉ thấy anh khẽ mỉm cười: “Đang đi dạo phố, ừm, cùng bạn gái của tôi.”

Lại nói mấy câu, sau khi cúp điện thoại, vô cùng tự nhiên tiếp tục dắt tay cô gái đang hôn vía trên mây vì hai chữ bạn gái.

Cũng chính là từ lúc này trở đi, bạn học Giang Thu Thiên, từ nàng dâu trong trò chơi chính thức thăng cấp trở thành bạn gái trong hiện thực của Kỳ Tri Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cửa anh cũng là của em

Editor: Dung Cảnh

Beta: Thổ Lạt + Lamnguyetminh

Người đầu tiên biết Kỳ Tri Viễn có bạn gái chính là Thanh Sơn Bạch Lang.

Anh ta vốn đang nhàm chán, đúng lúc nhìn thấy trên TV nói mừng một đầu năm chính là lễ tình nhân, định hỏi mấy bạn nam khác có tiết mục gì hay không, muốn buổi tối cả đám ra ngoài chơi đùa.

Không ngờ Kỳ Tri Viễn lại đi dạo phố, còn đi dạo phố với bạn gái nữa chứ!

Lần kích thích này, thân là một vị luôn luôn kiên trì quan điểm nam nữ xứng đôi, có tinh thần hết mình của đàn ông, lão nhị Thanh Sơn Bạch Lang cảm thấy vô cùng vui vẻ đối với chuyện chàng trai nào đó có bạn gái.

Vì thế, dưới sự điều khiển của trạng thái vui mừng đó, anh ta đương nhiên sẽ rộng rãi báo với lão đại, lão tam và Tiêu Sái chuyện này.

Rốt cuộc cũng đợi được Tây Hồ lên QQ, như ý nguyện mà tiến hành nghiêm hình bức cung.

Lão Đại: “Hẹn hò hả? Là nam hay là nữ?”

Thanh Sơn: “Lão đại, anh còn không biết à? Lão tứ đã nói rõ ràng là bạn gái. Bạn gái còn có thể là nam hả!”

Lão Tam: “Ha ha, thiếu niên đang yêu.”

Tiêu Sái: “A a a, nam sao? Còn có người đàn ông nào đáng giá để Tứ ca thích à?”

Thanh Sơn: “Tiêu Sái à, muốn bị tôi hành hạ lắm hả? Mấy ngày không hành hạ cậu, cậu liền ngứa da ngứa thịt đúng không?”

Vẫn là lão đại trực tiếp nhất, hỏi thẳng người nào đó: “Cô gái nào? Chúng ta có quen biết hay không?” Thiếu nữ ngưỡng mộ lão tứ nhiều lắm, không biết ai bị cậu ta nhìn trúng nữa?

Đừng thấy mấy người này đã lớn, lúc ra ngoài vẫn luôn giữ hình tượng đỉnh đạc, nhưng một khi đã nhiều chuyện thì không ai bằng.

Chủ yếu là bởi vì, cho tới bây giờ lão Tứ vẫn không động tâm với nữ sắc, vậy mà lại phun trào, cho nên mấy người bọn họ đều cực kỳ tò mò, khẩn trương muốn biết thiếu nữ đó là ai.

Người đàn ông nào đó không hề có ý che giấu, rất thẳng thắn thừa nhận.

“Các anh đều biết bạn gái tôi.”

A, bọn họ đều quen sao? Bốn người kia bắt đầu cố gắng lục soát trong đầu xem có thể quen biết được mấy cái tên, hoa hậu giảng đường XXX, hoa khôi XX của khoa, mỹ nữ XXX bên ngoài trường, mỹ nữ XX hội trưởng hội sinh viên, nhiều như vậy, rốt cuộc là người nào đây?

Người đàn ông nào đó cực kỳ bình tĩnh nói: “Thu Thiên.”

“Thu Thiên?” Bốn người đàn ông cùng kêu lên.

Thu Thiên trong trò chơi? Thu Thiên cùng lão tứ chơi nhiệm vụ Ân Tàng?

Đột nhiên Tiêu Sái xen vào một câu: “Bức ảnh...”

Chàng trai nào đó gật đầu: “Không sai, là cô ấy.”

Sau đó mấy người nào đó chỉ có thể cảm thán, không ngờ lão Tứ lại thâm trầm như thế, không rên một tiếng bất lý Thu Thiên ở trong trò chơi còn chưa nói, lại còn biến người ta thành bạn gái của mình ở trong đời thực.

Chắc chắn, không hồ là Kỳ Tri Viễn.

Biết được Thu Thiên vốn ở thành phố này, hơn nữa hai người còn phát triển đến đời thực, mấy người nào đó mãnh liệt yêu cầu Kỳ Tri Viễn đưa Thu Thiên tới gặp mặt.

“Tôi muốn gặp đệ muội Thu Thiên.” Thanh Sơn cười hắc hắc, đưa ra đề nghị này trước.

“Đề nghị này của lão nhị rất hay, khi nào thì lão tứ đưa tới cho chúng ta gặp mặt đây?” Lão đại mãnh liệt phụ họa.

Ngay cả lão tam cũng cười ha ha, nói: “Cực kì chờ mong.”

Khóe miệng Kỳ Tri Viễn vẫn luôn nhếch lên nụ cười thỏa mãn, đáp: “Được, để tôi nói lại với cô ấy.”

Vì vậy, lúc hai người đi xem phim, ở trong đám người chen chúc ra về, anh giữ chặt tay cô, kéo cô tới bên cạnh, hỏi: “Muốn cùng anh tới gặp đám người lão tam không?”

Lúc này chẳng ai mang bao tay, càng có thể cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay của đối phương.

Ngón tay đan vào nhau, ngón tay cái của anh đang nhẹ nhàng nghịch nghịch ngón tay mảnh khảnh của cô, giống như đang truyền thông tin gì đó tới cho cô.

Đó là cảm giác mà chỉ có những người yêu nhau mới có, mỗi cái vuốt ve tựa như một mầm hoa nhỏ thẹn thùng nở ra trong lòng, từng đóa từng đóa lấp đầy trái tim.

Trong đám người đến người đi, rõ ràng còn có tiếng thảo luận ồn ào và tiếng nhạc kết thúc nhưng lại đột nhiên biến mất không thấy, giống như chỉ còn lại cô và anh.

Anh dựa gần vào, cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Được chứ?”

Tuy anh đã đồng ý với đám bạn thân nhưng anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cô, dù sao cũng hơi gấp gáp, dựa theo tình hình khó xử trước mắt mà nói, vẫn nên cho cô chút thời gian.

Nhưng sau khi Thu Thiên lấy lại tinh thần, liền sáng khoái đồng ý: “Được ạ!”

“Em chắc không?” Trong khóe mắt đuôi mày anh đều là ý cười, dù đã liên tục khắc chế tâm tình mãnh liệt đang ập tới nhưng vẫn muốn hỏi lại cô.

Thu Thiên hơi hạ mí mắt, sau đó ngược đôi mắt sáng rực rỡ lên nhìn anh, đáp: “Rất chắc chắn.”

Nếu đã trở thành bạn gái của anh, dựa theo mối quan hệ của anh với bốn chàng trai đó, sau này nhất định sẽ phải gặp.

Ngày đó, anh nhận điện thoại xong nói với cô là điện thoại của lão nhị thì đã chuẩn bị tâm lý nói chuyện của hai người, chỉ là không ngờ lại nói ra nhanh như vậy.

Chỉ có điều, Thu Thiên cho rằng, đã tới rồi thì cứ yên tâm, nếu đã thừa nhận phần tình cảm này thì không cần che giấu trước mặt bạn bè.

Huống chi, mấy ngày nay ở trong trò chơi, bốn chàng trai kia đã sớm trở thành bạn của cô rồi. Cho dù không phải vì anh, muốn cô đi gặp họ, cô cũng rất thích.

Chỉ là... Dùng thân phận bạn gái của anh tới đó, cô có hơi... Chút xấu hổ... Xấu hổ mà thôi.

Chẳng lẽ là vì mối tình đầu sao?

Có lẽ anh đã nhìn ra cô hơi xấu hổ cho nên mới lịch sự hỏi cô một tiếng.

Nếu anh đã suy nghĩ cho cô như vậy, sao cô có thể chỉ nghĩ đến mình đây?

Cho nên cô cực kỳ khẳng định nói với anh: “Em mời bọn họ ăn cơm.”

Đôi con ngươi đen của chàng trai càng sâu hơn, cực kỳ sáng rực, từ từ sửa lại từ ngữ cho cô: “Là chúng ta mời bọn họ ăn cơm.”

Được, vậy thì... Chúng ta mời bọn họ ăn cơm.

Về chuyện ăn cơm, thật ra bọn họ cũng không có yêu cầu gì cao, vừa đúng lúc nghỉ đông, trong tay Thu Thiên không thiếu tiền tiêu vặt, cho nên cô mới có thể chủ động yêu cầu mời khách.

Nhưng người nào đó cực kỳ nghiêm túc uốn nắn cho cô: “Em vẫn còn đi học, không thể tiêu tiền cha mẹ linh tinh được.”

Biết rõ anh nói sự thật nhưng Thu Thiên hơi không phục, anh cũng đang đi học, chẳng lẽ anh không tiêu tiền của cha mẹ sao?

“Đương nhiên là không.” Kỷ Tri Viễn cười sang sảng, vươn tay chạm nhẹ vào mũi cô.

“Từ sau học kỳ năm nhất anh đã đi làm rồi.” Có lúc giữ vai trò cô vẫn thiết kế cho một hạng mục nào đó, có đôi khi thay cha đi đàm phán hạng mục, thậm chí từ lớp 11 đã bị tạp chí nào đó nhìn trúng đề anh làm người mẫu trang bìa.

Đương nhiên, anh không hề thích làm người mẫu, lúc đó chỉ đơn thuần muốn kiếm tiền mua đồ dùng, chuyện cũ ngày xưa không nhắc tới cũng được.

Nhưng sau này làm trợ lý thiết kế, đàm phán hạng mục đều là để chứng minh năng lực và thực lực vượt qua tuổi của anh, so sánh chuyện tiền bạc với người học năm hai thì hơn nhiều.

Dù sao Thu Thiên cũng từng đi làm, nghe anh nói vậy liền không tin lờm anh, nói: “Em không tin mình kiếm ít hơn anh.”

Nhìn biểu cảm cố ý tức giận rất đáng yêu của cô, anh không nhịn được mà cười nhẹ, sau đó thuận miệng nói ra một con số.

Sau đó... Thu Thiên hóa đá rồi.

Bởi vì con số này của anh... Không phải cô kiếm ít hơn anh mà quả thật là rất xấu hổ khi lấy ra so sánh với anh.

Xem bộ dạng giật mình của cô, anh dứt hai tay vào túi quần nhả nhìn chăm chú vào cô, Thu Thiên đành hậm hực hờn dỗi, đáp: “Cái đó... quả thật nhiều hơn.”

Trong tài khoản riêng của anh, vậy mà có năm con số, hơn nữa còn sắp tới sáu con số.

Đối với một sinh viên còn chưa hoàn toàn bước chân ra xã hội, bình thường không dùng tiền của cha mẹ, đã là ưu tú lắm rồi.

Thu Thiên nhớ tới mấy ngàn đồng trong sổ tiết kiệm nhỏ của mình, nhất thời linh hội được người so với người là danh ngôn thiên cổ.

Mà người nào đó vẫn đang hưng trí bùng bùng chờ nghe con số trong kim khố của cô.

Thu Thiên đương nhiên cảm thấy xấu hổ khi nói ra sổ tiết kiệm của mình chỉ có mấy ngàn đồng. Tuy rằng số tiền mấy ngàn đồng này đối với một sinh viên mà nói cũng xem như có chút của cải nhưng so với anh lại không là gì rồi.

Sau đó cô nghe thấy người nào đó cười nói: “Không sao, có anh ở đây.”

Có anh ở đây... Thu Thiên nghĩ tới nguyên nhân mà bọn họ đang nói tới, lập tức hiểu rõ ý anh.

Nhưng cho tới bây giờ bạn học Giang Thu Thiên vẫn không nghĩ rằng: trong tình yêu, con gái nên chiếm lợi thế.

Cho nên cô vẫn than thở nói lại một câu: “Đó là tiền của anh.” Cho dù có chút vốn, cũng không nên chưa suy nghĩ gì đã tiêu xài ở trên người khác đi... Tuy người khác đó... Hình như là cô.

Kỷ Tri Viễn cực kỳ tự nhiên tiếp lời: “Của anh cũng là của em.”

Sau đó cô gái nào đó đỏ mặt rồi.

Vì anh thẳng thắn và rõ ràng như thế... Nhưng sao cô lại không hề chán ghét chứ?

Thiếu nữ khó xử, trái tim nhỏ nhắn xoay vần chuyển, cuối cùng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Hai người thảo luận đến vấn đề cực kỳ nấn nạm, cô gái nào đó vì muốn dời đi sự chú ý, đành phải nói sang chuyện khác: “Mời bọn họ đi ăn gì thì được đây? Ăn lẩu ư? Hay là thịt luộc hay là thịt tự nướng?”

Người đàn ông nào đó nghĩ nghĩ, sau đó mỉm cười nói: “Đi Tiếu Giang Nam.”

Tiểu Giang Nam sao? Quá sang trọng rồi... Là quán cay Tứ Xuyên nổi tiếng số một, số hai trong thành phố, không gian không tệ, hương vị tốt, nhưng giá cả... Thu Thiên không khỏi lú lờ.

Mẹ già và hai người khác đi ăn, đã ăn hết hơn ba trăm, nếu mấy người đàn ông đi ăn, vậy sẽ tiêu hết bao nhiêu. Tuy rằng cô cũng thích ăn món cay Tứ Xuyên nhưng mà phải tiết kiệm chứ.

Người nào đó chẳng thèm để ý tới giá cả. Dựa theo lời của mấy người bạn thân đó, nếu không nhân cơ hội này để anh chi tiền ra thì còn đợi đến lúc nào.

“Được, vậy thì đi Tiểu Giang Nam.” Thu Thiên tỏ vẻ đồng ý.

Kỷ Tri Viễn gật đầu, không dấu vết bảo vệ ở bên cạnh cô, mãi đến khi người đi hết anh mới từ từ mở miệng: “Đến lúc đó gọi Thỏ Con tới luôn.”

Lúc Thu Thiên nói chuyện phiếm với anh, vô tình nhắc đến muốn đi dạo phố cùng Thỏ Con, nhưng do Thỏ Con bận rộn chuyện hôn lễ của chị họ nên không đi được, vì thế cuộc hẹn cũng hoãn lại, không những thế, cuộc tụ hội với bang hội cũng không thành.

May mà trong bang Lưu Quang của các cô cũng có người đi tụ hội, sau khi trở về nói là trong buổi tụ hội không có trai xinh gái đẹp, chẳng hề thú vị gì cả. Lúc này, tâm lý của Thỏ Con mới cân bằng một chút.

Không ngờ anh còn nhớ rõ.

Thu Thiên đáp lại: “Được.”

Có lẽ Thỏ Con cũng sẽ cảm thấy cực kì kinh ngạc đi.....

Nhưng thực tế là Thỏ Con lại vui quá mà khóc: “Cô nhóc à, cậu, cậu, cậu, cậu, không phải cậu và đại thần Tây Hồ thật sự đến với nhau đó chứ?” Sao lại giống như nằm mơ vậy!

Thu Thiên đành phải xác nhận: “Xem như là vậy...” Thật ra thì đúng là vậy, nhưng như vậy đoán chừng Thỏ Con có thể bị kích thích một chút.

Quả nhiên Thỏ Con lập tức truy hỏi: “Đại thần Tây Hồ có đẹp trai không? Cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, ba vòng thế nào? Nhà có mấy người?”

Thu Thiên trả lời từng câu.

Cuối cùng Thỏ Con chỉ có thể thờ dài thật lâu, nói: “Cô nhóc à, quay về nhớ chụp ảnh cho tớ xem nhé.”

Đã cùng nhau gấp mặt ăn cơm rồi, còn chụp ảnh cái gì nữa.

Thỏ Con cực kì đau thương thờ dài với trần nhà, nói tiếp: “Bởi vì hôm nay tớ phải theo chị tớ đến Thiên Tân.” Đại thần Tây Hồ, chỉ có thể sau này mới gặp được.

Thật không ngờ Thỏ Con sắp phải rời khỏi Bắc Kinh rồi, dù cực kì tiếc nuối nhưng nếu trong nhà Thỏ Con đã sắp xếp như vậy, cô cũng không thể nói được gì, dù sao thì sau này vẫn còn cơ hội.

Vì thế, Thỏ Con về Thiên Tân với chị họ trước tết, mà bữa cơm lần này chỉ có lão đại, lão tam, Thanh Sơn và Tiêu Sái.

Mất thấy chỉ còn bốn ngày nữa là hết năm, Thu Thiên hỏi người nào đó, có nên dời bữa cơm này đến năm sau không.

Nhưng người nào đó lại nói: “Nếu em muốn trong năm anh vẫn bị điện thoại quấy rầy.”

Đúng vậy, cho dù lão đại và lão tam không nói gì, nhưng chắc chắn mỗi ngày Tiêu Sái và Thanh Sơn đều nhắc tới chuyện muốn gặp cô.

Vì thế thời gian ăn cơm hẹn vào trước tết hai ngày, ở Tiểu Giang Nam.

Ngày đó, người đàn ông nào đó đưa cô vào phòng, trên bàn ăn đã đủ bốn người đàn ông.

Lão tam dễ làm quen, khí chất thư sinh lịch sự, nhìn thấy cô liền đứng dậy, mỉm cười gật đầu.

Lão đại cũng dễ làm quen, bởi vì anh ta ngồi cạnh lão tam, dung mạo có hơi già dặn nhưng làm người thật thà phúc hậu, từ đầu đến cuối luôn nở nụ cười hiền lành với cô.

Còn hai người khác....

Một người cao trên dưới 1m75, có đôi mắt đào hoa da thịt trắng nõn, diện mạo không tệ, đáng tiếc hành vi...Cực kì khác biệt.

Hơn nữa, sau khi nhìn thấy Thu Thiên, hai mắt lập tức đầy hơi nước, hai tay che ngực, làm bộ diễn kịch mà kêu lên một câu: “Tứ ca...”

Ngay khi cậu ta run rẩy kêu một tiếng ‘Tứ ca’ đó, đột nhiên có một người cực kì khôi ngô, lực lưỡng tiến lên xách cậu ta ngồi xuống bên cạnh, cực kì tán thưởng gật đầu với Thu Thiên: “Ánh mắt lão tứ thật tốt, trách không được có nhiều mỹ nhân theo đuổi mà cậu ấy vẫn không thèm nhìn.”

Thu Thiên lập tức hiểu được, người trắng nõn kia là Tiêu Sái, còn người cơ bắp kia là Thanh Sơn.

Tuy đã sớm biết tình cảm của hai người nào đó có chút thâm sâu...Nhưng mà không cần kích động như vậy chứ.

Quả thật, sau khi biết được Giang Thu Thiên trở thành bạn gái của Kỷ Tri Viễn, người kích động nhất là tiểu ngũ Tiêu Sái và lão nhị Thanh Sơn.

Chỉ khác nhau là người trước thì khiếp sợ còn người sau là hưng phấn.

Tiêu Sái: “Tứ ca à, vậy mà chiếm được chị dâu Thu Thiên xinh đẹp như vậy, hai người lặng lẽ chạy tới góc tối nào đó hưởng hạnh phúc, vậy người ta thì sao?”

Thanh Sơn: “Lão tứ, làm tốt lắm! Đó mới là phong thái của đàn ông, nhìn thấy người mình thích thì phải ra tay ngay.”

Tiêu Sái: “Vậy người ta.....”

Thật không ngờ, mỹ nữ như một chú rồng nhỏ có khí chất như tuyết trắng trong bức hình kia lại là chị dâu Thu Thiên, càng không ngờ Tứ ca thân yêu của cậu ta và chị dâu Thu Thiên lại hạnh phúc như thế, mặc kệ cậu ta rồi.

“Cậu đi sang một bên đi!” Cánh tay to lớn của Thanh Sơn xách thân thể nhỏ bé của Tiêu Sái sang bên cạnh.

Không phải bởi vì Tiêu Sái nhỏ mà bởi vì bạn học Thanh Sơn quá khỏe mạnh, quá nhiều bắp thịt. Vì thế, Tiêu Sái rất thương tâm sâu như Thái Bình Dương rồi.

Thanh Sơn càng đắc ý, ưỡn bộ ngực rắn chắc của mình, nói: “Đừng nói đến lão tứ muốn dẫn Thu Thiên đến góc tối, cho dù hai người bọn họ có muốn đến góc tối, nhà tranh tối, thuê phòng tối để động phòng thì chẳng liên quan gì tới cậu nhá!”

Lời nói dài dòng như vậy nhưng lại trung khí mười phần, cực kỳ to, rõ ràng vang lên trong phòng ăn.

Mà Thu Thiên thì đầu đầy vạch đen nhìn Kỳ Tri Viễn đang ngồi bên cạnh mình, người nào đó đã luyện thành thói quen xem nhẹ hai người kia, cẩn thận lựa thịt cá, gấp vào bát của cô.

“Xem như không nghe thấy hai người kia nói chuyện là được.” Anh gấp thịt cá cho cô, nhỏ giọng nói bên tai cô, sau đó về mặt tự nhiên tiếp tục gấp thức ăn cho cô.

Thu Thiên không khỏi cảm thán, người nào đó có định lực rất cao.

Tuy đề tài của Tiêu Sái và Thanh Sơn đều xoay quanh cô và người nào đó, nhưng lại không hề nhắc đến ảnh chụp trên web.

Sau khi com no rượu say, lúc mọi người chia tay chào tạm biệt, lão tam cũng chỉ mỉm cười nói với người nào đó: “Ánh mắt không tệ.”

Mà người nào đó chỉ hơi nhướn mày như muốn nói, người trong lòng Kỳ Tri Viễn tôi đương nhiên là tốt rồi.

Đổi lại là Thu Thiên xấu hổ, vội vàng túm lấy tay áo anh, nhưng hành động mờ ám này ở trong mắt người khác càng giống như động tác làm nũng của những đôi yêu nhau.

Vì thế Tiêu Sái càng thương tâm hơn.

“Khi nào thì em mới có được một người cùng em ‘tình thâm nghĩa nặng’ đây?”

Lúc này không ai phân bác cậu ta, bởi vì nhìn người nào đó và Thu Thiên đứng chung một chỗ, quả là cảnh đẹp ý vui rồi.

Mà trước lúc Thu Thiên tới, bọn họ đều đã phiền muộn lắm rồi.

Thật hâm mộ những đôi yêu nhau...

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Một tiếng đồng hồ

Edit: Thổ Lật

Beta: ngocdiemhepc + lamnguyetminh

Những người đang chìm đắm trong tình yêu, đều không che giấu được niềm vui trong lòng. Cho dù Thu Thiên rất rất cẩn thận, nhưng vẫn vô ý để lộ ra.

Thật ra, cô không có trách nhiệm trong chuyện này, mà vì mẹ Kỳ khẳng khái sửa sang qua phòng trọ của chàng trai độc thân nào đó trước khi sang năm mới, kết quả là đúng lúc trên bàn học của chàng trai nào đó lại bày ảnh chụp chung của anh và Thu Thiên.

Khéo ở chỗ, mẹ Kỳ vừa mới bước chân trước vào nhà, ba Kỳ cũng lái xe đi ngang qua, nghĩ rằng đã lâu không ghé qua bên này xem thử tình hình của đứa con trai đang sống một mình như thế nào, bèn chạy tới xem xét.

Vì thế... Hai vị người lớn cứ thế phát hiện ra sự tồn tại của Thu Thiên.

Mà ba Kỳ, vốn không mấy vui vẻ vì con trai lặng lẽ, không một tiếng động bàn chuyện yêu đương, kết quả là sau khi nhìn kĩ lại bức ảnh, phát hiện cô gái trong ảnh nhìn rất quen, liền vui ra mặt chỉ trong chớp mắt.

Mẹ Kỳ nghi hoặc nhìn về phía ba Kỳ, hỏi: “Ông biết đứa nhỏ này à?”

Ba Kỳ cười tí mắt, đáp: “ Là cháu gái của ông cụ Giang ”

Ông thực sự rất thích cô bé này, từ khi cô lên cấp ba, vừa khéo nhìn thấy ân sư là ông Giang đưa cô đến tham dự buổi tiệc của một bạn học, cô bé còn nhỏ đã có cái nhìn thông minh vượt tuổi, lúc đó ông đã cảm thấy đứa trẻ này không hổ là cháu gái của ông Giang. Vài năm sau lại gặp cô bé ở nhà của ông cụ Giang, nghiễm nhiên đã trở mã thành thiếu nữ xinh đẹp, khéo léo, lại càng khiến cho không ai có thể rời mắt.

Vừa hay ông cũng có một đứa con trai xuất sắc như vậy, sau khi ông Giang gặp qua cũng rất thích Tiểu Viễn, nghĩ xem có cách nào tác hợp hai người trẻ tuổi ưu tú như nhau này không.

Thật không ngờ, hai đứa nó đã sớm quen biết...

Không hổ là con ông, cũng giống như năm đó ông gặp được mẹ nó vậy, thật tình mắt!

Mẹ Kỳ vốn muốn biết cô gái có khí chất tuyệt hảo trong ảnh của con trai kia là ai, kết quả nghe ba Kỳ nói như vậy, rất xấu hổ đẩy cánh tay ba Kỳ, khẽ mắng: “Già mà không đứng đắn.”

Mà lúc này, Kỳ Tri Viễn vừa mới mua đồ ở siêu thị về, vừa mở cửa, đã thấy ba mẹ ngồi trên ghế sofa nhỏ trong phòng khách, mỉm cười tỏ vẻ vô cùng vừa lòng với bức ảnh trên bàn.

Bức ảnh kia, chính là bức ảnh chụp chung của anh và Thu Thiên đã được phóng to.

Chàng trai nào đó vẫn bình tĩnh, rất ung dung cất đồ mới mua về, lúc này mới ngồi xuống, yên tĩnh chờ ba mẹ mở miệng trước.

Ba Kỳ còn gì muốn hỏi nữa đây, chỉ cần xác định cô bé này là Thu Thiên, ông đã cho một trăm điểm rồi. Mẹ Kỳ thì càng dễ nói, chỉ cần con trai thích là ba mẹ thích, huống hồ còn là cô gái mà ba anh khen không dứt miệng.

Vì thế, hai người già không hện mà cùng nói một câu: “Tìm một cơ hội, hện nhà thông gia ra ngoài cùng ăn bữa cơm đạm bạc đi.”

Kỳ Tri Viễn hơi cong môi: “Qua một thời gian ngắn nữa đã.”

Động tác nhanh quá, sẽ dọa đến cô. Mà anh, có kiên nhẫn vô hạn với cô, anh có thể từ từ chờ, không vội.

Có thể nói, khi Thu Thiên mới lên chức bạn gái của Kỳ Tri Viễn, cũng đã vô tình gặp được người lớn, hơn nữa còn xuất sắc thông qua khảo nghiệm của người lớn.

Nhưng cô không biết, vậy nên rất lâu sau đó, cô vẫn cho rằng đó là lần đầu mình gặp ba mẹ anh, hơn nữa còn cảm thấy vô cùng may mắn vì mẹ Kỳ tỏ ra rất hài lòng.

Chàng trai nào đó hiểu rõ nội tình, lại luôn tỏ vẻ tươi cười đứng nhìn, nắm nhẹ tay cô, bảo cô đừng căng thẳng.

Nhưng mà, đó đều là chuyện sau này.

Tuy Thu Thiên và chàng trai nào đó vừa mới xác định quan hệ người yêu, nhưng thấy mai đã là năm mới rồi, ba Thu Thiên cũng về, dù muốn lên game, cũng không tiện một mình chạy lên phòng chơi máy tính trong thời gian sum họp gia đình ngắn ngủi.

Tình hình của chàng trai nào đó cũng tương đối giống cô, cho nên hai người đều là ban ngày gửi vài tin nhắn, tối đến anh lại gọi điện thoại cho cô.

Về phần nội dung cuộc gọi.....Cũng không có ý nghĩa thực tế gì, cơ bản đều là chúc ngủ ngon. Nhưng Thu Thiên vẫn cảm thấy như vậy rất tốt, không phải ai cũng bảo: nói chuyện yêu đương bình thường chính là thực tế sao?

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn giúp ba mẹ sắm đồ tết, dọn vệ sinh, chuẩn bị đón ông nội sang ăn tết.

Cô đang giúp mẹ già phân chia quà mừng năm mới cho họ hàng thì di động bỗng vang lên.

May mà mẹ và ba đang bàn xem tết phải đi đến nhà nào nhà nào, không có thời gian phản ứng, nên cô nhanh chóng nhận điện thoại, để bên tai nhỏ giọng đáp.

Giọng nói trầm thấp của chàng trai nào đó vang lên: “Là anh.”

Thu Thiên nhanh mắt nhìn thấy ba mẹ vẫn đang tiếp tục bàn bạc, sau đó lặng lẽ trở về phòng mình, mau chóng khoá trái cửa, lúc này mới mở miệng nói.

“Còn đó không?”

“Còn.”

Phù, Thu Thiên thở hắt ra, nhanh chóng chạy vào phòng mình, sợ anh đột nhiên cho rằng cô mất tín hiệu hay cúp máy gì đó.

Nhưng mà...

Cô bỗng nhớ ra, hình như đây là lần đầu bọn họ gọi điện vào ban ngày, quá đường đột, cô mở to miệng, không biết nói gì.

Sau khi chàng trai nào đó kiên nhẫn đợi cô vài phút, ánh mắt lại chuyển tới tấm hình chụp chung nào đó bị ba Kỳ và mẹ Kỳ khẳng khái đòi đưa về nhà, trong mắt lộ ra vài phần sùng nịnh.

“Ngày mai, có rảnh không?”

Ngày mai... Hình như là mừng một đầu năm. Chỉ cần ba ở nhà, khách khứa sẽ không ngớt, huống chi còn là lễ mừng năm mới. Coi như ngày mai không có khách, nhưng mừng một đầu năm, cho dù cô có gan báo cũng không dám ra khỏi cửa, trừ khi cô muốn bị mẹ già lôi nhai thao thao bất tuyệt bên tai.

Vậy nên Thu Thiên có chút xấu hổ, cũng có chút khó xử mở miệng: “Hình như... Không có...”

Dường như đáp án này đã sớm nằm trong dự liệu của chàng trai nào đó, anh hỏi tiếp: “Có ở nhà không? Nhà ông hay nhà em?”

“Nhà em.” Thu Thiên trả lời rất tự nhiên, lúc này mới cảm thấy không đúng.

Sao anh lại hỏi chuyện này?

Chàng trai nào đó chậm rãi nói: “Thu Thiên, ngày mai dành ra một tiếng đồng hồ đi.”

Thu Thiên sững sốt, hỏi lại: “Một tiếng, để làm gì?”

Thật ra một tiếng có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng hiện tại Thu Thiên vẫn chưa biết, tuy là đôi mắt chàng trai nào đó đen thâm trầm, nhưng không sao cả.

Anh chỉ thản nhiên nhắc nhở cô: “Ngày mai là mừng mấy tháng mấy?”

Thu Thiên bị anh hỏi vậy, mới nhớ mai chính là 14 tháng 2, lễ tình nhân.

Lễ tình nhân??

Thu Thiên ra sức chớp mắt vài cái, bỗng thấy tim đập nhanh một cách khó hiểu.

Chẳng lẽ, anh gọi điện cho cô, chỉ vì mai là lễ tình nhân hay sao?

Suy nghĩ này khiến cho Thu Thiên mới làm quen với tư vị của tình yêu, trong lòng bỗng nhiên bắn lên một đợt pháo hoa nho nhỏ, một lần, rồi lại một lần, sau đó liên tiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vô thức hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

Nhưng mà... Pháo hoa này chỉ duy trì được một thời gian ngắn, cô đã nhanh chóng tỉnh táo lại.

Lễ tình nhân là mừng một đầu năm hỷ, hình như cô không có cơ hội ra khỏi cửa đâu nhỉ?

Kỷ Tri Viễn nghe cô nói vậy, đầu tiên là nhúu đôi mày đẹp, sau đó lập tức nhắc lại câu nói kia: “Chỉ dành ra một tiếng.” Nhưng lần này, thêm chút kiên nhẫn, dường như còn có chút thỉnh cầu không thể nghe thấy được?

Giọng anh vốn rất êm tai, mặc dù có người sẽ bị biến giọng vì thiết bị và điện lưu trong ống nói, nhưng giọng anh không hề thay đổi vì bất cứ thứ gì.

Giọng nói êm tai của anh, mang theo chút ý khẩn cầu, dịu dàng nói với cô như vậy, chỉ bảo cô dành ra một tiếng, cô còn lý do gì để từ chối đây?

Được rồi, thật ra cô cũng không muốn từ chối.

Vì thế, Thu Thiên gật đầu, đáp: “Được.” Nhưng mà... Một tiếng, cô cũng không đi xa được, chẳng lẽ anh muốn...

Quả nhiên, sau khi chàng trai nào đó nhận được lời hứa hẹn từ miệng cô, bên môi gọi lên ý cười: “Nói cho anh biết địa chỉ nhà em, anh đến gần nhà em đợi em.”

Anh muốn đến nhà cô ư?

“Chuyện này... Không hay lắm...” Cô từ chối theo bản năng.

Kỷ Tri Viễn không hề bất mãn với sự từ chối của cô, còn kiên nhẫn giải thích với cô: “Chỉ một tiếng, em không thể đi quá xa.” Dừng một lát, anh bỗng nhủ mảy, hỏi có chút tà ác: “Hay là em muốn, đến nhà anh à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Thiên lập tức phỉm hồng, tim đập như sấm.

Câu hỏi đó của anh khiến người ta suy nghĩ lung tung, thỉnh thoảng! Thỉnh thoảng!

Thu Thiên chỉ có thể hít sâu, lại hít sâu.

Đúng lúc đó không biết ba Kỷ đã nói gì, chỉ thấy anh khẽ đáp vài tiếng, sau đó chờ ba Kỷ đi ra, anh lại nói chuyện điện thoại tiếp: “Ngày mai, dành cho anh một tiếng.”

Giọng điệu của anh kiên nhẫn như vậy, cuối cùng vẫn khiến Thu Thiên từ từ cúi đầu, khẽ dạ một tiếng.

Sau khi cúp máy, mới phát hiện mẹ già đang ở phòng khách gọi cô vài lần rồi, còn cô lại quá chăm chú nói chuyện điện thoại mà không nghe thấy. Vì thế, cô rất tự giác chạy nhanh ra phòng khách, tiếp tục bận rộn giúp mẹ.

Buổi tối khi ăn cơm, thấy mẹ và ba đang vui vẻ ngồi trước TV bàn bạc gì đó, vội xen khéo vào một câu: “Mẹ, con thương lượng với mẹ một chuyện nhé?”

Mẹ Giang rất vui vẻ nhìn con gái cưng của mình: “Nói đi, chuyện gì.”

Ừm, chỉ cần ba về, mẹ già luôn dịu dàng như vậy, vì thế Thu Thiên to gan yêu cầu xin một tiếng, lý do vì có bạn học ở nơi khác đúng lúc ở gần đây, cô đi chúc tết người ta.

Mẹ Giang lập tức vung tay, nói: “Việc này còn phải bàn bạc sao? Cầm theo đồ ngọt đến chỗ bạn học kia của con đi.”

Thu Thiên mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, ‘vâng’ một tiếng, sau đó nói: “Không cần cầm theo đồ ngọt.”

Mẹ Giang lập tức vỗ ghế sa lon, bắt đầu dạy dỗ Thu Thiên: “Vậy sao coi được, chúc tết người ta lại đi tay không được à, cầm theo cầm theo!”

Thu Thiên bất đắc dĩ nhìn về phía cha già có vẻ mặt hiền lành của mình, thấy cha mỉm cười gật đầu, đều là mẹ nói gì nghe nấy.

Được rồi, Thu Thiên đành phải nghe lời chọn một túi bánh ngọt xách về phòng mình trước. Vừa vào phòng đã vội gửi tin nhắn cho chàng trai nào đó.

Gửi gì đây? Cứ gửi: Ngày mai, có một tiếng để chúc tết anh.

Nhắn gửi đi, Thu Thiên cầm di động ngồi trên giường, chờ hồi âm của anh.

Qua khoảng ba phút, tin nhắn trả lời của anh đến: “Cảm ơn bạn gái.”

Nhìn nhìn, Thu Thiên nở nụ cười, cười cười, lại cảm thấy mình hơi ngốc, vì thế kéo chú gấu nhỏ qua, nhéo mặt nó, nói lời chính nghĩa: “Không được cười ngây ngô, phải thật bình tĩnh, nghe chưa?”

Gấu nhỏ vô tội vẫn duy trì sự im lặng bất đắc dĩ của nó, còn Thu Thiên, vẫn mỉm cười.

Nhân nhật, lại rất xinh đẹp hiện trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thu Thiên, năm mới vui vẻ!

Editor: ngocdiemhepc

Beta: Dung Cảnh + lamnguyetminh

Lễ đón năm mới đối với Thu Thiên mà nói, tuy rằng không tung tăng và hưng phấn như trước đây, nhưng một năm này, bởi vì trong cuộc sống có thêm một người cho nên có hơi khác với ngày xưa.

Những ngày như thế giống như tất cả đều đổi mới thay cũ.

Khắp nơi đều là không khí vui mừng đón tết, trong tiểu khu giăng đèn kết hoa, bởi vì đón năm mới, cả năm chỉ có mấy ngày cho nên mọi người trong thành phố cũng có thể đốt pháo hoa, pháo dây.

Thu Thiên tỉnh lại trong một hồi pháo nổ, vào phòng khách chúc ông nội và ba buổi sáng tốt lành, lại chạy vào thăm hỏi mẹ đang làm bữa sáng ở trong bếp, sau đó nhanh chóng chạy về phòng, bật máy tính lên QQ.

Trên diễn đàn không có mấy người online nhưng cô vẫn lần lượt gửi lời chúc mừng năm mới cho mọi người trong nhóm, đang muốn logout, suy nghĩ một chút vẫn nhấn vào ảnh đại diện của ai kia, nhấn riêng cho anh một tin.

Thu Thiên: “Năm mới vui vẻ.”

Viết xong mấy chữ này, Thu Thiên cảm thấy nhẩn như vậy hơi đơn giản, nhưng nhất thời lại không biết nên viết cái gì.

Không trách được, mọi người thường nói, người đang yêu sẽ trở nên không giống chính mình nữa.

Giang Thu Thiên của trước kia, lúc nào sẽ vì một tin nhắn mà suy tư hồi lâu, chứ đừng nói là vì muốn gặp chàng trai nào đó mà dối cha dối mẹ.

Thu Thiên vừa chóng cằm vừa nghĩ xem nên nói thêm gì đó thì mẹ Giang lại gõ cửa phòng con gái làm cho Thu Thiên giật mình.

“Mẹ, sao không gõ cửa thế?” Thu Thiên vội vàng tắt QQ, quay đầu lại nhìn mẹ mình.

Mẹ Giang liếc Thu Thiên một cái, lùi về cửa phòng làm bộ gõ cửa, sau đó ló đầu vào, nói: “Ăn sáng thôi!” Thật là, gọi con gái mình ra ăn sáng còn phải gõ cửa nữa chứ?

Thu Thiên tự biết đuối lý, chờ sau khi mẹ rời đi, trong lòng vẫn còn sợ hãi quay đầu nhìn máy vi tính. Xem ra, trong tết, không thể lên QQ nữa, nếu không lúc nào cũng có thể bị bại lộ.

Ngộ nhờ bị mẹ biết, cô đã yêu qua mạng hơn nửa còn dòi đến hiện thực, sẽ bị bóp chết trong trứng nước thì làm sao bây giờ?

Coi như mẹ không muốn bóp chết đi nữa nhưng nếu như mẹ biết cô đi học mà còn yêu đương, mẹ nhất thời kích động tự mình chạy đến khảo sát chàng trai nào đó thì làm sao đây?

Cho dù là loại nào cũng không phải là điều cô muốn thấy.

Vì vậy, Thu Thiên âm thầm hạ quyết tâm, ngày Valentine nhất định phải hết sức cẩn thận, ở gần tiểu khu thì quá nguy hiểm, đến lúc đó cố gắng một, hai tiếng, chạy xa một chút thôi.

Lúc Kỷ Tri Viễn thấy tin nhắn trên QQ, đã là một giờ sau.

Mặc dù chỉ là bốn chữ đơn giản, còn có icon cô bé đáng yêu đang đỏ mặt nhưng cũng đủ để cho tâm trạng của anh tốt cả ngày.

Vẫn kéo dài đến khi ăn xong cơm tất niên, đoán chừng cô sẽ có thời gian, anh mới gửi tin nhắn tới cho cô.

Thu Thiên nhận được tin nhắn, đang muốn nhấn lại, nhưng gõ từng chữ từng chữ trước mặt ông nội và ba mẹ hình như rất kỳ quái. Vì vậy giả bộ nói muốn đi tắm trước, cầm điện thoại đi động chạy tới phòng tắm.

Chỉ nhấn bốn chữ: “Em ăn xong rồi.”

Điện thoại của chàng trai nào đó reo lên.

Thu Thiên im lặng nhìn điện thoại di động mấy giây, nghiêng tai lắng nghe, dường như người lớn đang ở phòng khách xem TV rất vui vẻ, xác định không đi qua đây, cô mới nhấn nút nghe.

Cũng may bản thân đã sớm có dự cảm mà đi vào phòng tắm, nếu vẫn còn ngồi ở trên sofa trong phòng khách, anh gọi điện thoại tới, tuyệt đối sẽ bị lộ tẩy.

Nghĩ đến vừa rồi ở trên bàn cơm, khi ông nội nhắc tới bốn chữ ‘con trai nhà họ Kỷ’ thì hai mắt mẹ sáng lên, cô liền không nhìn được mà đỏ mặt hơi lạnh trên trán.

May mắn ông nội chỉ là nhẹ nhàng nói qua, hiền lành nhìn cô cười, cũng không trả lời nghi vấn của mẹ.

Nghĩ tới đây, trái tim nhỏ của Thu Thiên liền đập nhanh hơn.

“Đang làm gì đó?” Giọng nói của chàng trai nào đó có chút lười biếng, nghe vào trong tai thật hấp dẫn.

Thu Thiên không khỏi sùng sốt một chút, sau đó thì thảo nói: “Đang tắm...”

“VẬY sao?” Chàng trai nào đó rất bình tĩnh nhìn lướt qua bức ảnh chụp chung đặt trước bài, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút xấu hổ của cô gái nào đó, cổ họng căng thẳng.

Thu Thiên cũng cảm thấy lời nói của mình không ổn, muốn vót vát nên nhanh chóng thêm vào một câu: “Không cho nghĩ bậy, em không cởi quần áo!”

..... Vô số con quạ đen hoa lệ bay qua

Bạn học Giang Thu Thiên, bỏ cứu thất bại.

Cô nói những lời này, khiến cho người ta không muốn nghĩ loạn cũng không được.

Cảm thấy mình nói bậy, Thu Thiên đành phải nhắm mắt hít một hơi thật sâu sau đó mở mắt ra.

Chàng trai nào đó vừa bất đắc dĩ vừa hơi buồn cười vỗ trán, giống như muốn nhanh chóng xua đi hình ảnh nào đó ở trong đầu, rốt cuộc vẫn không nhịn được mà cười ra tiếng.

Anh cười, Thu Thiên liền thẹn quá hóa giận.

Không phải chỉ nói sai một câu thôi sao, cũng không biết nhìn xem là vì ai mà cô phải chạy vào phòng tắm hả!

“Ký Tri Viễn!” Cô khẽ hô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Ký Tri Viễn thông thả lên tiếng trả lời: “Anh đây.”

“Em ở phòng khách, không tiện nhận điện thoại...” Thu Thiên nói xong, tiếng nói nhỏ lại, mà chàng trai nào đó lại yên tĩnh lắng nghe hô hấp nhẹ nhàng của cô, gương mặt nhu hòa.

Xem ra, nếu muốn chuyện tình cảm bí mật này nhanh chóng bị phơi bày, anh vẫn phải cố gắng mới được.

Vì vậy, chàng trai nào đó bắt đầu thay đổi tư thế, duỗi đôi chân thoải mái dựa vào cạnh bàn, nhàn nhã hỏi cô: “Bất tiện như thế nào, anh cũng đã gặp qua ông nội rồi mà.”

Ý của anh là, anh đã gặp qua người lớn rồi, dù sao cũng đã được người lớn chứng thực thân phận người thân hợp lệ, cô hoàn toàn có thể thoải mái mà làm.

Thu Thiên ghen hờn, đúng thế, ông nội muốn tác hợp cô và Tri Viễn, nói như vậy, có lẽ đã nhân lúc cô vắng nhà mà nói cho ba cô. Dù sao lời nói của ông nội cũng đồng nghĩa với thánh chỉ mà.

Ngộ nhỡ, sau khi ba mẹ già biết được liền kéo anh vô nhà, quan sát cô và anh “Trao đổi tình cảm” như thế nào thì sao?

Nghĩ tới đây, Thu Thiên run một cái, kiên quyết bày tỏ: “Nhưng anh chưa từng gặp qua mẹ em.”

Ý cô là sau khi ra mắt mẹ cô, anh sẽ hối hận. Không bằng trước tiên cứ yêu khiêm tốn một chút để tránh bị mẹ già nhiệt tình của cô hù dọa.

Lại bị chàng trai nào đó hiểu thành ý khác.

Thì ra là nếu muốn để cho cô có thể quang minh chính đại ở trước mặt ba mẹ cùng anh yêu đương, nhất định phải gặp mẹ cô trước sao?

Trong đôi mắt đen của chàng trai nào đó hiện lên vẻ nghiêm túc, là anh sơ sót, dù sao cô cũng là con gái, sẽ suy nghĩ khá nhiều, anh nên cân nhắc đến tình cảnh của cô.

Vì vậy anh mềm giọng nói: “Ngày mai anh phải trực tiếp đến thăm mẹ vợ hả?”

Thu Thiên vội vàng xuýt: “Không cần, không cần.” Nói được một nửa, mới phát hiện không đúng.

Vừa rồi anh gọi mẹ mình là gì vậy? Mẹ vợ ư?

Tay Thu Thiên để giữa không trung, hóa đá thật lâu. Xung hô này...Cũng quá nhiệt tình đi chứ.

Thấy Thu Thiên không nói gì, chàng trai nào đó càng nhiệt tình bổ sung thêm một câu: “Hay là đến thăm vào ngày khác hả?”

Thu Thiên xấu hổ vo vo vạt áo, đáp: “Vốn đâu phải là vấn đề này.”

“VẬY là vấn đề gì?” Chàng trai nào đó kiên nhẫn thỉnh giáo.

Cô gái nào đó lại nói quanh co hồi lâu, cũng không có ý định nói thẳng ra.

Nhưng cũng không thể không nói, ngộ nhờ anh thật sự đến nhà chào hỏi thì làm sao bây giờ, lúc anh xin cô dành cho anh một tiếng vào ngày lễ tình nhân, cô cũng đã nói cho anh biết địa chỉ nhà cô rồi.

Mặc dù không có nói cận kề là căn nhà nào, nhưng trong tiểu khu chỉ toàn những căn biệt thự nhỏ hai tầng, hướng chỉ trước cửa nhà cô còn treo một bảng nhỏ có chữ Giang, muốn tìm được cô cũng không khó.

Vì vậy cô đành phải cố gắng uyển chuyển nói cho anh biết: “Nếu mẹ em bị người ta gọi là mẹ vợ nhất định bà sẽ bị dọa đấy.”

Thực tế là cô nói quá rồi. Mẹ già sẽ không bị hù dọa nhưng sẽ cực kì kích động, sau đó sẽ gặng hỏi anh này nọ, rồi sau đó, đoán chừng chuyện cô và anh ở trong trò chơi kia cũng bị mẹ moi ra.

Cho dù là mẹ cô nhưng cũng không phải không biết xấu hổ quá đi chứ.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên bị gõ hai cái, mẹ Giang ở ngoài cửa gọi cô: “Con gái, con có tắm hay không hả?”

Thu Thiên vội vàng che điện thoại di động nói: “Con đang tắm!”

“Đang tắm?” Mẹ Giang rất không tin tưởng hừ một tiếng: “Ngay cả tiếng nước chảy mẹ cũng không nghe thấy, con tắm bằng cái gì?”

Giọng nói của mẹ không nhỏ, Thu Thiên vì muốn tránh tầm mắt của mẹ nên mới cố ý chạy vào trong phòng tắm, lúc này nghe mẹ nói như thế, vì vậy vô cùng luống cuống một câu: “Con tắm khô!”

Đầu tiên là mẹ sững sốt một chút, sau đó cười hi hi: “Chớ ba hoa, tắm nhanh lên rồi ra ngoài chuẩn bị xem tiết mục cuối năm!” Còn nói là tắm, đứa con gái này càng ngày càng tinh quái, lại nói, thật đúng là có phong phạm ngày xưa của bà.

Nghe tiếng dép của mẹ từ từ đi xa, Thu Thiên khẽ thở phào một cái, lại đặt di động lên tai.

“Vừa rồi mẹ em ở ngoài cửa, cho nên em nói với bà mấy câu.”

Chàng trai nào đó lên tiếng, bày tỏ anh biết cô và mẹ cô đang nói chuyện.

Thu Thiên rất tự nhiên hỏi: “Vừa rồi chúng ta nói đến chỗ nào rồi?”

Kỷ Tri Viễn rất tốt bụng nhắc nhở cô: “Tắm rửa.”

Cạc cạc, bầy quạ đen bay qua lần nữa.

Ai hỏi anh là cô cùng mẹ nói đến đâu rồi, cái cô hỏi chính là cô và anh mới vừa nói đến đâu.

Thu Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Quần áo có thể giặt chứ em có thể giặt sao.” Cô và mẹ đang đùa thôi.

Tay phải chàng trai nào đó cầm cây bút máy lên thương thức, khoe môi hơi nhếch, giống như lơ đãng hỏi: “Không tắm cái đó, vậy muốn phải tắm như thế nào đây?”

Rõ ràng là vấn đề rất nhảm chán, thế nhưng anh lại nghiêm túc thảo luận cùng cô, hơn nữa giọng nói càng trầm thấp đầy truyền cảm, càng giống như đang thôi miên cô gái nào đó.

Bạn học Thu Thiên à, cứ như vậy, bất tri bất giác nhảy vào trong cái hố mà anh đã đào.

Cô bị ghen hòng một chút, sau đó coi như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tắm rửa như bình thường vậy, nên tắm như thế nào thì tắm như thế đó...”

Nói xong, cảm thấy rất không đúng, cực kì không đúng rồi.

Nội dung cuộc nói chuyện điện thoại này của bọn họ dường như có chút kỳ quái thì phải?

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, thật sự không phải là kỳ quái, thật ra thì có một từ rất đúng để khái quát biểu hiện vừa rồi của bọn họ, đó chính là... Tán tỉnh.

Được rồi, Thu Thiên vẫn rất đơn thuần, căn bản không suy nghĩ nhiều về phương diện kia.

Về phần chàng trai nào đó, có phải vì cô gái nào đó rất có lực hấp dẫn mà tà ác nghĩ tới phương diện nào đó hay không, vậy thì không thể nào biết rồi.

Vì vậy, Thu Thiên quyết định nhanh chóng cúp điện thoại, nếu mẹ trở lại một lần nữa thì sớm muộn gì cũng bại lộ.

“Cái đó, em không thèm nghe anh nói nữa, em phải tắm nhanh thôi.”

Qua chừng mấy giây, cô mới nghe thấy tiếng nói chế nhạo của ai kia, từ từ nói: “Cùng nhau tắm đi.”

..... Phản ứng lại, Thu Thiên vừa giận vừa xấu hổ quát khê trong di động: “Kỷ Tri Viễn!”

Đổi lại là tiếng cười trầm thấp kéo dài của chàng trai nào đó.

“Trêu đùa em như vậy thú vị lắm sao?” Thu Thiên cố ý giả bộ cắn răng nghiêng lợi nói.

Ai kia nghe cô nói như vậy liền ngừng cười, đáp: “Có một số người, nếu ham mê phương diện này nợ của người nào đó thì sẽ không muốn từ bỏ.”

Dừng lại mấy giây, anh nói từng chữ: “Thu Thiên, em phải làm quen đi.”

Trong đôi mắt đen thâm thúy, giờ phút này đang nhu hòa mà lại kiên định nhìn thẳng vào người yêu xuất trần của mình trong bức ảnh.

Anh để bút máy trong tay xuống, ngón tay thon dài khê vuốt qua hình bóng ôn nhu của người trong tấm hình.

Thu Thiên là cô gái thanh khiết, thông minh như vậy, sao có thể không hiểu ý tứ của Kỷ Tri Viễn đây. Chỉ là, cô có hơi lúng túng, không phải vì muốn cự tuyệt, mà hoàn toàn là vì cô không hề chán ghét lời trêu chọc của anh.

Anh nói, cô phải làm quen. Có phải muốn chứng tỏ, anh đang ra ám hiệu với cô, thời gian bọn họ ở bên nhau sẽ rất lâu, rất lâu, rất lâu phải không?

Đêm giao thừa, 30 tết, ngoài cửa sổ đã có người bắt đầu đốt pháo hoa, tiếng reo vui mừng vang dội bên tai. Mà cô, Giang Thu Thiên, lại chỉ có thể nghe thấy chàng trai đầu tiên xâm nhập vào cuộc sống của mình, nói chuyện trong điện thoại.

“Thu Thiên, năm mới vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Lễ tình nhân

Editor: Dung Cảnh

Beta: Thổ Lát + lamnguyetminh

Ngày 14 tháng 2 đầu năm là ngày lễ tình nhân.

Cô, Giang Thu Thiên, từ trước đến nay chưa bao giờ đón lễ tình nhân.

Tuy trước kia từng có một vài chàng trai mời cô cùng đón lễ tình nhân, ví dụ như ăn cơm dạo phố gì đó, nhưng đều bị cô uyển chuyển từ chối.

Lý do rất đơn giản: Trong ngày lễ này, đồng ý ra ngoài với người khác giới, ý nghĩa đương nhiên khác biệt.

Lễ tình nhân mà, làm sao có thể ra ngoài với một người không phải là người trong lòng mình chứ?

Cũng bởi vì cô chưa bao giờ ra ngoài với người khác giới, cho nên đêm qua mới có thể xấu hổ, mất ngủ như thế.

Đêm 30 tiếng pháo nổ đêm muộn dần ngớt đi, rất nhiều người đã tiến vào giấc ngủ, cô vẫn còn đang nhớ tới lời nói của Kỷ Tri Viễn: “Gặp nhau vào lễ tình nhân ngày mai.”

Lễ tình nhân, anh sẽ mang hoa tặng cô sao?

Hay là.....Cô nên chuẩn bị socola cho anh?

Suy nghĩ ngổn ngang, Thu Thiên rất cạn lời mà túm gói đầu che trên mặt mình, không nghĩ không nghĩ nữa, đi ngủ!

Hậu quả của việc suy nghĩ quá nhiều chính là: có thể sáng hôm sau mi rời giường, sẽ phát hiện ra người trong gương trông giống như quốc bảo.

Mẹ Giang nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Thiên có quầng thâm mắt, lập tức lấy đồ có hiệu quả dưỡng mắt nhanh chóng vừa mua ra, nói: “Con bé này, nhanh đắp lên đi.” Đón năm mới mà vành mắt đen thế kia thì còn ra bộ dạng gì nữa.

Thu Thiên cực kì nghe lời cầm lấy ngoan ngoãn đắp lên, không hổ là có hiệu quả nhanh, 15 phút sau đúng là đã tốt hơn nhiều rồi.

Tuy là ngày đầu năm nhưng vẫn có người tới chúc tết, ban ngày bận rộn, nháy mắt đã tới chạng vạng.

Lúc này, bạn học Giang Thu Thiên đang nghịch nghịch đi động lần thứ N, liếc đi động lần thứ N, đổi âm báo tin nhắn của ba Giang trở thành âm báo tin nhắn đến của mình lần thứ N.

Cô gái họ Giang nào đó cho rằng mình biểu hiện cực kỳ tự nhiên, nhưng không nghĩ đến quá mức tự nhiên sẽ trở thành hành động không bình thường, đã sớm khiến cho ba Giang cũng là người ba thân yêu của cô chú ý.

Sau khi ăn tối xong, chừng 7 giờ gì đó, rốt cuộc tin nhắn của chàng trai nào đó cũng tới.

Một câu rất đơn giản: Anh ở ngoài cửa nhà em.

Phụt..... Thu Thiên uống nhầm cốc trà mà định bùng lên cho ba Giang còn chưa nói, suýt chút nữa còn gọi đầu miễn phí cho ba Giang.

Anh, anh, anh, anh nói đến là đến sao, cũng không nhắn tin trước cho cô, thật là đột ngột.

Thu Thiên kinh hoàng chưa lấy lại tinh thần, vừa cảm ly nước vừa nhìn đi động, hoàn toàn không chú ý mình đã phun đến chỗ ba rồi.

“Con nhóc này, con làm sao thế hả?” Mẹ Giang đau lòng lập tức rút giấy ăn lau mặt cho ba Giang.

Thu Thiên cẩn thận chớp chớp mắt, cô để đi động xuống, đáp: “Con phải đi chúc tết bạn học đây ạ.”

Mẹ Giang không thèm quay đầu, tiếp tục dịu dàng lau mặt cho ba Giang: “Đi đi, đi đi.”

Thu Thiên vẫn đứng bất động, mẹ Giang đành phải quay đầu hỏi cô: “Còn muốn nói gì sao?”

Đột nhiên cô gái nào đó cong môi hồng lên, khoe mắt cũng cong lên cười ngọt ngào, đáp: “Mẹ à, con có thể ở lại nhà bạn học khoảng một tiếng không?”

“Không được!” Mẹ Giang từ chối không thương tiếc: “Năm mới rồi đến nhà người ta ân cần hỏi thăm một chút rồi nhanh chóng về nhà.” Còn ở lại thêm một tiếng làm gì?

Đáng thương nhất vẫn là ba Giang, vừa rồi mẹ Giang hơi kích động, tay hơi dùng sức, gương mặt ba Giang liền đỏ ửng.

Thu Thiên lập tức cực kì thất vọng, ba Giang nhìn thấy mẹ Giang muốn bộc phát liền nhanh chóng dùng ánh mắt ý bảo con gái tranh thủ đi đi.

Vì thế Thu Thiên nhanh chóng chạy về phòng, cầm áo khoác dài màu đỏ tới đầu gối mẹ vừa mua cho, nhanh chóng chuồn ra phòng khách.

Mẹ Giang lườm ba Giang một cái: “Bánh ngọt cũng chưa cầm, con bé cầm cái túi kia làm cái gì?”

Ba Giang vẫn đang cười hiền lành, nhưng lại phát hiện lúc này ông vừa cầm cái túi đơn vị phát cho, hình như ít đi mấy bộ đồ giữ ấm của đàn ông, lầm bầm nói: “Hôm nay hình như là lễ tình nhân đấy.”

Cũng đúng thôi, lễ tình nhân nên con gái nhà mình mới gấp gấp chạy ra ngoài như thế.

Thu Thiên sốt ruột đi gặp chàng trai nào đó cho nên không phát hiện ba mình đã nhìn thấu chút tâm tư nhỏ đó của con gái.

Nói đùa chứ, anh đã đứng ngoài cửa nhà mình rồi, cô còn có tâm tư mà nghĩ đến cái khác sao?

Nhanh chóng mặc áo khoác vào, bàn tay lại vuốt vuốt tóc, vỗ vỗ mặt, lúc này mới mở cửa ra.

Nhưng kỳ quái là... Trước cửa nhà không có ai mà...

Thu Thiên đóng cửa đi lên trước hai bước, đột nhiên cảm thấy có gì đó, nhìn sang bên phải, một bóng dáng thon dài cao thẳng đang dựa người vào tường nhà cô.

Tuy trời đã tối nhưng thỉnh thoảng xung quanh vẫn có nhà nổ pháo, còn có đèn màu trong tiểu khu cho nên có thể thấy rõ được khuôn mặt anh.

Gương mặt vốn đã anh tuấn đến hoàn mỹ nhưng dưới ánh đèn nhiều màu chiếu xuống, lại càng cực kì tao nhã, khí chất lồi lạc.

Trái tim Thu Thiên không nhịn được mà đập rộn ràng, vì thế đứng im tại chỗ không biết làm sao.

Anh mỉm cười bước tới, đến lúc nhìn thấy cần cổ tuyết trắng của cô lộ ra khỏi chiếc áo khoác màu đỏ, ánh mắt hơi thâm trầm.

“Sao lại không mang khăn quàng cổ?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Quên mất.” Thu Thiên sững sờ, lập tức rút cổ, vừa rồi đi quá nhanh mà quên lấy khăn quàng.

Đột nhiên cảm thấy có gì đó vây quanh cổ cô, Kỳ Tri Viễn cầm lấy chiếc khăn quàng cổ dài màu trắng của mình cẩn thận quàng lên cho cô.

Chiều cao của hai người vốn đã chênh nhau một cái đầu, lúc anh quàng khăn cho cô, tầm mắt cô chỉ có thể nhìn thấy tấm bảng trước ngực trên áo khoác của anh. Lúc này, cô mới cảm nhận được hóa ra có một sự khác biệt rất lớn trong đó.

Lòng ngực của anh cực kì rộng rãi, cánh tay của anh rất rắn chắc, ngón tay đẹp đẽ thon dài đang quàng khăn cổ cho cô.

Trên người anh truyền đến mùi hương nam tính nhạt nhạt...

Cô còn đang hoảng hốt suy nghĩ, ngay cả cô cũng không hiểu rõ vì sao anh lại muốn làm thế, thì chàng trai nào đó đã chỉnh sửa xong khăn quàng cổ cho cô, còn vén vài sợi tóc rối loạn trên trán cô ra sau tai.

Chiếc khăn quàng cổ dài màu trắng nhẹ nhàng vây quanh cô, trên đó còn lưu lại nhiệt độ cơ thể anh, trên khăn quàng cổ có mùi hương thơm mát dễ ngửi, Thu Thiên chỉ cảm thấy dần ấm lên.

Thu Thiên như con nai con ra sức rụt cổ vào trong chiếc khăn, lộ ra đôi mắt, cứ thế nhìn anh.

Sau đó, hàm dưới của chàng trai nào đó hơi giật nhẹ, anh đột nhiên quay đầu không biết nhìn đi đâu.

Lúc Thu Thiên đang nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của anh, xem anh đang nhìn gì thì anh đã quay đầu lại.

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong liền vươn bàn tay lớn của anh ra, tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Dù sao chỗ này cũng là cửa nhà cô, anh không ngại để ba mẹ Thu Thiên nhìn thấy anh mà chỉ sợ cô gái này không có cách nào tiếp nhận tiến độ nhanh như vậy.

Có anh nhắc nhở, đầu óc Thu Thiên mới được gỡ rối.

Cô lại ở trước cửa nhà mình cùng anh.....Ngẩn người nhìn nhau, nhận thức này → phát hiện này khiến cho cô nhanh chóng quan sát xung quanh, sau đó đảo khách thành chủ lùi kéo bàn tay anh từ từ đi, cho đến khi xác nhận đã đến nơi an toàn mới dừng lại.

Thu Thiên ra sức vỗ vỗ ngực, lúc này mới ổn định hơi thở.

Lại thấy đôi con ngươi đen thẳm của chàng trai nào đó đang nhìn mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy hồi hộp.

Vì thế không tự chủ giải thích: “Nếu mẹ em nhìn thấy có thể sẽ không cho em ra ngoài.” Vừa rồi mẹ mà tức giận lên thì kết quả đó tuyệt đối sẽ xảy ra.

Anh nhướn mày, giống như đang hỏi đó là ý gì hả.

Thu Thiên mỉm cười, nói: “Đây là quà Valentine.”

Người nào đó nhanh chóng quét mắt nhìn bên ngoài cái hộp in năm chữ to: “Rau muối tương Lục Hợp...”

Lục Hợp: tên vùng đất ở tỉnh Giang Tô, Trung Quốc

Tặng dưa muối làm quà Valentien sao?

“Rau muối tương?” Thu Thiên không tin mà lấy hộp quà trong tay anh lên nhìn, sau đó tròn tròn mắt.

Thật sự là rau muối tương

Cô nhớ rõ là, giữa trưa cô đã lấy ra một bộ đồ giữ nhiệt kiểu dáng trẻ tuổi nhất mà bà cảm từ đơn vị về cơ mà.

Sao nháy mắt lại trở thành rau muối tương rồi?

Vậy chỉ có thể nói là lúc này quá gấp.....Cô liền lấy nhầm rồi.

Chỉ có một chữ ‘quần’, nó còn xuất hiện nhiều lần, cũng quá xấu hổ rồi.

Thu Thiên vô tội nhìn Kỷ Tri Viễn.

Người nào đó không hề là từng trải qua sự đời, vẻ mặt cực kì ung dung cầm hộp quà, cười đến quỵến rũ: “Quà tình nhân này còn mới lạ hơn tám rùa.”

....

Trong lòng Thu Thiên vốn còn có chút áy náy, trong nháy mắt không còn nữa.

Anh không trêu chọc cô thì tâm tình anh không vui sướng được hả?

Vốn muốn phân bác lại hai câu nhưng nghĩ tới lời nói như ma chú của anh vào tối qua, đối với cô thành nghiệm, cô có nói như thế nào thì vẫn không nói lại

được.

Nói cũng không phải mà không nói cũng không phải, chỉ có thể vừa buồn cười vừa tức giận trừng mắt với anh.

Nhìn vào đôi mắt còn sáng hơn so với ngọc, tâm tình của ai kia cực tốt. Dù như thế nào, cô nhóc này vẫn nhớ chuẩn bị quà cho anh, đương nhiên là anh vui mừng rồi.

“Đi thôi, xe của anh đỗ ở đằng trước rồi.” Chàng trai nào đó kéo tay cô muốn dẫn cô đi về phía trước.

Thu Thiên hơi kinh ngạc, hỏi: “Anh biết lái xe sao?”

Chàng trai đáp lại bằng vẻ mặt đương nhiên rồi, từ kỳ nghỉ hè năm nhất anh đã thi lấy bằng lái, trừ khi có việc cần nếu không anh vẫn đi lại bằng phương tiện giao thông.

Trong khu nhà nào cũng có gara riêng, đương nhiên anh sẽ không ngốc đến nỗi dừng xe trước cửa nhà Thu Thiên, anh đậu xe ở phía trước một dãy nhà, dù sao cũng chỉ đậu một lúc mà thôi, sẽ không bị ai đuổi đi.

Chiếc xe Buick đậu ở đó, anh mở cửa xe giúp cô, nói: “Lên đi.”

Cảnh tượng này giống như chỉ có thể thấy trên TV thôi.

Lúc trước khi Thu Thiên xem TV, mỗi lần nhìn thấy nam chính lịch sự mở cửa xe cho nữ chính, cô liền cảm thấy lãng mạn không tả nổi. Nhưng mà hiện tại, sao cô lại có cảm giác căng thẳng vậy?

Suốt đoạn đường, Thu Thiên đều ngồi nghiêm chỉnh, thỉnh thoảng sẽ nhìn anh một chút sau đó vội vàng dời tầm mắt.

Anh đã sớm thấy hết nét mặt của cô qua kính chiếu hậu, liền mỉm cười nói: “Không nên khẩn trương.”

Xe quẹo vào một con phố cách nhà cô không xa, bên trong có mấy nhà hàng, ngoài cửa đều treo biển làm ăn, hơn nữa, có vẻ như là khá đông khách.

Đến trước cửa một nhà hàng, anh dừng xe xong mới quay đầu nhìn cô: “Đến nơi rồi.”

Nhà hàng này ước chừng chứa được hai, ba mươi người, trang trí đơn giản nhưng cực kì ấm áp, trên tường dán đủ tranh chân dung lớn có kí tên. Cuối nhà hàng có một sân khấu nhỏ nhưng không hề chuyên nghiệp, trên đó cũng chỉ có một cây đàn điện tử và một cái microphone mà thôi.

Dù như thế, Thu Thiên vẫn thích ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi.

“Xin chào, là anh Kỳ hẹn trước bàn số 5 sao?” Một cậu thanh niên trẻ tuổi đeo tạp dề phim hoạt hình đang xác nhận số điện thoại với chàng trai nào đó, sau khi xác nhận xong mới cầm số bàn lễ phép mời bọn họ ngồi xuống.

Thu Thiên hạ mí mắt, hàng mi dài hơi rung rung như đang nghĩ cái gì đó, một lúc sau, cô mới ngẩng lên nhìn anh: “Anh tìm kiếm trên Baidu hả?”

Nhà hàng nhỏ như vậy cũng phải hẹn trước, cô chưa bao giờ đón lễ tình nhân cũng biết được ở thời điểm này, muốn tìm được một nhà hàng là khó như thế nào. Huống hồ còn muốn không khí lãng mạn, trần nhà treo đầy bóng bay.

Bàn tay Kỳ Tri Viễn đang lật menu đột nhiên dừng lại, anh nhìn cô, đáp: “Không có, không tra Baidu.”

Bởi vì thời gian của cô không nhiều, chỉ có một tiếng mà anh không biết một tiếng này nên đưa cô đi đâu. Những chỗ Baidu đưa ra đều cách nhà cô khá xa, chỉ sợ chưa tới nơi đã phải về rồi.

Đúng lúc anh đang rơi vào đường cùng thì Thanh Sơn gọi điện thoại tới, anh vờ như lơ đãng hỏi: “Ngày mừng một còn nhà hàng nào buôn bán không?”

Thanh Sơn là ai chứ, luôn lấy điều Kỳ Tri Viễn cần làm nhu cầu của mình.

Vì thế Thanh Sơn vỗ ngực bảo đảm với ai kia: “Yên tâm đi, Kỳ Tri Viễn, lát nữa anh sẽ hỏi giúp cậu, cậu nói xem cậu muốn hỏi tiểu khu nào, ở chỗ nào?”

Người đàn ông nào đó nghĩ nghĩ rồi nói: “Ồ gần khu XX, nơi thích hợp cho hai người cùng ăn bánh ngọt.”

Thanh Sơn nghe xong cực kì bình tĩnh cúp máy, Kỳ Tri Viễn vừa tắt máy thì lập tức gọi N cuộc điện thoại cho quần chúng nam: “Ha ha ha ha, tin tức độc nhất vô nhị, Kỳ Tri Viễn và Thu Thiên cùng nhau đón lễ tình nhân, các anh em biết chỗ nào tốt không được giấu đầu giấu đuôi.”

Tuy Thanh Sơn hơi rộng miệng, lắm chuyện một chút, nhưng cuối cùng vẫn giúp Kỳ Tri Viễn tìm được chỗ.

“Kỳ Tri Viễn này, đây chính là chỗ mà chị em con nhà dì Hai bạn của em họ tôi đã đặt, tặng cho cậu đấy!”

Nếu đổi lại là người bình thường đã bị lời của Thanh Sơn làm cho u mê rồi.

Chàng trai nào đó bình tĩnh nghe anh ta nói xong, sau đó mới trịnh trọng nói: “Thay tôi cảm ơn lòng tốt của người ta.”

Thanh Sơn cực kì kích động, trực tiếp gọi điện đi kích thích Tiêu Sái: “Cậu ghen tỵ với anh không? Anh tìm cho Kỳ Tri Viễn một nhà hàng tình nhân đây.”

Đương nhiên Tiêu Sái không phục, lập tức gọi điện cho chàng trai nào đó, nhiệt tình bày tỏ cậu ta cũng có thể cúc cung tận tụy như lão nhị, người trước ngã xuống người sau tiến lên... Song, toàn bị chàng trai nào đó cự tuyệt.

May mà Tiêu Sái không biết số điện thoại của Thu Thiên, nếu không chiếc di động đó cũng đừng mong có lúc nhàn rỗi.

Sau khi xác nhận xong chỗ này, anh qua xem trước, xác định nơi này gần nhà Thu Thiên, lúc này mới yên tâm.

Tuy rằng, đây là lần đầu tiên anh chuẩn bị một chuyện nào đó cho một cô gái.

Anh tự biết có nhiều chỗ không đủ nhưng anh có phương thức biểu đạt của mình, hy vọng có thể khiến cô cảm thấy ngày hôm nay mình không giống như vậy.

Lúc nhân viên phục vụ đeo tạp dề hoạt hình đẩy một xe toàn những chiếc bánh ngọt nhỏ vào, lại cắm thêm ngọn nến ở giữa mà nhà hàng tặng cho.

Dưới ánh nến lập lờ, gương mặt anh tuấn của anh cười với cô: “Kỷ niệm lễ tình nhân đầu tiên của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Valentine đầu tiên

Edit: Ngọc Hân –

Lễ tình nhân đầu tiên.

Lễ tình nhân đầu tiên Giang Thu Thiên và Kỳ Tri Viễn ở chung một chỗ.

Bọn họ trong một cửa hàng bán bánh ngọt không lớn, ai cũng không thể ẩn giấu nụ cười trên mặt.

Không có hoa hồng đỏ, vì sợ cô xấu hổ mang về nhà.

Cũng không có thú nhồi bông, lý do giống như trên.

Anh chỉ cầm tay cô, nắm nghía từng ngón một, cho đến khi trên mặt cô nổi lên màu đỏ.

Nhưng Thiên Thu lại cho rằng mặt nóng lên vì ngồi trong xe còn mang khăn quàng cổ, vì vậy giờ tay lên muốn tháo khăn quàng cổ xuống.

Đang làm được một nửa thì anh cúi người nghiêng qua: “Để anh.”

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng chạm vào khăn quàng, thỉnh thoảng chạm nhẹ vào mặt cô, hơi thở ấm áp của anh phả lên người cô, cô không tự chủ hơi lùi ra phía sau.

Nhưng chỗ ngồi trong xe chỉ có như vậy, cô tránh nữa cũng chẳng biết tránh chỗ nào.

Ánh mắt anh sáng quắc nhìn, động tác trên tay cũng dừng lại.

Thu Thiên biết anh đang nhìn mình, ai tới nói cho cô biết hiện giờ nên làm như thế nào không. Lêquydoon

“Thu Thiên...” Anh thấp giọng gọi cô, mang theo chút khàn khàn.

“Quà tặng!” Thu Thiên đột nhiên ngẩng đầu không đúng lúc, “Chẳng lẽ anh không muốn mở ra xem quà tặng của em sao?”

Chàng trai nào đó sững sốt mấy giây, ngay sau đó đáy mắt anh hiện lên ý cười: “Em là nói... Bảo anh mở sáu hộp quà tặng là dưa muối ra nhìn hả?”

Đờ trán... Bạn học Thu Thiên hóa đá.

Được rồi, cô thừa nhận là vì vừa rồi quá hồi hộp trong lúc nhất thời không tìm được đề tài, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện phát biểu một câu.

Cô nhớ mình cầm nhầm hộp quà, thật sự quá rầu rĩ.

Nhưng lời đã lỡ nói ra miệng cũng không thể thu hồi lại được.

Vì vậy lần đầu tiên da mặt cô rất dày mím cười nói tiếp một câu: “Thật ra thì... Ăn xong bánh cake sau đó ăn dưa muối giúp tiêu hóa.”

Chàng trai nào đó im lặng.

Cô gái nào đó cũng im lặng.

Nếu dưa muối mà có sinh mạng, sợ rằng nó cũng sẽ im lặng.

Một lát sau, chàng trai nào đó chậm rãi dịch người đứng thẳng. Thu Thiên cho rằng anh muốn cầm hộp dưa muối, đang chuẩn bị hít sâu, cho là có thể thả lỏng, đột nhiên anh lại nghiêng người dựa sát vào cô.

Con người thâm sâu âm u vẫn nhìn cô, bên trong phảng phất như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, sáng rực khiến cô không cách nào nhìn thẳng được.

Chỉ thấy anh cong môi cười một tiếng, chậm rãi nói: “Thu Thiên, em đang sợ.”

Cô đang sợ? Dĩ nhiên không phải thế!

Chỉ là bởi vì lần đầu tiên cô ngồi đơn độc một mình với một người khác phái ở trên xe, cô không có kinh nghiệm, cho nên cô có chút xiu, chút xiu căng thẳng mà thôi.

Bạn học Thu Thiên rất thông minh cứ giữ im lặng.

Cho rằng như vậy chàng trai nào đó sẽ bỏ qua cho cô, thật không nghĩ tới chàng trai nào đó như càng hăng hái trêu chọc cô hơn, lại càng nhích lại gần.

Anh đến gần một cm, cô cứng ngắc lùi về sau một cm, anh gần thêm chút nữa, cô cũng lùi ra sau chút nữa, gần thêm nữa, lùi ra sau nữa.

Sau đó... Tay của anh vừa chống lên cửa sổ, một tay vẫn còn cầm khăn quàng trên cổ cô có thể dễ dàng tháo xuống.

Mặt anh cách cô càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, nhịp tim cô như đánh trống, đang lúc cô cho rằng anh muốn hôn cô, anh đột nhiên lại quay đầu đi, dán vào bên tai cô.

“Cô bé ngốc nghếch.”

Nhìn như đang trêu cô, nhưng giọng điệu lại thân mật như vậy, còn mang theo nhịp thở dài không dễ gì nghe thấy.

Mùi hương trên người anh rất dễ chịu, có hơi thở tươi mát thuộc về chàng trai trẻ tuổi, lại có hương thơm trà xanh nhàn nhạt.

Chẳng lẽ anh dùng xà bông thơm trà xanh sao? Trong mơ hồ, cô nghĩ như vậy.

“Tây Hồ,” cô đột nhiên mở miệng, “Em từng nói với anh chưa, thật ra thì... Cũng không ghét anh.” Sau khi kết hôn không có, trước khi kết hôn thật ra cũng không có.

Có chăng chỉ là chút tự tưởng không chịu thua, với những người khác rõ ràng ngay cả sắc mặt cô cũng lười cho, thế mà lại đáp lại lời trêu chọc của anh, nghĩ tới thật là kỳ lạ.

Thân thể chàng trai nào đó đột nhiên cứng đờ, nhưng không di chuyển, phát hiện cô gọi tên mình trong trò chơi, cũng chỉ thấp giọng đáp lại một tiếng.

Nghe xong câu cuối cùng anh mới mím cười gật đầu, “Anh đã sớm biết.”

Giữa đàn ông và phụ nữ có một loại cảm giác khó hiểu, loại cảm giác đó chính là hấp dẫn.

Lúc cô xuất hiện trên nóc nhà, đứng nơi cao vút, làn váy màu tím lay động theo làn gió, thì lúc đó cảm giác anh có với cô không giống với những người khác.

Chỉ là thời gian, cảm giác này cần phải có thời gian lên men, thường thường càng lúc bắt đầu hai người không cảm thấy hợp nhau, nếu gặp được nhau thì lại càng có thể trở thành ràng buộc lẫn nhau.

Sao anh có thể không biết.

Cho dù anh không biết suy nghĩ thực tế của cô là gì, nhưng anh hiểu một rõ hai ràng trái tim mình.

Xem ra vẫn còn đánh giá quá thấp phản ứng hóa học giữa hai người bọn họ, cho nên hiện tại mới ngoan ngoãn ngồi đây, ngay cả thân thể anh cứng đờ cô cũng không phát hiện ra.

Tiến tới, hãy là dừng bước?

Hôn hay là không hôn?

Loại cảm giác này có thứ gì có thể kiềm chế sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, nhìn vẫn là nhìn, cuối cùng anh chỉ hôn lên trán cô một nụ hôn rất nhẹ rất trân trọng.

Cổ tình cô gái nào đó lại không cảm kích, ngại ngùng giật mình.

Chàng trai nào đó giọng khàn khàn quát khẽ: “Đừng động!”

Thu Thiên bị anh làm giật mình, vì hơi thở nóng bỏng của anh trực tiếp phả lên mặt cô, trong xe lại mở điều hòa nhiệt độ, không khí mập mờ như vậy, cảm giác ấm áp khiến cô có chút buồn ngủ.

Cô vẫn hít thở bình thường, cuối cùng khi anh hôn lên trán cô thì không nhìn được than nhẹ.

Cô nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng của nụ hôn đầu, lại không nghĩ tới là tự nhiên và yêu thương trân trọng như vậy.

Cho nên cô mới giật mình, chẳng lẽ còn không để cho người khác động đây sao?

Nói tới cũng kỳ cục, bình thường Giang Thu Thiên và Kỳ Tri Viễn là hai học sinh ưu tú lạnh nhạt nội liễm, nhưng vừa chạm mặt đối phương, những biểu hiện bình thường không lộ ra với người ngoài liền thể hiện ra hết.

“Anh cách em quá gần, em thật sự khó thở.” Bạn học Thu Thiên không cam lòng bị quát khẽ, chính nghĩa nghiêm trang nói.

Chàng trai nào đó nhếch môi, cũng không phản bác, không thể làm gì khác hơn là ngồi trở lại chỗ ngồi.

“Gần tám giờ rồi.” Thu Thiên đột nhiên phát hiện đồng hồ điện tử trên xe đã hiện thời gian là 7:50’

Ra ngoài cả tiếng đồng hồ rồi, cần phải đi về.

Kỳ Tri Viễn chỉ nhấp môi dưới, dịu dàng như cũ dặn dò cô: “Cài dây an toàn đi, anh đưa em về.”

Bảy phút sau xe lái vào tiểu khu, dừng vị trí lúc này anh tới.

Quẹo qua một khúc cua nhiều nhất hai phút là Thu Thiên có thể về nhà của mình, sắp xếp thời gian không chê vào đâu được.

Thu Thiên xuống xe, hơi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Vậy em về nhà trước đây.”

Anh không nói lời nào, đôi mắt đen nhánh nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Haizzz, thật sự không biết sau khi hẹn hò về nên nói gì đây, Thu Thiên nghĩ đi nghĩ lại, hay là về trước đã, chờ trở về tổng kết kinh nghiệm lần sau sẽ bàn vậy.

Vì thế cô cắn môi dưới, khoát tay: “Trên đường anh lái xe cẩn thận.” Nói xong xoay người muốn đi, chợt bàn tay anh duỗi ra vòng qua eo nhỏ của cô, một tay kéo cô vào lòng ngực mình.

Thu Thiên vội ngẩng đầu thì phát hiện trông mắt đen nhánh của anh như có lửa thiêu đốt, khuôn mặt tuấn tú có luồng sáng khiến người ta khiếp sợ.

Hô hấp cô đông cứng lại, nhịp tim cũng lác chậm mất một nhịp.

Chợt cảm thấy bên hông căng chặt, trước mắt tối sầm lại, mặt anh liền hạ thấp xuống, môi mềm mại của anh dán lên cô.

Mới đầu chỉ là nhẹ nhàng thưởng thức, từ từ hô hấp của anh thêm gấp gáp, đầu lưỡi đã không thỏa mãn trần trọc trên môi cô.

“Quà tặng.” Anh thấp giọng than thở hấp dẫn, lấy lưỡi nhẹ nhàng cạy môi cô ra.

Trong lúc hoảng hốt Thu Thiên a lên một tiếng, vì vậy đầu lưỡi của anh nhanh chóng nhón cơ hội này chen vào trong khoang miệng. Tình cảm chất chứa đã lâu cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, giống như ném mùi vị của cô thế nào cũng không đủ.

Anh thưởng thức hương vị của cô từng chút một, hôn nồng nàn say đắm, cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô, một tay giữ ót cô để cô gần sát mình hơn một chút.

Toàn thân hai người dính chặt vào nhau, khít chặt đến mức cách áo khoác ngoài mùa đông, vẫn có thể cảm nhận được cơ thể thuần khiết của phái nam không giống như mình.

Cả người nóng bỏng, hô hấp cũng hòa quyện vào hơi thở của anh, cô gần như không cách nào thở nổi.

Tay nhỏ bé không biết nên để chỗ nào, rụt rè để trước ngực anh, muốn thử đẩy anh ra lấy chút không khí thông thoáng.

Chỉ là vừa chạm vào lồng ngực anh thì cảm giác được bàn tay căng chặt, cô không khỏi nhỏ giọng rên rĩ “Úm” một tiếng, anh lại càng thêm đòi hỏi không ngừng.

Lưỡi quấn quít lưỡi, thân mật đến độ khiến cô không cách nào chạy trốn, dường như mỗi một lần anh tiến công cũng đủ cho cô nộ vũ khí đầu hàng.

Từ chi tê dại, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có tiếng tim đập và tiếng thở càng lúc càng hỗn hển của anh vang vọng bên tai.

Rõ ràng là trong đêm đông lạnh lẽo, dưới màn đêm ánh sáng vờ vụn, chàng trai tuần tú dường như muốn nhét cô gái vào trong cơ thể mình, mỗi lưỡi dây đưa quần quít cùng cô dưới mùa đông, một tình yêu nồng nhiệt nhất.

Cũng không biết cuối cùng qua bao lâu, trận môi lưỡi cướp đoạt kịch liệt và vui sướng này mới kết thúc.

Anh ôm chặt cơ thể mềm mại mảnh khảnh, gương mặt tuần tú chôn ở cổ cô thờ hờn hển.

Chỉ có cơ bắp cánh tay hơi dùng sức mới cho thấy anh đang kiểm chế mình.

Anh nghiêng đầu ghé vào tai tinh xảo của cô, chậm rãi thổi khí: “Quà tặng cho em.”

Thu Thiên chậm rãi nâng tròng mắt đã sớm đầy nước: “... Cái gì?”

Vừa mở miệng, giọng nói ngọt ngào mang theo chút khăn khăn càng thêm hấp dẫn, qau nhiên về mặt chàng trai nào đó đã khôi phục bình thường, lại mang thêm mấy phần nguy hiểm.

Nhưng cuối cùng lí trí vẫn chiến thắng cảm xúc, anh hít sâu một hơi, tròng mắt đen nhánh như mang theo chút mờ sương dịu dàng nhìn chớp mũi xinh đẹp của cô.

“Nụ hôn vừa rồi...”

Nghe được chữ hôn, Thu Thiên không khỏi chấn động, con ngươi cũng dần trong sáng mấy phần.

Môi đẹp mắt của anh nhẹ nhàng cong lên: “Là quà tặng tặng em trong ngày Valentin.”

Cái gì?

Anh hôn cô, kết quả sau khi hôn xong thế mà lại nói đó là quà tặng tặng cho cô trong lễ tình nhân.

Dường như người thua thiệt là cô mà...

Một tay vén mấy sợi tóc lộn xộn bên tai cô, vô cùng chậm rãi nói: “Anh hiến tặng nụ hôn đầu của anh cho em, sau này em nhớ phải chịu trách nhiệm với anh đấy.”

Đầu đầu đầu đầu, nụ hôn đầu...

Thu Thiên vốn định cúi đầu sau đó xin lỗi, nhưng đột nhiên lại cảm thấy không đúng.

Mới vừa rồi rõ ràng hôn rất kịch liệt, người luôn chiếm vị trí chủ đạo là anh, tại sao có thể là nụ hôn đầu chứ?

“Rõ ràng anh rất có kinh nghiệm.” Giọng điệu này nghe như thế nào cũng giống như cô đang nghi ngờ.

“Vì để hiến tặng nụ hôn đầu, anh đã làm đầy đủ công tác chuẩn bị.” Thời đại thông tin khoa học kỹ thuật phát triển, tất cả đều có thể.

Cô gái nào đó liếc anh: “Sao mà có thể?”

Chàng trai nào đó mỉm cười: “Sau khi gặp em liền có thể tự học thành tài.”

“Ký Tri Viễn!”

Anh dù bận mà vẫn ung dung nhắc nhở: “Nếu không về nhà sẽ muộn mất.”

Về muộn sẽ bị mẹ mắng mỏ, mắng đến hoang mang lo sợ, tinh thần đặc biệt ngổn ngang.

Thu Thiên không cách nào tiêu hóa được cảm giác và tâm tình đang ứ nghẹn khi đối mặt với uy nghiêm mãnh liệt của mẹ, cũng chỉ có thể đứng im một bên.

Gần như là chạy như điên về đến cửa nhà, mở cửa hô to một tiếng: “Ông nội ba mẹ, con đã về!” Sau đó nhanh chóng chạy vụt vào nhà vệ sinh nhỏ trong

phòng của mình.

Mẹ đi tới gõ cửa, cô chỉ vào bụng mình ý bảo không thoải mái.

Mẹ còn tưởng rằng cô ăn đồ không sạch sẽ gì ở bên ngoài, liền bảo với ba không cho cô ăn đồ thịt cá có nhiều dầu mỡ.

Còn Thu Thiên thì bị cái người chân trước vào cửa chân sau đã gửi tin nhắn tới làm cô đỏ mặt.

Anh nói: [Cảm giác hôn em rất tốt.]

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Sau ngày Valentine

Edit: Ngọc Hân

Có người nói nụ hôn đầu sẽ làm bạn cả đời khó quên, nhất là người hôn bạn hoặc bị bạn hôn là một chàng trai.

Thu Thiên về nhà phân tích thời gian rất lâu, cuối cùng cũng không hiểu được rốt cuộc là cô chiếm tiện nghi của anh, hay là anh chiếm tiện nghi của cô.

Hoặc là cả hai người đều là nụ hôn đầu, chẳng có ai chiếm tiện nghi của ai.

Nhưng rõ ràng cảm thấy anh hưởng thụ nhiều hơn cô.

Mặc dù cách diễn tả không đúng lắm, nhưng sự công kích của anh quá hung dữ mạnh mẽ, cô không thể không nghĩ như vậy.

Vì thế khi cô buồn bực thì gấu bông bên cạnh giường trở thành nơi trút giận.

Không biết có phải vì nhận nụ hôn hay không, thời gian trôi qua nhanh chóng. Nói chung thoáng cái đã từ đêm 30 tới đầu năm mới.

Thu Thiên vẫn bận giúp mẹ Giang tiếp đãi khách tới nhà chúc Tết, lại còn đi cùng ba Giang chúc Tết nhà người khác.

Trong khoảng thời gian này vẫn thường nhớ về nụ hôn với chàng trai nào đó, lần nữa lên mạng thì đã là sáu ngày sau.

Thu Thiên mới vừa đăng nhập Tiểu Sái đã gửi tin tới: “Chị dâu, chúc mừng năm mới vui vẻ!”

Thu Thiên mỉm cười trả lời: “Năm mới vui vẻ!”

Tiểu Sái: “Chị dâu ơi, em lại giới thiệu cho chị một nơi đẹp khác, bảo lão Tứ dẫn chị đi!”

Đứa nhỏ này vẫn còn nhớ mãi không quên chuyện ngày Valentin đó cậu ấy và Thanh Sơn làm được.

Thu Thiên có chút nghi ngờ gõ dấu chấm hỏi, Tiểu Sái lập tức vút qua vẻ mặt xinh đẹp: “Chị dâu, đừng giả vờ nữa, em biết hết rồi.”

Biết cái gì?

“Biết chị và lão tứ cố tình tìm nơi không có những người khác ăn bánh ngọt vào ngày lễ tình nhân đó.”

Rõ ràng Thanh Sơn nói là tìm chỗ phù hợp hai người ăn bánh ngọt, cũng không biết cậu ấy nghe thế nào, cậu nói như vậy giống như Thu Thiên và Kỳ Tri Viễn làm điều gì quá mức.

Khụ khụ!

Sao Tiểu Sai biết được?

Thu Thiên vốn muốn phủ nhận nhưng nghĩ lại cô và một người đàn ông đi ra ngoài là chuyện quang minh chính đại, Tiểu Sái cũng không phải không biết hai người bọn họ là bạn trai bạn gái, biết thì cứ biết.

Vì vậy Thiên Thu dùng im lặng thay thế câu trả lời.

Tiểu Sái thấy tại sao chị dâu Thiên Thu không kinh ngạc? Cậu ta tưởng từ chị dâu bốn phải then thùng che mặt, chạy chậm chậm dọc đường, còn quơ khăn tay nhỏ vừa chạy vừa nói: “Tiểu Sái, làm sao em biết ~”

Như vậy mới đúng chứ!

Nhưng bây giờ chị dâu bốn quá bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng băng quơ ừ một tiếng, vậy sao mà tra ép được?

Vì vậy Tiêu Sái nuốt ngụm nước bọt, đang chuẩn bị viết mấy chữ để chị dâu bốn bày tỏ kinh ngạc đối với việc cậu ta thu thập tin tức giống như siêu nhân, thì đột nhiên cảm giác cần cổ chợt lạnh.

Chậm rãi quay đầu lại, một chàng trai đang hai tay ôm ngực, đôi mắt đen nhanh cười như không cười nhìn cậu.

Về mặt cậu nhất thời như hoa cúc nở rộ: “Lão tứ...”

Thu Thiên đợi một lúc thấy Tiêu Sái không có phản ứng, vừa định gửi lại icon quả bom đen thui, Tiêu Sái bỗng nhiên lại nhắn tin: “Thu Thiên.”

Cô nháy mắt dưới, thời gian qua Tiêu Sái luôn gọi là chị dâu, đột nhiên đổi cách gọi rồi hả?

Đang suy nghĩ, Tiêu Sái lại tiếp tục nhắn: “Là anh.”

Là anh, là anh, là anh...

Là ai đây?

Chàng trai nào đó rất hay nói hai chữ này khi nói chuyện điện thoại với cô, đột nhiên trong đầu Thu Thiên nổi lên một suy nghĩ, không phải là...

Thu Thiên do dự gõ hai chữ: “Tây... Hồ?”

Tiêu Sái: “Là anh.”

Thu Thiên đỏ mặt hỏi: “Mới vừa rồi là Tiêu Sái hả?” Vậy người đầu rồi?

Chàng trai nào đó liếc mắt nhìn về vị bạn học nào đã bị anh đẩy ra bên ngoài phòng khách, vẫn chưa bỏ ý định như cũ mặt dán vào cửa kính ngăn cách bằng thủy tinh, làm ra đủ loại vẻ mặt rầu rĩ với anh.

Anh thông dong nói: “Cậu ấy đang ở nhà anh, anh vừa mới đưa cậu ấy về.”

Đưa... Thu Thiên rất hoài nghi việc đưa này có phải là trực tiếp đuổi đi hay không.

Thật ra thì Thu Thiên đoán đúng rồi, nhưng không phải là đuổi mà là hạ lệnh tiễn khách.

Chàng trai nào đó nói xong liền thoát nick Tiêu Sái, lần nữa online bằng nick mình.

Tạm xa trò chơi không mấy ngày, nhưng trái tim Thu Thiên lại sớm có sự thay đổi rất lớn.

Bởi vì trước lễ mừng năm mới bọn họ chỉ là hẹn hò nắm tay mà thôi, còn qua năm mới nọ hôn đầu của cô đã bị một tên con trai liên quan mang đi.

Hon nữa... Mừng ba, mừng bốn, mừng năm... Chàng trai nào đó lái xe tới tiểu khu nhà cô.

Nếu như bị phát hiện thì làm sao bây giờ? Kết quả chàng trai nào đó lại thông dong: “Ai bảo nọ hôn đầu của anh hiến tặng cho em.”

Ngụ ý chính là sau khi hôn xong, anh có thói quen muốn hôn cô.

Tại sao anh không nói chính xác là nhớ Thu Thiên đã lâu, cuối cùng hôn, cho nên muốn ngừng mà không được.

Chỉ là đoán chừng có nói cũng vô ích.

Chuyện chàng trai nào đó muốn làm, hoặc là trừ phi anh ta không muốn, nếu anh ta nguyện ý vậy thì không có cách nào khác.

Đêm hôm đó nhận được tin nhắn thì đầu tiên là cô sợ hết hồn, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, len lén về phòng mình để gửi tin nhắn trả lời anh.

Kết quả chàng trai nào đó chỉ nói một câu: “Nhớ em, anh đứng trong gió rét một lát.”

Bạn học Thu Thiên lập tức mềm lòng, mặc dù không phải là lần đầu tiên nghe được câu nói có tính xâm lăng như vậy của anh, nhưng lần nào nghe thấy vẫn cảm thấy trái tim đập dồn dập.

Hon nữa anh nhất định đang đứng xa xa nhìn đèn phòng cô, nên cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của anh.

Vì vậy tùy tiện lấy chiếc áo khoác mượn có chạy ra ngoài, quẹo góc quả nhiên thấy anh rũ mắt đứng ven đường, nhìn thấy anh mới biết thật ra thì mình cũng nhớ anh.

Sau đó nữa, anh vừa kéo cô vào trong ngực vừa hôn, chỉ là không kịch liệt như tối hôm đó, mà là nhẹ nhàng, dịu dàng, thương thức cô.

Hôn đến trái tim cô nhảy loạn miệng cũng hơi sưng, anh mới khẽ cắn lỗ tai cô: “Anh không thích lễ mừng năm mới.” truyện chỉ đăng bên lequydion

Thu Thiên cũng không hỏi anh tại sao, vì cô biết chàng trai nào đó nhất định sẽ nói: “Bởi vì lễ mừng năm mới không thể gặp em.”

Nhưng... Bọn họ gặp nhau cũng chưa nhiều lần lắm mà, chỉ gặp mấy lần thôi...

Nhưng chàng trai nào đó hết lần này tới lần khác nói như đã sớm gặp vô số lần vậy, giọng điệu chung tình khiến cô ngay cả phần bác cũng ngại nói ra miệng.

Vì vậy, tâm tình chàng trai nào đó lại tốt lên.

Sau đó nữa mấy ngày tiếp theo chàng trai nào đó cố ý lái xe tới tiểu khu nhà cô, chỉ để gặp cô mấy phút.

Nếu không cách nào từ chối anh, vậy thì đành phải tự mình nghĩ cách.

Nhưng cũng không thể ngày nào cũng nói đi chúc tết bạn học được?

Vì để gặp mặt chàng trai nào đó đột ngột ghé thăm, cô không thể không nghĩ ra đủ loại lý do.

Mùng ba bỗng nhiên nói muốn chạy vài vòng cho tiêu hóa thức ăn.

Mùng bốn, cô đặc biệt cần cù xưng phong nhận việc đi đổ rác.

Mùng năm, cô vừa nghe điện thoại không có tín hiệu, chạy ra khỏi cửa nhà.

Mặc dù mẹ vẫn dùng tầm mắt bén nhạy theo dõi cô, nhưng cũng may mà mẹ không phát hiện ra bóng dáng của anh, cho nên cũng không có việc gì.

Nhưng đêm nào cũng mượn cớ ra ngoài, bây giờ quá khó khăn rồi.

Sau khi Thu Thiên đấu tranh, thử bàn bạc với anh: “Anh có thể đừng tới buổi tối được không?”

Thế nhưng anh lại nhún mày: “Đến vào ban ngày có bất tiện hơn không?”

Thu Thiên trả lời ngay: “Bất tiện hơn!”

Còn muốn tới ban ngày? Tới ban ngày đâu chỉ là không tiện, quả thực là tương đương với tự tìm đường chết có được hay không vậy.

Với trình độ cố chấp của anh, không có đêm tối che chở, rất dễ dàng sẽ bị phát hiện.

Cô thực sự không có dũng khí làm cái gì kia dưới con mắt của mọi người.

“Nếu ban ngày không tiện,” chàng trai nào đó chậm rãi nói: “Vậy thì chỉ có thể là buổi tối.”

Nghe xong những lời này, Thu Thiên im lặng.

Nếu quả thực có thể kéo dài về mặt này như sợi mì, cô nhất định sẽ làm vô số lần.

Bởi vì công lực của chàng trai nào đó chỉ mới mấy ngày, mà đã đạt tới trạng thái khiến cô lần nữa cảm thấy mờ mịt.

Thậm chí còn đạt tới đỉnh cao so với ba tháng trước, lúc đầu mới quen biết anh.

“Vậy anh có thể đừng tới mỗi lúc trời tối được không?” Thu Thiên quyết định lùi từng bước, có thể tới nhưng không thể mỗi ngày đều tới.

Nếu như ngày nào anh cũng tới, cho dù không bị ba mẹ phát hiện cô cũng sẽ có cảm giác mình cũng ngại ngùng.

Cô luôn không tự chủ nhớ tới hình ảnh anh làm việc kia với cô, cảm giác trên mặt còn lưu lại hơi thở đôi môi anh. Cứ tiếp tục như vậy nữa cô hoài nghi mình sắp biến thành sắc nữ rồi.

Có thể không rồi rắm sao?

Trông mặt đen thui của chàng trai nào đó híp lại lẳng lặng nhìn cô, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng chỉ chốc lát sau liền vỗ nhẹ đầu cô: “Được, nếu như em muốn.”

Anh tự nhận là mình cũng không phải là người thích trường hợp lồi lõm kéo kéo trước đám đông, nhưng sau khi gặp cô, bất kể thế nào cũng không nhận được muốn thân thiết gần gũi với cô hơn.

Anh vừa đi vừa về một giờ chạy xe, bởi vì chỉ để gặp cô mấy phút.

Cố tình cô gái nào đó lại có da mặt rất mỏng, cho dù trong bóng đêm cũng lộ anh chạy thật xa.

Xem ra là anh quá gấp gáp, quên chú ý tới tâm tình cô gái nhỏ nhà mình rồi.

Bất đắc dĩ cười một tiếng, đưa mắt nhìn bóng dáng thẹn thùng rồi đi phía xa xa, lúc này mới lái xe rời đi.

Kể từ ngày đó, Kỳ Tri Viễn cũng chưa trở lại tiểu khu nhà Thu Thiên.

Thu Thiên còn tưởng rằng anh tức giận, nhưng sớm tối anh vẫn nhắn tin tới như cũ, buổi sáng nói xin chào, buổi tối chúc ngủ ngon.

Chẳng lẽ ngày đó mình nói quá nặng lời?

Như đã nói qua, đây là lần đầu tiên sau khi hôn nhau, hai người họ lên mạng trở lại.

Mồ nữ Giang nâng cằm nghĩ tới nghĩ lui, vừa lúc nhìn thấy hệ thống nhắc nhở: Quan nhân Tây Hồ đăng nhập!

Không biết có phải vì lễ mừng năm mới hay không, người trong trò chơi không nhiều lắm.

Hình ảnh chàng trai áo xanh sóng vai đi cùng thiếu nữ áo tím càng khiến người khác chú ý, có một số lính mới vừa mới chơi trò chơi càng ngoài đầu nhìn thêm mấy lần.

Hai người tạo kho hàng thu xếp đồ đạc, chàng trai nào đó đang mua bán đồ thì chợt phát hiện bên cạnh có mấy người đang đứng.

“Đây chính là cao thủ gì đó hả?” Người qua đường Giáp nhỏ giọng hỏi.

Người qua đường Ất gật đầu: “Hình như là vậy.”

Bính nháy mắt: “Không sai, chính là anh ta!”

Giáp kêu lên: “Vậy bên cạnh người đó không phải là mỹ nữ siêu cấp trong truyền thuyết hả?”

Ất ra dáng say mê: “Đúng vậy đúng vậy, thật hâm mộ.”

Bính kích động rọi lẹ: “Em đều sùng bái cả hai người bọn họ ~~~”

Thu Thiên và Kỳ Tri Viễn đều là gia sư vô cùng tốt, hướng chỉ tình hình như vậy cũng thường gặp, Thu Thiên rất tự nhiên gửi khuôn mặt tươi cười trên kênh hệ thống.

Vì khuôn mặt tươi cười này của Thiên Thu, vốn chỉ có là mấy người qua đường vây xem, hiện tại cuối cùng cũng có dừng khí vọt tới trước mặt Tây Hồ, lên tiếng chào hỏi.

“Chào, anh hùng Tây Hồ, người đẹp Thu Thiên.”

Thu Thiên rất phoáng khoáng mỉm cười: “Chào các cậu.”

Oa, người đẹp trong truyền thuyết chào hỏi với chúng ta, thật kích động quá, Giáp lặng lẽ nói với Ất.

Đúng vậy, tôi tới khu vực này chính là vì đặc biệt gặp cô ấy! Ất rất kích động trả lời Giáp.

Bính thì rất trực tiếp, ngại ngần gửi hình trái tim lên kênh hệ thống: “Anh hùng, tôi vĩnh viễn ủng hộ bọn anh.”

Hình tượng chàng trai áo xanh từ trước đến nay đều nho nhã, anh nhẹ nhàng phe phẩy quạt hơi nhếch cằm, tất nhiên có cảm giác phong lưu trang nhã, thấy thế những người kia há hốc mồm, vẻ mặt đại ra.

Sau khi Kỳ Tri Viễn và Thu Thiên giao dịch thuốc men xong, nói chuyện riêng tư hỏi cô một câu: “Xem còn thiếu gì không?”

Mấy ngày nay không đăng nhập, trong trò chơi đón người mới tham gia, có cơ hội tặng thêm phó bản trang bị và đồ đạc, cho nên anh mới bảo cô đến kho hàng, chuẩn bị mang theo đầy đủ đạn dược, sau đó dẫn cô đánh phó bản.

Thu Thiên nhìn bọc hành lý, đồ cũng đủ rồi.

Vì vậy hai người chuẩn bị rút lui.

Người đi đường bên cạnh vừa nhìn, hai người này muốn đi hả?

Vì vậy Bình lên tiếng nói trước tiên: “Anh hùng Tây Hồ, tôi có thể add thêm anh làm bạn tốt được không?”

Trong trò chơi thiết kế kiểu bạn bè là như thế này: Bạn có thể thêm người khác làm bạn tốt, nhưng không cần người khác thông qua, bởi vì sau khi bạn thêm bạn tốt, có thể xem được bạn tốt đăng nhập hay không. Nhưng trong danh sách bạn tốt của người khác không có bạn, cũng có thể tùy chọn bất cứ lúc nào cũng có thể ẩn tên bạn đi. Nói cách khác, thật ra thì người thêm bạn, chỉ là một loại tâm ý tự sướng, việc đó Át hoàn toàn không cần thiết hỏi Tây Hồ, vì danh sách Tây Hồ quá nhiều người rồi.

Chàng trai nào đó cười nhạt, tỏ ý chấp nhận.

Bình hưng phấn run rẩy thêm Tây Hồ vào danh sách bạn tốt.

Giáp và Át nhìn thấy cũng kích động, Át cao hứng giơ thẳng tay: “Còn tôi nữa, tôi muốn thêm người đẹp Thu Thiên?”

Muốn thêm cô? Kênh này trước đây ngược lại người muốn tên cô không ít, nhưng kể từ sau khi cô và Tây Hồ kết hôn, dần dần không ai muốn add nick cô nữa.

Thu Thiên theo bản năng liếc nhìn chàng trai nào đó bên cạnh đột nhiên dừng bước.

Chàng trai nào đó vốn mỉm cười, đột nhiên thu liễm.

Thu Thiên cũng không biết mình lấy đâu ra ý tưởng, đột nhiên cô hành động rất kỳ quái, ngay cả chính cô cũng không thể hiểu nổi.

Cô nhanh chóng di chuyển con chuột, chỉ vào hướng thoát khỏi trò chơi.

Kết quả, cô gái áo tím trong trò chơi cứ như vậy biến mất dưới con mắt mọi người.

Người qua đường Át: “Á, đã xảy ra chuyện gì?”

Người qua đường Giáp: “Có lẽ người đẹp Thiên Thu bị hù dọa rồi.”

Át làm ra vẻ hoảng sợ: “Không phải chứ?” Cậu ta cậu ta cậu ta, cậu ta chỉ muốn add thêm người đẹp Thu Thiên thôi mà, cho dù nhìn thấy thông báo cô đã đăng nhập cũng được, không nghĩ tới bị người đẹp hiểu nhầm.

Người qua đường Bình: “Khinh bỉ cậu.”

Chàng trai nào đó vẫn không lên tiếng, sau khi nhìn thấy Thu Thiên đột nhiên logout, dường như nghĩ tới điều gì đó, lông mày lại giãn ra.

Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, bên khóe miệng cũng vui vẻ. Xem ra cô gái nhỏ đúng là đã hiểu nhầm mình, chẳng lẽ thoát nhìn anh hẹp hòi như vậy?

Nhưng, không thể không thừa nhận cô làm như vậy, khiến anh rất cao hứng.

Bởi vì, cô đã đứng ở góc độ của anh thay anh suy xét, có thể đại biểu cho giữa bọn họ càng ngày càng đến gần nhau.

Vì vậy tâm tình của anh rất tốt, viết lên kênh hệ thống mấy chữ: “Cô ấy rót mạng, đừng suy nghĩ nhiều.”

Một câu nói của anh hùng Tây Hồ, cảm động đám người qua đường.

Bình và Giáp làm trạng thái quỳ lạy: “Anh hùng Tây Hồ rất man.” Nếu bà xã của bọn họ bị người ta đến gần như vậy, có lẽ bọn họ trực tiếp đánh chết tên đàn ông kia rồi.

Át tự kiểm điểm sâu sắc, nào là cậu ta không tốt, cậu ta còn dám có ảo tưởng với bà xã cao thủ. Vì vậy, Át cũng yên lặng rời đi vào trong góc tự kiểm điểm.

Tay phải Thu Thiên giữ chuột, kinh ngạc nhìn màn hình, lại phát hiện đột nhiên điện thoại di động rung lên.

Là tin nhắn của chàng trai nào đó, Thu Thiên lại sững sờ mấy giây, lúc này mới mở khóa đọc.

Chàng trai kia gửi tin nhắn là: “Rót mạng?”

Cái gì vậy, anh thế mà cho là cô bị rót mạng, nhưng như vậy cũng tốt, cô cũng không cần kiểm có đột nhiên logout rồi.

Vì vậy trả lời anh một chữ “Ừm,” lúc này mới từ từ login vào trò chơi.

Trước mắt rõ ràng cũng là chàng trai áo xanh vừa rồi, nhưng cổ tình cô lại cảm thấy dường như anh đẹp trai hơn vài phần.

Chẳng lẽ là vì cô có lý do tốt hơn chứ không phải trong trò chơi trên mạng? Hay là lúc cập nhật hệ thống đã thay đổi khuôn mặt thư sinh như ngọc?

Cứ như vậy suy nghĩ vẩn vơ, mỗi nữ Giang rất không chuyên tâm đi theo sau lưng chàng trai nào đó làm phó bản, thần kỳ nhất chính là, mặc dù cô thất thần, nhưng đồ tốt nên nhặt cô không bỏ sót một món nào.

Có lẽ nhìn thấy cô không chuyên tâm, hai người chơi phó bản một lần, đưa đồ nhận được vào kho hàng thì chàng trai nào đó đột nhiên quay đầu lại nhìn cô: “Có muốn đánh BOSS không?”

Đánh BOSS? Không phải vừa mới đánh xong phó bản trong BOSS sao? Còn đánh nữa?

Chàng trai nào đó kiên nhẫn nhắc nhở cô: “Nhiệm vụ ẩn tàng.”

Cửu yêu huyền ma? Là BOSS cuối cùng bị tiêu diệt ở Vọng Tịch Nhai mà Tiên Tiểu Liên để cho bọn họ nhìn thấy?

Giết nó sau đó có thể cứu cô gái bị khống chế, từ đó để đôi nam nữ số khổ kia gặp nhau, toàn bộ nhiệm vụ tàng ẩn coi như hoàn thành.

“Hiện tại đi không?” Quả nhiên vừa nói đến nhiệm vụ tàng ẩn, Thu Thiên vẫn không nhin được cặp mắt lóe sáng nhìn về phía anh.

Kỷ Tri Viễn không trả lời mà hỏi ngược lại: “Muốn đi hả?” Nếu như không phải lễ mừng năm mới thì đã sớm nên hoàn thành nhiệm vụ này rồi. Cũng không phải anh gấp gáp gì, mà là bây giờ anh hiểu rất rõ làm thế nào nắm chặt suy nghĩ hướng đi của người khác.

Chắc chắn, gian xảo quá.

Đáng tiếc cô gái nào đó bị nắm chặt mà vẫn còn hồn nhiên chưa phát hiện ra, nghĩ đến rốt cuộc đánh BOSS cuối cùng, cô cũng có chút hưng phấn.

Cô gái hoàn toàn không có cảm giác hồi hộp đối với lần đánh BOSS cuối cùng, từ trước đến nay càng có chuyện khiêu chiến, cô càng thích.

Vừa nghĩ tới cuối cùng cũng có thể hoàn thành hết nhiệm vụ, cô không khỏi có chút mong chờ.

Vừa hỏi cô có muốn đi hay không cô lập tức gạt đầu, nhưng vừa gạt đầu thì đột nhiên nhớ tới: “Chỉ có hai người chúng ta?” BOSS cuối cùng đâu, nên tập hợp thành đội đi chứ?

Chàng trai nào đó cong môi cười một tiếng: “Đừng nóng vội, bọn họ đã tới rồi.”

Vừa mới dứt lời, lão đại, lão tam, Thanh Sơn, Tiêu Sái lần lượt login.

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Nhiệm vụ cuối cùng

Edit: Tịnh Hào

Beta: Ngọc Hân

Trên thế giới chuyện khiến người ta hâm mộ nhất, không có gì bằng lúc bạn cần giúp đỡ, bạn bè liền rối rít tới đúng hẹn.

Đương nhiên, nếu muốn làm được chuyện này, ngoại trừ phải có một nhóm bạn tốt dùng tâm thổ lộ tình cảm ra, còn phải có một điều kiện.

Điều kiện này chính là, bản thân bạn bẩm sinh vô cùng hấp dẫn.

Vừa vặn, Kỷ Tri Viễn là một người như vậy.

Nhìn lão Đại lão Tam bọn họ lần lượt online, tiến vào đội, Thu Thiên không khỏi từng hai mắt, bọn họ, sẽ không phải tăng ý tự cảm ứng cho nên rối rít online chứ.

Một chàng trai nào đó: “Là anh gọi bọn họ.”

Vì đánh Boss mà cố ý kêu bọn họ đều online? Có thể quá phiền toái cho bọn họ không?

Thu Thiên đang muốn nhú mày, đã thấy Thanh Sơn ở trong kênh hệ thống đỉnh đặc hô: “Em gái à, cuộc hẹn Valentine như thế nào?”

Ếc... Cái này...

Thu Thiên đang lúng túng không biết phải trả lời như thế nào, rất nhiều hình ảnh lướt qua trong đầu, đều là khẩu chiến cùng một người đàn ông nào đó.

Cũng không thể, nói chuyện này chứ?

Đang lúc vô cùng xấu hổ, lão Tam liền ôn tồn nho nhã mở miệng: “Lão Nhị, đừng chọc Thu Thiên.”

Lão Đại bày tỏ đồng ý: “Tôi thấy lão Nhị càng lúc càng giống Tiểu Ngũ.”

Da mặt Thu Thiên mông, bọn họ cũng đều biết, nhưng Thanh Sơn, chủ yếu là muốn gián tiếp đề Thu Thiên biết, ngày đó là anh ta giúp lão Tứ đặt chỗ, như vậy trong lòng em dâu trong tương lai mình tăng thêm một phần tốt nào đấy.

Nhưng nói đi cũng nói lại, một người đàn ông to lớn, muốn tăng thêm phần gì?

Chẳng lẽ còn muốn học tập Tiêu Sái có ý nghĩ làm loạn gì đó với lão Tứ?

Thanh Sơn vừa nghe lão Đại ra hiệu ngầm, vẻ mặt lập tức nghiêm túc: “Mẹ nó, ai muốn giống như người kia hả? Chúng tôi là đàn ông thuần khiết!” Sau đó khuôn mặt lại vô cùng nịnh bợ với Thu Thiên: “Em dâu, cũng đừng nghe Tiêu Sái loạn bậy kia, tui anh thích người, anh chưa từng có bất kỳ vọng tưởng xác thịt gì với lão Tứ.” Hôm nay là trận đánh Cửu yêu huyền ma quan trọng, Boss cuối cùng đều rất BT (Vô cùng biến thái), anh ta thật sự rất muốn tự mình thấy giết chết. Mặc dù Thu Thiên không phải là loại người keo kiệt kia, nhưng không muốn em dâu Thu Thiên thiện lương hiểu lầm hình tượng đàn ông chói lọi của anh ta, vậy thì không tốt.

Nghe lời nói của Thanh Sơn, đầu của Thu Thiên không khỏi đầy vạch đen.

Thì ra là bọn họ, là bởi vì bọn họ đều muốn nhìn xem bộ dạng của Boss cuối cùng như thế nào, mới vừa rồi cô còn cho là một tên con trai nào đó áp đặt ý nghĩ cho bọn họ đấy.

Vội len lén liếc nhìn chàng trai nào đó tiếp tục lấy thuốc từ kho hàng, bạn học Thu Thiên tự mình nghiên cứu.

Vì thế cũng đặc biệt dịu dàng ở kênh hệ thống chào hỏi bọn họ: “Chúc mừng năm mới, mừng năm mới vui không?”

Tuy đã là mồng bảy, cũng coi như là đang ăn tết đi.

Thừa dịp người con trai nào đó tìm thuốc, mọi người tán gẫu vài câu, tâm sự tiết mục cuối năm, trò chuyện com tất niên gì đó, lại là cảnh hòa thuận vui vẻ.

Thu Thiên mới phát hiện, dường như trong đội ít đi một người. Đúng rồi, Tiêu Sái đâu?

Thanh Sơn cười hả hê, “Thao tác của cậu ấy quá yếu, không cần vào đội.”

Đây cũng là sự thật, mặc dù nói không biết Cửu Yêu Huyền Ma mạnh bao nhiêu, nhưng người Tiêu Sái kia, tuyệt đối không thích hợp vào đội. Cậu ta đánh nhau luống cuống tay chân, ngay cả tự giải thoát cũng quên, đừng nói chi là cứu người.

Thanh Sơn nói, không chỉ những người khác ngầm thừa nhận, ngay cả Thu Thiên cũng đồng ý.

Bởi vì cô tận mắt nhìn thấy bạn học Tiêu Sái giết quái thấp hơn anh ta mười cấp, bị một đám yêu quái vây kín ở trong góc đâm tới chọc vào. Cũng may cấp bậc chênh lệch lớn, nếu không đã sớm bị thay phiên rồi.

Chàng trai nào đó lấy được tất cả thuốc men, giống như nghĩ đến điều gì lại hỏi Thu Thiên một câu: “Mang theo bích ngọc châu chưa?”

Ngày đó anh nói lấy cái kia đổi bộ đồ ngọc bích về, giống loại hạt dẻ mình châu màu xanh biếc.

Thu Thiên lục lợi gói hàng, không rõ chân tướng gặt đầu một cái.

Chàng trai nào đó mới lên tiếng trong kênh hệ thống: “Đến Vọng Tịch Nhai tập hợp.”

Ngay sau đó, anh triệu hồi con ngựa màu trắng của Thu Thiên đã quen thuộc đến không thể nào quen thuộc được nữa, hai người cùng nhau cưỡi ngựa chạy về phía Vọng Tịch Nhai.

Cũng không biết có phải số mệnh tốt của mấy ngày nay không tới hay không, xa xa, nhìn thấy màu đỏ lửa phía chân trời, còn có cảnh tượng vắng vẻ trước mắt kia, Thu Thiên cảm thấy có chút khẩn trương.

Cũng không phải bởi vì sợ, mà bởi vì người có chút tò mò đối với cảnh tượng sắp xảy ra.

Lão Đại, lão Tam và Thanh Sơn cũng điều điều khiển cưỡi ngựa của mình đi tới vách đá, còn Tiêu Sái đi theo.

“Mẹ kiếp, cậu tới đây làm gì?” Thanh Sơn làm động tác tay khinh bỉ.

“Đến cổ vũ tinh thần cho các cậu, thuận tiện chụp lại.” Thời khắc kinh điển như vậy, tại sao không chụp lại để làm kỷ niệm?

Nói cũng phải, cách xa một chút, đoán chừng có lẽ không có vấn đề, chỉ cần cậu ta không ra tay là được.

Đạt được sự thỏa thuận ngầm của Kỳ Tri Viễn, đôi mắt Tiêu Sái lóe sáng lấp lánh, căn bản không để ý đến Thanh Sơn khinh bỉ. Thanh Sơn vừa nhìn ngay cả lão Tứ đều đã ngấm đồng ý, đành phải thâm tiếp tục khinh thường, vì thế ánh mắt hai người đàn ông giao chiến trên không trung.

Lần lượt phân chia thuốc xong, chàng trai nào đó hỏi một câu: “Đã chuẩn bị xong?”

Lúc anh nhìn thấy Thu Thiên, ánh mắt dừng lại nhiều hơn hai giây, Thu Thiên đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng lên, vội vàng theo đám lão Tam ở trong đội đánh trận 1.

Khi đôi mắt đen nhìn thấy trận 1 kia, trong mắt sáng lên, nhưng ngay sau đó rất bình tĩnh ép sự kích động kia xuống.

“Nếu đều chuẩn bị xong, vậy thì nhảy.”

Ngày đó, sau khi Thu Thiên và Kỳ Tri Viễn lấy hết bích tiên hoa giao cho Liên Tiểu Tiên, thì Liên Tiểu Tiên giúp bọn họ giết Cửu Yêu Huyền Ma ở Vọng Tịch Nhai.

Nói đến Vọng Tịch Nhai này, chính là nơi ước hẹn mà năm đó người đàn ông chờ đợi người con gái tu hành trở về, cũng chính là nơi cô gái bị Cửu Yêu Huyền Ma bắt đi.

Sau khi nói xong, nhiều hàng chữ cùng lúc nhắc nhở nhiệm vụ của hai người bọn họ ở trong cột: “Trở về Vọng Tịch Nhai chín trăm năm trước, tiêu diệt Cửu Yêu Huyền Ma.”

Chàng trai nào đó phân tích một chút, nếu là chín trăm năm trước, hẳn là chỉ lúc bọn họ lần đầu tiên nhảy vực, đi qua dốc núi xuống xoáy nước trung tâm hồ đến phong cảnh như xuân kia của Vọng Tịch Nhai.

Nói cách khác, bọn họ muốn giết Cửu Yêu Huyền Ma, còn phải trở lại chỗ đó.

Trong trò chơi có một thiết lập, nếu như trong đội đã có người ở trong bản mô phỏng nào đó, chỉ cần click mời vào, những người khác trong đội có thể trực tiếp đến bản mô phỏng đó.

Nhưng ngoại trừ bản mô phỏng cá nhân, về phần nhiệm vụ Tàng Ân có phải như thế hay không, không ai dám có kết luận.

Mặc kệ có thể truyền đến hay không, cứ thử xem thôi.

Vì vậy, sáu người đồng loạt nhảy xuống núi.

Tình hình không hề khác mấy lần trước, mặt hồ vốn dao động, sau đó gió nổi mây phun, sau khi có cầu vòng giữa trung tâm hồ xuất hiện Liên Tiểu Tiên áo trắng.

Lúc Liên Tiểu Tiên nói chuyện lại tiết kiệm không ít câu, sau khi nói hai ba câu, Tiểu Tiên biến mất, mặt hồ xuất hiện vòng xoáy.

Lão Đại, Tiêu Sái bọn họ nhìn thấy mà sững sờ.

Tiêu Sái: “Quá phóng khoáng, quần áo trên người kia.”

Thanh Sơn: “Vóc người đẹp đấy, đó là NPC” (NPC là những nhân vật đc thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi - Viết tắt của từ NON-PLAYER CHARACTER.). Như ẩn như hiện, quả thật đường cong đó...

Lão Đại không nhịn được vuốt cằm: “Khiến lòng người sôi sục, ha ha.”

Lão Tam đi theo vuốt cằm: “Chính xác.”

Thu thiên đỏ mặt, bây giờ là lúc thảo luận chuyện nào sao? Chỉ là ăn một cái tết, không ngờ lão Đại và lão Tam cũng chú ý khơi dậy một số chuyện.

NPC Liên Tiểu Tiên này thiết kế rất đẹp, phải nói là NPC xinh đẹp nhất trên trần gian, dĩ nhiên không phải là Liên Tiểu Tiên thì không ai có thể hơn.

Chỉ là cho tới bây giờ Thu Thiên và chàng trai nào đó cũng không quá chú trọng hình dáng bên ngoài, hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên thấy, cho nên cũng không có cảm giác gì nhiều.

Thanh Sơn càng nghi ngờ gấp đôi: “Lão Tứ, cậu không cảm thấy NPC này rất mất hồn?” Không lý do sao, loại người đàn ông giống như anh ta, nhìn thấy cái này cho dù là hình ảnh hư cấu đều đã chảy nước miếng. Nhưng mà cũng đúng, lão Tứ là ai, lão Tứ là Kỳ Tri Viễn mãi mãi không bị sắc đẹp hấp dẫn.

Chàng trai nào đó mới nhận nhậ nói một câu: “Bình thường.”

Mặc dù là nói với Thanh Sơn, nhưng dường như ánh mắt chàng trai nào đó đặt trên người của Thu Thiên.

Tất cả người đàn ông hiểu ra, nói nhảm không phải sao! Thu Thiên ở đây, có người bạn gái trong sạch như rỗng nhỏ, ai sẽ để ý đến NPC hư cấu.

Thu Thiên đỏ mặt.

Vì che giấu sự xấu hổ của cô, dẫn đầu đi đến trong hồ: “Lão Tam, các anh mau đến đây xem, có thể trực tiếp đi vào hay không.”

Kỷ Tri Viễn nhếch môi cười về phía màn hình, cũng không vạch trần cô xấu hổ, đi nhanh mấy bước, đứng ở bên cạnh cô: “Chờ anh.”

Câu này là nói chuyện riêng.

Thu Thiên thấy những lời này không khỏi dùng chân, trong nháy mắt nghiêng người vừa đứng nhìn thấy động tác anh dùng trong hệ thống.

Lần này, dọa cô giật mình, vội vàng quay đầu nhìn mấy người đàn ông khác, cũng may mấy người đàn ông kia không chút nào chú ý đến động tác của Kỷ Tri Viễn, cô mới khẽ thở dài.

Trước mặt nhiều người như vậy anh cũng dám. . .

Thu Thiên rất hoài nghi mấy ngày nay anh không đến chung cư của mình, cũng không phải bởi vì anh tức giận, tuyệt đối là bởi vì anh không dùng xe, hay là nguyên nhân gì khác.

Cho nên rất không cam lòng yếu thế đáp biểu tình quả đấm lại.

Người nào đó lại nhếch môi cười, gửi lại đôi môi đỏ mọng.

Vừa tới liền đáp lại, cực kỳ vui vẻ, mãi cho đến khi mấy người con trai phía sau kia đồng thời thúc giục, trên mặt Thu Thiên mới nóng lên.

Chàng trai nào đó tự biết mình trêu chọc có hơi quá, nhưng thật sự là nhìn mấy ngày, có chút khó có thể kiềm chế, không khỏi tự giấu cười một tiếng, thu lại cảm xúc: “Đi thôi.”

... Thu Thiên nhìn anh đi trước, tự mình đành phải đuổi kịp.

Hai giây sau, màn hình bắt đầu tối, lại hai giây sau, màn hình sáng lên, bọn họ đã đi đến Vọng Tịch Nhai chín trăm năm trước.

Giống như suy đoán trước đó của bọn họ, đám lão Tam không có cách đi vào được.

Vì vậy Thu Thiên và Kỷ Tri Viễn gửi tin mời bọn họ đến, trong nháy mắt, bốn người nào đó cũng xuất hiện ở trên Vọng Tịch Nhai bốn mùa như xuân kia.

“Quả nhiên là nhân gian tiên cảnh.” Lão Tam không nhìn được cảm thán về Vọng Tịch Nhai chín trăm năm trước, Tiêu Sái lại bắt đầu chụp hình.

“Mẹ kiếp!” Thanh Sơn nhìn Tiêu Sái luôn chụp ảnh, rất không hài lòng về việc chụp hình, “Chụp tám hình chung cho lão Tứ và em dâu!”

Một câu làm thức tỉnh người trong mơ, Tiêu Sái nhanh chóng ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới trước mặt người đàn ông áo xanh.

Không đành lòng làm trái ý tốt của người khác, Thu Thiên đành phải đứng bên cạnh người đàn ông nào đó, hai người đứng vai kề vai, phía sau là hình ảnh khoan khoái mây trắng bay lượn ở Vọng Tịch Nhai.

Riêng tư thế này, Tiêu Sái liền ngưỡng mộ, nhìn xuống, ngay mặt, bên cạnh chụp N tám.

Chụp xong cái này, Thu Thiên vừa muốn đi, lão Đại vượt đao và lão Tam ở một bên đột nhiên cùng lúc nói: “Tư thế quá đơn giản.”

Thanh Sơn vỗ đùi: “Lão Tứ, dùng biểu tình vợ chồng đi!”

Biểu tình vợ chồng... Biểu tình vợ chồng...

Biểu tình vợ chồng ở trong này không phải là hình ảnh, mà là hành động, giống như ôm, như ôm công chúa, như hôn trán, như nam ôm eo nữ hôn thắm thiết...

Chàng trai nào đó không nói gì, Thu Thiên đã sớm bị shock không cách nào nhúc nhích.

Rốt cuộc bọn họ đang làm gì?

Chẳng lẽ không phải đến đánh Boss sao... Thật khiến cho người ta phiền muộn...

Cũng may Kỷ Tri Viễn kịp thời nói một câu: “Chú ý BOSS!”

Đừng nói, mặc dù câu này của Kỷ Tri Viễn nói ra rất kỳ lạ, cũng quá cố ý, nhưng quả thật nhận được hiệu quả rất tốt.

Đầu tiên Thanh Sơn và Tiêu Sái sững sốt, sau đó vậy mà liếc nhau, cười với Kỳ Tri Viễn.

Thu Thiên trầm nghĩ, mặc dù anh lấy cớ này rất kém, nhưng mà cũng coi như cứu vớt cô đang xấu hổ.

Ai ngờ, mới vừa nghĩ như vậy xong, liền cảm thấy hình ảnh run lên, bầu trời đột nhiên xuất hiện đám quạ lớn mãnh liệt như mây đen đến gần.

Người đàn ông áo xanh nhanh chóng bảo vệ người mặc áo tím phía trước, nhanh chóng viết chữ: “Tiểu Ngũ tránh xa một chút.”

Mây đen liền cuốn sạch cả Vọng Tịch Nhai, sắc trời ảm đạm, cuộn phong gào thét, lá cây ở không ngừng tung bay giữa không trung.

Cùng với đất rung núi chuyển, giữa một đám mây đen, dần dần xuất hiện một cơ thể vô cùng to lớn.

Eo gấu lưng hổ, đầu như tê giác mặt hung dữ, nhưng không nhìn thấy mắt. Tóc đỏ cực kỳ dài, bay lượn ở trong gió.

Móng trái cảm nĩa, móng phải mở ra, phát ra hình cầu màu xanh tím như ma quỷ đang không ngừng xoay chuyển giữa trời.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, quái vật khổng lồ kia từ đó rơi xuống, văng vẳng rơi trên Vọng Tịch Nhai.

Xem ra đây chính là Cửu Yêu Huyền Ma mà Liên Tiểu Tiên nói.

Tiêu Sái: “Quá lớn...”

Thanh Sơn: “Cậu đừng đứng gần nó! Có chết đừng trách tôi!”

Tiêu Sái đang nhìn say mê, cư nhiên từ từ dựa sát vào Cửu Yêu Huyền Ma, muốn chụp vài tấm hình góc độ khác nhau.

Không đợi những người khác phản ứng kịp, Thanh Sơn trái lại rống to Tiêu Sái trước.

Mặc dù, ngữ điệu không tốt lắm, nhưng thật ra, lão Nhị rất tốt với Tiểu Ngũ...

Nhưng mà, GM hả, cách thức Cửu Yêu Huyền Ma này xuất hiện cũng quá kỳ quái, lại còn từ trên trời giáng xuống.

Cửu Yêu Huyền Ma vừa mới đứng vững, liền trực tiếp nhìn trời gào một tiếng, mà nó gào thét một lát, mặt đất lại có thể còn xuất hiện vòng sáng màu xanh lam, từ nhỏ biến thành lớn, từ xa tới gần.

Cho đến khi vòng sáng quét qua trên người mình, Thu Thiên mới phát hiện trên màn hình người mặc áo tím lại bỗng chốc lung lay, bị thương lập tức hiển thị nhắc nhở màu máu -386 trên đầu.

“Mẹ nó! Đây là kỹ năng quân công!”

Dựa vào mức độ phát xạ và độ mạnh yếu, cho dù khinh công có khá hơn nữa, cũng không trốn được!

Nhiều lời thêm vô nghĩa, đại đao trong tay lão Đại, lão Tam đồng thời sáng lên, vô số bột nước li ti bắt đầu lượn vòng đánh tới quái vật khổng lồ kia.

Ngay cả Tiêu Sái cũng đã ra dáng cầm cây quạt lên, lại còn có thể vận dụng triệt để tuyệt chiêu kiếm pháp đang dùng hồi máu cho Thanh Sơn.

Cái này thật đúng là cực kỳ phát triển trình độ.

Mọi người cùng nhau phát ra kỹ năng, vòng tròn không ngừng chạy xoay tròn đánh nó, mặc dù màn hình có hiển thị mức bị thương của nó, nhưng mà, so với thanh máu rất dài kia, kỹ năng ảnh hưởng đến nó vẫn còn quá yếu ớt.

“Lão Tứ, tiếp tục như vậy không được đâu.” Lão Đại liếc nhìn thanh máu của mình tụt xuống, vừa thuận tay nắm lấy một viên thuốc hồi phục lập tức nuốt vào.

Kỳ Tri Viễn nhanh chóng phân tích, vẫn không quên nhanh chóng hồi máu cho Thu Thiên và Lão Tam.

Thu Thiên mặc trên người bộ đồ ngọc bích, tỉ lệ né tránh tăng cao, cho nên tốt hơn lão Đại bọn họ một chút, ít nhất ba lần có thể có hai lần né tránh thành công.

Nhưng cứ như vậy đánh tiếp, quả thật không phải biện pháp, rất có thể bị tiêu diệt hết tập thể.

Vào lúc này, quái vật lớn kia đột nhiên đâm nĩa xuống mặt đất, mặt đất lập tức nứt ra mấy cái khe lớn, vòng tròn màu lam ban nãy biến mất, nhưng ngay sau đó lại bị nét vẽ màu xanh lam trên cây nĩa thay thế phát xạ ra bên ngoài.

Nhưng nét vẽ cuối cùng tốt một chút, bản lĩnh Thu Thiên cực nhanh nhẹn liên tục nhảy mấy cái, thuận lợi tránh thoát những đường lam trong không trung kia.

Động tác hoàn mỹ lại đẹp, quả thật tựa như Bond trong phim 007, thuận lợi tránh thoát tia hồng ngoại phòng bị.

Thanh Sơn cũng không nhịn được kêu lên tốt! Không ngờ, em dâu xinh đẹp, thao tác còn mạnh như vậy, quả nhiên là người một nhà của lão Tứ, đều mạnh mẽ không phải người.

... Nhìn thấy Thanh Sơn quá kích động, liền tha thứ cách diễn đạt không thích hợp của anh ta.

Thao tác của Thu Thiên đang lưu loát, khỏe mắt đột nhiên thoáng nhìn, thấy chàng trai nào đó nói một câu trong kênh hệ thống.

“Thu Thiên, sử dụng bích ngọc châu đó.”

Bích ngọc châu, mới vừa rồi trước khi đến anh kêu mình mang hạt châu theo, cũng là lúc ấy sau khi đổi bộ đồ ngọc bích, đồng thời cho hai người NPC bọn họ một hạt châu đảm nhận nhiệm vụ.

Hạt châu kia chẳng lẽ sẽ có lợi gì sao?

Nhanh chóng mở gói hàng ra, con chuột chuyển qua bên trái hạt châu, quả nhiên phát hiện nhắc nhở: một hạt châu vô cùng thần kỳ, có thể sử dụng chốc lát.

Không chút do dự double-click phím bên phải, sau đó, chuyện thần kỳ xảy ra.

Cửu Yêu Huyền Ma phát ra năng lực ánh sáng, đánh lên trên người, cũng mềm như bông giống như không có bất kỳ lực sát thương nào, trên đầu người màu tím hiện ra nhắc nhở con số -1 giống như đùa.

Cái này chẳng phải con quái không hề có lực sát thương với bọn họ sao.

Thu Thiên không khỏi có chút vui mừng nhìn về phía chàng trai nào đó, tên con trai đó đang tăng máu cho lão Đại và lão Tam, hơn nữa xem ra chuẩn bị muốn bắt đầu năng lực Ngọc Phiến Thư Sinh mạnh nhất.

Cô dĩ nhiên cũng không thể rút lại phía sau, phải biết thiếu nữ áo tím cũng có kỹ năng rất tốt, chính là Hoa Điệp Chi Hồn.

Quần áo nhẹ nhàng chuyển động trong cánh hoa, nhẹ nhàng như bướm bướm ngày xuân nhẹ nhàng bay qua.

Một xoay tròn, một xoay người lại, thiếu nữ áo tím linh động, giống như là tiên nữ bị bỏ quên ở phạm trần, làm cho người ta nhìn thấy có vài phần si mê.

Ánh sáng màu tím nhạt xoay tròn, mềm mại đáng yêu mà lại không mất sự sắc bén hướng tới Cửu Yêu Huyền Ma kia.

Chỉ thấy lúc này! Đột nhiên một đường ánh sáng bảy màu từ yếu đến mạnh đuổi theo ánh sáng màu tím nhạt kia, cùng hợp với ánh sáng màu tím nhạt làm một, trực tiếp đánh về phía Cửu Yêu Huyền Ma!

Thủy châu của lão Tam và lão Đại cũng vận sức chờ phát ra đuổi theo ánh sáng bảy màu kia, còn có thanh kiếm trong tay Thanh Sơn hiện ra ánh sáng màu lam.

Nhiều loại ánh sáng nay đều đồng thời hợp thành một điểm, hình thành vòng xoáy vô cùng to lớn, trực tiếp dồn ép ngay vị trí trái tim của quái vật khổng lồ kia!

Tất cả chỉ mới ngắn ngủi mấy giây, ánh sáng giống như biến thành thanh kiếm vô cùng sắc nhọn, không chút lưu tình xuyên qua cơ thể Cửu Yêu Huyền Ma, sau đó, ánh sáng bắn ra bốn phía, con vật khổng lồ tan biến trong nháy mắt!

Bầu trời hiện lên vô số loại ánh sáng, có phần giống như tia chớp, chỉ là đủ loại màu sắc mà thôi.

Luồng sáng trôi qua, con vật khổng lồ hoàn toàn biến mất, lại xuất hiện chín con có vẻ như không có chân, hơn nữa quái vật một mắt đang chậm rãi di chuyển, vật thể kỳ quái giống như một con quái bình thường trong trò chơi, nhưng tóc dài màu đỏ giống như con quái vật kia lúc này. Chỉ là xem ra không có hung hãn như thế, cũng không có kinh khủng như vậy.

Làm sao giết xong còn có con quái?

Mặc dù trong lòng nhóm người có chút nghi vấn, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Thanh Sơn thử nghiệm đùa giỡn cho con gần anh ta nhất vài phát kiếm, máu có chút dày, nhưng tuyệt đối đánh được, lập tức chết, trong lúc chết còn xuất hiện một con giống như quái vật khổng lồ mới vừa rồi kia, trong tay có vật thể treo lơ lửng giữa không trung.

Kỹ năng quân công của người con trai nào đó quá mạnh, trực tiếp đón tới hai ba cái liền rút xuống ba con, sau đó Thu Thiên cũng giết một con, lão Đại lão Tam còn lại hợp lực giết hết.

Chỉ thấy mấy hình cầu trên trời kia dần dần hợp lại, sau đó hình thành sương mù, sương mù kia dần dần tan đi, tự nhiên xuất hiện một cô gái trẻ tuổi, trên đầu có dấu chấm hỏi màu đỏ rất to!

Thu Thiên không khỏi sững sờ, nhìn về phía Kỳ Tri Viễn, vừa vặn phát hiện chàng trai nào đó cũng đang nhìn cô.

Cô đột nhiên rất hồi hộp, cũng rất kích động, bởi vì, nếu như dựa theo nhiệm vụ tàng ẩn nhắc nhở, sau khi giết hết Cửu Yêu Huyền Ma, sẽ cứu thoát người con gái kia, mà giải cứu người con gái, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành rồi.

Trần thế nào động nhất, nhiệm vụ tàng ẩn đây đưa nhất – tình duyên ngàn năm ở Vọng Tịch Nhai.

Cũng không biết có phải gần tình ý mà e sợ hay không, Thu Thiên đi vài bước, lại dừng bước không đi lên, có phần nhờ giúp đỡ nhìn chàng trai nào đó.

Chàng trai nào đó lại khẽ mỉm cười với cô.

Nụ cười này, khiến Thu Thiên ổn định cảm xúc, cô hít thở sâu một lát, cất bước đi về phía cô gái, sau đó dừng lại đứng trước mặt cô gái, click vào dấu chấm hỏi trên đầu.

Ngay sau đó trong màn hình nhắc nhở cùng nói chuyện với nhau.

Cười: “Tiểu tử bị nhốt ở đây 999 năm, đến năm nay đã là 1000 năm. Cảm ơn đại on đại đức của ân nhân, tiểu tử không gì báo đáp. Cửu Yêu ở bên trong núi Vọng Tịch dường được chín thần để cưới, tiểu nữ tử vẫn luôn chăm sóc, bây giờ tiểu nữ tử muốn đi tìm vọng lang, chín thần để cưới liền tặng cho ân nhân.” Nói xong cơ thể cúi chào “Mong rằng ân nhân nhận lấy, đừng từ chối.”

Sau đó liên tiểu tiên vừa kể lại chuyện xưa ngày hôm đó, vừa cảm thán một lần, lúc này mới vung tay lên, bên cạnh vách núi thấp thoáng một người đàn ông tối, mi thanh mục tú. (*)

(*) Mi thanh mục tú là chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, còn ám chỉ mắt sáng và đẹp. Người có đặc điểm này có đầu óc thông minh, linh khí dồi dào, tâm tính nho nhã, có khả năng quan sát nhạy bén và phân tích tốt.

Hai người cùng nhau đi tới, cầm tay nhìn nhau.

Rồi sau đó, phía sau hai người xuất hiện hào quang bảy màu, không đợi bọn họ hiểu chuyện gì xảy ra, hai người kia liền biến mất ở bên trong hào quang.

Chỉ có trên màn hình máy tính của Kỳ Tri Viễn và Thu Thiên đồng thời xuất hiện bốn câu thơ:

Trên trời nguyện làm chim liền cánh,

Dưới đất nguyện làm cây liền cành.

Ngàn năm tình duyên trông mong gặp gỡ,

Cuộc đời này không rời Vọng Tịch Nhai.

Thu Thiên vẫn còn ngẩn ngơ nhìn bốn câu thơ trên màn hình, trên màn hình lại chột hiện, xuất hiện một con giống Phượng Hoàng toàn thân trắng như tuyết, đôi mắt nhuộm bảy màu, có chín đuôi rất dài tung bay trong gió, xinh đẹp khác với chim màu trắng!

Mọi người nhìn thấy không khỏi ngẩn ra, người nào đó khẽ cười, nhưng vẫn không quên nhìn về phía đôi mắt mở rất lớn của người áo tím nào đó.

Cùng lúc đó, trên thế giới xuất hiện một dòng thông báo: [Chúc mừng Thu Thiên và vợ chồng quan nhân Tây Hồ hoàn thành trò chơi sử thi tình duyên ngàn năm ở Vọng Tịch Nhai cấp nhiệm vụ Ân Tàng!]

Ngay sau đó, lại là một chuỗi thông báo.

[Chúc mừng bang phái Thu Ý Nồng nâng lên một cấp, điểm tăng lên 500 điểm!]

[Chúc mừng Thu Thiên và quan nhân Tây Hồ đạt được danh hiệu Thần Tiên Quyển Lữ!]

[Chúc mừng Thu Thiên và quan nhân Tây Hồ giành được Phượng thần thú chín màu để cưới!]

... Oa.....

Bên dưới thế giới náo nhiệt.

Mặc dù ăn tết người chơi không tính là quá nhiều, nhưng có thể thảo luận xem đều đã thảo luận xem rồi.

Có bày tỏ sùng bái, có bày tỏ thần kỳ.

Nhưng đại đa số người đều bày tỏ vô cùng hâm mộ Tây Hồ và Thu Thiên có thể hoàn thành nhiệm vụ sử thi này.

Còn có, thần thú cấp bậc đó, cả trong trò chơi chỉ có một con như thế, quá làm cho người ta hâm mộ! Quá phong cách rồi!

Tiểu Sái và lão Tứ càng vui mừng không thôi, hai người vây quanh con chim lớn màu trắng chụp rất nhiều tấm hình.

Lão Đại và lão Tam cũng cảm thấy vui mừng thay Tây Hồ và Thu Thiên.

Quan trọng nhất là, điểm của bang phái nâng cao, nói cách khác, tháng này, bọn họ sẽ đạt được hạng thứ nhất toàn bộ bang phái sever, người trong bang phái kỳ Qisuu.com đều sẽ có phần thưởng!

Thu Thiên nhìn Phụng Hoàng chín màu xinh đẹp kia, mặc dù vui mừng, nhưng trong lòng vẫn không khỏi có chút mất mát.

Không phải là bởi vì phần thưởng chưa đủ tốt, đối với cô mà nó, cô không coi trọng đồ vật trong trò chơi.

Cô sợ dĩ vãng, là bốn câu thơ kia.

Cho dù chỉ là tình tiết trò chơi đặt ra, nếu như cùng người mình thích tách ra, nhất định rất khổ sở.

Vô tình nghĩ đến người đàn ông nào đó, thời gian gần bốn tháng nói ngắn không ngắn, nhưng dài cũng không dài, anh trở thành bạn trai của cô.

Lần đầu tiên được đàn ông nắm tay, lần đầu tiên được đàn ông ôm, lần đầu tiên hôn môi với đàn ông.

Chưa bao giờ nghĩ tới, về sau sẽ như thế nào.

Nhưng bây giờ cô, lại có một chút thất vọng.

Nếu như ở cùng với anh, có thể giống như trong trò chơi cười với vọng lang, lâu như vậy không?

Dĩ nhiên không thể nào là một ngàn năm, chỉ cần lâu một chút, liền giống như hiện tại, lâu một chút hơn nữa thì tốt rồi.

Cô xoay người nhìn anh, hình như phát hiện ánh mắt của cô, anh trên màn hình khẽ mỉm cười cũng không nói lời nào trong kênh.

Nhưng di động đặt trên bàn lại sáng.

Từng chữ từng chữ của anh viết trong tin nhắn, mỉm cười gửi cho cô.

Anh nói: “Biết không? Anh muốn gặp em.”

Thì ra là, anh lại hiểu tâm tình giờ khắc này của cô.

Còn có gì có thể so sánh với việc khiến người ta ảm áp này đây?

Cô quyết định không hề ngượng ngùng nữa, thoải mái đáp lại anh: “Em cũng thế.”

Em cũng thế... Muốn gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Gặp một người

Editor: Thư

Beta: Tịnh Hảo

Có những tình cảm, thỉnh thoảng sẽ bởi vì ngượng ngùng mà không biết mở miệng như thế nào.

Nhưng mà có lúc, khi chúng ta xác định đối phương chính là người đó thì thật sự không cần che giấu nữa.

Sau khi làm nhiệm vụ Ấn Tăng xong, quan hệ giữa chàng trai nào đó và cô gái nào đó nhanh chóng phát triển.

Cái này, điều gọi là nhanh chóng phát triển, ý chỉ tình cảm được khai thông.

Dĩ nhiên, giữa hai người bọn họ vẫn rất thuần khiết.

Thuần khiết là gặp mặt chỉ hôn môi...

Nếu có gì hơn, thì đó là thay đổi địa điểm hôn nhau.

Không phải bởi vì Thu Thiên không đề cho Kỳ Tri Viễn đến khu nhà của cô, mà bởi vì nghi đồng kết thúc, bọn họ có thể quang minh chính đại gặp nhau vào ban ngày, nắm nhỏ bé, đi dạo phố gì đó.

Người con trai nào đó càng khiến cho Thu Thiên bất ngờ, chạy đến đại học L đón cô tan lớp.

Đã từng có khoảng thời gian, cũng không ít người cho rằng người con trai đó học đại học L.

Rốt cuộc là trai đẹp của khoa nào thế này, đáng đáp lại anh tuần như vậy, quả thật có thể nói là hoàn mỹ.

Giờ tay, nhắc chân, cũng khiến người ta khó mà rời tầm mắt.

Người đầu tiên nhận ra Kỳ Tri Viễn, không phải là những học sinh kia, mà là giáo sư ở học viện kiến trúc của đại học L.

Một buổi chiều có giờ học, Thu Thiên học xong tiết học đi ra khỏi phòng học xếp theo hình bậc thang, thì nhìn thấy tên con trai nào đó dựa nghiêng vào lan can cầu thang của phòng học, mặc áo len màu trắng, quần dài đen thông thường. Ánh nắng chiều chiếu vào trên người anh, như dát lên người anh một tầng ánh vàng thật dày.

Phong cách phong nhã, trên khuôn mặt anh tuần mang theo vài phần lười biếng, vài phần mê hoặc, gần như hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

Thu Thiên liền đột nhiên nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của vị giáo sư bên cạnh, sau đó cơ thể mập mạp của vị giáo sư kia vèo một cái đã vọt tới trước mặt tên con trai nào đấy, dùng ánh mắt vô cùng hiền lành rất nhiệt tình nhìn chăm chăm anh.

“A, đây không phải là Tiểu Kỳ bên Thanh Hoa sao!”

Trong một lần họp mặt giao lưu giữa các kiến trúc sư cả nước, Kỳ Tri Viễn và giáo sư nghiên cứu sinh của anh vừa đúng lúc gặp mặt giáo sư của Thu Thiên trong buổi họp ấy, hơn nữa còn rất trùng hợp lại ngồi ở vị trí khá gần nhau.

Một học sinh vừa ưu tú vừa xuất sắc như vậy, đương nhiên ấn tượng khác rất sâu. Chỉ là giáo sư có chút nghi ngờ, cậu học sinh ưu tú này đến đại học L để...

Kỳ Tri Viễn rất lễ phép chào hỏi giáo sư, ánh mắt nhanh chóng xẹt qua Thu Thiên đang chuẩn bị len lén chuyển đến khu vực an toàn, khẽ mỉm cười.

“Em tới đón bạn gái tan học.”

“Đón bạn gái!” Giáo sư cảm thấy như mở cờ trong bụng, đôi mắt lạnh lợi lập tức cần quét đám học trò xung quanh ông.

Cậu nhân tài nổi danh ở Thanh Hoa lại đến tìm học sinh đại học L của ông làm bạn gái, không thể không nói, ánh mắt của thằng nhóc này thật đúng là... Thật đúng là... Ừm, rất khác biệt đấy!

Sau khi giáo sư cần quét hết mấy gương mặt của đám học trò xung quanh, màu sắc trên khuôn mặt liên tục biến đổi.

Phải biết rằng tuy là mang danh học viện khoa học tự nhiên đại học L, người đẹp ít như mò kim đáy biển, nói như vậy, nhất định thằng nhóc này nhìn trúng phẩm chất cao quý và thể giới tinh thần phong phú của đám học sinh ông! Không sai, nhất định như vậy!

Chờ ông tìm ra là ai, lần sau gặp lại thầy cô ở trường học khác, nhất định phải nói chuyện này ra mới được, chứng minh học sinh nữ của đại học L bọn họ cũng có thể câu được chàng trai tài hoa đẹp trai!

Tính ra thì quả thật tài nguyên ở đại học L cực kì thừa thớt, nếu muốn tìm cô gái đẹp vậy khó càng thêm khó.

Nhưng mà giáo sư à, thầy cũng không cần trực tiếp như vậy chứ?

Thật ra thì suy nghĩ trong lòng của giáo sư không bao gồm Thu Thiên.

Bởi vì Thu Thiên trong lòng giáo sư hướng dẫn, cô thật sự quá ưu tú.

Lúc tia X quang trong mắt giáo sư quét tới thì Thu Thiên không tự chủ được lui về sau hai bước, nhưng ánh mắt của giáo sư chỉ dừng lại có 0.000001 giây ở trên người Thu Thiên, liền lập tức dời đi.

Mặc dù đáng đáp của cô học trò xung quanh của ông quả thật rất đẹp, thậm chí khiến cho người ta không dời tầm mắt được; nhưng cô học trò xung quanh của ông không đề ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, học trò xung quanh như nàng tiên không dính khói bụi trần gian, vẫn luôn là niềm kiêu ngạo nhất từ khi ông dạy học tới nay. Làm sao có thể là cô đây? Ha ha, không thể nào.

Giáo sư giống như đã nhận định bạn gái của tên con trai nào đó hẳn là một trong số những học sinh nữ không đứng đắn sau lưng ông, vì vậy mới mỉm cười hiền hòa: “Tiểu Kỳ à, bạn gái của em là người nào vậy?”

Mau tìm ra đi, tìm ra, cần cho đứa nhỏ kia một nụ cười yêu thương tựa ánh mặt trời.

Kỷ Tri Viễn nghe xong, đôi môi khẽ gọi của anh cong lên, phong tình vạn chủng cười một tiếng.

Nụ cười này, khiến mọi người nghiêng đổ vì anh, nhưng Thu Thiên lại rét lạnh.

Bởi vì cô quá rõ, khi anh cười như vậy có nghĩa là gì...

Quả nhiên, người con trai nào đó đi thẳng về phía cô, giống như những người khác không hề tồn tại, đưa bàn tay ấm áp của anh đến trước mặt cô: “Thu Thiên.”

“Thu, Thu, Thu, Thu, Thu Thiên.” Khuôn mặt mập mạp của giáo sư vô cùng kích động run rẩy.

Tay trái không cầm giáo án khẽ run giơ lên, di chuyển qua lại giữa chàng trai và cô gái nào đó.

Hiển nhiên, tâm hồn của giáo sư đã bị tổn thương nghiêm trọng rồi.

Kỷ Tri Viễn vô cùng tự nhiên cầm lấy túi xách đeo chéo trên tay cô, một tay khác vòng qua vai của cô, ung dung nhìn về phía giáo sư: “Bạn gái của em ạ.”

Giống như tuyên bố quyền sở hữu của anh đối với cô, tất cả bạn bè đại học L có mặt tại chỗ rõ ràng nghe được tiếng tim của mình vỡ vụn ra thành từng mảnh; gì vậy, giáo sư là người tan nát cõi lòng nghiêm trọng nhất.

Trên thực tế, giáo sư hướng dẫn đang muốn qua ít ngày nữa, giới thiệu Thu Thiên cho bạn học của em gái cháu ngoại cậu Ba của cô Tư của thím Hai của anh họ ông, một người tài tuần có bằng MBA mới vừa trở về từ Mỹ.

Dù sao chỉ có người ưu tú như vậy mới có thể xứng đôi với học trò cưng xuất sắc của ông.

Không ngờ, thế nhưng lại dễ người ta nhanh nhanh nhanh nhanh nhanh chân đến trước rồi sao?

Cũng không phải là Kỷ Tri Viễn không ưu tú, đương nhiên là anh ưu tú.

Nhưng mà, nhưng mà ông rất muốn cô gái nhỏ tựa như cô tiên nữ này có thể trở thành thân thích của mình! Coi như quan hệ vòng vèo một chút cũng không sao đâu mà!

Nhưng giáo sư lại quên, đâu phải chỉ vòng vèo một chút, có phải quả thật vòng vèo cách xa vạn dặm không?

Mất thấy Kỷ Tri Viễn cùng Thu Thiên đứng chung một chỗ, nhất định chính là một đôi người đẹp hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ, trong nháy mắt giáo sư lại cảm động.

Mặc kệ như thế nào, dù gì tên Kỷ Tri Viễn này thật tinh mắt, cô gái xinh đẹp nhất đại học L đến mức giáo sư yêu thích cũng bị anh lừa gạt làm bạn gái, còn có thể không tinh mắt sao?

Lại đấu tranh hồi lâu, rốt cuộc khuôn mặt run rẩy của giáo sư kia cũng khôi phục lại bình thường, nghiêm túc nhìn anh hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Bạn học Giang Thu Thiên của chúng ta rất được hoan nghênh, cũng làm cho giáo sư chúng tôi rất yêu thích.”

Ngụ ý, thằng nhóc cậu có thể tìm được cô làm bạn gái, vậy thì thật may mắn đấy, ô ô ô ~

Xin không cần hoài nghi, tiếng ô ô này phát ra từ đâu, thật ra bởi vì giáo sư quá kích động, tiếng kêu này không kiềm chế được mà có chút ghen ngào, sau đó rốt cuộc cũng giang chân già ra chạy như điên rồi đi.

Hiện trường, chỉ để lại một đám bạn học mặt co quắp của Thu Thiên.

Bởi vì, tên con trai nào đó khẽ cười với mọi người, cực kỳ lịch sự bỏ lại một câu: “Cảm ơn mọi người trước kia đã yêu quý Thu Thiên nhà tôi.” Sau đó khẽ mỉm cười nhìn về phía tất cả bạn học đang có mặt dùng vẻ mặt buồn bã nhìn về phía Thu Thiên.

Nụ cười này, nhất định phải nói một chút, bởi vì trong lịch sử lại mang theo mùi cảnh cáo, giống như đang cảnh cáo những tên con trai khác: Về sau xin đừng có bất kỳ ý nghĩ bất chính nào đối với Thu Thiên nhà này, nếu không...

Tất cả cậu con trai không khỏi giật mình.

Mà đang lúc tất cả cậu con trai mặt hồn thì anh đã sớm dịu dàng cúi đầu khẽ nói bên tai cô: “Đi thôi.”

Thu Thiên bất đắc dĩ liếc nhìn về phía giáo sư rồi đi, chấp nhận hiện thực chuyện tình cảm hoàn toàn bộc lộ ra ngoài ánh sáng rồi.

Hai người cùng nhau rời đi, ngay cả bóng lưng cũng xứng đôi như vậy, mọi người nhìn thấy không khỏi cảm khái.

Quả thật là xứng đôi, ôi, xứng đôi.

Đi giữa đường mòn trong vườn trường đại học L, ngọn cây vào đầu mùa xuân đã đâm chồi xanh.

Anh nắm tay của cô, bàn tay to ấm áp mà rộng lớn bao quanh tay nhỏ bé của cô.

Thu Thiên không nói một câu mà chỉ an tĩnh đi, giả vờ không chú ý tới cặp mắt đen sâu thẳm của người bên cạnh thỉnh thoảng liếc nhìn mình.

Cuối cùng vẫn không đỡ được đợt tấn công bằng ánh mắt của tên nào đó, khẽ nâng đầu lườm anh.

“Vì sao phải công khai trực tiếp như vậy?”

Đã có thể tưởng tượng được, khi ngày mai tới trường học, ánh mắt của giáo sư và các bạn học sẽ có bao nhiêu nhiệt tình, bao nhiêu yêu thích rồi.

“Chỉ là trình bày một sự thật mà thôi.” Tên con trai nào đó từ chối cho ý kiến, tiến lại gần, hôn trộm lên má cô một cái.

“Kỷ Tri Viễn!” Thu Thiên khẽ gọi tên của anh, lại vội vàng nhìn xem bốn phía, xác định không ai thấy mới vỗ ngực một cái định thần.

Ở đây là trường học, cô cũng không muốn bị bạn học quen biết nhìn thấy cô và bạn trai mình làm gì đó.

Không phải cô sợ bị người khác biết mình yêu đương.

Chỉ là không hy vọng mình và người kia trở thành đề tài cho người khác buồn chuyện, hơn nữa, nếu như hai người bọn họ đang hôn nhau... bị người khác nhìn thấy thì không tốt lắm đâu...

Được rồi, cô thừa nhận thật ra thì mình vẫn là một người rất bảo thủ rất bảo thủ đấy.

Không chỉ Thu Thiên, thật ra thì tên con trai kia cũng không nguyện ý biểu diễn màn thân mật trước mặt người khác.

Nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là lúc nào anh cũng có thể che giấu tình cảm của mình đối với cô, càng không có nghĩa là anh có thể dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào có âm mưu rình rập người đẹp của anh.

Không phải anh không nhìn ra, toàn bộ ánh mắt của những tên con trai kia đều dính lên trên người cô.

Chỉ là cô bé này chậm tiêu, rõ ràng bản thân rất quyến rũ, lại không biết gì cả.

Nếu đã như vậy, anh cũng không để ý mà biểu diễn một chút trước mặt mọi người, huống chi thể hiện cũng là chuyện mà anh muốn làm nhất mỗi lần nhìn thấy cô.

Đương nhiên, Thu Thiên cũng đã sang Thanh Hoa rồi, khí chất của cô như thế mà đi giữa vườn trường ở Thanh Hoa càng làm cho người ta khó dời tầm mắt.

Nếu như không phải anh kịp thời xuất hiện, sợ rằng lại không biết đưa tới bao nhiêu ruồi bọ

Nhưng mà, tình huống lúc đó cũng khá giống với hôm nay, vừa định tiếp cận người đẹp, thấy Kỷ Tri Viễn vừa xuất hiện, lại còn lấy tư thế ôm bả vai người đẹp đây chiếm hữu, những người kẻ đều tán ra như chim thú.

Kỷ Tri Viễn chừng chạc, thái độ khác ngày thường, nắm tay bạn gái của mình đi ngang qua phòng ăn của trường Thanh Hoa.

Chẳng lẽ đây chính là cách tuyên bố chiếm hữu của đàn ông sao?

Thu Thiên cũng từng hỏi người con trai nào đó: “Anh rất sợ em đi tình biệt luyện sao (*)?”

(*) Đi tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa.

Tên con trai nào đó thông dong nói: “Em sẽ như vậy à?”

Thu Thiên lập tức lắc đầu: “Sẽ không.” Nhưng mà coi như sẽ không, anh cũng không cần bày vẻ mặt bình tĩnh như vậy chứ, dù gì cũng nên thể hiện vẻ mặt hoang mang sợ hãi chứ.

Tên con trai nào đó nhếch môi không đành hoàng cười một tiếng: “Cả người anh đều là của em rồi, coi như muốn đòi cũng phải mang theo anh cùng nhau đòi.”

Nói xong, ánh mắt căm đồ đến gần cô, lại là một đôi mắt xinh đẹp.

Nếu như Thu Thiên còn tiếp tục hỏi.

Mỗi lúc như thế, người con trai nào đó sẽ nhàn nhả nhắc nhở cô: “Em quên chuyện anh hiến tặng nụ hôn đầu cho em rồi à?”

Được rồi, Thu Thiên thừa nhận, quả thật cô không có cách nào đối phó với chiêu này của anh.

Ai bảo có người, vào một vài thời điểm nào đấy quả thật vô sỉ đạt đến trình độ đỉnh cao, độ phòng bị quá cao, lực công kích kia không đánh tan được da mặt dày của anh.

Rõ ràng mỗi lần đều do anh nhào lên công kích miệng của cô trước, hơn nữa công kích nhiều lần.

Anh cũng có lý do của anh: “Không đành lòng để bạn gái thân ái quá vất vả” cho nên anh mới chủ động khởi xướng dây dưa răng môi, mà người nào đó chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Mặc dù nhiều khi, cũng không biết khi nào người đó có ý định chủ động như thế...

Nói tóm lại, giữa cô và anh nói không rõ ràng là được rồi.

Xét thấy nhiều lần kinh nghiệm trong quá khứ, cho nên Thu Thiên chỉ lại lườm anh, nói một câu muốn đi thư viện mượn sách, liền tự mình đi về phía thư viện của đại học L trước, mà sau lưng, tên con trai nào đó vẫn mỉm cười đi theo như cũ.

Dù sao thỉnh thoảng nhìn dáng vẻ nổi giận của cô sư tử nhỏ đáng yêu này là một chuyện khiến anh cảm thấy khá đáng yêu.

Gò má hồng phồng lên, mỗi lần đều khiến anh muốn bắt lấy rồi nuốt luôn cô vào bụng.

Bắt quả, đáng tiếc không thể.

Ai bảo cô bé nhà anh là đứa trẻ thuần khiết đây? Cho nên anh đã sớm chuẩn bị kháng chiến lâu dài xong rồi.

Thu Thiên vui vẻ chạy vào trong thư viện trước khi cô thủ thư tan sở, kiểm tra lên xuống, lại phát hiện không có quyển sách kia, lập tức liền ỉu xìu giống như cá nhiễm sương.

Vào thời điểm này, tên con trai nào đó rất chủ động đứng dậy.

“Không tìm được sách sao?”

Cô gái nào đó gật đầu.

“Vây đến thư viện phía tây xem một chút thôi.” Vừa đứng có thể cùng nhau ăn cơm tối, ăn cơm tối xong sẽ đi dạo một chút, sau đó anh sẽ lái xe đưa cô về nhà.

Thu Thiên suy xét, cảm thấy ý tưởng không tệ, vì vậy ngoan ngoãn đi theo Kỳ Tri Viễn lên xe.

Mặc dù cũng không phải lần đầu tiên hai người tới tòa cao ốc thư viện ở phía tây, nhưng bởi vì là nơi lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, cho nên có cảm tình vô hình với nơi này.

Như mong muốn Thu Thiên tìm được quyển sách, hai người đi tới tầng một, thần giao cách cảm đồng thời nhìn về phía một vị trí thừa thớt dành cho độc giả.

Trong nháy mắt đó, bọn họ đều hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp nhau.

Thu Thiên không nhịn được tò mò níu chặt tay áo của anh lại, hỏi “Lúc ấy anh thật sự chỉ nghe giọng nói của em liền nhận ra là em rồi sao?”

Tên con trai nào đó nhướn mày: “Đó là đương nhiên.”

Lúc ấy, anh nghe thấy giọng nói nhỏ của một người, liền bắt giác hướng về bên này.

Chỉ là không ngờ, chỉ liếc mắt một cái, liền thấy được cô.

Có một bên mặt rất xinh đẹp, dáng vẻ an tĩnh xem sách, chỉ với một lần trông thấy liền không khỏi khiến anh động lòng.

Rất kỳ quái, anh đã cảm thấy người đó hẳn phải là cô.

Đương nhiên, anh cũng không thể hoàn toàn khẳng định, anh cũng từng nghĩ tới, nếu như không phải, vậy đương nhiên là chỉ gặp thoáng qua.

Nhưng chuyện đời hàng ngày lại trùng hợp như vậy, rốt cuộc là anh sớm có dự cảm, hay tất cả toàn bộ chuyện này, thật sự sâu xa bên trong đã sớm định như vậy rồi.

Lúc anh quyết định xoay người, cô gái ngượng ngùng vì không cẩn thận đụng phải tay anh lại có giọng nói mà anh rất quen thuộc.

Loại cảm giác đó rất khó nói rõ, là động lòng như thế nào, khó có thể tự kiểm chế ra sao.

Lại là cô, lại là cô, thật sự là cô.

Cô gái chưa từng gặp mặt này lại dùng nội tâm của cô bắt lấy tất cả lực chú ý của anh từng chút từng chút một, Thu Thiên.

Thăm lại chốn xưa, hai người nhìn nơi quen thuộc, cảnh tượng gặp mặt thoáng qua như chuyện của ngày hôm qua.

Có một câu nói như vậy: Vào đúng thời điểm gặp đúng người là chuyện rất hạnh phúc.

Điều anh may mắn nhất chính là gặp cô.

Trong biển người mênh mông lại gặp được cô.

Sau này, bốn mùa đều là Thu Thiên (*), chỉ có cô, chỉ có cô.

(*) Thu Thiên: mùa thu.

Nhớ tới chuyện bọn họ quen biết, bọn họ cãi nhau, thậm chí sáng sớm năm giờ bọn họ bỏ dây kết hôn trong trò chơi...

Nhiều đoạn ngắn như vậy, mỗi hình ảnh mà giờ phút này nghĩ đến, tất cả đều tràn đầy hạnh phúc nhỏ bé, từng chút từng chút lấp đầy con tim.

Thu Thiên không khỏi mỉm cười, ngược mắt nhìn anh.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng chỉnh lại mái tóc rối của cô, cúi người, trông mắt đen chứa một mảnh nhu tình: “Anh vẫn luôn muốn nói cho em biết.”

“Hả?”

“Gặp em là điều may mắn nhất của anh.”

“Em cũng luôn muốn nói cho anh biết.”

“Chuyện gì?”

Gặp anh, thật ra cũng là điều may mắn nhất của em...

(Kết thúc)

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ngoại truyện...

Editor: Thư

Beta: Tịnh Hào

Thu Thiên có chút khần trương kéo kéo quần áo trên người, nhìn về phía Kỷ Tri Viễn: “Mặc như thế có được không?”

Hôm nay cô mặc áo đầm màu vàng nhạt, thiết kế cổ áo hình chữ V vừa vặn lộ ra xương quai xanh xinh đẹp của cô, cắt may phù hợp ôm sát vào eo, làn váy chất liệu chiffon nhẹ nhàng càng lộ vẻ thanh tú nhã nhặn vượt trội.

Tuy nói nàng dâu xấu thế nào cũng phải gặp cha mẹ chồng, mặc dù anh đã đảm bảo với cô nhiều lần, cha mẹ anh nhất định sẽ thích cô.

Nhưng Giang Thu Thiên vẫn cứ khần trương.

Đây chính là lần gặp mặt quan trọng nhất liên quan đến hạnh phúc cả đời, làm sao có thể không khần trương.

Vốn là tên con trai nào đó đang nhàm chán ở phòng khách vừa chơi điện thoại di động vừa đợi cô thay quần áo.

Nhưng sau khi thấy cô mặc như thế, tầm mắt liền chưa từng dời khỏi.

Thấy tên con trai nào đó không lên tiếng, Thu Thiên còn tưởng rằng trang phục của mình không đủ đoan trang, liền suy nghĩ một chút, sửa sang mái tóc xõa dài, rất lưu loát dùng kẹp tóc cố định lại.

“Như vậy được chứ?”

Thu Thiên đứng trước gương không ngừng kiểm tra kiểu tóc của mình, trông mắt đen của người nào đó lại càng trở nên sâu thẳm.

“Như vậy không được.” Chẳng biết từ lúc nào, anh đã chạy tới phía sau cô, đỡ hai vai cô nhìn về phía đôi người đẹp trong kính.

Mới vừa rồi còn nói búi tóc lên trông có sức sống hơn, bây giờ lại bảo thế không được.

Thu Thiên đang muốn quay đầu cãi lại anh mấy câu, bàn tay của tên con trai nào đó nhẹ nhàng kéo kẹp tóc xuống, trong nháy mắt mái tóc đen dài như thác nước lại rũ xuống trước ngực cô.

Thu Thiên phản nộ: “Kỷ Tri Viễn, lại nữa à!”

Cũng không biết tại sao, anh rất thích vuốt vuốt tóc cô, từ học kỳ sau của năm ba đại học bắt đầu, anh liền kiên trì không cho cô cắt, vì vậy giữ lại hai năm, đến giờ tóc cũng để dài đến eo rồi.

Mới bắt đầu, cô nghe nói đàn ông dù nhiều dù ít đều có cảm tình với tóc dài, liền cho rằng anh cũng vậy.

Nhưng mà tóc dài như vậy thật sự không tiện lắm, vì vậy liền búi lên, không ngờ anh lại nói: “Trông rất nhẹ nhàng khoan khoái.”

Kết quả lúc cô đổi áo phông đến phòng làm việc của anh đưa thức ăn thì anh lại một tay kéo lấy cô vào phòng anh, thả tóc vừa buộc xuống.

Thời tiết tháng sáu đã bắt đầu hơi nóng, coi như cô không thường ra mồ hôi cũng không thể thật sự như Tiểu Long Nữ, vì vậy cô kháng nghị muốn búi lên.

Kết quả...

Kết quả anh liền lấy lý do anh làm việc quá vất vả cần bạn gái chăm sóc, bàn tay choàng qua eo nhỏ của cô hôn lấy hôn để.

Hôn đủ rồi, anh thoáng buông tay, dựa vào vai cô, mới thỏa mãn hôn trán cô: “Vậy thuê xe đi về ở nhỏ trước đi, chờ anh xong việc sẽ đưa em về nhà.”

Thần trí của cô gái nào đó đã sớm mơ hồ, vì vậy gật đầu, đi ra cửa, không chút nào phát hiện trong mắt tên con trai kia nhanh chóng lóe lên một tia sáng.

Một phút sau, cửa phòng làm việc của Kỷ Tri Viễn lại bị mở ra lần nữa, chính xác mà nói, là bị đẩy ra.

Bởi vì, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Thu Thiên đang đỏ bừng, một đôi mắt sáng lóe lên ngọn lửa nhỏ đang đứng ở cửa.

Tên con trai nào đó cũng không bắt ngờ về việc cô trở về, không chỉ không bắt ngờ, còn nhân nhả để đôi tay ra sau ót, tựa vào ghế làm việc chăm chú nhìn bộ dáng của cô lúc này... Bộ dáng sức sống bắn ra bốn phía...

“Kỷ, Tri, Viễn!” Thu Thiên cắn răng nghiêng lợi đến gần anh “Tại sao để dấu trên cổ hả?”

Để dấu? Tên con trai nào đó nhú mày, nhẹ nhàng nói ra bốn chữ: “Không kìm lòng được.”

“Anh...” Thu Thiên bị anh đột nhiên thổ lộ làm cho ứng phó không kịp, nhưng nghĩ tới mới vừa rồi đi ra ngoài cửa, vẻ mặt của mấy người thực tập sinh ngoài cửa ngày ra khi nhìn thấy cô, liền cảm thấy mình hoàn toàn không có dũng khí đi ra ngoài một chuyến nữa.

Vốn là Thu Thiên muốn trực tiếp về nhà, lần này xem ra là phải chờ đến tối về thôi.

Cô chỉ lên hai dấu hôn trên xương quai xanh của mình, rất nghiêm túc mà nói: “Kỷ Tri Viễn, anh phải kiềm chế lại.”

Kỷ Tri Viễn vẫn ung dung cười nhìn cô: “Bạn gái đại nhân muốn anh kiềm chế cái gì?”

Làm gì có ai giữa ngày hè lưu lại dấu hôn, hơn nữa còn không chỉ một dấu!!

Tên con trai nào đó trầm mặc không nói, thế là Thu Thiên cho là rốt cuộc anh cũng phát hiện mình làm sai, khi đang định tha thứ cho anh.

Anh nói thật nhỏ: “Thu Thiên, thứ anh muốn không phải chỉ là những thứ này đâu.”

Khụ khụ khụ khụ khụ ——!

Lúc này Thu Thiên tự sặc nước miếng của mình.

Người khỏi xưởng nhanh chóng đứng lên, một bàn tay to nhẹ nhàng đặt phía sau lưng cô, dịu dàng vỗ, một tay khác cầm ly nước ấm vừa mới rót trên bàn đưa cho cô.

Mãi cho đến khi hô hấp dần dần thông thuận, anh khẽ thở dài một tiếng gần như không thể nghe thấy.

Thứ anh luôn muốn, làm sao chỉ dừng lại ở đây chứ.

Thứ anh luôn muốn, từ sau một lần động tình nào đó, giống như nước bị ngăn phía sau đập nước, luôn một mực mãnh liệt chờ đợi.

Càng cố kiềm chế lại càng khao khát, càng khao khát lại càng sợ làm hại tới cô.

Trước khi cô chưa chuẩn bị xong, anh cũng không thể vì thỏa mãn mình, mà cưỡng bức đứng không?

Cho nên, anh đành làm bạn... với thói quen tắm nước lạnh của anh...

Liên làm cho thân thể khỏe mạnh, rèn luyện cơ bắp thôi.

Rốt cuộc sau khi hô hấp của Thu Thiên khôi phục bình thường, lặng lẽ giương mắt nhìn anh, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của anh, một nơi nào đó ẩn sâu trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Không khỏi nghĩ tới vẻ mặt nhẫn nại của anh sau rất nhiều lần hôn môi nồng nhiệt khó kìm chế.

Trong đôi mắt đen tuyền trong sáng và xinh đẹp của anh không hề có một tia hời hợt, mà chỉ có thương tiếc và tôn trọng.

Giống như cảm nhận được được cô đang nhìn anh, tên con trai nào đó nhanh chóng đáp lại bằng đôi mắt quyến rũ, cả phòng lập tức đầy gió xuân, chỉ cảm thấy như hoa đào lướt qua mặt.

Vì vậy Thu Thiên có chút lúng túng đưa tay đảm vai anh: “Làm sao chúng ta ra ngoài đây?”

“Cái gì mà làm sao để đi ra ngoài?” Tên con trai nào đó giả bộ ngu ngốc.

“Em mặc áo phong đây.” Mặc dù cô mặc áo phong vai rộng, trừ lộ xương quai xanh và cánh tay, căn bản những nơi kia không bại lộ. Nhưng mà vị trí của dấu hôn kia là ở xương quai xanh đây...!

Trông mắt tên con trai nào đó loáng thoáng loé lên tia sáng, ngay sau đó bàn tay thả tóc đuôi ngựa cô vừa buộc lên xuống.

Vừa vặn, tóc xoã xuống có thể che đi dấu hôn trên xương quai xanh.

“Như vậy không phải tốt rồi sao.” Ngón tay thon dài khẽ vuốt mái tóc của cô, lúc trượt đến vị trí xương quai xanh thì cứng ngắt ngừng lại, sau đó buông tay.

Thu Thiên cúi đầu nhìn một chút, quả thật vừa vặn có thể che đi, mặc dù cảm giác tóc dính lên da cũng không thoải mái, nhưng chỉ có thể như vậy.

“Sau này không được như vậy nữa!” Cô có chút oán trách nói, nhưng trong giọng nói phần lớn là làm nũng.

Người kia không thể làm gì khác hơn là nhắm hai mắt lại: “Ừ.” Anh lại một lần nữa dùng cách gian xảo mà trả lời.

Tên con trai nào đó thật đúng là gian xảo đấy, lần đó rõ ràng đồng ý với cô.

Nhớ tới lần trước, Thu Thiên không nhịn được lên án anh: “Lần trước anh đã đồng ý với em mà.”

Ngón tay thon dài của Kỳ Tri Viễn vuốt vuốt mái tóc cô: “Đồng ý cái gì?”

“Anh quên à?”

Anh khẽ cười, ngón tay đã di chuyển đến sau tai của cô, nhẹ nhàng khiêu khích vành tai nhạy cảm của cô.

“Không phải lần trước anh đã đồng ý là không động vào tóc của em sao?” Nhất là nói rõ trước khi ra cửa không vô đầu cô loạn xạ, bởi vì động tác tháo tóc cô của anh, cô liền hoài nghi anh lại muốn đang cố ý để lại dấu hôn ở vị trí rõ ràng gì đó.

Như vậy rất kỳ cục có được không?

“Anh có từng nói như vậy sao?” Anh miễn cưỡng trả lời, tay lại không ngừng xuyên qua tóc đen thả sau đầu cô.

“Tri Viễn.” Thu Thiên thật sự không có cách nào đối phó với anh.

“Suyt.” Anh xoay thân thể mềm mại của cô, để cô đối mặt mình “Để cho anh hôn em nào.”

Vừa mới dứt lời, nụ hôn của anh đã rơi vào môi cô.

Môi lưỡi quấn quít, từng chút từng chút thương thức cô, cho đến khi hô hấp dồn dập, bộ ngực cũng bắt đầu phập phồng.

Hai cánh tay có lực càng thêm thu hẹp, áp thật chặt lấy thân thể mềm mại của cô vào ngực mình, cảm nhận nơi trước ngực ấm áp mềm mại thì cổ họng

khó nhin thốt lên một tiếng.

Lửa nóng ầm lên, cũng không ai biết làm như thế nào mới có thể dập tắt đám cháy này.

Đột nhiên Thu Thiên sững sờ, trong khi hôn nồng nhiệt phát hiện anh nâng cả người mình lên không, cơ hồ theo phản xạ, cô đành phải bám chặt vào bả vai rộng lớn của anh.

Vừa hôn vừa ôm cô đi về phía phòng ngủ của anh, vì vậy ngọn lửa cũng bốc cháy một mạch đến tận trên giường.

Hai người trực tiếp nằm lên giường thoải mái, Kỷ Tri Viễn nghiêng người đè cô dưới thân thể thon dài của chính mình.

“A.” Động tác đột ngột này của anh dọa cho cô phát sợ.

Mặc dù mơ hồ biết trước tiếp đó sẽ xảy ra cái gì, nhưng Thu Thiên vẫn cứ dùng ánh mắt mềm yếu thường ngày nhìn về phía anh.

Trước kia, mỗi khi đến lúc mấu chốt, cô chỉ cần dùng ánh mắt như vậy, hoặc là nhỏ giọng nói một câu: “Em còn chưa tốt nghiệp...” Anh lập tức liền tự mình giải quyết, hoặc là tắm nước lạnh, hoặc làm cái gì kia (bởi vì chuyện gì kia xảy ra quá phức tạp, ở chỗ này đành tình lược rất nhiều chữ không thích hợp với trẻ nhỏ.)

Nhưng mà hôm nay... Giang Thu Thiên cô đã tốt nghiệp đại học được cả một tháng, nghiên cứu sinh cũng được cử đi học rồi, mặc dù cũng coi như là học sinh, nhưng mà... Lý do này, rõ ràng không quá có lý đây...

Hôm nay ánh mắt của tên con trai nào đó lại cực kỳ cuồng nhiệt, bây giờ cả người anh đều phát nóng.

Được rồi, thật ra thì cả người mình cũng phát nóng, nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà cô khản trương.

Tròng mắt đen sâu thẳm của tên con trai nào đấy cẩn thận nhìn chằm chằm gương mặt của cô, bên trong tiết lộ quá nhiều tâm tình của anh.

Có khát vọng, có yêu thương, còn có dục vọng không cách nào che giấu thuộc về đàn ông sau khi nhìn thấy phụ nữ.

Nhưng dục vọng của anh không khiến người ta ghét, bởi vì biết anh thật lòng với mình, cho nên cô chỉ cảm thấy xấu hổ, khản trương, còn có một chút cảm giác kỳ lạ ngay cả mình cũng không rõ ràng.

Trong lúc ngần ngại, anh lại nghiêng người hôn một cái nữa, ngón tay thon dài vuốt tấm lưng bóng loáng tinh tế của cô, ngón tay linh hoạt tựa như có ma thuật, đốt lên tất cả ngọn lửa trên người của cô.

Không được bao lâu, tay của anh di chuyển đến trước ngực, tà ác trêu chọc, thờ nhẹ liên tiếp, ánh mắt mông lung.

“Không cần...” Giọng nói của cô ngay cả bản thân cũng nhận không ra, vì sao mà khản khản như thế, đầy quyến rũ như thế.

“Không cần cái gì?” Anh cũng không tốt hơn bao nhiêu...

Mặc dù kiên nhẫn hỏi cô, nhưng tay anh lại thiếu kiên nhẫn, hơn nữa còn nỗ lực thăm dò cô...

Hai năm rồi, ròng rã hai năm, anh có bao nhiêu tự chủ mới có thể kiềm chế không đụng tới cô gái hấp dẫn này trong ngực mình chứ?

Hơn nữa còn là thuần khiết hấp dẫn, mỗi một lần, luôn là anh bị hấp dẫn hoặc gần như khao khát đến cả người phát đau, cô lại không chút nào tự hiểu, cuối cùng hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể tự giải quyết.

Dù sao cũng không thể luôn tắm nước lạnh, nhưng anh lại không muốn để cho cô làm chuyện mình không muốn.

Ban đầu bận tâm chuyện vẫn chưa tốt nghiệp đại học, anh chỉ có thể cố nhịn, nhịn nữa.

Hôm nay, đều sắp đặt về chính thức ra mắt cha mẹ, anh rõ ràng là...

Thật ra là muốn phân tâm nghĩ đến thứ khác, biết đâu có thể tạm thời dập lửa, không ngờ càng nghĩ càng khao khát đến muốn ngừng mà không được rồi.

Vì vậy đôi tay ra sức dẫn dắt, vừa dịu dàng vừa dụ dỗ nhẹ nhàng hôn lên từng vị trí đẹp đẽ trên cơ thể cô.

Vén váy thân dưới cô lên, ánh mắt anh vô cùng kiên định nhìn cô: “Thu Thiên, anh yêu em như thế...”

Câu nói kế tiếp anh hôn lên môi cô, thân thể thon dài chậm rãi ép xuống...

Thu Thiên của anh, Thu Thiên của anh...

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số. (*)

(*) Trích trong bài thơ Thước tiên kiều của Tần Quan, có nghĩa là Gió vàng sương ngọc gặp nhau, hơn hẳn bao lần ở cõi nhân gian.

Thu Thiên ôn nhu mềm nhũn nằm trong ngực của anh, xấu hổ kéo gối sang che mặt của mình, thế nhưng anh lại lưu luyến như cũ vờn ngón tay ra nhẹ nhàng lướt qua đường cong xinh đẹp của cô.

Rốt cuộc, cả người cô hoàn toàn thuộc về anh rồi.

Nghĩ đến đây, lòng anh khẽ động, cúi đầu khẽ hôn ở bên tai, nói lên những lời tâm tình đã tự nhủ trong lòng vô số lần của anh.

Cô gái nào đó xấu hổ vùng vẫy người một cái, nhưng lại khơi gợi lên sự xâm nhập mất hồn lẫn lộn của người con trai nào đó.

Xong hai hiệp, cô nàng nào đó quyết định ngăn cản loại hành động không biết thoả mãn của tên con trai kia.

“Ba mẹ nhất định cho rằng em không đạt yêu cầu.” Lần này làm sao đi được, vậy mới mua có nhiều nếp nhăn, trên cổ lại có dấu hôn, cô cũng không thể nói là con nuôi.

Lần đầu tiên gặp cha mẹ anh, chẳng lẽ phải lưu lại ấn tượng xấu trong mắt người lớn sao?

Thu Thiên im lặng đẩy tay của anh ra, trong lòng vô cùng rối rắm.

Thế nhưng anh lại vui vẻ ra mặt hôn trán cô, không đồng ý nói: “Bọn họ rất yêu thích em.” Hơn nữa, cũng không phải là lần đầu tiên gặp mặt, nếu như cha anh biết con trai vì giải quyết chuyện lớn cả đời mới tắt điện thoại, không mang cô sang được. Đoán chừng không chỉ không tức giận, ngược lại sẽ vui mừng lập tức chuẩn bị hôn lễ cho hai người bọn họ.

Thu Thiên nghe được những lời này của anh, suýt hôn mê.

Không phải lần đầu tiên gặp? Không thể nào, chưa từng gặp cha mẹ anh mà.

Ặc, chính xác mà nói, cô chưa từng gặp mẹ của anh mà...

Tên con trai kia khẽ cười: “Mẹ đã sớm gặp em.” Trừ lần đầu: mẹ Kỷ thấy hình cô rồi, thậm chí mẹ anh đến đại học L vào một ngày mưa nào đó, cũng bởi vì nhớ ngày đó bạn gái nhỏ của con trai có tiết học, mà trùng hợp là anh theo giáo sư đi vùng khác, vì vậy mẹ Kỷ liền mang theo cây dù đến, còn nhờ người đưa cho Thu Thiên cây dù. Đương nhiên, mẹ Kỷ sợ Thu Thiên ngại, cũng không lộ mặt. Mà Thu Thiên ấy há, lại cho rằng kia là dù của bạn học không biết tên, vì vậy cảm ơn rồi nhận lấy.

Lần gặp mặt này, mẹ Kỷ lập tức thích cô gái mà lời nói và cử chỉ cũng đủ làm cho người ta cảm thấy thoải mái này.

Huống chi, ánh mắt của con trai tuyệt đối không sai!

Đương nhiên tất cả mọi chuyện Thu Thiên đều không biết.

Tựa như ngay từ lần đầu tiên Kỷ Tri Viễn hẹn hò Valentine, lúc lái xe đến khu nhà cô đợi, cũng giống như đã từng gặp mặt ba Giang vậy.

Cho đến buổi lễ tốt nghiệp đại học, nhìn thấy dáng vẻ ba mẹ mình và tên con trai kia thân như người một nhà, mới kịp phản ứng chậm nửa nhịp, thì ra là chuyện yêu đương của mình đã sớm lộ cả rồi.

Hơn nữa, lại còn tự cho là mình thông minh liên tục mượn cớ đi ra ngoài gặp mặt, cùng hôn môi nóng bỏng.

Không trách được ánh mắt mẹ vẫn luôn dõi theo, không trách được không trách được.

Mà về phần tại sao mẹ Giang không ngăn cản, đương nhiên là bởi vì ông nội ở đó bảo đảm hộ tống.

Cô buồn bực không thôi vì mình ngờ ngác mãi mới hiểu, vốn còn muốn trừng phạt tên con trai nào đó, giận đối với anh thêm vài ngày, kết quả lại bị anh kéo tới trong phòng học xếp theo hình bậc thang không có một bóng người, kích tình trao nộ hôn nóng bỏng.

Cuối cùng, lại không giải quyết được gì...

Đương nhiên, đây cũng là chuyện đã qua, Thu Thiên cho là ít nhất gặp được cha mẹ của tên con trai kia cũng xem như là dấu mốc đáng nhớ.

Đã sớm gặp ba Kỷ rồi, rất hiền lành, còn thiếu mỗi mẹ Kỷ thôi, cũng chính là mẹ chồng tương lai.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cho là mẹ Kỷ chỉ xem hình thôi, không khỏi có chút thấp thòm nhỏ giọng lầm bầm: “Hi vọng bọn họ có thể yêu thích em.”

Bởi vì cô thật sự rất thích chàng trai trẻ tuổi tên là Kỷ Tri Viễn này.

Cô thật hi vọng, được tất cả mọi người chúc phúc.

Anh cưng chiều nhẹ nhàng nựng chóp mũi: “Bé ngốc.”

Cô tốt như vậy, ai có thể không thích cô chứ?

Anh và cô sẽ hạnh phúc.

Ai bảo cô là Thu Thiên của anh chứ, một năm của anh có bốn mùa, đều chỉ có Thu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thu Thiên, Mau Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.